HORROR

oliviu crâznic

...şi la sfârşit a mai rãmas COŞMARUL

Oliviu Crâznic

Şi la sfârşit a mai rămas coşmarul

Editura VREMEA
2012

© Copyright Oliviu Crâznic, 2010

Redactor: Maria Giugariu

Coperta: Silvia Colfescu

ISBN: 978-973-645-480-6

Redacţia:

Piaţa Naţiunilor Unite, nr. 3-5,

040012, sector 4, Bucureşti

Telefon: 021.335.81.31

Fax: 021.311.02.19

e-mail: office@edituravremea. ro

www.edituravremea. ro

http://edituravremea. blogspot. com

Adresa poştală:

Str. Constantin Daniel, nr. 14

010631, sector 1, Bucureşti

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant. ro

Iară Iisus i-a întrebat pe Demoni: Care este Numele vostru?
Iară Demonii au răspuns: Legiune. Pentru că suntem mulţi.

Partea I
Nunta marchizei de Lauras

*Factorul care declanşează evenimentele se numeşte **factor declanşator**.*
*Dar el se numeşte aşa numai **după** ce se declanşează evenimentele.*
*— Ibn Kharoum, **Forţe şi Influenţe***

Capitolul 1. Invitaţia

Primul meu impuls a fost să refuz. O cunoscusem pe marchiză la Paris cu aproape un an în urmă, când amicul meu, vicontele de Vincennes, mă introdusese în saloanele ei. Era de *bon ton* să te afli acolo, şi nici nu pot spune că în perioada aceea eram ocupat, aşa că mă prezentasem. Impresia cu care am rămas era una obişnuită, deloc neplăcută, dar nici chiar pe gustul meu: multă lume bună, muzică de calitate şi conversaţii spirituale, amestecate însă cu mult snobism şi cu destulă ipocrizie. Marchiza însăşi, strălucitoare dar superficială – atât cât putusem să-mi dau seama după o conversaţie şi un dans – nu părea să se încadreze în eventualul meu cerc de prieteni. M-am retras puţin după miezul nopţii, cu o scuză oarecare, şi asta e tot ce îmi amintesc că mă leagă de ea.

Dar acum m-a invitat la nuntă.

Desigur, eram flatat. Nici n-aş fi crezut că mă ţinuse minte. Putea să fie şi mâna lui Vincennes – dar când punea astfel de lucruri la cale de obicei mă anunţa dinainte. Am privit din nou cartea frumos lucrată, cu ornamentaţii de aur şi diamant, şi am recitit textul principal, scris cu minunate litere gothice:

Ca urmare a unei frumoase amintiri lăsate de prezenţa dvs. într-o seară superbă de iunie, o (îndrăznesc să sper) foarte dragă prietenă are deosebita plăcere de a vă invita la mai bine de trei luni de serbări şi petreceri, ocazionate de fericita decizie de a-mi uni destinul cu alesul meu, onorabilul conte Maximillien Schwartz, de vază supus al Majestăţii Sale, Împăratul Austriei. Serbările vor avea loc la minunatul castel de la Nuit-aux-Bois, moştenit de la prea-iubitorul meu unchi nu cu mult timp în urmă.

Nădăjduind în susţinerea dvs. într-un astfel de moment deosebit şi asigurându-vă că atât atmosfera, cât şi climatul or să vă priască, semnează a dvs. pe veci devotată amică,

Josephine de Lauras

Nimic de zis, scria bine.

Timp de aproape o jumătate de oră, am încercat să găsesc un cât de mic motiv să rămân. Problema era că nu îmi venea nimic în minte. Afacerile mele – câte mai rămăseseră – se aflau pe mâini bune, pământurile la fel. În urma dării acestora spre administrare, practic nu mai aveam nici o tangenţă cu propriile mele chestiuni financiare. Nu îmi rămânea de făcut altceva decât să îmi încasez veniturile – destul de modeste, dar suficiente pentru nevoile mele actuale. De când mă despărţisem de Juliette, preferasem să mă retrag pe domeniile mele şi să-mi petrec cea mai mare parte a timpului citind, dormind sau plimbându-mă. Cu timpul, prietenii mei se obişnuiseră şi renunţaseră să mă mai bată la cap cu revenirea în viaţa socială; de altfel, doar Armand de Courtray mai locuia în zonă, şi ne vedeam destul de rar de când se căsătorise.

La dracu', chiar n-aveam de ce să refuz. O schimbare

de aer o să-mi facă bine.

Desigur, adevărul era că de fapt aveam motive destule. În primul rând, invitaţia era suspectă. Modul în care fusese scrisă – sugerând o mult mai mare apropiere între mine şi marchiză decât existase vreodată – părea să indice că ar trebui să joc un rol. Apoi, din câte ştiam eu, reputaţia marchizei nu era chiar fără de pată. La nivelul de zvon, se vorbea despre o relaţie incestuoasă cu fratele ei, care apoi se sinucisese. Şi nu era singurul lucru neplăcut auzit despre ea. Nu dădusem nici o atenţie chestiunilor de genul acesta pentru că nu mă interesau, dar în condiţiile date puteau să schimbe puţin problema.

În fine, prezenţa mea acolo impunea un efort financiar care ar fi putut fi cam prea mare pentru mine.

Şi totuşi simţeam nevoia să merg. Întreaga după-amiază mi-am petrecut-o trecând de la o stare la alta, însă, spre sfârşitul zilei, eram destul de decis să refuz. Am luat pana pentru un răspuns politicos, şi am simţit ceva ca o uşurare, când, dintr-odată, am realizat că pur şi simplu nu reuşeam să formulez nimic ca să mă achit civilizat de datorie. După o jumătate de ceas cu foaia în faţă (reuşisem să scriu pe ea doar *Dragă Marchiză,*), am amânat pe a doua zi conceperea scrisorii de răspuns.

Desigur, nu am mai conceput-o.

În zorii vineţi ai zilei următoare, un curier pe un cal înspumat mi-a adus o scrisoare de la Vincennes. Convins că în sfârşit voi primi lămuriri (poate nu fusese decât o farsă), am rupt grăbit peceţile cu cap de câine ale vicontelui şi am citit stupefiat un singur cuvânt, care mi-a hotărât soarta.

Vincennes scrisese doar:

Vino.

Capitolul 2. Nuit-aux-Bois. Călătoria

Cel puţin din câteva puncte de vedere, marchiza avusese dreptate. Nuit-aux-Bois *este* un ţinut încântător, cu o climă prielnică. Situat între Vert şi Aberaville, într-o poziţie oarecum izolată, e acoperit de vaste păduri de

conifere, cum era lumea la început. Satele sunt puţine şi aproape nelocuite; oamenii, aspri şi neîncrezători, se ocupă în general cu pescuitul şi vânătoarea. Stăpânul ţinutului, ducele de Chalais, nu pare a-şi bate prea tare capul cu lipsa de respect a sătenilor pentru legea Regatului. Presupun că zona e atât de izolată şi de săracă, încât vlăstarul regal pur şi simplu nu-şi aruncă ochii încoace. Suficient venit soseşte pentru el din Vert, Cabincourt, Aldenare şi localităţile estice, astfel că ar fi o complicaţie inutilă să-şi mai urce şi satele acestea în cap. Muntenii sunt de obicei oameni săraci şi periculoşi, aşa că nu pot să nu recunosc că ducele dă dovadă de înţelepciune.

Bisericile nu par prea îngrijite. În trei zile cât mi-a luat să străbat zona, nu am întâlnit decât o singură mănăstire, şi un fel de schimnic nebun, care mi-a făcut semne stranii cu mâna. Locuitorii par adânciţi în superstiţii. La marginea mai multor sate, am întâlnit un fel de cruci făcute din pari, având atârnate de ele diferite obiecte. Nu mi-au plăcut, căci îmi aminteau de Juliette, de felul ei ironic de a demonta credinţele întunecate şi de trăsura ce ne purta spre Paris înainte de despărţire. Am ocolit crucile de departe.

Zona părea a avea o faună bogată. Am desluşit cu uşurinţă urmele de mistreţ şi pe cele de lup, precum şi pe cele ale unui animal mare. Dacă n-aş fi crescut în Belle-Tanoq, aş fi putut crede că erau urme de urs, deoarece ghearele nu erau retractile şi animalul păşea pe talpa întreagă. Dar văzusem de atâtea ori urme de urs, încât ştiam că nu pot să fie. M-am decis să îi menţionez asta lui Vincennes, care, ca mare vânător ce era, nu se putea să nu aibă idee despre ce urme e vorba, şi nu mi-am mai bătut capul, iar mai târziu am uitat. Iar *mai* târziu, *mult* mai târziu, aveam să-i cunosc pe slujitorii Lunii Pline.

Câteva cuvinte despre drumul până la Vert, pentru cei care nu ştiu zona. Am părăsit Faenord în aceeaşi zi în care am primit scrisoarea de la Vincennes, după-amiaza. Mi-a luat aproape o săptămână – călare şi cu trăsura – pe

drumurile desfundate ale Regatului, ca să ajung în apropiere de Vert şi de acolo la Nuit-aux-Bois. Nu sunt un călăreţ grozav, dar pot spune fără putinţa de a mă înşela că ducelui de Chalais pare să-i pese de starea drumurilor de pe domeniile aflate sub oblăduirea sa la fel de mult ca de respectarea edictelor privind braconajul. Erau, de altfel, ştiute atât forţa cât şi bogăţia acestui om, care îi permiteau să trateze poruncile Regelui cu oarecare uşurătate. Am auzit spunându-se la o serată că, atunci când Maiestatea Sa l-a numit, pe jumătate în glumă, „*obraznic*", ducele replicase: „*E adevărat, Maiestate. Dar nu vă permit să mă numiţi aşa*".

De altfel, poate că nicăieri în Regat nu se vede mai clar cât de slabă e, acum, mâna Regelui, comparativ cu ţinuturile sudice. Peste tot domnesc seniorii locali. Dincoace de Chalais, mareşalul de Vartas. Puţin mai încolo, prinţul de Chande. Posturile de jandarmi, reprezentând, palid, autoritatea regală, sunt puţine şi slab înarmate. Nici chiar Inchiziţia nu îşi întinde braţul până aici. Întâlneşti, cel mult, Cavaleri ai lui Iisus izolaţi, aflaţi în zonă nu atât pentru a acţiona, cât mai degrabă pentru a evalua situaţia.

Deşi în esenţă descurajante, toate acestea mă ajutau. Atât de diferite de Paris, de Faenord şi de Curte, erau la fel de diferite de Juliette. Respiram uşurat aerul tare de munte, mirat că mă simţeam revigorat, şi minunându-mă cum Dumnezeu – sau Soarta, sau Diavolul – le potriveşte pe toate.

Apoi am ajuns la castel.

Capitolul 3. Vincennes

— Bine ai venit, dragul meu, spuse Vincennes, luându-mă prieteneşte de braţ şi conducându-mă grăbit înăuntru. Eşti aşteptat.

Eram, oare?… Ceva în atitudinea nenaturală a amicului meu, în expresia forţată a feţei, în felul în care mă acapară, scoţându-mă cu măiestrie din mâinile servitorului, îmi întărea impresia că mă aflam aici pentru a interpreta un rol căruia nu îi ştiam nici finalitatea, nici

replicile. O neplăcută senzaţie, aceea de a fi manipulat, care mă cuprinsese încă de când citisem scrisoarea marchizei, se făcu din nou pregnant simţită, ca un frison sau ceva mai rău.

Trebuia să discut cu Vincennes, şi asta cât se poate de repede.

Se părea că şi el doreşte acelaşi lucru. Sosisem la porţile somptuoase ale măreţei clădiri medievale în urmă cu aproape o oră. Acestea se aflau larg deschise, cu podul lăsat peste şanţurile cu apă şi grilajul de fier dat la o parte. Servitori îmbrăcaţi în mătase aurită roiau la porţi şi în curte, şi am putut vedea cel puţin încă două grupuri de oaspeţi care erau conduşi înăuntru. Descălecând şi lăsând animalul epuizat în seama băieţilor de la grajduri, de la care am primit şi unele sumare lămuriri, am remarcat cu uimire contrastul puternic dintre forfota din interior şi împrejurimile pustii şi golaşe, cu capete de stâncă spartă iţindu-se dezolante printre ierburi şi copaci. Mi-am petrecut următoarele minute contemplând fascinat peisajul de dincolo de ziduri. Totul era haotic, de la vegetaţie la formele de relief. Luminişuri rotunde se căscau printre arbori ca nişte ochi de ciclop fără pleoape. Trunchiuri groase zăceau doborâte lângă puieţii verzi, strâmbi. Aproape toţi copacii aveau scorburi. Pietre mari, cenuşii, cu forme regulate ca nişte megaliţi se aflau răspândite prin iarba înaltă. Pe ele creşteau muşchi pufoşi, şi chiar jnepeni.

Un râu se auzea în apropiere, fără îndoială *L'Eau d'Inferre*, după cum pitoresc era trecut pe hartă. De altfel, castelul însuşi se înălţa sălbatic şi ameninţător peste peisaj, cu o spoială luxuriantă evident încropită special pentru nuntă. Ornamentaţiile masive, florile şi împodobelile colorate nu reuşeau, oricât de bine erau dispuse, să mascheze senzaţia iniţială, şi anume că nu intram în palatul unei mirese, ci în locuinţa unui tiran.

Un bărbat între două vârste, purtând cu sobrietate însemnele Casei de Lauras, un leu şi un vultur înlănţuiţi într-o încleştare aproape obscenă, se apropie după o vreme

de mine, invitându-mă cu o politeţe pompoasă *Să păşesc cu însufleţire pragul Minunatei Doamne Marchize, aducând odată cu prezenţa mea binevenită bucuria unui alt prieten neasemuit de drag*. I-am răspuns ceva potrivit şi, îngrijorat, am început să-mi rotesc privirile după Vincennes, pentru a mă scoate din încurcătură. Deşi vicontele trebuie că mă aştepta, nu vedeam nici un semn că ar fi prin preajmă. În vreme ce solemnul servitor, care se recomandase *Bruno, din Casa de Lauras,* făcea cu mâna un semn maiestuos unui tânăr grăbit să îmi ridice puţinele bagaje, şi altul, mai poruncitor, unei servitoare drăguţe cu fusta înfoiată şi având cel mult şaisprezece ani (am înţeles mai târziu că domnişoara, pe nume Marianne, urma să îmi fie cameristă…), spre mine începură să îşi arunce privirea curioasă şi ceilalţi oaspeţi prezenţi în curte. În unul din grupuri am remarcat un bărbat cu înfăţişare de pasăre răpitoare, mai înalt ca mine şi uscăţiv, cu o perucă aranjată cu grijă şi fără îndoială trecut de patruzeci de ani. Privirea lui era scrutătoare şi interesată. Am văzut cum se întoarce şi îi vorbeşte uneia din doamnele care îl însoţea, apoi îmi făcu un semn vag cu mâna.

— Doctorul Perrigord, făcu Vincennes în spatele meu, făcându-şi drum prin mulţime. Ignoră-l, altfel va trebui să îl suportăm la masă.

Apoi îmi adresă cu voce tare cuvintele pe care le-am redat ceva mai sus.

M-am lăsat condus de viconte, care evita cu abilitate grupurile de oaspeţi ca şi pe cele de servitori, şi am pierdut-o din vedere pe „Marianne”, ca şi pe băiatul cu bagajele. Deşi o expresie indignată se zugrăvise pe faţa lui „Bruno” imediat ce băgase de seamă că Vincennes nu are de gând să mă ducă în direcţia în care el mă trimisese, se pare că servitorii Casei de Lauras erau prea bine crescuţi ca să comenteze lipsa de educaţie a străinilor. Aşa că ne-am mişcat în grabă spre unul din coridoare şi apoi pe nişte scări, către o cameră de piatră în care am recunoscut, după dezordinea inconfundabilă, încăperea destinată lui Vincennes.

M-am aşezat obosit pe unul din jilţuri şi am luat paharul pe care mi-l întinsese vicontele. Vinul de Anjou, negru ca smoala şi aproape la fel de gros, îmi reanimă sângele lenevit de călătorie. Mi-am lepădat mantaua murdară şi mi-am întins cizmele spre cămin, căci încăperea era destul de rece. Apoi m-am uitat la Vincennes.

Îmi cunoşteam suficient de bine prietenul ca să spun că era agitat. Îl întâlnisem prima oară la Paris în urma cu nouă ani, la o vânătoare, şi recunoşteam acum la el simptomele pe care le arătase şi atunci, când adulmecase sângele. Ochii îi luceau, de nerăbdare ca şi de încântarea anticipării. Nările dilatate, părul nearanjat dar totuşi *chic* care-i adusese atâtea complimente din partea domnişoarelor din lumea bună, silueta lui zveltă şi totuşi numai fibră, ca o lamă de spadă, mişcările repezite dar graţioase, tot acest amestec de trăsături contradictorii care făcea din Raoul de Vincennes una din cele mai dorite partide din Capitală, acum evidenţiate de încordarea în care se afla, îmi spuneau că venise vremea vânătorii.

Iar Vincennes venea după o pradă mare.

— Probabil că eşti extrem de curios, îmi spuse, dar lucrurile s-au precipitat şi nu puteam să te lămuresc. Însă am să îţi explic acuma. O să-ţi convină.

L-am privit.

— Să zicem, deşi am dubii. Dar vreau să fie odată clară toată povestea. De ce Dumnezeu m-ai târât aici?…

Bău din paharul său, mulţumit, aruncându-mi o privire în care mi s-a părut un moment că mai citesc ceva în afară de spiritul de aventură, ceva ce m-a îngrijorat până în adâncul sufletului. Dar când se întoarse spre mine ca să ciocnim, vechiul Vincennes era tot acolo, cu toate calităţile şi defectele care îi făceau prezenţa detestabilă şi plăcută. Aşa că mi-am alungat din minte orice supoziţii şi am aşteptat să vorbească. Iar el vorbi.

— Dacă m-ai fi întrebat asta iniţial, ţi-aş fi spus că îi facem un serviciu marchizei şi, cu ocazia asta, te scoatem puţin în lume. Dar lucrurile nu mai sunt chiar atât de

simple.

De fapt, nici unul dintre noi nu avea habar în momentul acela cât de complicate deveniseră. Iar când am început să intuim fiecare, avea să fie mult prea târziu, căci oamenii începuseră deja să moară iar Dumnezeu plecase. Şi noi am rămas singuri să îndurăm.

— Ascultă-mă cu atenţie, prietene, îmi spuse Vincennes aplecându-se către mine, căci poate înţelegi tu lucruri care mie mi-au scăpat. După cum bine tu ştii, am onoarea şi plăcerea să mă număr printre cei care o frecventau, în mod regulat, pe marchiză. Fără a mă putea considera prietenul ei cel mai apropiat, pot spune fără teama de a greşi că se statornicise între noi ceva ca o legătură bazată pe simpatie. Îi făceam curte, desigur, dar mai mult din amuzament, şi ea îmi răspundea la fel şi din aceleaşi motive. Ca şi tine, ştiam unele zvonuri răutăcioase, dar am decis să nu le dau vreo atenţie, căci aşa ceva am auzit de atâtea ori despre toţi iar bârfa e atât de la modă, încât ar fi o dovadă de prost-gust să nu aibă nimeni despre tine ceva rău de spus. Bineînţeles, dacă s-ar fi dovedit că e vorba de mai mult decât simple zvonuri, lucrurile s-ar fi schimbat imediat, căci de la sine se înţelege că nu îmi voi strica bunul nume pentru un obraz oricât de frumos.

Făcu o pauză pentru a mai lua o înghiţitură de vin. L-am imitat.

— Trebuie să mărturisesc, reluă el, că fraza pe care marchiza mi-a şoptit-o la ureche într-o frumoasă seară de vară, în vreme ce ne plimbam braţ la braţ prin minunatele ei grădini şi flirtam spirituali ca de obicei, m-a luat întrucâtva prin surprindere. *Mă mărit, dragă viconte*, nu erau chiar cuvintele pe care mă aşteptam să le aud de la o persoană considerată libertină şi lipsită de preocupări. Am felicitat-o, însă, oarecum încurcat, iar ea m-a întrerupt repede, continuând: *…şi am nevoie de o favoare*. Asta trebuie să recunosc că m-a pus pe gânduri. Nu stă în firea femeilor frumoase să ceară favoruri, căci le sunt oferite. Deci era vorba de ceva grav, ceva ce nu m-aş fi gândit să

ofer. *Vă ascult, scumpă prietenă*, am spus, şi m-am pregătit să văd ce-mi cere.

Vincennes avea un stil de a povesti cu totul diferit de al altor cunoscuţi. Spre exemplu, Armand, mai poet, avea obiceiul să revină asupra anumitor aspecte, apoi să sară de la una la alta. Vicontele povestea gradat, în ordinea în care se succedaseră întâmplările, fără artificii, totuşi într-un mod captivant. Reuşise să-mi stârnească întreaga atenţie. Aproape că mă scosese din starea de blazare şi indiferenţă care mă rodea, dar, cumva, ştiam că asta nu se datora numai povestirii lui, ci şi implicaţiilor ascunse ale acesteia.

— Mi-a vorbit atunci despre Max Schwartz, zise Vincennes, şi mi-am amintit ce-mi scrisese despre acesta marchiza. *Onorabil conte austriac*. Un om sever, cu o moralitate austeră, străin de ţară şi obiceiuri. Un om cu prea puţini cunoscuţi. Bogat, nobil de viţă veche, deţinător a numeroase proprietăţi şi onoruri. O ceruse în căsătorie după o curte constantă dar rezervată şi ea acceptase. Numai că numele ei, asociat în mod calomnios cu diferite poveşti nu tocmai de calitate, nu îi permisese tinerei să îşi facă un cerc de cunoscuţi cu care ar fi putut să impresioneze. Mai mult, firea ei superficială îi adusese printre prieteni mai multe persoane de acelaşi nivel, aflate şi ele sub suspiciuni diferite. Deloc potrivite pentru o nuntă ca cea la care se gândea Schwartz. Şi iată că, în acest fel, marchiza se trezise brusc în dificultate. *Nu pot să chem la nuntă, dragă Raoul, un fost preot spadasin, o curtezană celebră, pe amanta ducelui de Barnart şi un filozof nebun*, spusese ea, referindu-se la persoanele care îi erau cele mai apropiate. *Soţul meu s-ar arăta şocat pe vecie*.

Începeam să înţeleg unde bate. Fără ca eu şi Vincennes să fim repere de moralitate în lumea pariziană, măcar nu puteam fi asociaţi cu nici un fel de scandaluri şi eram primiţi fără dificultate în orice salon. Lui Josephine de Lauras nu avea de ce să îi fie ruşine dacă ne prezenta drept prieteni.

— Văd că ai înţeles începuturile, spuse prietenul meu

lăsându-se pe spate în jilţ. N-ar fi fost cavalereşte să refuz o domnişoară la ananghie, cu atât mai mult cu cât îmi făcuse onoarea de a mi se mărturisi. Şi eram convins că pot conta pe tine. Când te-am pomenit, Josephine s-a arătat entuziasmată: *Ah, dragă viconte, tânărul acela încântător* – aici trebuie să recunosc că m-am arătat surprins, râse el, căci la petrecerea la care te cunoscuse lăsasei mai degrabă o altă impresie. Trebuie să admiţi, amice, că atitudinea ta nu părea întocmai plină de spirit. De fapt, mai multe domnişoare m-au întrebat atunci dacă nu cumva eşti văduv.

Aş fi putut să mă enervez pe Vincennes, dar ar fi fost cu totul degeaba. Dintre toţi cunoscuţii mei, el era singurul care nu se ferea să-mi menţioneze defectele – nu ca să mă tachineze, ci de fapt să-mi arate că le cunoştea dar pentru el nu contau. Alţii, ca Armand sau, pe vremuri, Louis, se străduiau mai degrabă să le îndrepte sau să le ignore, ceea ce în fapt mă agasa. Nu fusesem capabil să-mi corectez un defect niciodată. Şi nu îmi plăcea să mi se amintească asta. Preferam să mi se amintească defectele.

— Presupunând că aş fi dispus să iau parte la toată mascarada asta – ceea ce nu am intenţia să promit, nu cred că mi-au deşeuat calul – ce te face să crezi că mi-ar fi pe plac? am mârâit, mai mult din spirit de contradicţie decât dintr-o nemulţumire reală, uitându-mă în ochii amicului meu, pentru a citi acolo ceea ce încă nu-mi spusese – căci eram sigur că nu-mi adusese deocamdată la cunoştinţă decât partea cea mai puţin interesantă a poveştii.

Şi câtă dreptate aveam!…

— Păi, n-ai de ales, dragul meu, rânji Vincennes, ţi-am zis că treaba e mai complicată. Pentru că am fost destul de inspirat să o întreb pe draga noastră marchiză ce a mai făcut pentru a-şi completa colecţia de amici – oricât de bună părere aş avea despre noi, nu cred că am fi putut face suficientă impresie pentru un nobil austriac. Iar Josephine m-a asigurat că, prin câteva manevre bine puse la cale, a mai achiziţionat câţiva oaspeţi de seamă, meniţi

a-l face pe Schwartz să nu-şi mai pună nici un fel de întrebări cu privire la moralitatea domnişoarei noastre. Te ţii bine?…

Mă ţineam, sau cel puţin aşa am crezut.

— Dă-i drumul, Raoul, gata cu jocurile. Cine mai vine?…

Îmi răspunse:

— Păi, în primul rând ducele de Chalais nu putea refuza invitaţia, fiind stăpânul ţinutului şi un desăvârşit cavaler. Intră în obligaţiile lui de senior şi niciodată nu s-a ferit de petreceri. Apoi, una din protejatele marchizei o cunoaşte pe fiica comandantului jandarmilor din regiune – după cum vezi, Josephine a avut grijă să selecteze persoane care nu prea au călcat pe la Paris, aşa că nu e probabil să cunoască zvonurile. Iar cum copila comandantului nu este măritată, tatăl ei o va însoţi. Şi – iar aici Vincennes făcu o pauză ca să îmi vadă reacţia – a mai invitat pe cineva. Se pare că duhovnicul ei îl cunoaşte.

— De cine vorbeşti?… am întrebat, dar ştiam deja răspunsul.

— Albert de Guy, inchizitorul.

Am răsturnat jilţul în care stăteam şi am sărit în picioare. Fără să zică nimic şi cu o expresie serioasă pe faţă, Vincennes ridică piesa de mobilier doborâtă şi îmi turnă în pahar.

Capitolul 4. Castelul Ultimelor Turnuri

Lucrurile începeau să se lege, sau cel puţin aşa mi se părea mie. De-ar fi fost totul atât de simplu!… Dar omul e învăţat să tragă concluzii din informaţiile pe care le are, în vreme ce adevărul se află, de cele mai multe ori, în informaţiile care lipsesc…

Vincennes nu era băiat rău. În ciuda teribilismelor lui mondene, era destul de cavaler şi foarte bine crescut. În plus, era evident că o place pe marchiză mai mult decât e dispus să mărturisească. Şi dacă intenţionase iniţial să o ajute – fie dintr-o pornire *à-la-Bayard*, fie dintr-un interes propriu pe care nu se obosise să mi-l dezvăluie, invitarea

lui Albert de Guy la nuntă nu putea să dea decât un singur curs evenimentelor.

Vicontele Raoul de Vincennes nu era omul care să-şi lase amica pe mâna inchizitorului.

Desigur, întrebarea care se punea era dacă Josephine acţionase aşa din prostie, din spirit de aventură sau pur şi simplu avea nevoie de o pecete morală *mult* mai mult decât ne dădeam noi seama. Însă aproape că nu conta. Pericolul pe care îl răspândea acest om împrejur, repulsia, groaza pe care le trezea în cei care îi intersectau calea, toate acestea îl făceau cel mai puţin dezirabil pentru un astfel de eveniment. Ce-i drept însă, prezenţa lui la o nuntă *era* o garanţie pentru virtutea miresei.

Privind lucrurile din acest punct de vedere, pot spune că marchiza acţionase cu măiestrie. Aşa cum judicios remarcase vicontele, cele trei personalităţi invitate – ducele de Chalais, comandantul jandarmilor şi Albert de Guy – aveau aria de activitate prea departe de Paris ca să fie la curent cu zvonurile care se şopteau prin saloane. În special inchizitorul, care oricum nu frecventa asemenea cercuri. Pentru cei trei, imaginea marchizei putea foarte bine să fie una imaculată. Dar ce nu luase în calcul marchiza – *sau luase?*... m-am întrebat – era că *toţi aceşti trei bărbaţi aveau o inteligenţă extrem de ascuţită şi erau, prin însăşi natura funcţiilor lor, anchetatori pricepuţi*. Era suficient un cuvânt, o privire şi unul dintre aceştia putea să tragă concluzia că fusese tras pe sfoară – că era folosit pentru a se ascunde ceva mârşav – şi atunci, într-adevăr, situaţia tinerei putea deveni disperată.

Aici se pare că interveneam noi. Ca *prieteni de la Paris*, înlăturam prin prezenţa noastră suspiciunea privitor la motivul invitaţilor din provincie. De asemenea, nu aveam dubii că Josephine se baza, într-un fel, pe cavalerismul nostru, dacă lucrurile mergeau prost. Dar ce puteam face noi, doi nobili cu statut mediu, în faţa stăpânului ţinutului, a şefului Poliţiei sau a reprezentantului Sfintei Inchiziţii?... Aici logica se împotmolea. Dacă treburile degenerau, chiar nu vedeam

cum i-am fi putut fi de folos. Ba mai mult, era posibil să ne aflăm chiar şi noi în mare pericol.

— Nu crezi că mai bine o convingeai să renunţe la inchizitor?… am întrebat, încercând să văd poziţia lui Vincennes în această problemă.

Vicontele ridică din umeri.

— Bineînţeles că am încercat. Trimisese deja invitaţia. Iar argumentul ei a fost, *N-a ars niciodată o marchiză. Doar n-o să înceapă cu mine*.

L-am privit buimăcit. Femeia se juca cu focul.

— Ea chiar nu realizează?…

— Ba cred că realizează prea bine, tocmai aici e misterul, spuse Vincennes, şi vocea îi deveni o şoaptă. Dincolo de toate acestea, fără îndoială că se mai află ceva. M-am uitat pe lista cu oaspeţi. Se pare că Max Schwartz are un singur invitat la nuntă.

Asta era cu adevărat bună.

— Unul singur – confirmă Vincennes. Baronul Henning Von Walter. Un *neamţ*.

Nici măcar un austriac. Ce mama naibii se petrece?! …

L-am privit cu nespusă seriozitate. Vicontele îmi evită privirea.

— Care e teoria ta, amice?… am întrebat cu blândeţe.

Tăcu o vreme. Apoi răspunse:

— E complicat. Dar ca să înţelegi ceva, trebuie să-ţi vorbesc despre Castelul Ultimelor Turnuri.

Ăsta era, ştiam, numele Castelului de Lauras. Conform scrisorii marchizei, îl moştenise de la unchiul ei, dar povestea era mai complexă. Se părea că fostul proprietar, bătrânul marchiz Henri de Lauras-Montale, fusese un om retras, cu o reputaţie proastă. Citea mult, nu avea servitori şi se ferea de oameni. Frecventa lupanarele din zonă, iar unele poveşti erau despre fete care, după nopţile petrecute cu el, dispăreau. Unii spuneau că se închina la Diavol. Achiziţiona animale stranii care apoi nu mai erau de găsit. Castelul însuşi, de altfel, se afla construit pe ruinele unui vechi templu păgân, iar în

puţurile nesfârşite care se aflau dedesubt se găsiseră oase umane. Spre sfârşitul vieţii însă, Lauras-Montale se schimbase cu totul. Într-o dimineaţă uscată de august, se prezentase la cea mai apropiată biserică, cea din Aberaville, şi îl contactase pe preotul local, căruia i se spovedise. Se spune că, ascultându-i mârşava confesiune, preotul îşi pierduse minţile. Nu înainte însă de a-i da câteva sfaturi, pe care bătrânul marchiz le-a urmat după cum îl tăia capul. Şi-a ars cărţile, a dărâmat anumite aripi ale clădirii şi a început restaurarea altora, a frecventat cu regularitate bisericile din Vert şi s-a aprovizionat, spre uimirea şi spaima localnicilor, cu mari cantităţi de apă sfinţită. Începând din acel moment, şi-a petrecut zilele care i-au mai rămas în post şi rugăciune. Anii au trecut şi lumea a început să uite ce se petrecuse, iar Lauras-Montale a rămas cunoscut ca un biet nebun religios.

Apoi, într-o noapte, s-a prezentat la notar, lăsându-şi averea unei nepoate pe care n-o văzuse niciodată. Înştiinţată de urgenţă, Josephine a plecat în grabă de la Paris, pentru a-şi prelua moştenirea. Într-o seară caldă de iunie, o tânără înveşmântată în alb s-a arătat la castel, şi în acea noapte s-a spus despre marchiz că s-a întors la vechile obiceiuri. Josephine a sosit a doua zi şi l-a găsit mort, iar în raportul autorităţilor se specifica clar că *Domnul de Lauras-Montale a murit făcând lucruri nepermise*.

— Numai că, adăugă Vincennes privindu-mă pe sub sprâncenele negre, nu toate versiunile coincid. Unele spun că Josephine de Lauras şi tânăra înveşmântată în alb *erau una şi aceeaşi persoană*.

Capitolul 5. Mirii

(partea I)

Asta e tot ce am putut afla în după-amiaza aceea. Indignat de dispariţia noastră, „Bruno” raportase intendentului, un oarecare Villard, care, după o scurtă perioadă de timp, decisese să se prezinte personal, pentru

a ne conduce la doamna marchiză şi la viitorul soţ al acesteia, în scopul de a ne depune omagiile. Nu aveam cum să îl evităm. După ce m-am schimbat, îmbrăcând ceva mai potrivit ocaziei, l-am întâlnit pe Vincennes în faţa camerei lui şi am pornit împreună. Vicontele purta ca de obicei un costum de vânătoare verde închis cu tiv negru şi cizme din piele de căprioară asortate cu tivul. La brâu, îşi încinsese o centură lată din piele de bivol, la care avea, bineînţeles, spada, însă una de gală, cu mânerul aurit şi bătut cu pietre. Un jungher lat şi tăios îi atârna prins cu şnur, în partea stângă. În comparaţie cu hainele şi accesoriile lui, costumul meu de culoarea şobolanului, spada familiei cu blazonul *Age quod agis* şi pumnalul italian primit în dar de la Juliette arătau aproape sărăcăcioase.

Am fost anunţaţi la marchiză când tocmai îşi lua masa. Era mai frumoasă decât mi-o aminteam şi la fel de amabilă. Părul blond, ondulat, strâns în stilul *coif grecesc* şi prins cu o diademă, ochii verzi şi adânci, pielea albă şi perfectă ca porţelanul, rochia somptuoasă de un alb-roz cu dantelă de purpură lăsau o impresie de neşters. Iar piciorul ei fin, delicat încălţat cu pantofi pastelaţi, nu era ultimul amănunt care reţinea atenţia.

Ne primi cu un *Dragi prieteni, dragă viconte*, îmbrăţişându-ne cu entuziasm, poate pe Raoul mai mult decât era cazul. După câteva amabilităţi despre cum a fost drumul – abia cu această ocazie am aflat că şi Vincennes ajunsese abia cu o seară înainte şi nu apucase încă să o vadă pe Josephine, aceasta fiind extrem de ocupată cu probarea mai multor rochii – marchiza ne mulţumi pentru *ajutor şi prezenţă*, şi decise să apărem în faţa viitorului soţ în următoarea jumătate de oră. Înainte însă, ni-i prezentă pe cei cu care lua masa – mai multe domnişoare şi vreo doi cavaleri, precum şi singurul pe care l-am reţinut, duhovnicul ei Thaddeus Beaummont, un prelat înalt şi smead, cu părul cărunt şi o faţă brăzdată de riduri. L-am privit cu nespusă curiozitate, pentru că el era cel care adusese inchizitorul.

Trăgând apoi cordonul roşu şi delicat al unei sonerii cristaline, Josephine de Lauras îl luă pe Vincennes de mână şi, încredinţându-mă uneia din tinerele fermecătoare de la masă, care avea cinstea să fie domnişoară de onoare (spre ruşinea mea mărturisesc că nu i-am reţinut numele), ne conduse pe toţi trei către o sală de la parter, unde un servitor în livrea ne încredinţă că *Domnul conte cinează*.

Fără să îşi bată prea tare capul cu convenienţele, marchiza îl expedie pe individ cu un gest grăbit şi, împingând ea însăşi uşile salonului, ne introduse pe toţi trei, cu mişcări graţioase şi pline de voie bună.

Max Schwartz se afla la masă. Prima mea imagine referitoare la el a fost una a unui bărbat şters, care nu se diferenţia cu nimic de oricare alt nobil străin pe care îl cunoscusem. Trăsăturile îi erau drepte, faţa uşor palidă, părul scurt şi pieptănat cu grijă pe spate după moda maghiară, hainele tăiate cu grijă pe corp, din catifea neagră şi piele de cerb, cu tiv şi modele sobre albastre-închis. Nu purta spadă, doar un stilet lung, prins la brâu cu un lănţişor subţire de aur. Eleganţa îi era desăvârşită, dar solemnă, vizibilă fără să epateze. Nu aş putea spune despre el că era frumos, nici urât, şi era greu să îi dau o vârstă. De altfel, singurul element pe care îl reţineai în legătură cu el era acela că, fără îndoială, omul *avea prestanţă*. Dintr-o cauză oarecare, poate ceva din ţinută, din expresia feţei sau a ochilor indiferenţi şi reci, ajungeai să treci aproape instantaneu peste lipsa de calităţi evidente a acestui bărbat şi să te simţi oarecum impresionat. Fără nici un motiv vizibil, inspira respect şi chiar teamă. Nu părea genul de om pe care era bine să îl vezi furios.

Pe scaunul de lângă el – un scaun de piatră cu husă de catifea ornamentată cu fir de aur şi pietre preţioase, probabil adusă special cu ocazia nunţii – se mai afla un bărbat. Acesta era de înălţime medie, lat în umeri, cu părul castaniu strâns într-o coadă nu foarte lungă, cu ajutorul unei panglici de catifea albastră; părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani. Faţa îi era calmă, cu trăsături

regulate, nu prea plăcute, fără să fie totuşi urât. O cicatrice albă îi brăzda fruntea dintr-o parte în alta, contrastând cu tenul bronzat. Hainele, scumpe, de un verde închis cu motive galbene şi negre, asortate cu cizme uriaşe, maro, aveau cusătură cu pietre preţioase, arătând nu atât omul înstărit, cât pe cel cu bun gust. Avea o sabie lungă, masivă, cu mâner de război care proteja mâna, iar la centura – tot albastră, însă cu catarama neagră – avea un cuţit de vânătoare. Singurul om pe care îl mai văzusem purtând la brâu cuţit de vânătoare era Armand, căruia puţin îi păsa de convenienţe ca şi de siguranţa personală şi nu îşi lua în general nici măcar spada cu el. Era însă atent cu animalele, deoarece ţinuturile în care crescuse fuseseră infestate cu lupi şi rămăsese cu o atenţie crescută faţă de un posibil atac al fiarelor din pădure. Dar cuţitul oaspetelui era mai lat şi mai lung decât cel pe care îl purta Armand, şi fără îndoială era făcut din oţel de Toledo.

La intrarea noastră oarecum intempestivă, un amestec de surpriză şi deranj se zugrăvi pe faţa contelui, în timp ce se ştergea la gură cu grijă şi se ridica în picioare, aşezând pe spătarul scaunului şervetul de mătase albă. Celălalt se ridică şi el, mai puţin protocolar şi cu o expresie dacă nu prietenoasă, atunci în orice caz nu ostilă. Max Schwartz îşi întâmpină viitoarea soţie.

— Dragul meu, spuse marchiza, sărutându-l cu dezinvoltură pe obraz şi trăgându-ne către el cu o totală lipsă de ceremonie, am venit să-ţi prezint prietenii de care îţi vorbisem. El este vicontele Raoul de Vincennes, domnul este cavalerul Arthur de Seragens iar domnişoara… şi aici o prezentă pe tânăra al cărei nume nu îl reţinusem. Iar aceştia, domnii mei şi dragă domnişoară, continuă ea întorcându-se spre noi, sunt desigur scumpul meu logodnic contele Maximillien Schwartz şi minunatul nostru invitat şi prieten, baronul Henning Von Walter.

Contele se înclină politicos, dar cam ţeapăn, spunând câteva cuvinte de circumstanţă, cu un foarte uşor accent străin. Von Walter vorbi *fără* accent, şi la complimentul lui Vincennes pe această temă răspunse zâmbind că a

călătorit mult şi că are un talent la limbile străine. Fără îndoială că avea şi alte talente. Sărută mâna domnişoarei de onoare cu graţie, ceea ce o umplu de încântare pe tânără, făcând-o să se înroşească destul de rău. În general, părea mult mai binevoitor decât viitorul soţ al marchizei. De altfel, cu această ocazie am mai remarcat ceva în ţinuta rigidă a contelui, ceva ce nu puteam lămuri prea bine. Era ca şi cum un lucru evident îmi scăpa, şi mă frustra destul de tare. Vincennes fu cel care, mai târziu, spuse despre Schwartz că era *demodat*, şi asta era cu atât mai ciudat cu cât marchiza era fără îndoială printre cele mai la modă tinere pe care le cunoscusem.

Nu se potriveau deloc. Nici o dragoste deosebită nu părea să existe între ei, iar situaţia materială şi poziţia socială ale contelui, deşi bune, nu erau suficient de strălucite pentru a justifica o căsătorie din interes.

De ce naiba îl alesese?...

Din nefericire, aveam să aflu.

Capitolul 6. Oaspeţii

(partea a II-a)

Următoarele câteva zile au fost pentru mine destul de neplăcute şi plictisitoare. Nu mă omor după evenimentele sociale, iar la castel nu se întâmpla altceva în afara nesfârşitelor pregătiri de nuntă, a cinelor lungi cu discuţii de convenienţă şi a prezentărilor de oaspeţi, pe măsură ce aceştia soseau. Pe Vincennes l-am văzut destul de puţin. Ca „prieten apropiat”, se afla tot timpul în preajma marchizei, care îl trata cu cea mai mare atenţie. Josephine însăşi abia se lăsă zărită de două ori, de fiecare dată făcându-mi un semn prietenos cu mâna şi zâmbindu-mi fermecător. Pe Max Schwartz nu l-am mai întâlnit, iar domnişoara care îmi fusese prezentată şi al cărei nume îl uitasem se plimba la braţ cu Von Walter.

Încet-încet, am început să cunosc lumea mai bine şi să-i reţin pe noii veniţi. Thaddeus Beammont vorbea frumos, şi părea o persoană cultă, deşi mai pătrunsă de

vederi religioase decât mi-ar fi plăcut mie (preoţii pe care îi cunoscusem la Paris, printre care abatele de Cammon, erau oameni ceva mai puţin închistaţi şi destul de dispuşi să vadă Biblia mai degrabă ca pe un set de recomandări decât ca pe unul de obligaţii). Din câte am înţeles din discuţiile cu duhovnicul, pentru el diavolul era o prezenţă cât se poate de fizică şi reală, şi nu un simplu rău spiritual. Mi s-a părut puţin ciudat, având în vedere răspândirea ideilor raţionaliste din ultima vreme inclusiv în rândurile preoţimii, dar mi-am amintit apoi că omul trăia în provincie.

Doctorul Guillaume Perrigord venise împreună cu soţia, o doamnă destul de tânără şi cu bun simţ. Medicul însuşi nu părea o persoană rău intenţionată, dar aroganţa tipică omului de ştiinţă cu merite recunoscute şi nesfârşitele lui discuţii despre progres îi făceau prezenţa destul de nesuferită. În plus, mi se părea mult mai puţin stăpân pe meseria lui decât îi plăcea să creadă. Din câte ştiam despre medicină de la Juliette, aş zice că omul avea cel mult cunoştinţe medii.

Cât despre prietenii reali ai marchizei, doar doi din aceştia se prezentaseră. „Filozoful nebun”, Bertrand Caylus, fusese ucis într-un duel cu celebrul viconte du Barr, care îl provocase, nemulţumit de teoria absurdă a lui Caylus cu privire la faptul că Pământul se învârteşte. *Dacă ai obrăznicia, domnule, să susţii că eu nu ştiu dacă se roteşte solul sub mine sau stă pe loc, atunci sper că ai şi puterea de a muri pentru asta*, îi aruncase du Barr în faţă, odată cu mănuşa de piele. Curtezana de care pomenise Vincennes şi care nici acum nu ştiu cine era nu fusese invitată din motive evidente. Însă „preotul spadasin” şi Giulianna Sellini erau prezenţi.

Huguet de Castlenove, fostul părinte Castlenove, era un personaj destul de celebru în societatea pariziană. Se zvonea că renunţase la sutană, spre oprobriul familiei sale, prins în mrejele unei amante misterioase. Ucisese trei oameni în duel, se pare că pe motivul că aflaseră numele acesteia. Avea soiul acela de frumuseţe periculoasă, plete

castanii şi ochii căprui, o barbă scurtă şi aranjată cu grijă, o ţinută elegantă şi un aer melancolic care făceau domnişoarele să suspine la apariţia lui.

Contesa italiană Giulianna Sellini, amanta oficială a ducelui de Barnart, venise împreună cu un alt amant al ei, un tânăr locotenent cu nume ciudat, deosebit de chipeş. Giulianna însăşi poseda o incredibilă frumuseţe. Era imposibil să nu ţi se taie răsuflarea la vederea părului negru şi drept, lung până mai jos de talie, a ochilor mari şi albaştri ca cerul după furtună, a tenului auriu şi perfect, a taliei de viespe, a eşarfei de mătase nea-gră înfăşurată strâns pe gâtul ei delicat, a pieptului generos strâns într-un corsaj negru la modă, a rochiei de smoală cu purpură şi despicătură la spate, care lăsa să se vadă din minunatele ei picioare mult mai mult decât era recomandat… Nu cred că am schimbat mai mult de două vorbe cu ea dar nici nu doream, inteligenţa sclipitoare şi frumuseţea întunecată şi de neîndurat a contesei nepermiţându-mi să mă simt în preajma ei altfel decât… în pericol.

Mai erau, desigur, şi alţi oaspeţi. Ducele Eduard de Chalais sosi în a treia zi de la venirea mea şi captă imediat toată atenţia. Tânăr, blond, de o frumuseţe rece ca de statuie, cu pletele cârlionţate prinse neglijent cu o eşarfă de mătase maronie, cu hainele albe cu auriu strânse pe trupul atletic, ca de erou grec, cu ochii neîndurători şi albaştri care păreau că văd dincolo de tine, bine crescut, bogat, arogant, strălucit conducător militar şi spadasin nemilos însă prost administrator, vânător pasionat şi excelent jucător de cărţi, mare cunoscător de cultură ca şi de vinuri, era pentru toate tinerele prezente un zeu fascinant şi intangibil. Se ştia că era căsătorit cu o copilă de şaisprezece ani, de familie bună, care îl iubea la nebunie şi căreia în mod surprinzător îi era deosebit de loial; se spune că o trata ca pe un bun preţios, ţinând-o în general departe de ochii lumii sub diverse pretexte. Acum declară cu indiferenţă că nu venise pentru că era bolnavă. *E mai uşor să eviţi o ispită decât să-i rezişti*, obişnuia el să se destăinuie prietenilor, *şi o iubesc atât de mult încât*

dacă m-ar înşela n-aş putea s-o torturez înainte de a o ucide. La urma urmei, era un mod înţelept de a vedea lucrurile.

Nu am reţinut numele sau titlul tuturor invitaţilor. Pot spune, de exemplu, că protejata marchizei, cea care era prietenă cu fiica şefului Poliţiei, se numea Monique, era o copilă superbă de nici optsprezece ani şi cânta minunat la pian, şi că un alt oaspete, un tânăr avocat îmbrăcat în catifea maronie cu tiv roşu, care îi făcea curte asiduu fetei şi care era unul din cei doi cavaleri pe care îi cunoscusem la Josephine la masă, purta numele de Aubert sau Robert. Însă pentru mine, care în general evitam aglomeraţia, oaspeţii erau atât de numeroşi şi de pestriţi, încât chiar ar fi fost de mirare să îi ţin minte. Bineînţeles, Vincennes îi ştia pe toţi, direct sau din reputaţie. Eu nu aveam însă memoria vicontelui, nici gradul lui de interes pentru convenienţe şi categoric nu aveam dezvoltată atenţia cum o avea el.

Ceea ce, în curând, avea să mă coste scump.

Până una-alta însă, cu patru zile înainte de nuntă, toţi invitaţii erau prezenţi, mai puţin trei: şeful Poliţiei cu fiica sa şi Albert de Guy, inchizitorul.

Capitolul 7. Vicontesa de Valois

De Guy a sosit a doua zi dimineaţa. Trăsura cu caii negri şi crucea albă văruită pe uşă, în chip de blazon, a oprit în faţa porţilor maiestuoase, iar vizitiul Inchiziţiei, un om cu figura împietrită şi cu crucea albă pe piept, a coborât grăbit şi a deschis uşa. Din vehicul au coborât doi oameni, care semănau destul de mult, şi a căror sosire a adus cu ea o tăcere de moarte.

Albert de Guy, mare inchizitor al Franţei, era un bărbat scund, pleşuv, slab şi palid, cam la vreo cincizeci de ani, cu buzele subţiri şi lipsite de culoare încadrate de barbă şi mustaţă, ambele întunecate şi tăiate drept. Dar nu cred că am văzut vreodată pe cineva care să impună mai mult. Sub sprâncenele stufoase, ochii mari, negri, tăioşi, însufleţiţi, de fanatic, fără gene, îţi vârau în suflet un fior

ca de gheaţă sau moarte, căci în spatele lor ardea rugul. Roba negru cu alb, săracă dar extrem de curată, şiragul de mătănii şi crucea de la gât erau purtate cu mândrie şi aroganţă, dar şi ca un fel de avertisment: *Sunt omul lui Iisus, la o parte*. Nu avea nici un fel de bagaje şi nici nu îi trebuiau. Ca slujitori ai Domnului, inchizitorii aveau nevoi puţine, iar populaţia era obligată să le satisfacă. Şi oamenii o făceau bucuroşi. La urma urmei, pentru cei din popor ca şi pentru nobilii conservatori, Inchiziţia era singurul bastion între noi şi Întuneric. Iar Întunericul era aproape.

Profeţii sumbre despre Sfârşit şi despre pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele omenirii au existat întotdeauna, dar în ultimul timp acestea se înteţiseră şi, fără a fi superstiţios, nu puteam să nu remarc că unele semne păreau să le dea dreptate. Pe vremea când eram pasionat de mistere, adunasem câteva poveşti şi întâmplări pe care le credeam mai deosebite, dar Juliette râsese şi le demontase pe loc, cu explicaţii ştiinţifice. Însă Juliette nu se mai afla aici, iar eu mi-am amintit din nou totul.

Nu departe de Auvergne, o femeie născuse iepuri. Un raport al Bisericii spunea că unul din cinci locuitori din Vert fusese vizitat de o hârcă. Povestirile acestora, despre demonul cu înfăţişare de cotoroanţă care li se aşeza pe piept sufocându-i şi le lua sămânţa, îngroziseră întreg ţinutul. Între Perte-à-la-Seigne şi Beaurive, călătorii povesteau că Necuratul îi aştepta pe o piatră. Un lup cu coarne fusese ucis lângă port. Ridiculizate de oamenii de ştiinţă şi de raţionalişti, adică cam de toţi oamenii educaţi, poveştile prindeau totuşi la populaţie mai ales în provincii şi asta explica faptul că, în vreme ce mulţi curteni considerau Inchiziţia o instituţie cel puţin depăşită dacă nu chiar barbară, existau şi destui, mai cu seamă în zonele izolate, care îi vedeau pe oamenii ei ca pe îngerii izbăvirii.

Nu că Albert de Guy arăta a înger.

Deşi fusese invitat singur, inchizitorul venise însoţit. Celălalt, părintele François Abel, un preot înalt şi chel, ceva mai tânăr, adus de spate din pricina cărţilor peste care fără îndoială că toată ziua stătea aplecat, conform

canoanelor instituţiei, arăta ca o umbră sau o reflecţie a celui pe care venise să-l slujească. Rolul lui părea să fie de a uşura munca inchizitorului, eventual chiar îndeplinind sarcinile mai simple. În plus, oamenii Sfântului Oficiu umblau de obicei câte doi, căci, conform lui Tevignolla, *Diavolul soseşte la omul singur*. Sunt bine cunoscute câteva cazuri ale inchizitorilor pervertiţi, atraşi de partea Răului de tentaţii şi nebunie.

Toată lumea se strânsese pe ziduri ca şi în curte, să îi privească. Când intrară, fură întâmpinaţi doar de Beaummont, care le sărută cu smerenie mâna. Temător, un servitor pe care nu îl ştiam se apropie, şi de Guy îi făcu un semn, îndrumându-l spre vizitiu. Ca un fulger în soare, pe degetele slabe şi lungi, ca de pianist sau de trişor, am văzut umbra unui rubin sângeriu, o piatră mare încastrată în aur. M-am înfiorat, căci era pecetea pe care o punea pe sentinţe.

— Vă e frică?… întrebă lângă mine o voce cristalină şi uşor amuzată, care mă făcu să mă întorc iritat, numai pentru a da cu ochii de o fată pe care nu o mai văzusem.

Se poate să fi avut şaptesprezece ani, poate şaptesprezece şi jumătate. Frumuseţea ei nu se poate descrie. Chipul angelic încadrat de bucle blonde şi cârlionţate, prinse parţial pe spate cu o panglică de mătase roşie, faţa fină şi aristocratică, albă ca laptele, ochii căprui-aurii, genele lungi, buzele mari şi roşii care schiţau un surâs amuzat, dar deloc răutăcios, cerceii imenşi de aur fin în urechiuşele delicate, nasul puţin în vânt, de prinţesă răsfăţată, gâtul delicat încadrat cu un colier minunat din aur, toate ar fi făcut-o să arate ca o zeiţă, dacă n-ar fi fost atât de copilă. Dar puritatea care emana din ea, ca o aură, schimba prima impresie şi te deturna de la orice gânduri ţi-ar fi venit, făcându-te să te simţi intimidat şi vinovat, căci era evident că stai de vorbă cu un înger.

Nu am observat trupul ei sau cum era îmbrăcată. Nu îndrăzneam să-mi cobor privirea mai jos de bărbie. Eram fascinat.

— De fapt, da, domnişoară, am mârâit, iar vocea mea

suna prost, cu inflexiuni false. Şi dumneavoastră ar trebui să vă fie la fel.

— Sunt slujitori ai Domnului, râse ea, aruncându-mi o privire jucăuşă. Slujiţi cumva de partea cealaltă?…

Prima mea impresie a fost că se juca cu mine. M-am încruntat, dar veselia din ochii ei era atât de lipsită de răutate şi râsul atât de plăcut şi de inocent, încât am exclus ipoteza. Era doar un copil.

— Pentru unii, Domnul e mai înspăimântător decât pentru alţii, am spus, făcând un efort să-mi revin. Nu toţi ne spunem rugăciunile seara.

— Asta e foarte trist, spuse ea dintr-odată serioasă, ar trebui să începeţi să vi le spuneţi.

— Pentru dumneavoastră, am să o fac.

— Atunci v-am salvat sufletul, zise, făcându-mi în glumă cu ochiul, şi îmi rămâneţi dator!…

Nu ştiam ce să zic. Mă blocasem. Se purta atât de natural de frumos, cu o evidentă lipsă de intenţie pentru flirt, dar în acelaşi timp binevoitoare şi prietenoasă. Simţeam că dacă mai zic ceva, o să încep să mă bâlbâi.

— Fără îndoială, am spus cu dificultate. Dacă am să mă pot revanşa vreodată…

— E, îmi spuse ea continuând să zâmbească, sunt sigură că un bărbat ca dumneavoastră va putea găsi o modalitate să-şi plătească datoria faţă de o biată copilă. De fapt, v-aş fi rugat să-mi oferiţi braţul şi să mă însoţiţi la o plimbare pentru a-mi arăta minunăţia asta de castel părăsit, dacă nu l-aş vedea chiar acum pe tatăl meu că mă strigă. O zi bună vă doresc, şi nu uitaţi rugăciunile!… mai zise, răsucindu-se cu graţie pe călcâie şi dispărând pe scări într-o volbură de dantele a rochiţei galbene care îi învăluia trupul suav, întrezărit pentru prima dată. Am urmărit-o din priviri cum cobora, buimăcit, şi am văzut-o apropiindu-se veselă şi îmbrăţişând un bărbat în vârstă, înalt şi masiv, cu o barbă sură şi deasă, îmbrăcat de sus până jos în catifea neagră. La gât purta un lănţişor lung de fier. Spre deosebire de toţi ceilalţi oaspeţi, omul nu era înarmat, şi l-am recunoscut pe contele de Valois-Lacross, şeful Poliţiei.

— E logodită, îmi spuse Vincennes, care se apropiase fără să-l văd, punându-mi mâna pe umăr.

Am tresărit şi m-am întors către el.

— Nu am nici un fel de intenţii, am spus nemulţumit, aşa că nu mai interpreta tu evenimentele.

— Păi nu am ce să interpretez, e clar ca lumina zilei, îmi zise el fără să râdă, dar chiar nu e nimic de făcut. Se va căsători în septembrie viitor cu un locotenent de cavalerie. Sunt foarte îndrăgostiţi.

— Să sperăm că nu are şi ea imaginaţia ta, i-am zis, altfel o să-şi facă o părere proastă despre mine.

— Cred că şi-a făcut deja o părere despre tine, fie ea proastă sau nu, mai spuse vicontele, şi am coborât amândoi de pe ziduri. În curte, Lacross vorbea cu inchizitorul, iar Adrianna de Valois mă văzu trecând şi îmi făcu drăgălaşă cu mâna.

Capitolul 8. Invitatul mirelui

În mod ciudat, cu excepţia lui Vincennes, care, aşa cum am menţionat, ştia cam pe toată lumea, invitaţii nu se cunoşteau unii pe alţii. Cred că Josephine îi alesese aşa special, pentru că prudenţa şi buna-cuviinţă faţă de un străin erau practic cel mai bun obstacol în calea bârfelor. În afară de asta, oaspeţii proveneau din medii sociale atât de diferite – militar, Biserică, lumea mondenă, cea medicală etc. – încât cu greu s-ar fi putut forma o adunare mai eterogenă.

Totuşi, pentru a evita situaţiile penibile, mirii fixaseră un mare banchet, chiar înainte de nuntă. Acesta urma să aibă loc în Sala de Aur de la parter, singura suficient de încăpătoare. Toţi invitaţii trebuiau să stea la aceeaşi masă – fără îndoială că era necesară una deosebit de lungă, construită probabil anume – şi să poarte o conversaţie de apropiere.

Uram conversaţiile de apropiere.

De altfel, de n-ar fi fost îndatorirea mea de prieten faţă de Vincennes şi farmecul deosebit exercitat asupra mea de tânăra vicontesă (pe care însă nu am reuşit să o

mai întâlnesc în ziua aceea şi nici în următoarea), cred că misterul care învăluia faptele nu ar fi fost suficient să mă reţină aici. Îmi pierdusem o mare parte din interes pentru orice odată cu averea şi cu Juliette, dar, din fericire (sau cel puţin aşa am gândit atunci), puteam să îmi petrec cea mai mare parte a zilei citind în uriaşele şi slab luminatele săli de lectură ale Castelului de Lauras, a cărui bibliotecă mărturisesc că era foarte bine aprovizionată. Lipseau însă orice lucrări oculte, datorită grijei bătrânului marchiz de Lauras-Montale. Trebuia să mă mulţumesc cu literatură de salon şi tratate de geometrie, care, trebuie să precizez, nu mă satisfăceau chiar pe de-a întregul.

Mai existau şi discuţii interesante. Asta când nu dădeam peste doctorul Perrigord. Individul devenise de-a dreptul agasant, încercând să mă convingă de posibilitatea inventării unor aparate privind transmiterea sunetului la distanţă. Fără să neg importanţa unei atare descoperiri, nu vedeam posibilitatea realizării ei în viitorul apropiat. Perrigord susţinea însă că el deţine cheia invenţiei.

Trei persoane reuşiseră să îmi trezească atenţia în cadrul conversaţiei purtate. Tânărul avocat care o curta pe prietena vicontesei, Monique, şi despre care am aflat într-un final că se numeşte Robert de Lumiers vorbea foarte bine despre sistemul juridic şi despre concepţia de dreptate. Era un băiat de bun simţ. Huguet de Castlenove, deşi retras, discutase cu mine de două ori, şi îmi lăsase impresia unui om cu o educaţie şi o cultură solide, ceea ce contrazicea oarecum reputaţia lui de scandalagiu. Iar domnişoara de onoare care îmi fusese iniţial prezentată se plimbase cu mine într-una din seri, vorbindu-mi laudativ despre baronul Von Walter.

Ca urmare, când acesta ne-a invitat, pe mine şi pe Vincennes, la o partidă de cărţi, ca să mai alungăm din plictiseală, am acceptat amândoi imediat, Vincennes mai mult din curiozitate decât din patima jocului. Fiind vorba de singurul invitat al mirelui, putea să ne ofere, voluntar sau nu, câteva informaţii. Eu mărturisesc că mă gândeam mai mult la joc. De aceea şi câştigam, în vreme ce

Vincennes, care sporovăia distrat, pierdea mână după mână. Baronul juca bine, dar în stilul german, aşa că în faţa mea nu avea nici o şansă. Destul de mulţumit, am realizat că, dacă făceam din asta un obicei, aş fi putut pleca de la nuntă mai în bani decât sosisem.

După mai multe pahare de vin roşu de Burgundia întovărăşite din plin cu pesmeţi şi după ce mai multe sume de bani şi-au schimbat succesiv proprietarii ajungând în cea mai mare parte în buzunarul meu, Vincennes se decise să atace frontal, dând cărţile pe faţă.

— Şi zi aşa, dragul meu, de când şi de unde îl cunoşti pe conte?…

Baronul, care tocmai se pregătea să decarteze, se opri brusc. L-am văzut şovăind, neştiind parcă ce anume să facă, apoi păru că se decide şi spuse calm fraza care ne lovi:

— Păi, l-am cunoscut în trăsură în drum încoace.

Totul se învârti o secundă. M-am uitat la Vincennes şi el se uită la mine, prostit, fără să mai înţelegem nimica. Sub bolţile de piatră ale castelului, un curent rece de aer suflă în lumânări, făcând să tremure flăcăruile palide.

— Pe drum încoace?… bâigui cu greutate amicul meu. Aşadar sunteţi invitatul marchizei?…

Von Walter lăsă cărţile pe masă. Nici unul din noi nu mai juca.

— Chiar deloc. M-a invitat mirele. Mă duceam în altă parte, dar ne-am nimerit în aceeaşi caleaşcă. Având origini apropiate, am stat de vorbă puţin, după care contele mi-a adresat invitaţia. *Domnule baron*, mi-a spus, *mi-aţi face un mare serviciu dacă aţi accepta, deoarece soţia mea insistă să invit şi eu pe cineva, iar eu n-am invitat pe nimeni*.

Capitolul 9. Schimb de idei

După spusele lui Von Walter, contele nu îi ceruse să mintă, pur şi simplu se arătase indiferent la felul cum baronul avea să îi susţină spusele. Îl prezentase ca pe un prieten şi apoi continuase să se arate destul de apropiat de el. Cea mai mare parte a serilor cinau împreună. Baronul îl

găsea pe conte, ca şi noi, o companie puţin cam rigidă şi conservatoare, dar nu neplăcută, mai ales că îi arătase tot timpul cea mai adâncă consideraţie. Naţionalităţile lor destul de apropiate şi faptul că ambii călătoriseră mult – se pare că Max Schwartz fusese ambasador în ţări ca Slovacia, de exemplu – le dăduseră câteva subiecte comune. Dar Schwartz vorbea puţin despre sine, arătându-se mai interesat de subiecte ca starea drumurilor sau a vremii, geografie, politică.

I-am mulţumit lui Von Walter pentru sinceritatea arătată şi ne-a răspuns cu un zâmbet că îi suntem simpatici şi că se bazează pe discreţia noastră. Ne-am întors apoi în camera lui Vincennes, unde ne-am turnat amândoi sănătos de băut, deşi nu prea mai era cazul.

— E rău de tot, spuse prietenul meu într-un târziu, privind flăcările care dansau în cămin, aruncând pe perete languroase umbre de demoni. Cred că am făcut o prostie şi te-am vârât şi pe tine în ea.

— Acum nu mai putem da înapoi, am spus repede cu gândul la vicontesa de Valois, speriat că vroia să sugereze ideea de a pleca. Convenienţele…

— Da, dragul meu, ştiu, oftă obosit vicontele, şi cu toate astea mă întreb dacă nu e mai bine să încălecăm şi să plecăm acum, cu o scuză de circumstanţă.

N-ar fi fost mai bine, dar atunci n-o ştiam. Nimic nu avea să mai fie bine vreodată. Tot binele pe care l-am cunoscut a murit în Castelul Ultimelor Turnuri.

— În fine, spuse el văzând că tăceam, mă port ca o babă superstiţioasă de la ţară. În cel mai rău caz e vorba de vreo înşelătorie. Marchiza a pus mâna pe ăsta din vreun motiv oarecare şi profită de faptul că nu cunoaşte pe nimeni ca să-l prostească.

— Cu ajutorul nostru, am subliniat eu, sorbind din vin bucuros că renunţase la ideea plecării.

— Păi, zise el, o să fim mai atenţi. Nu vom permite ceva ce depăşeşte graniţele onoarei. Dar dacă marchiza pune într-adevăr la cale vreo ticăloşie, *o să se ardă*, cu toţi ăştia aici. Mă refer la Valois-Lacross şi la inchizitor. De

fapt, şi la duce.

M-am înfiorat. Nu ştiu de ce, când a pronunţat cuvintele *o să se ardă*, mi-am simţit oasele umplute cu vată.

— Nu ţi se pare ciudat – în încăperea străveche, vocea mea suna neobişnuit de slabă – că *onorabilul conte austriac* n-a fost în stare să invite pe nimeni la nuntă, decât pe un călător întâlnit pe drum?... Nu are nici măcar un prieten sau o rudă la el în ţară?...

— Din cât de multe ştim despre el, poate fi vreun exilat sau vreun căutat pentru crimă, dădu Vincennes din umeri. Mai grav mi se pare că marchiza nu mi-a menţionat asta. Să nu ştie? ... Sau m-a minţit?...

Nu puteam să îi răspund la întrebare. Îl înţelegeam cât era de frustrat. Pe faţa lui palidă se citea indignarea.

— Şi mai sunt şi altele, şuieră el. Ai observat lipsa aproape totală a gărzilor?... Un castel ca ăsta ar fi trebuit să aibă cel puţin douăzeci-treizeci. Eu nu am văzut decât doi oameni. Cică ar mai fi un căpitan care lipseşte momentan, cu treburi.

Bineînţeles că avea dreptate. Remarcasem şi eu că palatul nu părea păzit.

— Am vorbit cu una din gărzi ieri dimineaţă, i-am zis. Avea accent de sudist. Nu e de pe aici.

— Să zicem că a moştenit castelul de curând, dar ar fi trebuit să aducă oameni măcar pentru nuntă. Ce naiba e cu femeia asta?!... Dacă îl asasinează careva pe ducele de Chalais?!...

— Cred că Chalais poate să îşi poarte singur de grijă, şi poate marchiza s-a gândit că toată lumea e în siguranţă cu atâtea personalităţi pe aici. Avem militari, poliţişti, spadasini... chiar tu eşti una dintre cele mai bune lame din zonă. Poate exagerăm noi.

— Poate, făcu el mohorât, dar eu nu cred. Nu mai îmi pare un mister. Îmi pare o mârşăvie.

Bănuiesc că avea dreptate, dar eu deja nu mă mai concentram pe problemă. Un chip de zeiţă-înger îmi juca tot timpul în faţa ochilor. Nu mai aveam chef de vorbă,

vroiam să mă duc să mă culc.

M-am ridicat.

— Lasă, vedem. Vom fi cu ochii în patru.

— Da, zise el uitându-se la mine suspicios, vom fi. Trebuie să ne dăm seama ce se pune la cale. Von Walter, ăsta. Mi se pare de treabă. Poate ne va fi de folos.

Pentru prima şi singura dată ne-am aflat aproape de adevăr, când am intuit amândoi cât de important era Von Walter. Dar apoi ne-am luat cu altele şi intuiţia ne-a părăsit, şi în felul ăsta Diavolul ne-a distanţat de singurul om care înţelegea ce se petrece.

Capitolul 10. Două informaţii

Ca la orice eveniment social, zvonurile începuseră deja să circule. Principala eroină a poveştilor care se iviseră era Giulianna Sellini. Recunoscută deja la sosire pentru frumuseţea ca şi pentru imoralitatea ei, contesa era ţinta perfectă. Începuse să se sugereze că ea era amanta misterioasă a tânărului Castlenove. Bineînţeles, asta o spuneau doar femeile, care nu puteau fi provocate la duel. Se pare că sursa fusese doamna Perrigord, nevasta doctorului. Într-o după-amiază, Vincennes mă întrebă, înecându-se de râs, dacă contesa mă vizitase în timpul nopţii. Îmi şopti apoi despre ea că, în ciuda prezenţei inchizitorului sau poate tocmai din pricina asta, Sellini începuse să-şi petreacă nopţile în camerele tinerilor drăguţi, sau cel puţin aşa se susţine.

— Şi al tinerelor, adăugă el.

— Eu nu sunt drăguţ, i-am răspuns, şi o lăsă baltă.

Destul de multe se vorbeau despre Adrianna de Valois şi logodnicul ei, care se pare că era destul de apreciat de sexul frumos. De altfel, şi vicontesa era foarte populară, fizicul desăvârşit şi modul ei dezinvolt şi prietenos de a se comporta impunând-o cu uşurinţă. Până şi ducele de Chalais fusese impresionat. I-am zărit într-o dimineaţă discutând în grădină, ea cu un trandafir în mână, ascultând interesată ce îi spunea nobilul. Erau amândoi foarte frumoşi şi se potriveau, ceea ce m-a scos

din sărite.

Cu Albert de Guy lumea începuse să se obişnuiască. Inchizitorul era tăcut şi îşi petrecea timpul mai mult singur sau cu şeful Poliţiei. Cei doi oameni păruseră să se înţeleagă foarte bine încă din primul moment. De asemenea, de Guy se arăta deosebit de interesat de arhitectura străveche a castelului, pe care îl vizitase în întregime. Pusese câteva întrebări şi despre portretele maiestuoase de pe pereţi.

După cină, drumul meu se intersectă cu al lui în curte. Ochii ca de foc ai prelatului se uitară spre mine, şi mi-am ferit privirea grăbit, îndepărtându-mă cât am putut de repede. Nu-mi plăcea uitătura pe care mi-o aruncase. Absurd de speriat, m-am întrebat dacă nu cumva vicontesa de Valois îi menţionase că eu nu-mi spuneam rugăciunile.

În dimineaţa următoare l-am reîntâlnit pe Chalais. Stătea singur pe o alee, mirosind un trandafir, şi m-am întrebat dacă era acelaşi pe care îl văzusem în mâinile vicontesei. Am remarcat că unul din spini îi intrase în degetele albe, adunând o purpură sângerie pe manşeta costumului, fără ca lui să îi pese. Îmi făcu un semn poruncitor, oprindu-mă să trec mai departe.

— Arthur de Seragens, nu?… Cavaler, parcă?… întrebă, cu ochii lui albaştri pironiţi ironic pe faţa mea, şi cu întreaga atitudine arogantă şi ostilă.

— Chiar da, monseniore, i-am răspuns, sperând că asta fusese totul.

— Eram curios să te văd la faţă, îmi zise el, examinându-mă într-un mod neplăcut, de parcă privea o insectă. Îţi ştiu numele… de undeva.

— Sunt destul de cunoscut, am zis eu, şi el îmi aruncă o privire urâtă, îngrijorat că aş putea să îl iau peste picior, dar faţa mea nu sugera asta.

Şovăi o secundă, apoi păru să îmi dea liber.

— Bine, pleacă, îmi spuse, îmi amintesc eu.

Am plecat. Nu mergea deloc bine. Dar abia am făcut trei paşi, că Giulianna Sellini, care asistase la discuţie dintr-un intrând de piatră aflat în apropiere, unde se

retrăsese împreună cu Robert, avocatul, pentru cine ştie ce discuţie privată, mă ajunse grăbită din urmă şi mă luă nonşalantă de braţ. Înfiorat, mi-am amintit spusele lui Vincennes şi am căutat să le şi uit în aceeaşi clipă. Trupul ei perfect lipit de al meu nu mă ajuta prea tare.

— Ah, cavalere, se pare că nu vă aveţi deloc bine, spuse ea surâzând cu buzele ei senzuale, şi asta nu e în avantajul tău. De unde crezi că te cunoaşte?…

Era îmbrăcată cu o rochie verde-smarald, strânsă pe corp, cu un decolteu nenecesar de adânc şi volănaşe azurii de dantelă. Într-un fel, îmi amintea de Juliette.

— Nu ştiaţi, doamnă, că nu e deloc politicos să trageţi cu urechea?…

— Reputaţia mea nu e de persoană politicoasă, râse ea, şi aveţi dreptate să mă evitaţi.

— Dar nu vă evit, am spus mirat, pur şi simplu nu mi s-a părut că prezint interes pentru dumneavoastră.

— Sau nu vi s-a părut că *eu* prezint interes pentru dumneavoastră, ripostă ea fixându-mă insistent… spre deosebire de vicontesă.

Am tresărit violent. Petrecusem doar câteva clipe cu domnişoara de Valois, iar contesa Sellini, după Vincennes, era a doua persoană care îmi remarcase interesul. Eram aşadar chiar atât de uşor de citit?… Şi dacă da, ce gândea despre asta vicontesa?…

Parcă ghicindu-mi gândurile, contesa continuă:

— Nu vă obosiţi să negaţi…Dacă n-aş fi fost lămurită la scena de pe zid, atunci felul în care v-aţi uitat la ea şi la ducele de Chalais mi-ar fi spulberat îndoielile…

— Nu neg nimic, scumpă doamnă, am spus şi eu în sfârşit, pentru că nu e nimic de negat. Mă tem că vicontesa şi ducele păreau a face un cuplu cum nu se poate mai potrivit.

— Desigur nu gândiţi asta, şi, întâmplător, aveţi dreptate, spuse contesa Sellini; spre binele domnişoarei, sper că nici ea nu gândeşte aşa.

Am privit-o şocat. Ce oare vroia să spună?!…

— Din câte ştiu eu, am abordat subiectul prudent, în

vreme ce ochii ei mari mă studiau zâmbitori şi plini de înţelesuri, ducele are o reputaţie ireproşabilă din acest punct de vedere. Soţia ducelui…

— Soţia ducelui, mă întrerupse contesa fără să mai zâmbească, este bolnavă tot timpul, şi este văzută de o singură cameristă şi de un singur medic. Primul ei doctor a fost jupuit de viu şi atârnat de zidurile castelului într-o zi de Crăciun. În felul acesta, nimeni nu a putut afla de rănile de bici, de arsurile şi de bucăţile de piele jupuită de pe spatele ducesei… şi de pe alte părţi ale corpului ei.

Am simţit inima sărindu-mi în gât şi bătându-mi acolo de groază.

— Ce spuneţi?… am bâiguit. De unde?…

— Ştiu povestea, îmi zise ea cu nerăbdare. Dragostea deosebită dintre ei. Partea asta cel puţin e reală. Ea îl iubeşte ca pe un zeu. Are o statuie cu el pusă într-un altar, şi i se închină. Ceea ce îi face el… ei îi place. Dar asta nu o va opri să moară oricum. Căci şi Chalais are un altar la care se închină la un zeu, şi acest zeu la care se închină el este Moartea.

Tâmplele îmi zvâcneau. Mă sufocam.

— Şi vă mai dau o informaţie, mai spuse ea, strângându-mi cu putere braţul. Ducele se trage direct din Gilles de Rais, deşi se străduieşte s-o ascundă. E născut din viol şi incest. E bolnav. Tortura şi durerea altor fiinţe e singurul lucru care îi produce plăcere. Îşi iubeşte soţia, aşa cum poate iubi el… şi o otrăveşte constant, cu acordul ei, cu tot felul de poţiuni care să îi amplifice simţurile şi să îi crească senzaţia de durere, făcându-i totodată organismul mai rezistent pentru perioade scurte ca să poată îndura. Îi face asta de când avea unsprezece ani, când a luat-o pentru prima dată. Aşa că dacă vă pasă de soarta vicontesei şi sunt convinsă că vă pasă… ţineţi minte ce vă spun: în curând, ducele de Chalais va avea nevoie de o soţie nouă.

Îmi venea să o lovesc ca să înceteze.

— De ce îmi spuneţi toate astea?… am reuşit eu să articulez. Ce pot face eu?… Ce vreţi de la mine?…

— Habar n-am, îmi răspunse ea, dar mi s-a părut că vă pasă. Şi mie îmi place copila. Sunteţi singurul care nu mi-a făcut avansuri de când am venit aici, sau aproape, şi nu aţi răspândit nici un fel de vorbe despre mine. Asta m-a făcut să presupun că sunteţi în regulă. Am considerat necesar să vă avertizez. Mai departe faceţi ce credeţi şi ce vă îndeamnă conştiinţa. Dar dacă aş fi tatăl sau… iubitul ei, aş fi vrut să ştiu cine e cel cu care îşi petrece timpul.

Cu aceste cuvinte îmi dădu drumul şi dispăru, lăsându-mă năucit în mijlocul aleii principale.

Capitolul 11. Un incident

În orele următoare, am decis să ignor avertismentul contesei. Nu îmi era uşor, dar nu aveam căderea să îi spun domnişoarei de Valois cu cine poate să se vadă şi cu cine nu, cu atât mai mult cu cât Vincennes era de părere că informaţiile obţinute de la Giulianna Sellini nu erau neapărat de încredere.

— Am auzit şi eu câte ceva, da, spuse prietenul meu gânditor, dar nu chiar atât de în alb şi în negru. Originile ducelui *sunt* învăluite în mister, dar chiar dacă contesa are dreptate, nu pot să îl blamez că încearcă să ascundă asta. Ştim cu toţii ceva despre etichete. Despre treaba cu doctorul, la urechile mele a ajuns că ar fi fost îndrăgostit de copilă, şi de aceea a fost executat. Mai spun unii că ar fi încercat să o răpească şi că l-ar fi atacat pe duce. Nu pot nega că tatăl ei s-a arătat nefericit de căsătorie şi chiar a murit la scurt timp după aceea; unii spun că s-ar fi sinucis. Dar fiecare cu obiceiurile lui intime. Ce putem face dacă ea e de acord?… Nu cred o iotă din treaba cu închinatul, Chalais e fără îndoială raţionalist. De unde ştie Sellini toate acestea?… Mie mi se pare că doar încercă să-ţi pară interesantă. Şi despre ea se spune că, în adolescenţă, i-ar fi sedus deodată pe Dumnezeu şi pe Diavol, în timpul unei îngrozitoare ceremonii interzise. Şi cum adică eşti singurul care nu s-a dat la ea?… Doar nu o curta-o inchizitorul!…

— A zis *aproape*, i-am reamintit eu.

— Oricum ar fi, ce naiba!… Vorbeşte aiurea, sunt

convins. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, legea nu s-a încălcat în vreun fel şi nici nu e treaba noastră. Sau este?…

Se uită la mine, întrebător, dar am tăcut, căci nu mai aveam chef de discuţii despre vicontesă.

— Mai interesant e, zise el, că ducele te cunoaşte de undeva. De unde?…

Bănuiam de unde, dar nu i-am spus-o. Ăsta era alt subiect despre care nu aveam chef să discut.

— I se pare, probabil. Sau căuta un motiv să se ia de mine.

— De ce ar face-o?…

— Nu ştiu, şi tu!… Lasă-mă naibii!… m-am răstit eu, supărat, şi cu asta am pus capăt discuţiei. Jignit, Vincennes m-a evitat toată ziua, dar până la urmă i-a trecut, căci ştia că nu aveam de gând să îmi cer scuze.

— Am de ales între să-ţi trec cu vederea sau să te ucid în duel, râse el la jocul de cărţi de seară, şi nu eşti suficient de bun spadasin ca să mă complic cu tine!…

Ceea ce însă ni se părea clar amândurora, era faptul că ne aflam în prezenţa celei mai interesante adunături de oaspeţi posibil. Şi la Paris, fiecare avea ceva deosebit, vreo bârfă sau vreun scandal în spate, ori vreo realizare notabilă, dar aici parcă se depăşise sfera normalului. Era ca şi cum Josephine de Lauras se străduise să adune cele mai pitoreşti personaje din toate colţurile ţării, pentru a-i oferi soţului ei un adevărat spectacol, nu neapărat de cea mai bună calitate. Şi persista senzaţia că suntem manipulaţi, că jucăm nişte roluri pe care ni le-au hotărât alţii. Erau prea multe coincidenţe.

Chiar înaintea banchetului, a avut loc un incident care intrigă pe toată lumea aflată de faţă. Pregătirile de nuntă erau aproape gata. Schwartz lipsise câteva zile, astfel încât nu apucase să fie prezentat inchizitorului. La sosire, coborând din caleaşcă cu cizmele pline de praf, contele fu întâmpinat cu veselie de logodnică, care îl anunţă de sosirea lui de Guy şi se grăbi să-l prezinte.

Prelatul se afla în curtea principală, discutând, ca de obicei, cu Lacross. În preajmă mai erau două grupuri, eu

cu Vincennes şi cu Perrigord, în stânga, şi Von Walter cu domnişoara de onoare şi cu Monique, prietena vicontesei, ceva mai în spate. Contele era urmat de Villard, intendentul, şi de unul din servitori.

— Sfinţia Ta, ciripi marchiza cu veselie, a sosit şi fericita clipă în care veţi face cunoştinţă cu viitorul meu soţ, ceea ce pentru noi e o mare onoare. El este contele Maximillien Schwartz, iar domnia sa este Albert de Guy, din Sfânta Inchiziţie!…

— O, însă ne cunoaştem, spuse de Guy liniştit, în vreme ce ochii lui arzători întâlneau privirea rece a contelui.

— Într-adevăr, zise Max Schwartz, ne cunoaştem… Sfinţia Ta.

Întâi şoc, pe urmă tăcere. Marchiza încremenise, cu ochii verzi larg deschişi, uitându-se la cei doi bărbaţi, care la rândul lor se uitau unul la altul. Vincennes mă înşfăcă înfrigurat de braţ, cu tot trupul tremurând de anticipare, din nou ca la vânătoarea de demult, la care luasem amândoi parte. *Începe*, îmi şopti el şi cumva am înţeles ce vroia să spună. Involuntar, amândoi am păşit spre marchiză, ca şi cum am proteja-o, fără să ştim exact de cine sau de ce. Peste umărul ei trandafiriu, vizibil din rochia *creme* cu roz, am întrezărit privirea atentă a lui Von Walter. În ochii baronului sclipea ceva mai mult decât interes, era ca şi cum ar spune *V-aţi prins?* şi *Sunt cu voi*, dar poate mi se părea mie.

Şi ceilalţi spectatori înţelegeau că ceva nu e în regulă. Villard şi lacheul se retraseră, discreţi. Perrigord păşi în faţă, curios, iar cele două fete se uitau şi ele la protagonişti, uimite şi încurcate. Lacross părea indiferent ca de obicei, dar aş fi pariat că nu era. Castlenove, care trecea pe acolo, se opri, studiind scena. Avea mâna pe mânerul spadei.

— Iertare, Sfinţia Voastră, îngăimă cu greutate marchiza, încercând să-şi înghită nodul din gât, nu ştiam… soţul meu nu mi-a spus… nu-mi dau seama…

— Liniştеşte-te, fiica mea, spuse calm inchizitorul,

domnul conte nu ţi-a spus pentru că nu avea de unde să ştie, sau cel puţin aşa cred. În împrejurarea în care ne-am cunoscut, nu s-au făcut prezentările de rigoare. Dar eu nu uit niciodată un chip, mai ales când îl întâlnesc în anumite circumstanţe… şi văd că domnul conte îmi seamănă.

Marchiza se relaxă oarecum, deşi tensiunea nu dispăruse cu totul.

— În cazul acesta, încercă ea să râdă, poate ne lămuriţi şi nouă misterul…

În jur se mai adunaseră şi alţii. Doamna Perrigord, Robert de Lumiers, contesa Sellini.

— Cu cea mai mare plăcere fiica mea, zise prelatul, în vreme ce Max Schwartz se înclină uşor în faţa lui, mai cu seamă pentru că e vorba de o faptă în care s-a văzut lucrarea Domnului. Mă aflam la Madrid în acele vremi – să fie în jur de doi ani de atunci – şi părintele Abel încă nu lucra cu mine. Eram însoţit de un preot bătrân, un spaniol, pe nume Sergio Rosa, şi venisem pentru un exorcism.

Am schimbat cu Vincennes o privire. Supranaturalul se ivea cam des în poveştile din jurul marchizei. Nu mi se părea în regulă. Din câte observam, nici lui.

— O, un exorcism, ce interesant!… spuse marchiza cuprinzându-se cu braţele într-o spaimă reală sau simulată, în vreme ce toţi se apropiară să audă mai bine. Singur Castlenove se trase câţiva paşi înapoi, neinteresat, fără să plece însă. Şi continua să ţină mâna pe spadă.

— Da, un exorcism, fiica mea, zise de Guy, şi încă unul dintre cele mai urâte. O tânără nobilă din împrejurimi se dăruise Diavolului, păcătuind în neînchipuite feluri cu acesta. În cele din urmă, ajunsese să îl poarte în trup. Părinţii ei, îngroziţi, contactaseră Sfântul Oficiu, căci tânăra era acum de nerecunoscut, se rănea pe ea şi pe alţii, comitea lucruri spurcate cu animale şi vorbea împotriva Bisericii şi a părinţilor ei. Când am târât-o cu greutate în piaţă – căci chiar şi în faţa crucii, puterea ei era ca a opt bărbaţi voinici – şi eu şi Sergio Rosa am remarcat ochii ei care se umpluseră ca de smoală şi dinţii care îi crescuseră în gură ascuţiţi şi stricaţi, semn că se

transformă în demon.

— De parcă ar fi posibil… murmură Perrigord, suficient de încet însă ca inchizitorul să nu audă.

Ceilalţi tăceau, impresionaţi.

— Erau urmările fornicaţiei, spuse prelatul, şi vocea lui era când povestea la fel de liniştită ca întotdeauna. Se vedea că priveşte evenimentele cu detaşare, de pe poziţia unui om sigur pe el şi pe misiunea îndeplinită. Am avut mari dificultăţi în a o imobiliza, continuă, şi oamenii din mulţime nu voiau să ne ajute. Pe la jumătatea slujbei, a izbutit să ne scape un moment şi într-un mod vicios l-a muşcat de braţ pe Sergio Rosa, iar braţul lui a putrezit şi i s-a uscat cu totul în câteva zile.

— La naiba, mă sperie, şopti înfuriat Vincennes, dar i-am făcut semn să tacă. O uşoară rumoare cuprinsese auditoriul, iar Lumiers o conduse pe una din fete ceva mai încolo, căci era palidă şi se simţea rău.

— Din fericire însă, continuă inchizitorul fără să dea vreo atenţie reacţiei pe care o stârnea, un om a înaintat din mulţime luând locul lui Rosa şi ajutându-mă să duc slujba până la capăt. Când demonul a eliberat-o, ameninţări groaznice au zburat de pe buzele ei vinete către bărbatul care intervenise. Acesta nu i-a răspuns în vreun fel şi deloc nu i-a vorbit, şi nu l-am mai putut găsi ulterior să îi mulţumim. Am aflat doar că era un străin în trecere, şi acum ştiu că era soţul domniei voastre.

O tăcere moale se aşează peste noi, când Albert de Guy îşi încetă povestea. L-am privit cu toţii pe Max Schwartz într-o altă lumină, iar logodnica lui părea topită de admiraţie. Contele se înclină cu modestie, mai adânc decât o făcea de obicei şi cu mai puţină rigiditate.

— Toate acestea, spuse de Guy, mă fac să consider invitaţia la a voastră nuntă mai mult decât o coincidenţă fericită. Văd aici mâna Domnului, care a dorit să ne întâlnim din nou, ca să vă pot în sfârşit felicita pentru modul creştinesc în care v-aţi făcut datoria.

Dar nu întinse mâna spre conte în semn de binecuvântare, şi nici acesta nu se aplecă să i-o sărute. N-

aş putea să spun de ce… dar eram convins că amândoi se prefăceau.

Capitolul 12. Trei caractere

Incidentul a schimbat imediat percepţia oaspeţilor cu privire la Max Schwartz. Până în momentul acela, era poate cel mai şters personaj de la nuntă. Nu cred că i-am auzit numele pomenit de trei ori, iar de fiecare dată era legat de cel al marchizei. Brusc, lumea începu să îl vadă ca pe un fel de erou misterios, romantic, care lasă faptele să vorbească, şi toate doamnele şi domnişoarele prezente – inclusiv doamna Perrigord – ajunseseră să îşi dea ochii peste cap cu îndemânare la trecerea lui. Contele, însă, nu părea să observe. Rămase la fel de rezervat şi rigid ca de obicei, ceea ce nu făcu decât să sporească misterul.

Mai remarcasem ceva. Pe tot timpul scenei, Huguet de Castlenove rămăsese încordat şi atent, iar la final, se retrăsese discret, dar cu mâna în continuare pe garda săbiei şi *cu spatele*. Se prea poate ca omul să fi fost pur şi simplu nebun – lucrurile ce se spuneau despre el, în special duelurile şi brusca schimbare de personalitate apărută odată cu lepădarea sutanei păreau să confirme această ipoteză – dar pe mine nu mă convingea. Mi-am propus să discut asta cu Vincennes cât mai rapid posibil, dar ca de obicei discuţia a evoluat în altă direcţie şi am renunţat.

Ne-am întors amândoi în camerele noastre, unde urma să ne pregătim pentru mult-aşteptatul banchet dinainte de nuntă. Prietenul meu era tăcut, şi i-am respectat tăcerea. La uşa camerei sale însă, înainte de a ne despărţi, se decise să vorbească:

— Frumoasă scenetă, zise. Sper că nu te-ai lăsat păcălit.

L-am asigurat că nu mă lăsasem.

— E evident că ceva se ascunde în spatele vorbelor inchizitorului, remarcă el gânditor. Părea că doreşte să îl laude pe conte sau să îi mulţumească… dar undeva în spatele amabilităţii, eu am citit o ameninţare. De altfel,

întreaga lor atitudine părea să sugereze un fel de rivalitate. Şi nici unul nu s-a arătat surprins când s-au întâlnit.

Avea dreptate. Remarcasem şi eu toate astea.

— E posibil, am întrebat, ca de Guy să îi poarte pică pentru că i-a stricat spectacolul?… am întrebat.

— Este, răspunse el, însă n-aş paria pe asta.

— Gândeşte-te bine, am insistat. Părinţii unei posedate sesizează Sfântul Oficiu. Sosesc la faţa locului Albert de Guy, mare inchizitor, şi încă unul Sergio Rosa. Începe, bineînţeles, exorcismul. Lucrurile merg prost, Rosa e rănit şi abandonează, de Guy nu mai stăpâneşte situaţia, cere ajutor din public şi nu vine nimeni. Inchizitorul pierde teren. Intervine Max Schwartz, imobilizează fata care avea *forţa a opt oameni voinici*, de Guy îşi recită palavrele şi totul se linişteşte. Lumea îl aclamă pe Schwartz. Ai văzut ce efect a avut şi aici. Inchizitorul e umilit, s-a făcut de râs, pe el şi instituţia pe care o reprezintă. Vrea răzbunare. Are acum ocazia, din prostia marchizei sau cu complicitatea lui Beaummont care o convinge să îl invite. Soseşte şi pregăteşte ceva. N-are logică?…

— N-are, mi-o reteză el. Dacă era aşa, nu povestea acum totul din nou, să se mai umilească o dată. Sau povestea dintr-o altă perspectivă ca să se pună pe el într-o lumină mai bună. Nu e asta.

Am ridicat din umeri.

— Atunci, poate a aranjat cu marchiza să spună o poveste care să îi dea popularitate soţului. Poate se culcă cu ea. Sellini a sugerat că aproape toată lumea i-a făcut avansuri. Poate de Guy e un depravat. Cine ştie?…

— Ar fi prea simplu şi prea complicat totodată. Dacă de Guy nu era în regulă, până acuma s-ar fi ştiut. Şi n-ar fi venit însoţit la nuntă. N-ai dreptate. Mă tem de ceva mai rău.

Mă săturasem.

— În fine, o să vedem. Nu-mi pasă.

— Ba cred că ar trebui să îţi pese, mă contrazise el, şi încă al dracului de mult. Dacă nu pentru tine sau pentru

mine, măcar pentru ea. Ceva îmi spune că suntem în mare pericol.

— Ascultă, i-am zis, vreau să încetezi cu prelegerile. La urma urmei, tu m-ai adus aici, şi unul din scopuri era chiar să cunosc lume nouă. Te ajut cu misterul ăsta, dar nu te mai lua de mine. Fac atât cât pot.

Văzu că mă enervasem. Vorbi blând:

— Crede-mă, înţeleg prin ce treci, dar e o cauză pierdută. Mai mult chiar, eşti prietenul meu şi am nevoie de tine. Şi *ea* are nevoie de tine, o simt. Se apropie ceva, şi nu e deloc de bine. Trebuie să te concentrezi să-i dăm de capăt, până nu e prea târziu.

Făcu o pauză. Tăceam.

— Prea multe minciuni şi secrete. Mult prea multe, chiar şi pentru o societate atât de diversificată. La urma urmei, suntem în provincie, oamenii ar trebui să fie mai liniştiţi. Şi prea multe superstiţii şi poveşti cu dublu înţeles despre tot felul de întâmplări supranaturale şi demoni. Şi crede-mă, n-am auzit nici pe departe tot. Mă simt ca într-o plasă uriaşă cu mii de ochiuri sparte, iar cineva le coase să le astupe. Şi o face mai repede decât ne hotărâm noi prin care să ieşim.

Nu puteam să îl contrazic, aveam aceeaşi percepţie. Iar părerea lui că poveştile supranaturale or să continue se confirmă mai repede chiar decât ne aşteptasem. Am avut parte de o doză bună chiar la banchet.

Într-un fel, era normal. Se discuta incidentul. Deşi stăteam toţi la aceeaşi masă, se formaseră câteva grupuri, care vorbeau despre posesiune şi posedaţi. Vincennes era numai ochi şi urechi. Eu, unul, mai puţin. Vicontesa de Valois stătea la masă lângă ducele de Chalais. Mă întrebam dacă ea se aşezase acolo sau dacă aranjase tatăl ei sau poate chiar ducele. Giulianna Sellini, aflată aproape în faţa mea, îmi aruncă o privire plină de înţelesuri. Amantul ei, locotenentul, se uita la mine urât, crezând probabil că ne culcăm împreună. M-am gândit că poate mă va provoca la duel, şi ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie. Mă bătusem de două ori, de fiecare dată provocat, şi îmi

rănisem un adversar la braţ, iar celălalt mă rănise el pe mine. Nu aveam tehnica lui Vincennes. Mă descurcam, dar ăsta era militar, cred că aş fi avut probleme.

La naiba, putea chiar să mă ucidă.

Am încercat să nu mă mai uit în partea aceea a mesei. Nu era uşor, căci nici la vicontesă nu vroiam să privesc. Vorbea aplecată către Chalais, surâzând devastator, iar ducele îi şoptea şi el ceva, zâmbindu-i cu aroganţă. Când în cele din urmă n-am mai avut încotro şi m-am uitat în direcţia ei, îmi făcu un semn prietenos din cap, în semn de salut. I-am răspuns mai rece decât aş fi avut dreptul. M-a privit nedumerită şi chiar rănită, mi se părea, şi am regretat imediat, dar apoi ducele îi mai spuse ceva şi eu m-am întors spre Vincennes, lăsând-o pierdută în conversaţie.

— Ascultă-l şi tu pe Valois-Lacross, îmi spuse vicontele când am încercat să-i vorbesc. E interesant.

Fără nici un chef, l-am ascultat.

— Nu pot spune deloc că sunt multe, răspunse comandantul jandarmilor, din câte puteam să observ, la o întrebare a lui Robert de Lumiers. De curând însă au fost câteva incidente nelămurite.

— Cum ar fi?… întrebă tânărul avocat, deşi poliţistul nu părea dornic să dezvolte subiectul.

Lacross ridică din umeri.

— În general, vite moarte. Câţiva locuitori dispăruţi, dar se mai pleacă. Nu e semnificativ, e posibil să fi fugit cu vreo amantă. Morminte profanate.

— Morminte profanate?… Soţia doctorului Perrigord se arătă îngrozită. Dar e cumplit. Şi aţi găsit făptaşul?…

— Nu încă, interveni în discuţie Chalais, deşi îi presez tot timpul.

— Nu suntem siguri că *e* un făptaş, răspunse Lacross uşor iritat. Credeam că monseniorul a înţeles poziţia noastră.

— Nu e un făptaş?… Doamna Perrigord era uimită. Dar atunci, dacă nu vă e cu supărare, ce ar putea să fie?…

— Animale, răspunse poliţistul nemulţumit. Ar putea

fi animale. Lângă morminte erau urme de urs.

Am tresărit. Mi-am amintit de urmele mari, plantigrade, pe care şi eu le observasem pe drum încoace. Şi eram al naibii de sigur că nu erau urme de urs.

— Se prea poate, interveni doctorul. Vine iarna. Animalele sunt flămânde.

— Am primit şi rapoarte care nu vorbeau despe animale, zise Chalais, de ce nu le spui despre asta?…

— E un singur raport, monseniore, îl contrazise comandantul jandarmilor, şi e de la un gropar care bea.

— Poate ar trebui să discutăm la masă ceva mai vesel?… încercă vicontesa, dar de data asta inchizitorul vorbi încet, făcând-o să tresară şi să-l privească îngrijorată:

— Dacă ne ferim să vorbim despre Rău, nu înseamnă că îl facem să dispară. Răul trebuie înfruntat, nu ocolit, spuse de Guy, şi tânăra nu îndrăzni să mai zică nimic.

— Nu ne ferim să vorbim, zise Lacross, dar nici nu vreau să răspândesc zvonuri care nu se bazează pe fapte.

— Mormintele profanate erau de copii? întrebă Von Walter.

Liniştea se lăsă peste masă. Undeva, departe, un corb croncăni a mort.

— Erau, răspunse încet Lacross, şi ochii lui se îndreptară cu suspiciune spre neamţ. De unde ştii asta?…

— V-am spus că am călătorit mult. Am auzit despre astfel de cazuri.

— Şi ce anume ai auzit, mai exact?… întrebă Chalais, aplecându-se peste masă.

— Ştim cu toţii ce a auzit, zise Perrigord cu dispreţ. Nu ne interesează. Sunt superstiţii.

— Cine nu crede în Diavol nu crede nici în Dumnezeu, spuse de Guy. Ceea ce e periculos.

— Iertare, Sfinţia Ta… se bâlbâi doctorul. Nu asta am vrut să spun…

— Stai liniştit, fiul meu, nu mă aflu aici să te judec. În ochii inchizitorului focul ardea stins, dar era evident că nu era interesat de doctor. Aş vrea însă să ştiu ce are de spus

domnul baron, adăugă el.

— Nu e ceva concret, se eschivă Von Walter. Voiam doar să spun că astfel de cazuri sunt răspândite în toată Europa Estică şi în Orientul Apropiat. Copii dezgropaţi şi devoraţi, animale mutilate… şi urme ca de urs. Dar nu de urs.

— Interesant, spuse Chalais. Continuă.

— Ce a văzut groparul? întrebă Von Walter, părând că ignoră cererea ducelui.

— V-am spus că omul bea. Lacross era evident nemulţumit de întorsătura pe care o luase discuţia.

— Asta au înţeles cu toţii, spuse Chalais cu răceală. Acum spune-le ce a văzut.

Poliţistul îi aruncă o privire neprietenoasă.

— Cum doriţi, monseniore. A văzut un om.

Nimeni nu mai mânca la masă.

— Canibalism?… şopti marchiza.

— Într-un fel, spuse Von Walter. Nu tocmai. E vorba mai degrabă despre un fenomen, cunoscut la popoarele orientale ca *Ha'thar*. În Anglia i se spune *Evolution Backwards*.

— Nu toţi ştim engleză, baroane, zise Vincennes, deşi el ştia.

— Din contră, ştim toţi, zise Chalais cu obrăznicie, sau cel puţin toţi cei care contăm. Evoluţie inversă. Regres. Întoarcerea la vremurile când oamenii se comportau ca şi cum erau animale.

— Întoarcerea la vremurile când oamenii *erau* animale, spuse Sellini, şi toţi se holbară la ea, nevenindu-le să creadă ce spune.

— Bănuiesc că vorbeşti metaforic. Chalais era încruntat. De fapt, sunt convins de asta.

Von Walter interveni.

— Contesa are dreptate. Mai multe mituri şi legende vorbesc despre popoare care se trag din lupi sau din urşi, ori din sălbăticiuni de alte feluri. Conform conceptului menţionat, unii oameni, în anumite împrejurări, pot să se întoarcă acolo.

— Dar astea sunt erezii, spuse speriată marchiza.

— Nu întru totul. Von Walter se uită spre inchizitor. Dacă Dumnezeu a dat unora din noi credinţa şi civilizaţia, ajutându-ne să evoluăm, de ce n-ar fi posibil ca Diavolul să fi dat altora întoarcerea la fiară?… *In*voluţia?…

— Văd că domnul baron l-a citit pe Lorenz, spuse de Guy moale. Lorenz a fost interzis.

— A-l citi nu înseamnă a-l susţine, Sfinţia Ta, se apără neamţul. Tot ce spun e că la unele populaţii, în special la cele orientale care au practici nepermise, aşa ceva ar fi posibil.

— Dar noi nu suntem în Orient, spuse Chalais, *suntem* pe domeniile mele. Vrei să-mi spui că un slujitor al Diavolului îşi face vrerea pe aici?…

— Nu eu sunt cel competent în a da verdicte, se retrase baronul. Cred că Sfinţia Sa ar trebui să hotărască.

— Şi am să hotărăsc, dacă va fi cazul, spuse de Guy, întorcându-se către Lacross. Pe cine crede că a văzut groparul?

— Nu l-a putut recunoaşte, desigur. Şeful poliţiei era supărat. În mod evident, intervenţiile lui Chalais şi ale lui de Guy peste munca lui nu îi făceau nici o plăcere. Dar purta spadă, adăugă el. Era un nobil.

— Un nobil?… protestă Josephine. Dar este imposibil. Astfel de practici primitive sunt pentru cei needucaţi, fără îndoială.

— Dimpotrivă, o contrazise neamţul. Un nobil ar fi putut să citească despre aşa ceva. Un nobil ar fi putut să acumuleze cunoştinţele necesare pentru… *schimbare*. Un nobil ar fi putut practica ritualul fără a fi descoperit.

— Aşa este, spuse de Guy. Un nobil ar fi putut să citească un tratat de Conrad Lorenz.

Capitolul 13. Trei caractere

(partea a II-a)

Von Walter se lăsă pe spate în scaun. Toate privirile de la masă erau fixate asupra lui. Pe faţă nu i se citea

nimic.

— Mă acuzaţi, spuse el rar, că dezgrop şi mănânc copiii?…

— Nu vă acuz de nimic, baroane. Vocea inchizitorului era o şoaptă clară de gheaţă. Vă întreb doar. O faceţi?…

M-am uitat la Vincennes şi el se uită la mine.

— Cred că s-a mers cam departe, vorbi sec contesa Sellini. Baronul nu trebuie să răspundă la aberaţiile astea.

— Lăsaţi-l să răspundă, spuse cu răutate Chalais. *Vreau* să răspundă.

— La urma urmei, profanările au început după venirea domnului baron în zonă, zise şeful Poliţiei. Şi ochii lui cenuşii şi indiferenţi se fixară pe chipul neamţului.

— Aşadar?… întrebă inchizitorul.

Sellini ridică din umeri, scârbită. Aş fi vrut să zic ceva, dar nu ştiam ce. Vincennes părea să se afle în aceeaşi situaţie.

Von Walter trase cu putere aer în piept, plimbându-şi privirea deasupra mesei aproape în întregime ostile. Pe rând, se opri o secundă la duce, la poliţist, la inchizitor. Primul se uita la el cu obrăznicie, al doilea cu suspiciune, inchizitorul cu interes.

Îl încolţiseră.

Am remarcat atunci, pentru prima oară, incredibila tărie de caracter a acestor trei oameni, şi până unde putea să îi împingă ea. Şi asta absolut fără nici o finalitate. Era evident că baronul, chiar dacă ar fi fost vinovat, nu avea de gând să mărturisească. Dar asta nu îl împiedica pe duce să fie agresiv, pe Lacross să fie bănuitor, pe de Guy să fie insinuant, şi toţi trei plănuiau să meargă până la capăt. Lăsându-se în seama firii lor, călcau politeţea în picioare, jigneau un oaspete şi pe cei care îl invitaseră, aruncau suspiciuni care se vor şterge cu greu sau nu se vor mai şterge vreodată, stricau petrecerea de nuntă a unei tinere, şi pentru ce?… Pentru nimic. Pur şi simplu, trei forţe se declanşaseră, pornind de la o simplă conversaţie, trei forţe în esenţă total diferite – *Religia, Autoritatea* şi *Legea* – dar acum coalizate la întâlnirea unui obstacol comun – sau a

ceea ce li se părea lor a fi un obstacol comun, gata să mătură totul în cale. Şi acolo, la masă, deveni evident pentru toată lumea că oricine va sta în calea oamenilor acestora avea să fie strivit.

Împreună cu Vincennes şi alţi câţiva, printre care contesa Sellini, asistam neputincios, stupefiat, îngrozit, la triumful caracterului asupra tuturor celorlalte elemente – bun simţ, civilizaţie, raţiune.

Von Walter răspunse:

— Nu am dezgropat şi nu am mâncat pe nimeni.

În mod ciudat, tensiunea păru să scadă, chiar dacă nu cu totul, ca şi cum cei de faţă se aşteptau la o mărturisire şi acum răsuflau uşuraţi că se înşelaseră. Chalais deschise gura să zică ceva, dar acum vorbi Max Schwartz, şi vocea lui ştearsă se impuse involuntar, auzindu-se cu o deosebită claritate:

— Am permis să se răspundă la întrebare din politeţe pentru Sfinţia Sa, dar nu voi îngădui hărţuirea oaspetelui meu pe mai departe. Pentru informarea domniei sale, domnul de Valois-Lacross, şef al Poliţiei, prietenul meu Von Walter – şi sublinie aici *prietenul meu* – s-a aflat cu mine tot timpul călătoriei, de la Paris până aici. Absenţa lui pe traseu, chiar şi pentru scurtă vreme, nu avea cum să îmi scape neobservată, fiind singurii călători.

Chalais îşi încleştă maxilarul. În mod sigur dorea să mai spună ceva, dar cel care închise discuţia fu, în mod surprinzător, inchizitorul.

— Dar nu am nici un fel de dubii cu privire la nevinovăţia domnului baron, zise el cu vocea ca apa, nu am vrut decât să aud din gura lui ceea ce deja ştiam. Iar precizarea dvs., conte, soseşte cu atât mai bine, pentru a încheia această chestiune odată pentru totdeauna. Îi cer scuze domnului baron, ca şi gazdei şi celorlalţi oaspeţi, pentru inconvenientul creat, dar era necesar, pentru că aşa o cere procedura. Acum însă, că lucrurile s-au clarificat, să ne întoarcem la masă.

Lacross şi Chalais se uitară la el, dar nu comentară. Von Walter nu se arătă afectat. Vorbea mai puţin acum, dar

îşi păstrase admirabil prezenţa de spirit. Puteam doar să presupun că se mai găsise şi alteori în situaţii asemănătoare şi nu era îngrijorat. Totuşi, atmosfera de la banchet se păstră încărcată, conversaţiile izolate şi mai mult de circumstanţă. Tăcerile erau tot mai dese şi mai stânjenitoare. Cu toate eforturile marchizei şi ale doctorului Perrigord, nimic nu părea să se mai lege. Inchizitorul mânca liniştit, fără să mai intervină în discuţii. Chalais o ignora pe vicontesă cu totul, privind gânditor în gol şi aruncând din când în când câte o privire duşmănoasă baronului, care nu părea să observe. Lacross nu mai scotea un cuvânt. Sellini era evident supărată.

Iar Vincennes mă trase de mână şi şopti:

— Uită-te cu atenţie în jur. Observi?…

La început n-am înţeles ce voia să spună. Apoi am văzut scaunul gol, cu spătarul de lemn sprijinit de perete, chiar în colţul din stânga al mesei. Puteam să jur că atunci când se servise mâncarea, toate scaunele erau ocupate. În mod evident, cineva părăsise banchetul în timpul aprinsei discuţii, altfel nu se putea explica cum de nimeni nu remarcase gestul. Am inventariat rapid oaspeţii, nerăbdător să descopăr cine plecase.

Lipsea Huguet de Castlenove.

Capitolul 14. Nunta

Banchetul nu a rămas fără urmări. O parte din oaspeţi (printre care i-am remarcat pe doamna Perrigord, pe amantul contesei Sellini, pe domnişoara de onoare şi chiar pe Robert de Lumiers, tânărul avocat) se fereau de acum de Von Walter şi îl priveau cu suspiciune. Fie alibiul oferit de Schwartz nu fusese considerat convingător, fie erau prudenţi pentru că fusese luat drept ţintă de către duce şi de către inchizitor, n-aş putea spune. Oricum ar fi, baronul părea cu totul indiferent, chiar şi la faptul că fata care îi arătase până atunci atâta interes acum îl ocolea şi părea că se înţelege foarte bine, dintr-odată, cu Huguet de Castlenove.

Dimpotrivă, Giulianna Sellini se apropiase de el. I-am

văzut de mai multe ori, plimbându-se braţ la braţ, contesa râzând amuzată. Ceea ce duse, bineînţeles, la supoziţia că erau amanţi şi că practicau împreună artele negre. Amantul ei, locotenentul cu nume ciudat, se simţi brusc dator să dezvăluie „anumite ciudăţenii din viaţa contesei”, făcând câteva străvezii referiri la obiceiuri sexuale anormale şi la poţiuni de dragoste. Îşi găsi repede un auditoriu, iar domnişoara de onoare începu să oscileze între fostul preot şi el.

Însă, în general, lucrurile păreau a reveni la normal. Căpitanul gărzilor, un tânăr cu plete negre lăsate liber şi uniformă albastră cu alb şi cu roşu, sosise călare pentru a-şi prelua atribuţiile, la nici o oră după banchet. Nunta urma să aibă loc a doua zi, la vechea capelă, cu Thaddeus Beaummont oficiind ceremonia. Toată lumea se lăsă prinsă în febra pregătirilor. De Vincennes nu am mai putut da deloc, căci marchiza îl luase cu ea să o asiste. Pe vicontesă am zărit-o o singură dată de la distanţă, plimbându-se cu tatăl ei, şi nu păruse să mă observe. Abia reuşeam să mă feresc de doctorul Perrigord, care se gândea acum la posibilitatea construirii unor maşini zburătoare în formă de scorpion şi a unor aparate care să permită oamenilor să respire sub apă. Începeam să mă gândesc că ar trebui ars pe rug, şi mă întrebam destul de serios dacă n-ar fi bine să îl denunţ inchizitorului.

Spre seară, am avut o discuţie plăcută cu Castlenove, care se arătă din nou un om deosebit de interesant. De dragul lui Vincennes, am încercat să aflu părerea lui despre ce se petrece, făcând pe cale ocolită câteva demersuri. S-a arătat total nemulţumit de discuţiile despre supranatural şi absolut neinteresat de marchiză, pe care susţinea că o cunoaşte prea bine ca să îşi mai bată capul cu ea, dar se pronunţă clar în favoarea lui Von Walter, catalogând acuzaţiile ducelui şi ale lui de Guy drept *pure aberaţii*.

M-am trezit dimineaţa devreme, deşi nu aveam ce pregătiri să fac. Marianne, camerista, îmi aranjase cu grijă toate hainele pentru ceremonie. În jurul orelor opt, am

ieşit în curte unde deja se adunase destulă lume, şi m-am nimerit chiar lângă vicontesă. M-a salutat zâmbind şi m-am străduit să îi răspund la fel.

— Ieri păreaţi supărat pe mine, îmi reproşă ea pe jumătate în glumă, şi m-am simţit deosebit de vinovat.

— Îmi cer mii de scuze pentru impresia proastă lăsată. E vorba de duce. Nu prea ne avem la inimă.

— Da, mi-a pomenit, râse ea cu ochii plini de scântei, şi-şi scutură buclele aurii într-un gest delicat, care îi evidenţie umerii de marmură, ieşiţi din rochia de culoare turcoaz care îi ascundea, nu foarte bine, trupul. Trebuie să fiţi un om important dacă ducele îşi bate capul cu dumneavoastră!…

— Mai degrabă cred că nu a avut de cine să se ia şi se plictiseşte, am zis, încercând să mă adun suficient ca să fac faţă discuţiei. Mi-aţi promis o plimbare, i-am reproşat apoi, privind-o cu dificultate în ochii strălucitori.

— După nuntă, mă asigură ea, sunt a dumneavoastră. În compensaţie pentru întârziere, pot să vă ofer şi un dans! …

— A, i-am făcut cu ochiul zâmbind, atunci putem să mai întârziem, dacă se oferă compensaţii!…

Râse iar, cristalin, minunat, şi am simţit că râsul ei mă sfărâmă. Din fericire (sau nu), Vincennes îşi făcu apariţia, şi am părăsit-o cu câteva scuze, în timp ce aşteptam cuplul.

— Nu ţi-am spus să te potoleşti?… îmi şopti la ureche vicontele. Nu cred că tatăl ei sau ducele apreciază. Avem şi aşa destule probleme pe cap!…

— Vorbeam doar, i-am răspuns iritat.

Vincennes vru să mai spună ceva, dar se opri dintr-odată. I-am urmărit privirea şi am zărit, cu un fior, că Huguet de Castlenove ne privea cu atenţie. Oare ne ascultase convorbirea?… Când m-am uitat înspre el, întoarse capul, un pic cam prea repede. Ceva mă împunse în inimă, cu furie. De ce asculta Castlenove discuţiile mele despre vicontesă?… Involuntar şi cu groază m-am gândit la amanta lui misterioasă, pentru care ucidea în duel. Dar nu,

nu putea să fie. Nu putea să fie *ea* în nici un caz.

Vincennes mă luă de braţ şi mă trase mai încolo.

— Ai grijă cu Castlenove, spuse el mohorât. Evită-l. Se pare că duelul nu e singurul fel în care scapă de adversari.

— Ce vrei să spui?… l-am întrebat, în timp ce mă străduiam să îmi alung din minte ipoteza aberantă ce mi se năzărise.

— Pe ultimul lui rival… l-au găsit pe un câmp, devorat de animale. Nu au putut dovedi implicarea lui Castlenove, dar unii spun că l-a ucis în duel şi l-a lăsat acolo să îl mănânce fiarele. Alţii spun că l-ar fi folosit ca momeală pentru a fi sfâşiat de viu.

— Nu mi-e frică de Castlenove, am spus, şi cu mirare mi-am dat seama că spuneam adevărul.

Vincennes mă privi circumspect.

— Ar trebui să îţi fie. Se bate foarte bine. Tu nu.

— Lasă, te am pe tine, am zis, încercând să o dau pe glumă pentru a părăsi subiectul, dar vicontele nu se lăsă cu una cu două.

— Cred că e mai bun decât mine, spuse el nemulţumit, şi l-am privit mirat, cunoscându-i atât talentul, cât şi orgoliul. Serios.

Nu am mai continuat discuţia. În haine de gală, strălucind de frumuseţe şi eleganţă (în special marchiza, dar trebuie să recunosc că şi Schwartz arăta azi memorabil), cuplul păşi în curte. Complimente din toate părţile, urări, aplauze. Vincennes mă părăsi iarăşi. M-am trezit din nou lângă Huguet de Castlenove, care îmi făcu cu ochiul. M-am înfiorat. În acelaşi timp, am simţit şi un fel de furie, care se lupta să iasă la suprafaţă. Deşi teoria mea nu mi se părea credibilă, totuşi din momentul în care m-am gândit la ea, Castlenove a încetat brusc să mai îmi fie simpatic.

Ceremonia a fost superbă. Nu mă pricep prea tare la astfel de evenimente, dar toţi au fost de acord că Thaddeus Beaummont şi vechea capelă din Castelul Ultimelor Turnuri s-au achitat minunat de rolul ce le fusese hărăzit.

Mirii au fost felicitaţi, li s-au dat cadourile. Toate umbrele Răului dispăruseră. Asta dacă fuseseră prezente vreodată. Stând izolat în mijlocul mulţimii entuziaste, clipind des în soarele cald, m-am întrebat dacă nu cumva şi eu şi Vincennes eram nebuni, dacă nu o luaserăm amândoi cu totul razna.

Capitolul 15. Prima victimă

Sala cea mare fusese rearanjată, cu numeroase mese ornamentate festiv şi acoperite cu feluri de mâncare exotice. Decoraţiunile fuseseră schimbate, punându-se accent acum pe aur şi purpură, mai mult decât pe albul tradiţional. Villard, intendentul, cam palid, dădea indicaţii agitat. „Bruno”, mâna lui dreaptă, făcea tot posibilul să îi îndeplinească ordinele la timp. Un foc puternic ardea în cămin, în încăpere fiind un pic mai cald decât ne aşteptasem.

Se amenajase şi un spaţiu special pentru dans. Avuseseră deja loc câteva cadriluri şi un menuet, iar acum se aşteptau valsurile. Lumea era destinsă. Poate mai puţin Monique, prietena vicontesei, care după ce ne oferi o minunată oră de pian, se scuză şi ieşi puţin în grădină, pe motiv că nu se simte prea bine. Cavalereşte, mai mulţi domni se oferiră să o însoţească, iar ea îl alese pe Robert de Lumiers.

Fusesem aşezat la masă cu Vincennes, cu domnişoara de onoare şi cu Huguet de Castlenove, ca cei mai apropiaţi prieteni ai marchizei. Invitaţii speciali, de Guy, Lacross, vicontesa şi cu Chalais erau undeva în dreapta. Von Walter stătea cu Sellini şi cu amantul acesteia. Ceilalţi erau destul de răspândiţi, căci sala era încăpătoare. De altfel, se stătea la mese destul de puţin. Grupurile se formau şi se spărgeau, în funcţie de tema în discuţie abordată. M-am trezit la un moment dat împreună cu Vincennes şi cu Sellini, ascultându-l interesaţi pe Von Walter, în vreme ce Max Schwartz, sprijinit de unul din jilţuri, asista la discuţie fără să intervină, cu un aer contemplativ.

Fără îndoială baronul era un om deosebit. Călătorise

mai mult decât oricare altă persoană pe care o cunoscusem, probabil mai mult şi decât Max Schwartz, iar peregrinările sale îl duseseră de nenumărate ori în locuri stranii şi fascinante. In-cursiunile lui în mister erau povestite cu o voce egală, ca şi cum erau ceva obişnuit, şi nu puteam să nu remarcăm nobleţea acestui om, care stătea la locul lui atunci când toţi în jur încercau să epateze.

— Nu ştiu dacă e bine, spunea cu un zâmbet Von Walter către Sellini atunci când noi ne-am apropiat. Contesă, ai văzut că poveştile mele supără. Nu aş vrea să îi mai produc neplăcere Sfinţiei Sale.

— Sfinţia Sa nu este aici, ripostase Sellini, iar eu chiar aş dori să ştiu.

— Ce anume, dacă nu vă este cu supărare?... se interesă Vincennes. Ne iertaţi, dar domnul baron are tot timpul ceva interesant de spus, şi n-am vrea să ne scape nici o informaţie de genul ăsta.

— Fiţi liniştit, viconte, surâse contesa, şi dumneavoastră şi cavalerul – iar aici înclină capul spre mine în semn de apreciere – sunteţi bineveniţi. Părerea unor oameni de lume în această problemă poate fi ceva ce merită auzit.

— Dacă ne-aţi spune şi problema... murmură înclinându-se vicontele, în timp ce îmi făcea cu ochiul, iar eu am făcut un gest cu mâna, dând de înţeles că voi fi de ajutor dacă voi putea. Între timp, Max Schwartz se apropiase.

— Continuaţi, spuse el cu vocea lui lipsită de timbru, eu am auzit prima parte şi aş dori să aud şi partea a doua.

— Păi dacă este aşa, să facem un rezumat şi pentru domnii, zise Sellini, deschizându-şi evantaiul cu o mişcare teatrală. Discutam, desigur, despre Supranatural şi, în subsidiar, despre Diavol.

— O, dar în această problemă nu cred că eu sau cavalerul vă putem fi de folos, râse Vincennes, căci relaţia noastră cu Necuratul este de intensitate destul de redusă.

Giulianna Sellini surâse din nou, îngăduitor.

— La noi în Italia, lucrurile stau puţin altfel, grăi ea, şi Monseniorul de Guy ar fi mulţumit dacă ne-ar vizita, căci ar avea mult de lucru.

— Nu sunt sigur, contesă, ripostă prietenul meu, deoarece din câte am auzit, în general e vorba de abuzuri şi isterie.

— Şi aici nu e la fel?… întrebă contesa. Aţi văzut ce s-a întâmplat la banchet.

— Să nu exagerăm, spuse Vincennes. Una e să arăţi pe cineva cu degetul – oricât ar fi de neplăcut, preciză el înclinându-se spre baron – şi alta să aprinzi rugul. Din câte ştiu eu, nimeni nu l-a acuzat pe de Guy că ar fi ars oameni nevinovaţi.

— Poate că e aşa, sau poate nu, spuse Sellini. Nici cazurile de la noi nu au fost toate clare, de o parte sau alta.

Am privit-o cu atenţie.

— Credeţi în diavol? am întrebat-o, şi contesa a tresărit.

— Sunteţi direct, cavalere, spuse Sellini nemulţumită. Vă voi răspunde. Da, eu cred.

Se lăsă o clipă tăcerea. M-am întors spre baron.

— Dar dumneavoastră?…

— Spre deosebire de contesă, eu nu pot da un răspuns categoric, zise Von Walter. Dar ce pot să vă spun, cavalere, e că atâtea lucruri stranii am văzut lăsate de Dumnezeu pe pământ… încât este loc şi pentru Diavol.

— Ce lucruri stranii, dacă nu vă deranjează întrebarea?… Vincennes părea dornic să împingă discuţia mai departe.

— Numeroase. Baronul şovăi un moment. Şi felurite. Aţi auzit de *Darwaza Well*?…

Nu auziserăm.

— În deşerturile Imperiului Otoman, într-o pustietate nelocuită decât de barbari ce se închină la idoli, se află un loc care poartă acest nume, spuse Von Walter. E o groapă lată poate de patruzeci de metri, nespus de adâncă. Permanent, în ea arde focul. Rotocoale groase de fum se

ridică deasupra, împreună cu câte o izbucnire de flăcări. Un zgomot îngrozitor răzbate dinăuntru, ca strigătul a mii de suflete torturate şi râsul a mii de demoni. Cei care se închină acolo spun că este Poarta spre Iad.

Cutremurat, m-am uitat la Vincennes. Pălise. Îşi reveni însă imediat.

— Dacă aş fi doctorul Perrigord, baroane, zise el cu un zâmbet forţat, v-aş spune că e un fenomen natural, ceva ca un vulcan sau o acumulare de gaze subterane.

— Puteţi să-mi spuneţi ce doriţi, spuse baronul cu blândeţe şi cu o urmă de zâmbet, dar eu am fost acolo şi am văzut umbrele care dansează în flăcări. Dumneavoastră nu.

— Păi nu ţin neapărat să vă contrazic, ridică Vincennes din umeri cu prefăcută indiferenţă. Dar asta nu dovedeşte nimic.

— Nici nu urmăream să dovedesc ceva. Povesteam. Tot ce pot să vă spun e că, atunci când călătoreşti, ai un contact mult mai frecvent cu supranaturalul, iar raţionalismul îşi mai pierde din consistenţă.

— Asta fără îndoială, fu Vincennes de acord, fără îndoială.

— De altfel, când aţi sosit, zise contesa, domnul baron tocmai avea bunăvoinţa să ne povestească o întâmplare deosebit de interesantă trăită de dumnealui, într-un sătuc din Slovacia.

— Într-adevăr?… se arătă prietenul meu entuziasmat. Vă ascultăm, baroane, vă ascultăm!…

— Nu sunt chiar aşa multe de spus. Era vorba de o călătorie făcută de mine cu ani în urmă. În apropiere de unul din satele pe care doream să le vizitez, am fost oprit de autorităţi. Mi-au spus că satul e infestat cu strigoi şi că nu pot trece mai departe.

— *Nelapsi*, spuse Max Schwartz scârbit.

Ne-am uitat cu toţii surprinşi către el, inclusiv Von Walter.

— Nu ştiam că eşti familiar cu termenul, dragă conte, îi spuse baronul blând.

— Am fost trei ani ambasador în Slovacia, spuse Schwartz, şi nu părea dornic că dea lămuriri mai departe.

— Iarăşi poveşti de groază?... se auzi o voce dojenitoare în spate, şi Josephine de Lauras-Schwartz îşi luă soţul cu delicateţe de braţ. Dragul meu, au început valsurile.

Într-adevăr, începuseră. Ducele de Chalais tocmai o conducea către tatăl ei pe vicontesa de Valois, mulţumindu-i pentru dans. Mi-am amintit promisiunea ei şi cred că şi ea îşi aminti, căci am văzut-o privind prin sală şi am sperat că mă caută pe mine. Dar Huguet de Castlenove se interpuse între noi, înclinându-se şi invitând-o.

— Dacă nu mă invitaţi acum la dans, să ştiţi că îl invit pe doctorul Perrigord, ameninţă marchiza în glumă, iar Vincennes se oferi imediat să îi fie partener, desigur după ce dansează cu soţul.

— Cred că şi tu îmi datorezi un dans, cavalere, mă luă contesa Sellini de braţ, măcar atâta.

Am aruncat o privire spre tânăra vicontesă, care valsa deja în braţele lui Castlenove. Fata se uită spre mine şi îmi adresă un zâmbet în chip de scuză, ridicându-şi uşor umărul alb. Mi-am amintit din nou ipoteza la care mă gândisem şi mi-am simţit inima ca plumbul topit şi creierul greu ca o piatră de munte.

— Dar e prea cald, spuse dintr-odată marchiza, căutându-l din ochi pe Villard, şi avea perfectă dreptate. Prinşi de discuţie, nu observasem, dar focul din cămin ardea cu o putere neobişnuită. Mai multe doamne utilizau evantaiele nu doar ca să fie *chic*, iar Robert de Lumiers şi protejata lui nu se mai întorseseră.

Intendentul se afla chiar lângă noi, pământiu cu totul la faţă sub privirea acuzatoare a mirilor.

— Dragă Villard, spuse marchiza cu o umbră de iritare în glas, cred că ai exagerat niţeluş cu focul, şi nu văd cum de nu ai avut grijă cu un amănunt atât de important. Cred că ar fi trebuit să realizezi asta de ceva vreme.

— Dar, doamnă marchiză, mie *îmi este frig*, spuse

intendentul strângându-şi cu mâinile crispate jiletca în jurul corpului, şi spre marea mea uimire i-am auzit dinţii clănţănind.

Marchiza se uită la el cu surprindere.

— Prietene, eşti bolnav, spuse ea înţelegătoare. Spune-i lui Bruno să rezolve cu focul şi du-te să te vadă doctorul Perrigord.

— Da… da, acum, doamnă, bâigui omul, şi se întoarse spre locul unde se afla „Bruno”.

L-am privit cum înainta împleticindu-se printre mese, şi mi-am dat seama imediat că nu o să ajungă la ţintă. Mai mulţi oaspeţi, cu feţele transpirate de la căldură, se opriră din dans sau discuţii şi, văzându-l cum se clatină, înţeleseră că ceva nu era în regulă. Doctorul Perrigord îi vorbi şoptit soţiei sale, care îl asculta cu ochii măriţi, şi ridicându-se de la masă porni prin mulţime spre intendent. De cealaltă parte a sălii, inchizitorul, privind scena cu ochii atenţi, îi făcu un semn lui François Abel, care se luă imediat după doctor. „Bruno”, cu o mască nedumerită pe faţă, se mişca nehotărât de pe un picior pe altul, neştiind dacă să scurteze distanţa dintre el şi Villard sau să rămână la post. În aceeaşi secundă, bolnavul se agăţă de faţa de masă aflată la îndemână şi, cu un suspin şuierat, o trase spre el, răsturnând pe jos şi pe oaspeţi mâncare şi băutură. Zgomotul veselei izbindu-se de podea, ţipetele şi înjurăturile acoperiră pe moment orice alt sunet, dar eu eram convins că, în momentul în care s-a poticnit, a mai şuierat o dată.

La nici două mese distanţă de locul din care plecase, Villard se prăbuşi la pământ.

Partea a II-a
Copiii Ciumei

Şi se spune despre femeile Lor că părul le creşte Roşu şi după Moarte până ce umple Coşciugul şi dă pe Afară, că trupurile le sunt Umflate ca şi la Lipitori şi îmbibate cu Sânge. Iar cine se opreşte la mormântul Lor şi ascultă, le poate auzi Mestecând.

— Cornelius Bester, ***Despre Morţi***

Capitolul 16. Infecţie

— La o parte, toată lumea la o parte!… tună ducele de Chalais.

O rumoare puternică se iscase. Oaspeţii vorbeau unii peste alţii, înghesuindu-se în apropierea mesei lângă care murea Villard.

— Daţi-mi voie să trec, scrâşni şi doctorul Perrigord, dar nu mai era nevoie. La porunca ducelui, toţi se dăduseră mai în spate, formând un cerc în jurul bolnavului. Perrigord păşi în interiorul cercului şi îngenunche lângă intendent. François Abel şi de Guy îl urmară. Lacross se opri chiar în spatele lor.

O linişte de mormânt se lăsă când doctorul examină bolnavul. Cu mâinile albe de chirurg, Perrigord descheie gulerul înalt şi pătat cu sânge sau vin al intendentului, iar prin deschizătura făcută am văzut cu toţii două umflături mari, negre, purulente, cu spărturi în vârf, ca nişte răni. Von Walter făcu un pas în spate, şi faţa lui era de culoarea hârtiei.

— Ciumă, spuse doctorul Perrigord, şi declanşă panica.

Marchiza îşi duse mâna la gură şi ar fi leşinat fără îndoială, dacă nu o susţinea Max Schwartz. Câteva dintre invitate chiar îşi pierdură cunoştinţa. Multe altele ţipau, iar bărbaţii vociferau şi unii înjurau fără reţinere.

— Trebuie să plecăm de aici, spuse în urechea mea o voce pe care am recunoscut-o a fi a lui Von Walter, trebuie să plecăm de aici *chiar acum*.

— De acord, spuse Vincennes, şi se trase mai într-o parte, rotindu-şi repede privirea în jur.

— Prea târziu, am zis obosit, şi le-am arătat din cap uşile grele de la intrare. Inchizitorul, Lacross şi căpitanul gărzilor cu doi oameni se adunaseră în faţa lor, vorbind în şoaptă şi privind îngrijoraţi către oaspeţi. Între aceştia începea să se audă deja „*Să plecăm*” şi „*Repede, bagajele*”,

dar nimeni nu părea să aibă un plan. Însă Lacross şi inchizitorul aveau cu siguranţă unul.

Urmau să ne închidă înăuntru.

Von Walter înjură răguşit.

— Încă se mai poate, spuse el, ducându-şi mâna la spadă. Putem încerca o trecere în forţă, acum cât sunt buimăciţi.

Vincennes se gândi un moment, părând să cântărească alternativele.

— Ar putea să meargă, acceptă el.

— Nu plec nicăieri, am zis printre dinţi, şi Von Walter înjură din nou.

— Bine, o să luăm şi fata, spuse el, unde este?…

Dacă aş mai fi avut timp, m-aş fi mirat din nou de cât fusesem de transparent, dar totul se petrecea mult prea repede. M-am uitat după vicontesă şi am zărit-o – cu ochii ei mari, frumoşi şi speriaţi, lângă ducele de Chalais, în vreme ce Castlenove o proteja cu braţul.

— În regulă, zise Vincennes, să-i dăm drumul. Trecem prin ei.

— Pe demonii din Iad, nu pleacă nimeni, urlă ducele de Chalais, cu ochii negri de furie, şi în mâinile lui delicate se iviră ţevile lungi a două pistoale. Suntem infectaţi. Rămânem aici.

Nu ni se adresa nouă în special, mai mulţi invitaţi se pregăteau să-şi croiască drum către uşă.

Lacross se întoarse spre mulţime. Avea şi el un pistol, dar nu îl ridicase. Ţeava armei îi atârna neglijent pe lângă corp. Peste umărul lui, căpitanul gărzilor trăsese spada.

— Să ne calmăm cu toţii, spuse el liniştit. Suntem oameni educaţi. Ştiţi procedura.

Drugul greu de fier fu tras peste uşă. Inchizitorul păşi în faţă, cu şiragul de mătănii la vedere.

— Domnul este cu noi, să nu uităm, vorbi el blând, şi chiar atunci Villard horcăi şi scuipă o spumă sângerie, parcă pentru a-l contrazice. Dar de Guy ignoră total trupul prăbuşit la podea. Doctorul Perrigord nu este specialist. Părintele Abel va examina şi el bolnavul, pentru a confirma

sau infirma diagnosticul. Până atunci, fiecare să se aşeze la masa lui şi să răspundă la întrebările pe care domnul de Valois-Lacross le va pune. Deschidem o anchetă.

— Suntem pierduţi, spuse lângă mine Von Walter, lăsându-se pe unul din scaune.

— Aia e ciumă?... l-am întrebat pe Vincennes neîncrezător, cu ochii la buboaiele purulente de pe beregata intendentului. Prietenul meu ridică din umeri. Părea demoralizat.

— Nu este, spuse Von Walter, confirmându-mi temerea, credeţi-mă că nu e.

— Atunci spune-le, am zis. Perrigord e un imbecil, or să te creadă.

— Ştiu şi ei, spuse neamţul obosit, luându-şi capul în mâini cu un gest de renunţare. Cel puţin inchizitorul ştie. Ne-au prins.

Aveam acelaşi sentiment. Al unei capcane care se închide.

Capitolul 17. Boală

Ne aşezaserăm cu toţii la mese. Nu mai vorbea nimeni. Chalais, Perrigord, Lacross, de Guy şi Abel discutau cu fiecare pe rând. Căpitanul gărzilor şi cei trei oameni ai săi se aşezaseră pe scaune lângă uşa blocată.

Reieşi că şi Monique, prietena vicontesei, era bolnavă. După ce părăsise banchetul cu Robert de Lumiers, continuase să se simtă rău. Doctorul Perrigord îi luase sânge, ceea ce bineînţeles o făcuse incapabilă să se mai întoarcă la masă. Condusă de avocat în camera ei, rămăsese acolo cu o servitoare la dispoziţie. Se stabili să fie vizitată de Abel şi de doctor imediat ce se lămureau lucrurile aici.

Marianne, camerista mea, prezenta simptome. Se pare că întreaga zi îi fusese frig. La o cercetare atentă, îi fu descoperită o umflătură pe sânul stâng, destul de urâtă, dar într-un stadiu incipient, ca o muşcătură de insectă.

Ceilalţi erau bine. Mai mulţi oaspeţi, în special domnişoarele, avuseseră stări de slăbiciune şi ameţeli, dar

acestea nu putuseră fi asociate cu vreo altă problemă, aşa că se concluzionase absenţa bolii. Nimeni nu o mai numea acum ciumă. Lumea era speriată, dar atitudinea hotărâtă a lui de Guy, a lui Lacross şi a lui Chalais crease o oarecare aparenţă că lucrurile ar fi sub control. De Guy ne asigurase că vor lua măsurile necesare şi că nimeni nu o să moară, dacă vom coopera, dar bineînţeles nu puteam să părăsim castelul.

Muri Villard.

Nu imediat. Mai întâi îl scoaseră din cameră şi îl transportară în unul din turnuri, unde Perrigord începu să-l trateze ajutat de Abel. În cursul după-amiezii, îl îngropară dincolo de zidul cel mare şi îi arseră hainele.

Cu excepţia lui „Bruno” şi a câtorva servitori care ajutaseră la înmormântare, toată lumea rămăsese în sala blocată, sub supravegherea strictă a gărzilor. Chalais se aşezase singur la o masă, cu ambele pistoale la îndemână. Avea maxilarul încleştat şi o expresie de furie greu stăpânită. Arăta ca şi cum ar fi fost gata să împuşte pe oricine se apropia de el.

De Guy şi Lacross se comportau rezonabil. Inchizitorul ieşi puţin, împreună cu Perrigord şi Abel, pentru a o vizita pe Monique. Se întoarseră împreună cu servitoarea care o îngrijea şi declarară că era bolnavă, cu două umflături la încheietura mâinii. Starea ei nu era însă foarte gravă, susţineau ei, şi va fi salvată cu siguranţă.

Vizitiul Inchiziţiei murise chiar lângă grajduri. Îl găsi Albert de Guy, când verifică animalele. Majoritatea cailor aveau sânge închegat pe la nări şi în spatele genunchilor, ca şi mortul. Se decise sacrificarea imediată a tuturor cailor, chiar şi a celor ce păreau sănătoşi. Acum devenise evident.

Nimeni nu mai pleca de la Castelul Ultimelor Turnuri.

Capitolul 18. Epidemie

Undeva la orele şase, de Guy, Lacross şi Chalais părăsiră sala pentru o consfătuire. În timp ce ieşeau, de

Guy vorbea potolit, iar ceilalţi doi păreau că ascultă, Lacross mai relaxat decât ducele. Acela fu momentul în care marchiza se decise să încerce ceva.

Până atunci stătuse retrasă împreună cu Max Schwartz, foarte palidă, fără să vorbească cu nimeni. Soţul ei o ţinea de mână. Deodată, Josephine se ridică cu o expresie hotărâtă şi, cu cel mai aristocratic aer posibil, se îndreptă către uşă. Îngrijorat, căpitanul gărzilor se ridică de pe scaun şi, şovăitor, îi bară drumul.

— Doamna marchiză să mă scuze… murmură tânărul, vădit încurcat. Nimeni nu poate părăsi sala, fără acceptul Sfinţiei Sale…

Marchiza îl pălmui, tare. Lovitura fu dată cu sete, şi capul bărbatului zvâcni neaşteptat pe spate. Un fir subţire de sânge i se scurgea din buza de jos.

— Poate trebuie să îţi reamintesc, domnule, că te afli la mine în casă?… Poate trebuie să îţi reamintesc că eşti angajatul meu?…

Năucit de lovitură şi de atitudine, bărbatul o privi fără să ştie ce să răspundă. Şi celelalte gărzi păreau destul de impresionate.

— Dacă nu te dai la o parte *acum*, domnule, spuse marchiza aplecându-se către el şi fulgerându-l cu smaraldele ochilor, imediat ce pleacă *Sfinţia Sa*, o să fii bătut în cuie de poartă.

Căpitanul păli instantaneu. Nu era prost şi ştia că, odată ridicată interdicţia Inchiziţiei, nimeni nu-şi va mai bate capul cu el. Dacă marchiza supravieţuia bolii, îl aştepta fără îndoială execuţia.

Pe de altă parte, dacă nu respecta indicaţiile date de prelat, îl păşteau tortura şi rugul.

Dar inchizitorul nu se afla aici, iar marchiza ştia să fie convingătoare.

— Bravo ei, îmi şopti la ureche Vincennes, care urmărise scena cu viu interes, l-a dat pe spate!…

Era adevărat. Simţeam, *vedeam* că bărbatul cedase.

Atunci intră ducele de Chalais. Vincennes înjură în surdină.

— Ce se întâmplă, doamnă?… întrebă cu răceală ducele, măsurând-o cu privirea. De ce nu sunteţi la locul dumneavoastră?…

— Tocmai mă întorceam acolo, *dragă duce*, spuse ea şi ochii îi scăpărau. Apoi îi întoarse spatele.

Neimpresionat, Chalais se adresă căpitanului:

— Probleme?…

— De nici un fel, răspunse acesta, acoperind-o şi acoperindu-se pe el cu această ocazie.

— Foarte bine. Ducele se întoarse spre oaspeţi. Domnii mei, doamnele mele, ne cerem scuze în numele Statului, al Bisericii şi al Legii pentru inconvenientele create. Însă măsurile luate, oricât de nepopulare, se impuneau. Nu putem risca să declanşăm o epidemie în zonele locuite. Cum nu putem nici să vă ţinem prizonieri aici. Aşa că, împreună cu Sfinţia Sa şi cu domnul de Valois-Lacross, am luat o decizie de compromis. Cei bolnavi sau consideraţi a fi bolnavi – adică doar Marianne şi domnişoara Monique – vor rămâne izolate în camerele lor, sub stricta supraveghere a părintelui Abel şi a doctorului Perrigord. Ceilalţi sunt liberi să facă ce doresc… în incinta castelului. Podurile au fost ridicate şi şanţurile umplute cu apă. Oricine se apropie de ziduri va fi împuşcat. Nu trebuie să intrăm în panică. Sunt sigur că vom reuşi să controlăm situaţia.

Capitolul 19. Umbrele adevărului

Mohorâţi, invitaţii se îndreptau spre ieşire, unde doctorul Perrigord, arătând tras la faţă şi mult îmbătrânit, dar mai ales depăşit de situaţie, îi examina pe fiecare, dându-le câteva asigurări şi mai multe sfaturi inutile. Înainte să ies, am văzut-o pe vicontesa de Valois, susţinută cu fermitate de Huguet de Castlenove, părăsind sala fără un cuvânt. Îmi părea palidă şi speriată. Cât durase sechestrarea, tatăl ei nu venise la ea nici măcar o dată, tratând-o exact în acelaşi fel ca pe ceilalţi. Ea nu se arătase însă mirată sau nemulţumită, şi aşteptase liniştită să se ajungă la un deznodământ, cu ochii frumoşi închişi şi

capul sprijinit delicat de umărul lui Castlenove.

Vincennes mergea lângă mine, cu o faţă lipsită de veselie. Ştiam că se simţea vinovat, dar nu aveam cum să îi alung remuşcările. Mi se părea mult mai important să găsim o cale de a rămâne în viaţă. Fie că era vorba de ciumă într-adevăr, fie că ceva mult mai rău se petrecea şi noi nu ne dădeam seama, nu se putea ignora faptul că eram amândoi în mare pericol.

Von Walter păşea în spatele nostru; atitudinea îi era dezarmată. Dacă mai avea vreun plan sau nu, n-aş putea spune, în orice caz nu ni se adresă în vreun fel. Nici noi nu i-am acordat vreo atenţie, în principal pentru a evita suspiciunile.

Odată ajunşi în curte, mă aşteptam ca oaspeţii să vocifereze indignaţi, dar se pare că erau mai speriaţi decât îmi dădeam eu seama. Aproape nimeni nu comentă. Marchiza îi spuse ceva lui Max Schwartz care dădu din umeri, iar Robert de Lumiers îi şopti câteva cuvinte contesei Sellini, dar cam asta a fost tot.

Ajunşi în camera lui Vincennes, ne-am turnat amândoi în pahar o porţie zdravănă de vin de Saumur şi am băut în tăcere. La a doua sticlă, am remarcat privirea goală a vicontelui, fixată pe flăcările care dansau în cămin, şi degetele lui albite de forţa cu care strângea paharul.

— Primul lucru pe care trebuie să-l stabilim fără urmă de dubiu – am tresărit când l-am auzit vorbind, căci avea din nou vocea aceea hotărâtă şi mă bucuram nespus că îşi revenise – este dacă avem sau nu aici o epidemie de ciumă. Îşi trecu mâna prin păr. Aşa cum ai remarcat, Perrigord e un imbecil, iar Abel nu e doctor. Nu ştiu mare lucru despre ciumă, dar umflăturile alea nu arătau chiar cum mi se pare mie că ar trebui să arate. Din câte aş zice eu, ciuma apare pe tot corpul, nu numai la beregată.

Făcu o pauză. Nările îi fremătau ca unui copoi şi ochii i se îngustaseră: vicontele Raoul de Vincennes vâna din nou.

— Apoi, continuă el, trebuie să aflăm cine anume ştie ce se petrece şi cine e cu noi în întuneric. Von Walter are

mai multe informaţii decât ar fi cazul şi ne cam datorează nişte explicaţii, dar aş paria că joacă de partea care trebuie. Cred că Sellini este în regulă, trebuie verificat. Poate şi Castlenove.

Nu mi-a plăcut că l-a menţionat pe ultimul. Bănuielile mele încă mă bântuiau.

— Aş fi mers şi pe mâna marchizei, care s-a comportat exemplar, dar până la urmă ea ne-a invitat aici. Nu ne putem baza pe ea. Dacă ceva este cu adevărat în neregulă – şi aş paria venitul meu pe un an că este – fie Josephine a pus totul la cale, fie e la curent. Mă tem că altă ipoteză nu rezistă la o analiză amănunţită. Cât despre prietenii noştri – şi aici se referea la de Guy, la duce şi la Lacross – trebuie să vedem care din ei sunt uneltele şi care uneltitorii.

Se ridică în picioare, lăsând paharul pe masă şi uitându-se la mine cu intensitate.

— Arthur, îi dăm noi de capăt. Crede-mă, o să îi dăm. N-am nici cea mai mică intenţie să le fac jocul.

— Poate că neamţul e nebun, am zis. Poate cu toţii suntem.

— Poate. Nu părea prea convins. Dar dacă nu suntem, trebuie să facem ceva, şi trebuie să ne mişcăm repede. În momentul de faţă, nu văd altă sursă de informare decât pe Von Walter.

— Păi, atunci, să mergem la el.

— Sunt sigur că o să ne viziteze. În seara asta.

M-am ridicat.

— Cu atât mai bine. Mă întorc imediat.

— Unde te duci? întrebă el nemulţumit. Nu cred că e bine să stăm singuri.

— Nu voi fi singur, i-am zis. Mă duc până la vicontesă.

Se uită la mine urât, însă nu încercă să mă oprească. Am părăsit încăperea şi am cotit-o spre turn, încercând să dau de camera ei pe ghicite. Am reuşit să o descopăr destul de uşor, căci am avut norocul (sau ghinionul) să dau peste Castlenove.

Fostul preot înainta pe culoar, cu o expresie impenetrabilă. Când mă văzu, se opri un moment, apoi mi se adresă direct, privindu-mă cu atenţie:

— Se simte destul de bine. E foarte curajoasă. Acum s-a culcat.

— Cred că o s-o trezesc, i-am zis cu ostilitate.

Îmi aruncă încă o privire imposibil de citit, apoi spuse:

— Prima la dreapta.

Am ciocănit cu precauţie, dar tânăra nu dormea. Îmi deschise imediat, fără să întrebe cine e, şi îmi căzu dintr-odată în braţe.

— Arthur, suspină ea, ce se petrece?… Nu l-am văzut niciodată pe tata aşa. Şi ducele, se uită atât de urât… Mi-e frică.

Nu puteam să răspund nimic, ameţit de parfumul ei, de sensibilitatea ei, de toate. Am mângâiat-o pe păr, cât de blând am putut, dar nu aveam nici un fel de răspunsuri.

— O să aflăm, i-am promis într-un târziu. Eu şi Vincennes. O să aflăm.

— O, da, sunt convinsă, spuse ca un copil, desprinzându-se de mine dar lăsându-şi încă mâna ei gingaşă într-a mea. Domnul viconte e atât de deştept!… adăugă ea cu admiraţie. Cel puţin aşa cred – se corectă văzându-mi privirea întrebătoare – doar e prietenul tău, nu?…

Nu ştiam dacă aşa gândea sau era doar amabilă. Am spus adevărul.

— E mult mai deştept decât mine.

— Mă bucur atât de mult că suntem prieteni, spuse, aşezându-se pe marginea patului şi privindu-mă cu seriozitate. Când se întâmplă astfel de lucruri, mă simt întotdeauna atât de singură… dar acum vă am pe voi.

— Credeam că sunteţi mai obişnuită, am şoptit. Cu situaţii de genul ăsta, vreau să spun. Până la urmă, tatăl dumneavoastră e şeful Poliţiei.

Ea surâse.

— Când vrea, tata este extrem de grijuliu. De obicei

mă fereşte de astfel de lucruri. Dar, în acelaşi timp, atunci când se întâmplă – şi lucruri rele se mai întâmplă, din păcate – atunci… sunt singură. Şi tata e singur cu datoria lui.

Am privit-o. Era nespus de frumoasă. Nu putea fi amanta lui Huguet de Castlenove, am decis dintr-odată. Nu *putea* să fie. N-aş fi *permis*. Inocenţa ei… bunătatea, blândeţea… felul în care înţelegea comportamentul comandantului jandarmilor, care mie mi se părea impardonabil… atitudinea ei încrezătoare faţă de mine, pe care nu o meritam…

Pe de altă parte, de ce nu pomenea nimic de logodnicul ei?… Şi acesta avea obiceiul să o lase singură în situaţiile grele?… De ce nu dorea ca el să vină să o salveze, de ce nu spunea că îi este dor de el?…

Mă minţise Vincennes?… Dar era absurd. Deşi adineauri păruse a-l cunoaşte mai mult decât ar fi trebuit… Se putea să nu fie logodită?… Dumnezeule mare, *se putea*? …

Şi de ce se baza *pe mine*?… De ce mă alesese să îi fiu prieten?… De ce?…

Capul mi se învârtea cu repeziciune. Eram aproape inconştient.

Ea vorbea în continuare:

— Voiam atât de mult să vin la nunta asta, Arthur, nici nu îţi închipui… Voiam să văd veselie şi toalete frumoase… Monique m-a convins… Iar acum Monique e bolnavă, toată lumea e bolnavă, nu mă lasă s-o văd şi mie mi-e frică rău… Poveştile acelea de groază de la masă… Vai, Arthur…

Era pe punctul să izbucnească în plâns. Am luat-o în braţe şi am sărutat-o cu blândeţe pe păr, pe frunte.

— O să fie bine, am şoptit, şi am ştiut că mint.

Capitolul 20. Umbrele adevărului (partea a II-a)

Vincennes avusese dreptate. Von Walter ne vizită în cursul serii. I-am turnat un pahar cu vin roşu, dar refuză să

se aşeze.

— Nu pot sta mult, ne lămuri el. Mă aşteaptă inchizitorul.

— De ce?… întrebă Vincennes, suspicios. Ce se petrece?…

Von Walter dădu din umeri.

— Ne-a convocat pe mai mulţi, pe rând. Presupun că vrea să vadă exact ce ştie fiecare.

Am schimbat o privire cu vicontele. Pe noi nu ne convocase nimeni.

— Poate mâine, ne spuse neamţul, fără să pară interesat. Dar în seara asta trebuia neapărat să vorbesc cu voi. Sunt nevoit să vă pun câteva întrebări şi, dacă îmi permiteţi, am să vă dau şi câteva sfaturi.

— Chiar te rugăm, spuse Vincennes sec. Avem nevoie.

— Ştiu că mă aşteptaţi, şi ştiu că vă datorez câteva lămuriri. Credeţi-mă, o să discutăm, dar astăzi e imposibil. Nu ne-o permite timpul, şi nu ne-o permit împrejurările. Dacă însă lucrurile merg cum cred eu, poimâine dimineaţă putem pune la cale împreună un plan de bătaie.

— De ce nu scapi acum câteva explicaţii?… Ne-am cam săturat de cimilituri.

— Păi deja am vorbit mai mult decât era cazul, mai ales la banchet. Am atras atenţia asupra mea şi m-am pus în pericol. Nu vreau să vă pun şi pe voi, până nu aflu măcar cu cine luptăm. Am fost însă nevoit să acţionez astfel. Trebuia într-un fel să evaluez situaţia, să văd cine sunt posibilii aliaţi şi să-l avertizez pe duşmanul nostru – în caz că, aşa cum credeam, se afla la masă – că nu suntem cu totul nepregătiţi. Speram ca asta să-l facă să şovăie şi să mai câştigăm timp. Din nefericire, contesa Sellini a părut a fi singura în temă, poate mai în temă chiar decât mine. De voi doi ştiam dinainte că bănuiţi câte ceva, dar mai ştiam şi că sunteţi total pe lângă. Nu eram sigur de poziţia inchizitorului. M-am tot întrebat dacă e un noroc sau un ghinion că se află aici. Cred că nu e însă nici una nici alta. Cred că e ceva programat.

— Noi am prefera să discutăm chiar acum, spuse Vincennes, şi întâmplător se aşează între Von Walter şi uşă. M-am ridicat de pe scaun.

Neamţul ne zâmbi cu blândeţe.

— Până nu-mi cunosc exact adversarul, nu pot să vă spun nimic. De fapt, din câte ştiu la momentul acesta, ar putea să fie şi unul din voi.

— De fapt, ai putea să fii şi tu, cu toate poveştile tale, spuse Vincennes, şi vocea îi suna plăcut, ca şi cum îi vorbea unui bun prieten.

— Aş putea fi şi eu, admise baronul, sau aţi putea să credeţi că sunt eu, ceea ce ar fi totuna. De aceea vom vorbi după noaptea de mâine.

După o scurtă şovăială, Vincennes îmi făcu semn din cap şi se dădu la o parte. M-am aşezat.

— Ce vrei să ştii?… întrebă vicontele.

— Să nu mă înţelegeţi greşit, insistă baronul. În principiu, nu vă bănuiesc pe nici unul. Dar deocamdată nu pot să exclud nici o posibilitate. În plus, la felul în care se prezintă acum situaţia, aţi putea să mă credeţi nebun, sau aţi putea scăpa un cuvânt cui nu trebuie. Poimâine însă, lucrurile se vor schimba şi, indiferent dacă teoria mea se va dovedi corectă sau nu, va trebui să acţionăm într-un fel sau altul.

Făcu o pauză, sorbind din vin cu un aer absent.

— Foarte important ar fi, spuse el, să ştiu dacă în seara banchetului, aveţi cunoştinţă ca cineva – fie el oaspete sau servitor – să fi părăsit castelul, chiar şi pentru scurtă vreme.

— Nu, spuse repede Vincennes, aruncându-mi o privire scurtă, şi am mers pe mâna lui, fără să mai menţionez absenţa de la masă a lui Huguet de Castlenove.

M-am tot întrebat mai târziu de ce, atunci când oamenii sunt puşi să aleagă, aleg întotdeauna varianta care îi convine diavolului. Dar atunci, decizia lui Vincennes mi se păruse bună. N-aveam motive să ne încredem în baron, care ne spunea doar ce avea chef să spună. În plus, ştiam că Huguet lipsise de la masă, dar asta nu însemna că

nu era în castel. Şi totuşi, chiar în timp ce tăceam, înţelegeam eroarea alegerii noastre.

— Sunteţi siguri?… ne întrebă Von Walter, ridicând o sprânceană.

— Foarte, i-am confirmat eu. Am fi remarcat dacă pleca cineva. Nunta era aproape şi s-ar fi vorbit despre asta. Ar fi fost fără îndoială suspect.

— Atunci, oftă baronul, nu mai rămâne altă ipoteză decât că era cineva din afară.

— La ce te referi? făcu Vincennes cu răceală.

— De fapt, putea foarte bine să fi fost căpitanul gărzilor, gândi cu glas tare Von Walter, ignorând întrebarea amicului meu. La urma urmei, nu a sosit decât la nuntă.

— Dacă ne iei aşa, nu îţi mai spunem nimic, am zis iritat. Despre ce naiba vorbeşti acolo?…

Baronul aruncă o privire nerăbdătoare spre pendula de pe perete. Capul de mort în care era fixată lucea alb în reflexia focului.

— În seara aceea am văzut ceva de pe ziduri, spuse grăbit. Habar n-am dacă are legătură cu ce se petrece aici. Ar putea să aibă. Însă pariez că are legătură cu mormintele profanate.

— Drace, spuse Vincennes în şoaptă. Baroane, ce ai văzut?…

Von Walter vorbea repede, cu o nelinişte evidentă.

— Era chiar la liziera pădurii. Ceva ca un animal mare. Stătea chircit în locul în care se terminau copacii, adulmecând spre castel. Apoi a început să se deplaseze. Acum nu mai eram deloc sigur că era un animal.

— Ce vrei să spui?… am întrebat îngrozit, deşi înţelegeam perfect ce vroia să spună.

— *Mergea ca un om*. S-a apropiat în grabă de şanţuri. Apoi mi-a scăpat. Am stat multă vreme pe zid, dar nu am mai putut da de el. Presupun, şopti el, … *presupun că a intrat înăuntru*.

În spatele meu, Vincennes înjură.

— Şi crezi că era unul din oaspeţi?…

— Aş vrea să cred. Nu ne mai permitem şi un duşman

din afară. Legat de ce v-am spus… o altă întrebare, vă rog. Vă rog să vă gândiţi bine. Aţi văzut vreodată semnul ăsta? …

Şi Von Walter se aplecă peste masă, mâzgălind iute pe o coală cu pana aurită a lui Vincennes.

Ne-am uitat amândoi la desen, fără să înţelegem. Era o stea întoarsă, într-un cerc.

— Nu. Unde ar fi trebuit să o vedem?… Şi ce-i asta, o pictogramă?…

— E un însemn, spuse Von Walter mohorât. E bine că nu a apărut încă. Când o să-l vedeţi, faceţi orice să vă feriţi de el, ca şi de cel care îl poartă.

Mi-am trecut mâna peste frunte. Îmi era cald. Vincennes avea buzele strânse şi faţa crispată, şi cu groază am înţeles că era speriat.

— Acum trebuie să plec, zise neamţul, şi din vocea depărtată am înţeles că nu aflase ce îl interesa. Două lucruri vă mai pot spune: *cheia se află la cele două bolnave*. Şi, orice ar fi şi oricine ar fi, *nu deschideţi nimănui uşa în timpul nopţii*.

Capitolul 21. Umbrele adevărului (partea a III-a)

Nu aş putea să spun de ce, dar eram amândoi destul de convinşi că neamţul ne spune adevărul. Totuşi Vincennes decise să fim circumspecţi şi să păstrăm pentru noi informaţiile pe care le deţineam până când baronul dădea pe masă toate cărţile.

— Nu putem avea încredere în el, spuse Vincennes, nu ne putem permite. La urma urmei, e prietenul lui Max Schwartz, şi n-avem de unde şti dacă într-adevăr nu se cunoşteau dinainte. Asupra lui planează o acuzaţie care, oricât de absurdă, e prea hidoasă ca să o ignorăm. Pe scurt, amice, eu unul nu am încredere decât în tine.

Mi-am amintit că vicontesa vorbise despre Vincennes cu o familiaritate mai mare decât era cazul şi m-am întrebat dacă şi eu aveam încredere în el.

Ziua se scurse destul de înnebunitor. Oaspeţii se

evitau unii pe alţii, stând în general în camerele ce le fuseseră rezervate. Chalais, de Guy şi Valois-Lacross erau împreună tot timpul. M-am întrebat, şi ştiam că şi Vincennes se întreba acelaşi lucru, care era rolul acestora în toată tărăşenia. Nimic nu ne lăsa să ne dăm seama dacă erau manipulanţi sau manipulaţi, şi asta ne scotea din sărite.

Însoţită de Schwartz, marchiza trecuse pe la fiecare, prezentând scuze şi asigurând că atât ea, cât şi soţul ei vor avea grijă să nu se depăşească cu nimic procedura legală în astfel de cazuri şi că se vor plânge amândoi Regelui pentru orice inconvenient nejustificat. Din câte am putut observa, invitaţii îi răspunseseră politicos dar cam fără chef. Chiar şi Vincennes adoptase o atitudine rezervată, care o rănise pe Josephine, la o primă vedere, destul de tare. Dar vicontelui îi pierise cheful de joacă.

Către mijlocul după-amiezii, l-am întâlnit pe Von Walter în curte. Se apropie de noi lipsit de entuziasm şi ne salută plictisit, dar îndată ce fu destul de aproape ca să nu putem fi auziţi ni se adresă fără introducere:

— Monique se simte mai bine, boala pare să dea înapoi. Abel a vegheat-o toată noaptea. În schimb Marianne e în stare proastă. Cu ea a stat Perrigord. În seara asta vor schimba pacientele. Cred că voi avea un răspuns.

Faptul că aflam noutăţi despre cele două tinere era în regulă, dar altceva voiam noi să auzim. Perfect conştient de asta, baronul continuă repede:

— Am să vă caut mâine, pe ziuă. Sunt ferm convins că Monique va primi o vizită în seara asta. Voi sta la pândă şi am să îl identific pe vizitator.

Începeam să înţelegem.

— Oare Perrigord?… am întrebat, îndemnat de faptul că starea pacientei aflate în grija lui se înrăutăţise.

Von Walter dădu din mână cu nerăbdare.

— Puţin probabil. Mai degrabă doctorul a fost neatent. Oricum, sunt convins că până dimineaţă voi avea toate piesele în mână.

— Vrei să te însoţim?… se interesă Vincennes. Singur, ar putea fi periculos.

— Foarte adevărat, dar ar fi şi mai periculos dacă m-aţi însoţi. Trei oameni sunt mai uşor de descoperit decât unul, chiar dacă sunt atenţi şi e noapte. În plus, dacă ne-ar omorî pe toţi trei, nu văd cine ar mai putea să-l înfrunte.

— Aşadar e un *el*?… am întrebat.

— Vorbeam generic. Poate fi o *ea* sau pot fi mai mulţi. Deşi am o bănuială. Rămâne însă să se confirme.

— Băieţi, dacă nu v-aş cunoaşte aş zice că puneţi ceva la cale, ni se adresă o voce plăcută şi plină de ironie venită din stânga – era bineînţeles Giulianna Sellini. Singură. Amantul ei nu se vedea nicăieri.

— De fapt, vă căutam, zise Von Walter, şi domnii, amabili, încercau să mă îndrume. Desigur că găsindu-ne dumneavoastră, aţi simplificat mult lucrurile. Îmi permiteţi să vă ofer braţul?… Avem ceva de discutat.

— Desigur, dacă domnul cavaler de Seragens n-o să fie gelos, îmi făcu contesa cu ochiul. M-am înclinat politicos, fără să răspund, şi ea se îndepărtă cu baronul, spunându-i ceva cu aceeaşi voce ironică. Ne-am uitat lung după ei.

— Ce părere ai?… am şoptit spre Vincennes când i-am pierdut din vedere.

— Nu una bună.

Capitolul 22. Von Walter

Mi-am petrecut noaptea fără să închid un ochi, într-o stare de nespusă tensiune. Pândeam fiecare sunet de pe culoar. Urmând sfatul baronului, îmi zăvorâsem bine uşa. Pentru a părea că dorm, stinsesem toate lumânările şi nu făceam zgomot. Ascultam cu atenţie. Dar nimic nu părea să tulbure liniştea neagră, doar ţipetele îndepărtate ale răpitoarelor de noapte. La un moment dat, spre miezul nopţii, am tresărit înfiorat, căci pe dalele de piatră ale curţii se auzi un zgomot ca de copită. Şi nu mai era nici un cal în Castelul Ultimelor Turnuri.

Când zorii murdari au început să se strecoare prin

obloane, mi-am dat cu puţină apă pe faţă, mi-am prins părul cu o eşarfă nouă şi mi-am aranjat cât de cât manşetele, după care am ieşit pe culoar şi m-am dus la camera lui Vincennes.

Vicontele îmi deschise imediat şi arăta la fel de nedormit ca şi mine. Îmi aruncă o privire întrebătoare, dar am negat obosit din cap. Îmi răspunse asemenea. Zdrobit, mi-am turnat nişte vin, în timp ce prietenul meu aprindea focul.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm să ne spună el, zise, şi cu vârful cizmei scormoni jarul. Fără motiv, m-am înfiorat, ca şi cum gestul mi-ar fi amintit de ceva ce urma să se petreacă. Să mergem în curte.

L-am urmat.

Noaptea nu decursese bine. Doctorul Perrigord stătea pe trepte, cu privirea rătăcită şi mânjit de sânge de sus până jos. Marianne murise în zorii zilei. François Abel îl scuturase de umăr cu vreo oră în urmă, trezindu-l din aţipeala care îl prinsese în camera celeilalte fete undeva pe la miezul nopţii. Era însă prea târziu. Tot sânul cameristei era o imensă tumoare deschisă. Monique, în schimb, continua să se simtă mai bine.

M-am uitat la Vincennes. Până aici cel puţin, previziunile baronului se arătaseră greşite.

Dar asta nu era totul. Ca să transporte trupul fetei, Perrigord şi Chalais plecaseră să îl trezească pe „Bruno”. Numai că Bruno nu mai putea fi trezit. Deşi ieri nu prezenta nici un fel de simptome, îl găsiseră într-o baltă de sânge, cu umflături negre pe abdomen, în care colcăiau viermii. Cumva, la bărbaţi se părea că boala avansează mai repede.

Şi ca să pună capac la toate, soţia lui Perrigord se trezise cu ameţeală. Ceva ca o înţepătură de insectă îi apăruse la subraţ peste noapte.

Perrigord, desigur, cedase. Îl lăsaseră acolo, pe trepte, privind în gol, în vreme ce Abel şi Lacross supravegheau îngroparea. De Guy, Beaummont şi Chalais trezeau invitaţii, pentru o nouă examinare. Apoi, dintr-

odată, se iscă o rumoare, şi l-am auzit pe Chalais înjurând nestăpânit. Mai multă lume începuse brusc să vocifereze. Am auzit mai multe schimburi de replici, apoi ducele trecu ca o furtună pe lângă noi. De Guy cobora încet, gânditor, rotind pe deget mătăniile. După ei venea Castlenove.

— Ce se întâmplă?… l-am întrebat, înfrângându-mi antipatia.

Spadasinul dădu din umeri.

— Nu-l găsesc pe Von Walter. Ducele e furios. Crede că neamţul a şters-o.

Am crezut că mă lovise în cap cu o cărămidă. Creierul mi se rostogoli greoi în interiorul craniului, lumea mişcându-se pentru o clipă la dreapta, apoi imediat la stânga. Castlenove mă privi curios, remarcând imediat efectul spuselor sale.

— Nu te simţi bine?… mă chestionă el, nu fără o oarecare maliţiozitate.

— Nu, nu se simte, spuse rece Vincennes, nici unul din noi nu se simte bine. Haide, Arthur, spuse luându-mă de braţ, şi apoi, la ureche: Pentru numele lui Dumnezeu, adună-te sau o să creadă că eşti bolnav. N-am chef să te izoleze, am nevoie de tine liber.

Cu un efort, i-am întors lui Castlenove spatele şi m-am îndepărtat cu Vincennes, care mă susţinea ca să nu se observe cu câtă dificultate mă deplasam. Îmi simţeam capul greu şi mă durea groaznic. Mă mişcam ca în vis. După câţiva paşi mi-am mai revenit, suficient ca să văd că şi chipul lui Vincennes era schimbat întru totul. Vicontele se îngălbenise şi îşi muşca cu putere buza de jos, din care îi dăduse sângele.

M-am aşezat pe o piatră. În apropiere, o fântână ornamentată cu statui străvechi şi groteşti clipocea cald în lumina soarelui de dimineaţă.

— Nu crezi c-a fugit, nu-i aşa?… am întrebat.

— Nu. E mort. Vocea lui Vincennes era calmă. L-au omorât ca să nu vorbească. Ca să nu *ne* vorbească. Noi urmăm. Ei nu ştiu cât de multe ne-a spus până la urmă.

— Care *ei*?… am gemut exasperat. Raoul, ce

Dumnezeu se întâmplă?!…

Prietenul meu îşi scutură capul, neajutorat.

— Mă depăşeşte, şopti. La naiba, mă depăşeşte rău de tot.

Privirea îi lunecă într-o parte.

— Cum crezi că s-a întâmplat?… am şoptit.

— Nu vom şti niciodată. Cert este că a comis o greşeală. De fapt, mai multe. Nu trebuia să vorbească la banchet. Apoi, ar fi trebuit să ne vorbească *nouă*. În fine, a pândit uşa camerei lui *Monique*, când ei au venit după *Marianne*.

— De ce crezi că bărbaţii mor mai repede?…

— Habar n-am. Nici nu sunt sigur de asta. Poate nu s-au uitat atenţi la Bruno la examinarea anterioară. Nu ştiu. Sincer nu ştiu.

Pauză. Nu prea mai aveam ce să zicem.

— Ce facem?… am întrebat într-un târziu.

— Mă gândesc eu la ceva, zise el fără prea multă convingere.

Undeva mai în faţă, Chalais discuta cu de Guy. Ochii inchizitorului ardeau în timp ce şoptea. Ducele îi răspundea printre dinţi.

Vincennes se ridică dintr-odată.

— Sellini, spuse.

N-am înţeles.

— Ce e cu ea?… am întrebat eu nedumerit.

— Baronul a vorbit cu ea, nu-ţi aminteşti?… Imediat după ce a vorbit cu noi…

— Cred că era un pretext, am spus moale. Ca să nu se prindă că suntem pe-o mână.

— Se poate, scutură el din cap încăpăţânat, dar trebuie verificat. Von Walter nu părea omul care să nu-şi ia măsuri de precauţie. Dacă ea nu ştie nimic, va trebui să îi scotocim camera. Poate a lăsat vreun indiciu.

Nu credeam. Mie mi se părea că baronul acţionase prosteşte.

— Să încercăm, am zis totuşi.

Am dat de contesă cu uşurinţă. Era singură în

camera ei. Ne primi cu seriozitate, făcându-ne semn să luăm loc. Ştia desigur de ultimele evenimente. Şi bineînţeles că Von Walter îi lăsase un mesaj pentru noi.

— A spus să citiţi asta, zise ea, întinzându-ne un plic sigilat. A zis că nu poate să vă lase mai mult în scris, dar veţi înţelege… în cele din urmă.

Vincennes înşfăcă plicul.

— Mai ştie cineva de el?… întrebă.

— Nu după cunoştinţa mea, zise contesa.

— Altceva a mai zis?…

— Să mă ţin aproape de voi. *Ai încredere în Vincennes*, astea au fost cuvintele lui.

Prietenul meu ignoră remarca.

— Doamnă, aveţi deplina noastră mulţumire, zise el înclinându-se. Dacă vom putea să ne revanşăm cumva…

— Staţi liniştit, viconte, zise Sellini cu un surâs, îmi iau întotdeauna plata pentru servicii.

— Când veţi dori, spuse Vincennes dintr-odată mai puţin amabil.

Ajunseserăm la uşă când amicul meu se opri şi se întoarse din nou către tânăra femeie.

— Încă o întrebare… Aveţi idee ce se petrece aici?…

Sellini zâmbi enigmatic.

— Probabil mai mult decât dumneavoastră.

Ne-am uitat amândoi înspre ea. Bănuiesc că se aştepta să o mai întrebăm ceva, dar Vincennes refuză să îi facă pe plac. O salută scurt şi ieşi. I-am urmat exemplul.

— În ea chiar că nu am încredere, mă lămuri el pe hol. Sunt convins că practică artele divinatorii. În Italia se spunea despre ea că invocă demoni şi îngeri şi se împreunează cu ei… nu neapărat pe rând.

— Şi crezi asta?…

— Nu mai ştiu ce să cred, mărturisi el. Suntem în plină nebunie. Vreau să văd ce ne scrie neamţul.

Ajunşi în camera mea, am rupt imediat plicul. Conţinea doar o foaie, acoperită cu un scris extrem de mărunt. În încăperea întunecată, lângă căminul fără foc, am aprins o lumânare şi ne-am aplecat peste coala ce

conţinea mesajul pe care ni-l lăsase mortul. Afară cânta o cucuvea.

Capitolul 23. O odisee în groază

Dragi prieteni, scria baronul, *vă imaginaţi cred că e imposibil să vă fac aici destăinuiri, atât timp cât nu ştiu de cine ar putea fi citită această coală. Pot doar să vă rog să vă amintiţi lucrurile pe care le-am spus şi sfaturile pe care vi le-am dat, căci dacă această scrisoare a ajuns la voi, înseamnă că nu veţi mai primi altele. De asemenea, am să vă rog să daţi atenţia pe care o merită persoanei care vă va înmâna acest mesaj, căci vă poate fi folositoare.*

— Nici măcar n-o pomeneşte pe Sellini, mârâi Vincennes încruntat. Poate că nu ei i-a înmânat mesajul. Poate i l-a luat când era deja mort.

Presupunerea mi se părea exagerată. N-am comentat însă nimic, căci vicontele era într-o stare evident proastă şi n-avea nevoie să mai fie şi contrazis. Am citit mai departe.

Pentru a nu vă lăsa totuşi nelămuriţi cu privire la discuţia purtată, am să vă spun o scurtă poveste, pe care am început-o la un moment dat dar pe care nu am mai continuat-o, căci îmi riscam viaţa. Înţelegeţi ce puteţi din ea. Fără a avea o legătură directă cu evenimentele recente, vă poate da totuşi câteva indicaţii preţioase despre pericolele care zac în întuneric cât şi despre cum trebuie acţionat. Aşa că am să vă rog să citiţi cele ce urmează cu toată atenţia.

— Dracu’ să îl ia, nu m-am putut eu abţine. De ce nu ne spune direct ce ştie?!…

— Cred că l-a luat, zise Vincennes rece. De-aia nu ne spune.

Şi pe chipul lui palid am văzut că vorbea serios.

Vă amintiţi, desigur, de satul acela din Slovacia. Cel pe care nu am primit de la autorităţi permisiunea să îl vizitez. Cel infestat de strigoi. Pe vremea aceea, văzusem destule lucruri ca să devin curios, dar nu destule ca să cred în poveşti de genul ăsta. Poate nu aţi uitat că Max Schwartz a folosit chiar un termen local pentru a defini ce

se petrecea acolo. Nelapsi. Aşa îi ziceau şi autorităţile. I-am întrebat despre ce este vorba. Mi-au spus.

Nelapsi îşi vânează gol prada. Iese din mormânt la miezul nopţii şi atacă primul sat întâlnit. Atacul durează întotdeauna mai puţin de o oră şi are ca rezultat un masacru. Locuitorii sunt ucişi până la unul. Nelapsi nu poate fi oprit. Am înţeles de la autorităţi că, atunci când pătrunseseră în Slovije, cadavrele sfârtecate zăceau în mormane pe marginea drumului sau printre case. S-au ferit să le atingă, căci morţii unui nelapsi sunt purtători de ciumă. Trebuiau însă să acţioneze rapid. I-am întrebat de ce. Mi-au răspuns că, în Slovacia, morţii nu rămân peste noapte.

Începuseră deja execuţiile, rânduind cadavrele cu grijă şi străpungându-le inima cu câte un ţăruş, dar nu puteau lucra decât ziua. Nu reuşiseră să termine. Aşa că nu mă puteam duce în sat.

Mai auzisem şi până atunci poveşti cu revenanţi, dar aceasta era prima aflată direct de la sursă. Am mulţumit şi am plecat. Erau convinşi că voi evita satul de la mare depărtare. Eu m-am dus direct către el.

Nu pot descrie priveliştea întâlnită. Cadavrele străpunse erau stivuite în coşciuge, la marginea unor gropi începute. Era cumplit. O miasmă de nesuportat plutea în aer. Am vomitat de mai multe ori. Dar n-am înţeles de ce spuneau că nu terminaseră treaba. Nu vedeam nici un cadavru nestrăpuns.

Apoi am înţeles, dintr-odată.

Erau la marginea drumului, cel puţin trei. Hainele le erau zdrenţuite şi pătate de sânge. Cel din mijloc umbla cel mai aplecat, căci intestinele îi atârnau pe afară. Nici unul nu mai avea ochi. Se adunaseră lângă câteva din coşciuge şi, cu mişcări greoaie, încete, se străduiau să târască trupurile afară. Îşi clănţăneau fălcile pline de bale. Mâncau.

Am crezut că mi-am pierdut minţile. Am fugit de acolo urlând, şi la un moment dat am auzit un şchiopătat greu în spatele meu, dar nu m-am întors nici o clipă să văd

ce este. La ieşirea din sat, în timp ce alergam în neştire, am mai văzut ceva pe un deal, lângă o groapă proaspătă.

Stătea aplecat şi nu avea haine pe el. În mare parte putrezit, avea trupul plin de pustule dezgustătoare şi nici un fir de păr pe craniul lucios. În noapte, ochii creaturii luceau roşu. S-a uitat după mine un moment, apoi a coborât în groapă.

Nu m-am mai dus în Slovacia.

Asta este, dragi prieteni, tot ce vă pot acum spune. Cred însă că este de ajuns. Dumnezeu să vă aibă în pază!...

Scrisoarea nu era semnată.

Capitolul 24. Sub control

— La naiba, strigă Vincennes, lăsând coala cu mesajul lui Von Walter din mână, aşa n-ajungem nicăieri!...

Se enervase.

— De când am venit aici, aud numai poveşti cu demoni, bârfe deocheate, jumătăţi de adevăruri, sugestii de intrigi... Nimeni nu spune nimic clar. Încep să cred că neamţul chiar era nebun, până la urmă!...

— Dar e mort, am spus cu blândeţe. Şi au mai murit şi alţii.

— Da, spuse el printre dinţi, aşa e, au murit şi alţii.

Se gândea. L-am lăsat în pace. Scrisoarea mă cutremurase, desigur. Nu puteam însă să o iau prea tare în serios. Nici măcar nu era semnată. Şi chiar dacă ar fi fost, nu îi cunoşteam scrisul baronului. Putea foarte bine să o fi scris contesa.

În ceea ce îl privea pe Vincennes, în spatele izbucnirii de furie, citeam clar panica, declanşată nu atât de evenimente, cât de faptul că se simţea depăşit. Toate firele pe care le urmam ni se rupeau în mână.

— N-are nici o logică, spuse într-un târziu. Fără să neg existenţa supranaturalului, eu unul nu am văzut nimic aici ce să sugereze că ar putea fi vorba de altceva decât de o mână umană. De auzit, da, am auzit o grămadă. Dar dacă suntem aşa de înconjuraţi de manifestări de genul acesta, nouă de ce nu ni se arată nimic?... De ce le vede numai Von

Walter?…

— Poate pentru că ştie unde să se uite?…

— Da, poate, spuse el, fulgerându-mă cu privirea. Sau poate pentru că asta vrea să vadă. Aşa cum Sellini vrea să-l vadă pe duce un criminal periculos, şi aşa cum de Guy vroia să îl vadă pe Von Walter drept mâncător de cadavre.

— Nu e exclus, am ridicat eu din umeri. Totuşi nu poţi să negi că ceea ce se întâmplă aici cam sfidează raţiunea. O boală suspectă, care nu e ce ar trebui să fie. O adunătură de invitaţi, fiecare cu un secret în spate. Dezvăluiri contradictorii în lanţ. Acuzaţii stranii. Morminte profanate. Nu ştiu. Dacă nu e o simplă epidemie, care ar fi scopul izolării noastre aici şi cine ar avea interes să o facă?… Pe de altă parte, dacă *e* o manifestare supranaturală, cum de a ales să se manifeste tocmai în prezenţa autorităţilor şi, mai ales, a oamenilor Sfântului Oficiu?!… E normal să devenim confuzi.

— Poate că ăsta e şi scopul, murmură prietenul meu. Să ne bombardeze cu o avalanşă de informaţii care să ne trimită în toate direcţiile, în afară de cea bună.

— Asta ar însemna că sunt cu toţii mână în mână, am protestat eu.

— Nu neapărat. Pot fi doar câţiva, dar care ştiu cum să controleze informaţia, pentru ca ce trebuie să fie auzit de cine trebuie.

— Aşadar, l-am întrebat, ignorăm scrisoarea baronului?…

— Nu, făcu el frustrat. Deşi aş vrea. Merge mult prea departe. Dar nu putem lăsa nimic la o parte. Ar fi prea riscant.

— Şi atunci?…

— N-avem ce face deocamdată, decât ce am făcut şi până acum: să căscăm ochii la tot ce se întâmplă… şi să ne concentrăm pe fapte mai mult decât pe ce auzim. Tu te simţi bine?…

— Da, am zis mirat, de ce?…

— Pentru că, până la urmă, poate chiar e o epidemie

de ciumă. Să luăm naibii ierburile alea ale doctorului, pentru orice eventualitate.

Adevărul era că nu acordasem suficientă atenţie acestui aspect. Urmasem indicaţiile lui Perrigord şi Abel, dar cam haotic. De exemplu, ar fi trebuit să beau o licoare preparată din tot felul de plante dis-de-dimineaţă, iar eu o sărisem. M-am decis să o beau imediat. De cu seară, trebuia să consum două căni cu fierturi, şi eu consumasem numai una.

— Sunt bine, l-am asigurat pe Vincennes, dar o să am grijă.

L-am lăsat să îşi ia şi el leacurile şi m-am întors în camera mea. În timp ce înghiţeam cu efort licoarea amară, François Abel îşi vârî capul pleşuv pe uşă.

— Vă simţiţi bine?…

— Perfect, am zis repede, întrebându-mă dacă Castlenove nu îi spusese ceva de reacţia mea. Însă Abel venise din alte motive.

— Sfinţia Sa m-a rugat să transmit veştile bune, domnule cavaler, zise el. Domnişoara Monique e aproape vindecată. Doamna Perrigord se simte şi ea mai bine. O umflătură a apărut la încheietura mâinii unuia din soldaţii de gardă, dar acum a început să se retragă. Suntem destul de siguri că măsurile luate, izolarea, medicamentele, aerul tare de munte şi, bineînţeles, rugăciunile noastre au făcut boala să regreseze. Cred că lucrurile sunt sub control.

Capitolul 25. Interludiu

Am vizitat-o pe vicontesă pentru câteva minute, ca să o mai încurajez şi să o îndemn să urmeze cu grijă prescripţiile medicului. Bucuroasă, copila îmi mulţumi pentru atenţie şi îmi promise că „o să fie cuminte”. De altfel, nici nu îi trecuse prin gând să nu îşi ia leacurile, ci o făcuse ca la carte, după orologiu.

— Toţi au fost atât de drăguţi cu mine, mi-a zis. Sfinţia Sa a venit personal să mă asigure că veghează asupra mea. Doamna marchiză m-a vizitat de două ori, insistând să am tot ce trebuie. Doctorul Perrigord mă ţine

permanent la curent cu starea prietenei mele. Mă bucur atât de mult că Monique e mai bine!... Dumnezeu e bun şi mi-a ascultat rugăciunile.

Volubilă, ea vorbi în continuare. Avea multe de spus. Chalais trecuse pe la ea, scurt, întrebând-o cam răstit dacă totul este în regulă. Îl pomeni şi pe Castlenove, în treacăt; spadasinul se interesase politicos dacă o putea ajuta cu ceva. Fusese, într-adevăr, vizitată aproape de toată lumea.

Vincennes se dusese să vorbească cu marchiza, mai mult pentru a o iscodi. Pe Sellini o evitam amândoi. Am văzut-o însă în grădină, flirtând cu căpitanul gărzilor. Fascinat, tânărul îşi luase o atitudine mândră şi ţeapănă, iar contesa râdea şi se sprijinea de el.

Până şi doctorul Perrigord era mai vesel. Nici măcar nu îmi mai vorbi de invenţii.

Însă porţile cele mari ale castelului rămâneau păzite şi zăvorâte, iar dincolo de şanţul cu apă mormintele înfloreau.

Seara sosi fără alte evenimente. Cerul se colorase în sângeriu, iar soarele păruse că se scufundă în pădure, incendiind-o. Vântul bătea uşor, şoptindu-şi povestea, plimbând prin grădină frunze căzute. Nu aflaseră nimic de Von Walter.

Camera lui se afla în cea mai perfectă ordine, cu toate bagajele acolo. Ceea ce cam contrazicea teoria înscenării. Cel (sau *cei*) care se ocupase de dispariţia lui ar fi putut să se străduiască puţin, pentru a face fuga mai credibilă. Gărzile juraseră că Von Walter nu coborâse în curte. Spumegând, Chalais se tot învârtise în jurul lor, proferând ameninţări îngrozitoare, dar cei doi soldaţi îşi păstraseră declaraţia. Fuseseră vigilenţi iar neamţul nu se ivise.

În cele din urmă ajunseră la concluzia că a escaladat cumva zidurile, pe undeva pe lângă turn, şi a traversat înot şanţul cu apă. Ipoteza era aberantă, dar castelul fusese scotocit în întregime, până în temniţele inundate şi nefolosite de veacuri şi în puţurile infestate cu şobolani mari, roşii.

Viu sau mort, baronul Henning Von Walter nu mai era de găsit.

Capitolul 26. Un musafir la uşă

M-am întors în camera mea, unde am mâncat de unul singur, la repezeală, privind prin crăpăturile oblonului cum se lasă încet noaptea cea plină de spaime. Nu eram foarte religios, dar i-am mulţumit lui Dumnezeu în gând că vicontesa doarme cu tatăl ei în odaie. Eram matur şi eram bărbat, chiar dacă nu unul foarte curajos; trecusem în viaţă prin câteva lucruri, şi totuşi oasele îmi erau pline de frică. Nu am aprins lumânările, de scârba umbrelor ce se zvârcoleau lasciv pe perete, dar şi în beznă era destul de rău. Iar somnul, ştiam, nu se va lipi de mine.

Era totuşi indicat să încerc să dorm. Aşezat pe un scaun de lemn, am tras o cuvertură pe mine şi m-am înfăşurat bine cu mantia, pentru a mă feri de aerul rece. Pumnalul cu care mâncasem l-am lăsat la îndemână, pe masă. Cu gânduri morbide în minte am aţipit, şi visele care au venit au fost visele care mă temeam că or să vină.

Nu mi le amintesc precis, dar era vorba de hălci mari de carne a cărei origine nu voiam s-o bănuiesc, de sânge picurând din pereţi şi de demoni diformi, cântând la flaut pe coridoare. Chiar şi în vis, simţeam presiune pe piept, de parcă aş fi fost vizitat de o hârcă.

M-am trezit brusc, fără să îmi dau seama, în primul moment, ce anume mă trezise. Dar nici nu prea îmi păsa. Sudoarea îmi picura din păr direct în ochi, făcându-mă să clipesc dureros în întuneric.

Şi imediat am auzit zgomotul.

Nu era deloc puternic, însă era constant. Am ascultat atent, cu toate simţurile încordate şi umerii tremurând de efort, în timp ce mă străduiam să rămân complet nemişcat şi să-mi ţin respiraţia.

Îmi este foarte greu să descriu ce anume se auzea. Era ca un fel de pas greu, târşâit, ca de şchiop, ca de şchiop care cară cu el o greutate. Dar în acelaşi timp auzeam clar şi un clipocit, ca şi cum mersul era *lichid*, ca

şi cum cel ce se apropia se apropia prin noroaie. Dar nu era nici un fel de noroi pe culoarul care ducea la camera mea, şi eram al naibii de sigur că venea fix încoace.

Dintr-un salt am fost în picioare cu pumnalul în mână. Pătura alunecă pe jos şi părul desprins şi ud de sudoare mi se lipi de faţă, creându-mi dificultăţi cu vederea şi aşa înceţoşată. Mi-am înfăşurat mantia pe mâna stângă, cum făcea Vincennes când se duela şi, mi-am amintit fără nici un motiv, cum făcuse Louis cu ani în urmă, în ziua în care murise. Numai că eu nu aveam de gând să mor.

Îmi era cu adevărat frică.

Pasul era acum aproape, chiar lângă uşă. M-am gândit să strig, dar gâtul îmi era uscat şi probabil nu avea să vină nimeni. Camera lui Vincennes era mult prea departe. În apropiere de mine erau mai mult camere goale, una a servitorilor, camera lui Chalais şi…

Şi, mi-am dat seama înfiorat, *camera lui Von Walter.*

Dar Von Walter era mort şi fusese îngropat dincolo de zid, eram sigur. Numai că dacă eram aşa de sigur, de ce mă gândeam la el?…

Zgomotul de paşi încetase, ca şi cum vizitatorul s-ar fi oprit la uşă. Dar un alt sunet se auzea, ca de atingere şi de râcâit, şi groaza care îmi palpita în stomac îmi umplu gura de fiere.

Încerca uşa. Voia să intre.

Pe mânerul pumnalului, degetele mele încleştate erau albe ca nişte oase. Dinţii îi ţineam strânşi, sperând şi rugându-mă ca *celălalt*, oricine ar fi fost *el*, să nu le poată auzi clănţănitul.

Râcâitul se opri dintr-odată.

Pentru o clipă, am crezut că va pleca, şi am aşteptat să aud din nou pasul acela de mort, îndepărtându-se pe culoare către camera lui Chalais sau către camera servitorilor.

Sau către camera de unde ştiam că venise.

Bineînţeles, nu plecă. Atunci i-am auzit vocea.

— Arthur… Arthur, deschide. Trebuie să îţi vorbesc.

Da, vocea *lui* – şi totuşi nu semăna deloc. Era năclăită, rea, rece, ca şi cum gura îi era plină cu pământ. Poate era.

De un lucru însă puteam fi sigur. Von Walter nu îmi spusese niciodată *Arthur*.

Orice se afla dincolo de uşă, nu era Von Walter. Nu *mai* era.

Capitolul 27. Giulianna Sellini

— Eşti sigur că n-a fost un vis?… Vincennes mă privea circumspect. Poate ai febră.

— Era Von Walter, am spus încăpăţânat. Şi era *mort*.

— Ascultă, zise el cu blândeţe, când am sosit aici, servitorul care mi-a dat camera mi-a spus speriat că e bântuită. Mi-a zis că a văzut cu ochii lui, de două ori, o stafie mare, albă, legată cu lanţuri. Mi-a spus că zornăie din ele noaptea. Sunt aici de ceva timp şi n-am văzut nici o stafie, dar omul era convins. O dată am auzit într-adevăr un zornăit; erau vântul şi cercevelele de la fereastră.

— La mine nu erau nici un fel de cercevele. Îţi place sau nu, trebuie să abandonezi teoria ta cu lipsa supranaturalului.

— Nu sunt raţionalist şi nu neg posibilitatea, spuse Vincennes. Dar cred că ar fi bine să o lăsăm ca ultimă variantă. Câte persoane cunoşti *tu* care au trăit *într-adevăr* experienţe de factură supranaturală?…

— Păi, destule. Von Walter. Eu. Tu.

— Te-ai gândit că poate la uşa ta a fost chiar Von Walter, dar *viu*?… întrebă el iritat. Te-ai gândit că poate era rănit, că poate îţi cerea ajutorul?!…

— Da, m-am gândit. Nu era viu. Înţelege-mă, era *mort*. Avea voce de mort, pas de mort. Toate alea. Ca toţi morţii.

— Să zicem că merg pe teoria ta, zise supărat. De ce a venit la tine?…

— Ca să mă ia, evident. Trebuie să îţi desenez?!… S-a rugat de mine o juma’ de oră să îl las înăuntru. M-a ameninţat, a plâns, a implorat. Am crezut că-mi pierd

minţile.

— Şi de ce nu i-ai deschis?!… Măcar ne lămuream!…

— Eu *sunt* lămurit. Eram şi atunci. Cum să-i deschid?!… N-a zis el să nu-i deschidem?!…

— Nu cred că se referea la propria persoană.

— A zis *la nimeni*. Ştiu ce e aia, *nimeni*. Şi tu ştii.

— Eu i-aş fi deschis, făcu el gânditor. De fapt, *o* să-i deschidem.

— Ce tot spui?!… am întrebat alarmat. Nici nu-mi trece prin minte!…

— Ascultă-mă, insistă el, o să-i deschidem diseară dacă se va întoarce – iar eu cred că se va întoarce. Şi o să terminăm cu înscenarea asta, dacă e o înscenare.

— Şi dacă nu e?…

— Dacă nu e, spuse el încruntat, atunci asta este. Dar spune-mi ceva. Presupunând că omul era mort, tot nu am înţeles cum putea să vină dinspre camera lui. Sau din oricare altă parte a castelului. Au scotocit peste tot şi nu i-au găsit cadavrul. Şi dacă mergea încet, şchiopătând, cum spui tu, nu prea văd cum ar fi putut escalada zidurile, asta presupunând că l-au omorât şi l-au îngropat dincolo.

— E *mort*, Raoul, am punctat. Or fi ştiind morţii vreo şmecherie.

— Viu sau mort, trebuie să se supună şi el unor reguli, ca toată lumea. Pot accepta supranaturalul, dar nu prostia. În fine. Bine măcar că avem un plan.

— Ce plan?!… am întrebat furios. Ăla e plan?!…

Vincennes îmi puse mâna pe umăr. Vorbi calm:

— *Chiar* îmi dau seama că ai trecut printr-o experienţă cumplită. Dar dacă ce susţii tu e real, atunci cu atât mai mult trebuie să înţelegem cu ce ne confruntăm. Sunt convins că pricepi asta.

Pricepeam.

— Deci, mă crezi?… am spus potolit.

— N-aş vrea, răspunse. Dar ceva îmi spune că s-ar putea să ai dreptate. Oricum ar fi, vom vedea. Acum însă aş vrea să vorbesc cu contesa Sellini.

— De ce?… m-am mirat.

— Din cele ce ne-a zis baronul ca şi din cele ce a sugerat ea, pare să ştie câteva chestii. Eram sigur că o să ne servească poveşti de groază neverificabile şi de-aia am evitat-o. Dar acum cred că, vrând-nevrând, va trebui să vorbim.

Am avut noroc şi am găsit-o singură. Amantul ei se plimba prin curte, în tovărăşia lui Robert de Lumiers. Amândoi păreau preocupaţi. Sellini, în schimb, arăta ca de obicei. Puţin cam palidă, dar aranjată, cu coafura făcută cu grijă, foarte frumoasă în rochia de brocart cu dantele, de culoarea piersicii coapte. Buzele senzuale îi erau date cu luciu roşu, iar obrajii împurpuraţi artificial.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnii mei, atât de devreme?... ne întrebă ea, şi am avut impresia că se amuză.

— Mă gândeam că poate aveţi pentru noi câteva răspunsuri, se înclină Vincennes rece, şi că poate aveţi, de asemenea, bunăvoinţa să ne ajutaţi.

— Credeam că *deţineţi* deja toate răspunsurile, dragă viconte, spuse contesa ironic. Să nu fie oare tocmai aşa?...

Prietenul meu îşi muşcă buza cu furie. Cu un efort, vorbi mieros:

— Scumpă contesă, experienţa dumneavoastră în anumite... domenii ne-ar putea fi de un mare folos.

— Adică în domeniul magiei negre sau al practicilor sexuale nepermise?... i-o întoarse ea. În definitiv, am auzit că mă culc cu ţapi.

Vicontele începu să îşi piardă răbdarea.

— Puteţi vorbi cu mine, contesă, dacă vreţi, sau puteţi vorbi cu inchizitorul.

— Dar am vorbit *deja* cu inchizitorul, spuse contesa obraznic, şi mă tem că nu mai am nimic să-i spun.

— Asta rămâne de văzut, doamnă, zise Vincennes ameninţător, dar Sellini îl ignoră şi se întoarse spre mine, spunându-mi pe un ton relaxat:

— Pe *dumneavoastră* pot să vă ascult, cavalere. Cu ce anume vă pot ajuta?...

M-am uitat spre prietenul meu, încurcat.

— Mă tem că va trebui să apelez la îngăduinţa dumneavoastră, am şoptit, şi să vă rog din suflet să răspundeţi la întrebările vicontelui. E important.

— Păi, atunci am să îi răspund, pentru că sunteţi un băiat drăguţ şi de treabă. Dar poate pe viitor vă învăţaţi prietenul să se poarte.

— Cu siguranţă, am murmurat, aruncându-i o privire lui Vincennes, care se înclină din nou, ca să-şi ascundă roşeaţa ce-i invadase obrajii.

— Vă ascult, spuse contesa.

Vincennes, simţindu-se încă jenat, scoase din buzunar o foaie mototolită. Era desenul făcut de Von Walter, o stea întoarsă, în cinci colţuri, în mijlocul unui cerc.

— O pentagramă, spuse imediat Sellini. Ce e cu ea?…

— În primul rând, ce este?… se interesă vicontele. Ni s-a spus că ar fi un însemn.

— Fără îndoială că e un însemn.

— Al cui?…

— Însemnul animalului cu coarne.

Ne-am privit.

— Asta vrând să însemne…? încercă Vincennes perseverent.

Contesa scutură din cap.

— Poate însemna multe. În ce context l-aţi văzut?…

— Păi asta e, că nu l-am văzut, am zis. Ni s-a spus să ne uităm după el.

— Când o să-l vedeţi, să-mi spuneţi unde. Şi am să vă spun ce înseamnă.

— Dumneavoastră nu l-aţi văzut?…

— Nu. Nu acuma. Von Walter vi l-a arătat?…

— Da. Când l-aţi văzut, totuşi?…

— Asta mă priveşte numai pe mine.

— S-ar putea să ne privească pe toţi.

— Vă asigur că nu. Altă întrebare.

Contesa vorbea cu o răceală crescândă. Vincennes renunţă, cel puţin pentru moment.

— Ce ne puteţi spune despre Von Walter?…

— Nimic faţă de ce ştiţi deja. Nu a fugit, de asta sunt sigură. A fost omorât. Iar el se temea de asta. De aceea v-a lăsat scrisoarea. Ce conţinea?…

Fără un cuvânt, Vincennes i-o întinse. Sellini o citi cu atenţie, apoi o aşeză pe masă. Noi aşteptam în tăcere.

— *Nelapsi*, făcu ea gânditoare. Nu văd legătura.

— Deci nu credeţi că asta se întâmplă aici?…

Vicontele era surprins. În mod evident, se aştepta ca Sellini să meargă pe varianta asta. Sincer să fiu, mă aşteptam la acelaşi lucru.

— Dacă era un *nelapsi*, eram morţi toţi într-o jumătate de oră. Mai degrabă…

Şi se opri. Frumoasele ei sprâncene, pensate cu dexteritate, se încruntară peste ochii de un albastru-ocean.

— Mai degrabă…? am încurajat-o eu să continue.

— Aseară eram în turn, spuse ea. Dincolo de zid, se aflau trei oameni. Dacă ar fi fost patru, aş fi fost sigură. Aşa însă, nu pot să vă spun altceva, decât că se învârteau în jurul castelului. Sinceră să fiu, cred că vom fi atacaţi.

— Atacaţi?… Vincennes se uită la ea. De către cine?…

— De către *copiii* celui care ne-a adunat aici, spuse contesa.

Asimilam informaţiile tot mai greu. În mod evident, Vincennes se confrunta cu aceeaşi problemă.

— Adică credeţi că am *fost* adunaţi aici?… îmi scăpă mie.

Contesa mă fulgeră cu privirea.

— Dumneavoastră nu credeţi?… Nu aţi crezut asta de la început?… Mi se părea că e clar pentru toată lumea.

— Dacă e atât de clar, poate ştiţi şi de ce ne-a adunat?… întrebă Vincennes printre dinţi.

Sellini se uită la noi de parcă eram tâmpiţi.

— Bineînţeles. Ca să se hrănească.

Capitolul 28. Von Walter, iarăşi

Clipele treceau greu printre umbrele înserării. Vincennes începu un pachet nou de cărţi, în vreme ce eu turnam în pahare. În lumina pâlpâindă a celor două torţe

aprinse, pumnalele luceau pe faţa de masă.

— Valeţi de cupă, spuse Vincennes arătându-şi mâna.

— Trei dame. Am câştigat.

Prietenul meu împinse spre mine ducaţii de aur.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş fi convins că trişezi.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş fi convins că nu te duce capul.

Am râs amândoi, forţat. Orologiul bătu de nouă.

— Pe la miezul nopţii?… mă întrebă vicontele.

— Pe la miezul nopţii.

Acum jucam în tăcere.

— Regi, am spus. Mereu regi. Dă ducaţii încoace.

— Să schimbăm jocul, propuse.

— Te bat la orice, l-am avertizat.

— O să vedem, se încăpăţână el. După trei mâini, fu nevoit să accepte.

— Gata, îmi spuse. Sunt falit.

— Ştiu, i-am răspuns. Iar eu simt că încep să mă pun pe picioare. Dar dacă ai rămas fără bani, ce naiba facem? …

Aruncă o privire către pendulă.

— E aproape unşpe. Aşteptăm.

M-am ridicat şi am stins una din torţe. Pe cealaltă am acoperit-o pentru a-i ascunde flacăra. Puteam avea nevoie de ea.

Vincennes îşi ascuţea pumnalul.

— Trebuie să pară că dorm, i-am amintit. Faci zgomot.

Se opri imediat.

— Dacă e mort, spuse el totuşi, nu cred că îşi dă seama foarte bine ce reprezintă un zgomot sau altul.

— N-are nici o importanţă. Nu vreau să risc.

Am tăcut amândoi. În întuneric se auzea doar pendula. Departe, în turn, lilieci mici şi hidoşi zburau tremurat, lansându-şi în noapte strigătele stupide. Îi uram.

Timpul trecea, trecea, iar de noi se agăţa, greoaie, oboseala.

Probabil că aţipisem. Apoi am clipit deodată, confuz,

şi l-am văzut pe Vincennes în picioare, cu arma în mână, ascultând încordat. Semăna din nou cu un câine de vânătoare. Au trecut aproape două secunde până am auzit şi eu pasul.

Greoi, şchiopătat, familiar. Mortul *venea*.

Am luat pumnalul de pe masă şi m-am uitat la viconte. În întuneric, faţa lui albă şi transpirată arăta ca o mască de clovn.

Îşi duse un deget la buze şi se strecură după uşă. Cămaşa îmi era complet udă.

Mai aproape. Un pas în noroi. Mortul era la uşă.

— Arthur, am auzit clar. Arthur, te rog. Sunt obosit şi mi-e frig. Deschide.

Şi încercă clanţa.

Încet, cu mişcări de om retardat, Vincennes trase la o parte drugul. Uşa scârţâi hidos, ca şi cum încerca să ne avertizeze că Dumnezeu plecase.

Tremuram ca o frunză bătută de vânt, agăţat de pumnalul care lucea alb în întuneric.

Mortul intră.

Era, fără îndoială, Von Walter. Hainele îi erau murdare şi rupte, ca şi cum se străduise să iasă din groapă, croindu-şi drum prin numeroase straturi de pământ şi noroi. Ochii, sticloşi, aveau o privire fixă. Arăta cumva mai gras, mai umflat, ca o lipitoare uitată pe rană. La colţurile gurii avea ceva roşu – probabil sângele închegat. Nu era înarmat. Din beregata ruptă cu brutalitate, ţâşnea la fiecare mişcare o perdea fină de stropi roşii, ca şi cum în jugulara deschisă sângele mai circula încă. Pieptarul de satin îi era îmbibat purpuriu. Părul, acum mai rar, îi stătea lipit de ţeastă. Păşi înăuntru greoi, clătinându-se, târându-şi cu dificultate piciorul. Cu groază am văzut că îi era rupt, şi că avea pământ proaspăt în gură şi pe sub unghii.

Paralizasem.

În clipa aceea, Vincennes se repezi înspre el.

Am auzit ca un mârâit, şi apoi un zgomot de luptă în întuneric. *Torţa!…* răcni Vincennes, dar nu puteam face

nici o mişcare. Şi apoi vicontele fu azvârlit pe lângă mine cu forţă, izbindu-se cu putere de zid. Faţa îi era albă ca varul.

În aceeaşi secundă, mortul mă înşfăcă de gât.

Spaima îmi dădu puteri nebănuite. M-am smucit în spate, furios, înfigând pumnalul în burta moale, iar şi iar, în timp ce mortăciunea se clătina, gâlgâind din gură un fel de sunet. Am desprins torţa de pe perete şi am ridicat-o spre el, iar mâna îmi îngheţă chiar atunci când i-am văzut chipul.

Cearcăne mari, vinete, îi conturau ochii, iar buzele palide şi murdare îi crăpaseră cu totul, lăsând să se vadă dinţii stricaţi. Faţa îi arăta vopsită, cu pete mari, de noroi. Părea tâmpit, aşa cum se clătina acolo în beznă, clipind speriat în lumina aspră a flăcării.

Şi mai părea cu adevărat *rău*.

Oricât de mult m-aş strădui, nu cred că pot să descriu expresia *diavolească* de pe chipul putrezit al baronului, dorinţa neomenească de a distruge care i se citea în ochi. Cu un icnet scurt, am scăpat torţa şi pumnalul, şi amândouă se loviră de podea cu un zgomot sec, inutil. Singurul lucru la care mă puteam gândi era că n-ar fi trebuit în veci să deschidem uşa.

Şi atunci Vincennes atacă din nou, ridicându-se dintre sfărâmăturile scaunului pe care căzuse şi repezindu-se la mort dintr-o parte. Von Walter ţipă, un strigăt ca de femeie, şi se zvârcoli într-o parte şi în alta, dar vicontele se atârnase de el mârâind câineşte şi refuzând să îi dea drumul. Pumnalul lui se ridica ritmic, înfigându-se necruţător sub braţul celui ce fusese baronul, în căutarea disperată a inimii.

Nu părea să aibă nici un efect.

Pentru a doua oară, uşa se dădu de perete. Am văzut în ea chipuri albe şi flăcări. Ducele de Chalais trase, şi glonţul deschise o floare în ochiul mortului, fără să îl încetinească. Lacross trecu pe lângă mine şi ridică ceva de jos. Era unul din picioarele scaunului rupt de Vincennes, terminat cu o aşchie ascuţită.

Şeful poliţiei făcu un pas spre cadavru şi îi înfipse lemnul în piept.

Capitolul 29. Reuniune

Coridoarele erau pline de lume. Prin fumul lăsat în urmă de glonţul tras de Chalais ca şi de torţe, inchizitorul ne făcu semn să-l urmăm, îndreptându-se spre una din sălile de la parter. Lacross rămase puţin în urmă, pentru a da oaspeţilor câteva explicaţii. Printre feţele întrebătoare ale celor ce se adunaseră şi îl ascultau pe poliţist, am distins figura sceptică a contesei Sellini şi chipul impasibil al lui Huguet de Castlenove. Doctorul Perrigord şi François Abel ridicară cadavrul ajutaţi de un servitor, şi ştiam că *nu* îl duceau să îl îngroape.

Chalais se întinse după o sticlă de vin şi ne-am umplut cu toţii paharele, cu excepţia lui de Guy. Lacross sosi destul de repede, ne aruncă o privire şi se aşeză la masă.

— I-am dat instrucţiuni doctorului, spuse comandantul jandarmilor. Aşa cum am stabilit, Abel îl va asista pentru a afla ce e de aflat. După care vor arde cadavrul.

Eram încă complet răvăşit. Nici Vincennes nu arăta prea bine. Ochii albicioşi, de peşte, ai lui Von Walter îmi bântuiau mintea zdruncinată. Pariez că şi lui.

— Aţi ajuns la timp, zise. Cum s-a întâmplat asta?… Aţi auzit zgomotul?…

— În parte, spuse Chalais. Dar îl aşteptam.

L-am privit năuciţi.

— Îl aşteptaţi?…

— Da, într-o oarecare măsură. Când Sfinţia Sa a sosit, Lacross l-a pus instantaneu la curent cu profanările de morminte şi cu neputinţa lui de a descoperi vinovatul. De Guy a fost imediat de acord că o influenţă diabolică s-a ivit în zonă, iar reputaţia proastă a castelului l-a făcut suspicios. De aceea l-a vizitat în amănunţime, fără însă să descopere nimic relevant. Totuşi, de la început a fost de părere că vinovatul ar putea fi unul din oaspeţi. După

discuţia de la masă, îl bănuiam toţi pe Von Walter.

Ducele ne aruncă o privire.

— De fapt, spuse el, vă bănuiam pe voi toţi.

— Pe noi?!… se indignă Vincennes. De ce tocmai pe noi?!…

— Păi în primul rând că era evident că puneaţi ceva la cale cu neamţul, voi doi şi contesa Sellini. Ori eraţi în cârdăşie, ori vă folosea drept paravan. Contesa era oricum bănuită de legături cu forţele negre. Despre voi nu ştiam mai nimic. Cât despre Von Walter, e suspect cum se autoinvitase la nuntă.

— Cum adică, se autoinvitase?… am întrebat răguşit. Era invitatul contelui!…

Chalais negă.

— Max Schwartz l-a cunoscut în trăsură, spuse calm. Aflând că austriacul nu invitase pe nimeni, s-a oferit să vină din partea lui. Contele a acceptat.

— Nouă baronul ne-a zis altceva, zise Vincennes bănuitor.

Chalais ridică din umeri.

— Asta l-a făcut, fără îndoială, suspect. În lumina evenimentelor din noaptea asta, însă, e clar că lucrurile nu au pornit de la el, şi că nu e decât o altă victimă. Presupun că a fost unul din acei oameni care aleargă după mistere, şi că venise special la nuntă pentru că bănuia ceva legat de profanări. Sau poate a fost doar amabil. Nu contează. Eram însă destul de convinşi că are loc ceva legat de vrăjitorie, iar el îl citise pe Lorenz.

— *Nimeni*, spuse de Guy liniştit, nu rămâne întreg la minte după ce citeşte un tratat de Conrad Lorenz.

M-am gândit la cărţile blestemate scrise de omul acela ticălos, din care, o dată, şi eu avusesem una în mână. O răsfoisem cu Juliette şi mi se făcuse rău, la vederea grozăviilor înfăţişate în gravuri şi a incantaţiilor diavoleşti scrise în limba latină. Nu puteam să îl contrazic pe inchizitor. N-aş fi putut să citesc cartea până la capăt.

— Când a izbucnit boala, François Abel a negat că ar fi ciumă. Deşi se potriveau în mare simptomele, totuşi

umflăturile erau prea localizate, în loc să umple tot corpul. Am presupus că era vorba de vreo vrajă sau că ni se pusese ceva în mâncare. Desigur, mai erau şi alţi suspecţi, în primul rând doamna marchiză care ne-a chemat aici, dar noi pariam pe Von Walter. Când a dispărut, eram siguri că a ieşit din peisaj ca să nu punem mâna pe el.

— Măcar acum, am întrebat obosit, aţi înţeles ce se petrece?…

— De-asta v-am adunat aici, spuse Chalais, să încercăm să aflăm. Poate punem informaţiile cap la cap.

— De ce doar pe noi?… se interesă Vincennes.

— Pentru că nu e necesar nici să răspândim panica, nici să îi arătăm duşmanului cât de multe ştim. Că ne place sau nu, voi doi sunteţi deja implicaţi. Şi, fără să fiţi în afară de orice bănuială, pe moment o să vă considerăm de partea Binelui.

— Mulţumim, spuse Vincennes cu sarcasm.

Ducele nu îl băgă în seamă.

— Ne-ar fi prins bine să aflăm câte ceva şi despre ce ştie Sellini, care pare cam la curent. De asemenea, şi Max Schwartz. La urma urmei, a fost ambasador în Slovacia, ar putea avea informaţii interesante despre… fenomenul cu care ne confruntăm. Dar sunt amândoi suspecţi. Deocamdată cel puţin, trebuie să îi ţinem la distanţă. Prin urmare, nici un cuvânt către ei sau către oricine altcineva, ne-am înţeles?…

Ochii lui albaştri ne fixau cu răceală.

— Ne-am înţeles, zise Vincennes, dar cu contesa o să fie cam greu. E foarte deşteaptă şi ştie multe.

— Prea multe, sublinie ducele.

— Mă rog. Dar cum o să explicaţi ce s-a petrecut astă-seară?…

— Am explicat deja, interveni Lacross în discuţie cu voce egală. Odată infestat, Von Walter s-a pierdut cu firea şi s-a ascuns în puţurile de sub sala cea mare, decis să părăsească castelul cu prima ocazie. Pe măsură ce avansa boala, omul şi-a pierdut de tot minţile şi v-a atacat.

— Nu e rău, spuse admirativ Vincennes, dar contesa

nu o să creadă.

— Interesează prea puţin dacă va crede sau nu. Chalais vorbea plictisit. Contează doar faptul că, deşi poate va bănui că s-a petrecut cu totul altceva, nu va şti ce anume. Asta, bineînţeles, dacă nu e ea vinovata.

— În regulă. Problema e alta. M-am uitat la ei. Tocmai v-aţi pierdut suspectul principal. Acum cine e pe listă?…

— Păi, ar fi destui, ne asigură Chalais. În primul rând marchiza şi cu Sellini. Ne-am gândit şi la Schwartz – la urma urmei, este străin – dar alibiul oferit de el la masă lui Von Walter merge în ambele sensuri. În plus, el n-a invitat pe nimeni. Iar oaspeţii par cam cu grijă aleşi. Ar mai putea să fie Beaummont, care a influenţat, într-un fel sau altul, alegerile marchizei. Sau domnişoara Monique, care în loc să moară se pare că îşi revine. De asemenea, căpitanul gărzilor, care nu ştim pe unde a bântuit până la nuntă. Şi, bineînţeles, voi doi rămâneţi pe listă.

— Sau ar putea să fie unul din voi, i-o întoarse Vincennes. Voi ne ţineţi închişi aici.

— Se poate orice, acceptă ducele. Dar haideţi să ne concentrăm pe probabilităţi. Voi ce ştiţi?…

Vicontele le relată ce ştiam cam pe scurt, omiţând toate elementele importante. Era evident că nu are încredere în ei. I-am susţinut povestea.

Când termină, Chalais le aruncă o privire lui Lacross şi inchizitorului.

— Cam puţine, spuse ducele dezamăgit. Speram la ceva mai mult. Trebuie să aveţi însă o teorie.

— V-am spus-o, zise Vincennes. Cineva ne-a întins tuturor o capcană, asta e clar, dar nu avem nici cea mai vagă bănuială cine. N-o excludem însă pe Josephine de Lauras.

— Oricum, zise ducele, aici e vorba de ceva mai mult decât de simplă vrăjitorie. Nu cred că lucrurile se limitează la morţi care se ridică, la profanări şi la o boală suspectă. Toate astea fac parte dintr-o schemă mai mare.

— Adică?… se interesă Vincennes.

Chalais se uită la inchizitor. Acesta vorbi rar, rotindu-şi pe degete şiragul cu mătănii.

— *Nosephoros*, spuse el. *Disease Carrier*. Cel care aduce ciuma.

Capitolul 30. Reuniune (partea a II-a)

Ne-am uitat la el cu gura căscată.

— Ne-am dat seama şi noi abia în noaptea asta, spuse de Guy. Este ceva oriental, întâlnit uneori şi în Europa Estică. Un demon. Ucide încet, hrănindu-se cu sângele victimelor, care pot muri după mai multe zile. Din cauza putreziciunilor pe care le poartă între dinţi, rănile se infectează şi apare ciuma.

— Un fel de *nelapsi*, şopti Vincennes.

— Un fel, acceptă de Guy, dar acela ucide repede. Poate ar fi trebuit să înţelegem mai devreme – poate eu ar fi trebuit – dar nu am mai întâlnit aşa ceva niciodată. De aceea nu mi-a trecut prin cap. Am auzit doar despre *el*, în Turcia şi în Transilvania.

— Strigoi, spuse ducele. Revenanţi. Băutori de sânge.

— Mai mult decât atât, preciză inchizitorul. Strigoii sunt de obicei un rezultat secundar al unei plăgi, pe când *nosephoros* este plaga însăşi. Este un diavol. E de la începuturile lumii aici. Asta explică şi mormintele profanate. Copiii din ele nu au fost luaţi şi devoraţi. Pur şi simplu au plecat *singuri*.

Ne-am cutremurat.

— Atunci, întrebă Vincennes, nu e anormal că a adunat aici membri ai Sfântului Oficiu?… Ca şi reprezentanţi ai autorităţilor laice?… Nu e pentru el o … imprudenţă?… Nu atrage atenţia?…

— Pentru el sau pentru *ea*, spuse de Guy. Este o imprudenţă, dar e şi o provocare. Eternul duşman. Oamenii lui Christos şi reprezentantul diavolului. Asta arată că e sigur pe el.

— Mă scuzaţi, am zis eu, dar nu e un mijloc foarte simplu de a-i strica planurile?…

— Luminează-ne, Arthur băiete, spuse Chalais, şi nu mi-a plăcut deloc cum a pronunţat *Arthur băiete*. Suntem deschişi la sugestii.

— Deferecaţi porţile castelului să plece toată lumea acasă.

— Sigur, inclusiv el, acum când îl avem în mână, mi-o întoarse Chalais. Felicitări. Tocmai te-ai întors pe lista mea de suspecţi.

— Să nu o luăm chiar aşa, vorbi Lacross calm. Fiecare poate să-şi exprime opinia. Dar ducele are dreptate, desigur.

— Desigur, l-am îngânat.

Ducele se uita la mine.

— De fapt, chiar te cunosc de undeva, şi o să-mi amintesc eu până la urmă de unde.

— Mult succes, i-am urat, şi Chalais se uită cruciş, gata să mă repeadă. Inchizitorul însă ridică mâna şi ne făcu atenţi la el.

— Sperăm ca François Abel să descopere ceva folositor la cadavru. După cum aţi văzut, nici glonţul nici sabia nu îi opreşte. Lemnul însă, cu siguranţă. Şi lucrurile sfinte, la fel. De asemenea, va trebui să inspectăm mormintele victimelor. *Să vedem dacă mai sunt acolo*. Va trebui să ascultăm lângă gropi. E vorba de fenomenul de *masticaţie*. Morţii *lor* obişnuiesc să-şi devoreze propriile intestine, în aşteptarea nopţii când pot să părăsească mormântul. În felul ăsta îşi păstrează puterile.

Mi-am amintit ce ne zisese contesa.

— Sellini a văzut oameni dincolo de zid. Sau cel puţin aşa susţine, vorbi Vincennes, şi am înţeles că decisese să ne jucăm cărţile. Şi Von Walter a văzut, în seara banchetului, *ceva* apropiindu-se de castel. Dar a spus că este un animal. E totuşi sigur că, orice ar fi fost, a intrat înăuntru.

Inchizitorul se încruntă.

— Asta complică situaţia. Mult.

Lacross tuşi.

— În legătură cu raportul groparului… beţivul care a

văzut una din profanări… v-am spus că a zărit un om, un nobil lângă groapa deschisă. Nu e tocmai exact. De fapt, iniţial a raportat altceva, dar văzând indignarea oamenilor mei, a decis să-şi schimbe raportul.

Chalais îl fulgeră cu privirea.

— Deci, mi-ai ascuns informaţii. Pot pune să fii destituit.

— Nu am ascuns nimic, protestă Lacross mohorât. Dar era prea ridicol şi nu aveam nici o intenţie să mă fac de râs menţionând aberaţii în procesul-verbal.

— *Ce* anume era prea ridicol?… întrebă de Guy blând.

Comandantul jandarmilor era vădit încurcat.

— N-a spus *un om*, preciză. A spus *un animal îmbrăcat ca un om*.

Ducele înjură printre dinţi.

— Ce mama dracului mai e şi asta?!…

— V-am spus că este ridicol, zise Lacross, uitându-se spre inchizitor.

De Guy tăcea, încruntat. Mă uitam la Vincennes şi el se uita la mine.

Intră Abel.

— Sfinţia Ta?… întrebă el şovăitor, privindu-ne cu suspiciune. De Guy îi făcu semn să vorbească. Veşti proaste. Baronul era cu siguranţă mort de mai multe zile. Cadavrul trebuie că a fost folosit de forţe întunecate, ca un fel de carcasă animată. Procesul de putrefacţie era avansat. În abdomen avea mai mulţi litri de sânge proaspăt, deci, evident, băuse. L-am decapitat şi l-am ars, conform procedurii, dar asta nu e nici pe departe tot.

Făcu o pauză. Arăta tras la faţă, obosit şi îngrijorat, dar când vorbi din nou, tonul îi era lipsit de orice inflexiune.

— Boala pare că s-a întors. Doamna Perrigord este moartă. Prietenul contesei Sellini a leşinat pe culoar, şi are două umflături mari, negre, în spatele genunchiului. Nu cred că va apuca dimineaţa. E oricum norocos, având în vedere că în general bărbaţii mor imediat. Probabil că

agresorul a fost întrerupt. Iar domnişoara Monique, deşi are nodulii retraşi aproape cu totul şi rănile cu desăvârşire închise, a început dintr-odată să delireze. Îl rugase pe părintele Beaummont să o spovedească – după care a început să ţipe sălbatic. Părintele a trebuit să iasă. Ea se zvârcolea şi striga – zicea că omul Bisericii are un semn în frunte.

Am tresărit violent şi Vincennes avea gura uscată când îl întrebă pe preot:

— A zis cumva şi ce semn?…

— L-a desenat, spuse Abel, întinzându-i vicontelui o hârtie mototolită, dar Chalais i-o smulse din mână nerăbdător şi se holbă la ea. Ne-am aplecat amândoi peste umărul ducelui, ştiind precis ce desenase fata. Schiţată cu linii tremurătoare, era o stea într-un cerc.

Steaua era inversată şi avea cinci colţuri.

Partea a III-a
Slujitorii Lunii Pline

Ascultaţi-mă cu atenţie, copiii mei, şi căutaţi de dormiţi noaptea. Căci la lumina Lunii Pline, suntem cu toţii păroşi.
— Conrad Lorenz, ***Oroarea şi o floare***

Capitolul 31. În Numele Domnului

Dimineaţa se ivi rece, cu nori scămoşaţi ca şi carnea ruptă plutind aproape de sol. Liziera pădurii era scăldată în ceaţă. Cele patru morminte de lângă zid aşteptau cu răbdare să se mai sape unul.

Doctorul Perrigord era distrus. Omul îşi iubise, fără îndoială, soţia. François Abel îl condusese în cameră şi îi pusese nişte comprese, pentru a evita un atac de apoplexie. Thaddeus Beaummont rămase cu el pentru a-l veghea, iar noi am ieşit pentru a o îngropa pe femeie.

Odată ajunşi de cealaltă parte a meterezelor, am lăsat cadavrul jos şi am trecut la examinarea mormintelor, căutând semne de *părăsire*. Erau destule.

Pietrele funerare se lăsaseră, unele dintre ele fiind mutate sau răsturnate. Pământul de pe morminte era moale, iar în locul în care fusese îngropat Villard şi în cel unde ar fi trebuit să se odihnească Marianne se formaseră gropi în sol, ca şi cum ţărâna ar fi fost întâi îndepărtată şi apoi reaşezată cu grijă.

Încă neîncrezător, Vincennes se rotea în jurul celor patru aşezăminte de veci ca un câine de vânătoare. De Guy discuta cu Chalais şi cu Lacross, iar Abel spunea în şoaptă o rugăciune. Deciseserăm să ieşim cu toţii, deşi vicontele obiectase că am putea fi închişi afară. *N-ar îndrăzni*, ne asigură Chalais, şi de Guy îi dădu dreptate. Pentru siguranţă, ducele îl lăsă pe căpitanul gărzilor responsabil, informându-l că dacă se întâmplă ceva anormal în lipsa noastră va fi jupuit de viu. Căpitanul, palid, îngăimă ceva, apoi îşi chemă cei doi subordonaţi care erau sănătoşi şi începu să îi instruiască cu o căutătură ameninţătoare. Când trecu pe poartă pe lângă el, inchizitorul îl binecuvântă, *pentru a avea puterea să evite rugul*. Din palid, tânărul deveni pământiu. În condiţiile astea, cred că puteam fi destul de siguri de vigilenţa oşteanului.

Groapa în care zăcea „Bruno” fu prima la care Abel şi Vincennes ascultară, şi totodată prima la care auziră zgomotul *masticaţiei*. Vicontele era alb la faţă când ridică urechea de pe mormânt şi confirmă spusele omului Sfântului Oficiu. Gândaci mari, negri, scârboşi se târau pe pământ, irezistibil atraşi către mort, iar Chalais opină că poate Bruno nu se mulţumea cu propriile intestine.

Deşi la Villard şi la vizitiul Inchiziţiei nu se auzea nimic, de Guy decise ca procedura să fie aplicată şi la aceştia. După o scurtă discuţie, privitoare la doamna Perrigord, s-a hotărât să începem cu ea, pentru a nu mai fi nevoiţi să o dezgropăm ulterior, după transformare.

Cu ea a fost simplu. Abel a îngenuncheat, înarmat cu un ciocan şi o bucată de lemn ascuţit, şi i l-a bătut în inimă. Nimic deosebit nu păru să se întâmple, şi când prelatul o decapită şi îi umplu gura cu apă sfinţită Vincennes întoarse capul scârbit, aproape convins de

eroarea căii pe care pornisem.

Îngenuncheat pe pământul reavăn, Albert de Guy se ruga.

Apoi l-am dezgropat pe „Bruno” şi nu a fost o treabă uşoară. Am săpat împreună cu Vincennes şi cu Lacross, şi deşi pământul era mai moale decât ar fi trebuit să fie şi groapa nu prea adâncă, lopeţile se mişcau greoi, sacadat, mecanic. Presupun că nici unul din noi nu se grăbea prea tare să ajungă la fundul gropii.

Când am dat de giulgiul valetului, de Guy şi-a întrerupt ruga şi ne-a făcut semn să ne dăm la o parte. Abel l-a urmat în groapă. Lacross şi Chalais aşteptară pe margine, în timp ce noi ne-am tras mai în spate, ferindu-ne ochii de un nou spectacol nedorit.

Numai că acum nu a mai fost deloc simplu.

Am auzit dintr-odată zgomotul giulgiului sfâşiat, urmat de o înjurătură. Trebuie să fi fost Chalais. François Abel se dădu speriat înapoi, dar se poticni brusc, oprit de braţul de fier al superiorului său. Zgomotul pe care prelaţii îl numeau *masticaţie* şi care nu se mai auzise când am început să săpăm se auzea acum din nou, de data asta mult mai tare. Cutremuraţi şi împinşi de o fascinaţie morbidă, şi eu şi Vincennes ne-am apropiat de mormânt.

Bruno zăcea pe spate în groapă, roşu în obraji şi cu ochii deschişi, dar aproape irecognoscibil. Arăta gras, umflat. Pielea îi era pătată cu semnele morţii. Din abdomenul deschis, pe care avea mâinile strânse, îi puroiau intestinele, amestecate cu viermi şi gândaci. Gura i se mişca ritmic, plină cu pământ, cu bucăţi de giulgiu şi cu ceva mai rău, iar ochii i se roteau în orbite. Nu părea capabil să facă vreo altă mişcare şi nici nu părea deloc viu, în ciuda burdihanului imens şi a sângelui proaspăt care îi şiroia din gură.

Îmi este *cu adevărat* greu să descriu cele ce s-au petrecut pe urmă. Îmi amintesc că am vomitat de mai multe ori, şi că nu am reuşit să mă apropii de nici unul din cadavre. După Bruno, i-au deschis şi pe ceilalţi, toţi prezentând aproape aceeaşi condiţie. Cel mai puţin

afectată părea Marianne. Dar chiar şi aşa, era evident că fata se hrănise cel puţin o dată.

În aburii grei ai dimineţii murdare, cei patru morţi s-au zbătut şi au şuierat, încercând să scape din mâna călăilor. Ochii li se roteau cu spaimă, iar dintre buzele putrezite le ieşea un sunet uscat. Villard chiar încercă să muşte, înainte ca ducele să îi strivească capul cu lovituri de picior, în vreme ce François Abel, murmurând numele Domnului, îi bătea lemnul în inimă.

De sângerat, au sângerat cu toţii, deşi nu era sângele lor. Lichidul roşu băltea printre gropi, lângă petele mari de vomă. La penultima execuţie, Abel a cedat şi el, căzând în genunchi şi vărsându-şi mâncarea de post pe robă. De Guy, impasibil, a dus treaba până la capăt. Ochii îi ardeau în orbite sub sprâncenele negre, exact ca unui arhanghel. Chalais blestema tot timpul. Vincennes şi Lacross ajutau tăcuţi, dar pe chipul prietenului meu se citea suferinţa.

Către prânz se termină totul. I-am târât înapoi în gropi, unde oamenii Inchiziţiei le făcură din nou slujba. Acum urmau să se odihnească. Lumina albă a soarelui slab se filtra printre arbori, iar noi toţi ne-am uitat spre castel, unde trebuia să ne întoarcem şi unde ne aştepta Răul.

Capitolul 32. O cină cu mireasa nopţii

— Intraţi, ne spuse Giulianna Sellini.

Purta în păr o diademă de argint cu rubine. Rochia neagră ca noaptea cădea în valuri pe trupul ei minunat, lăsând în urmă o trenă lungă de aproape un metru şi jumătate. O capă uşoară, azurie, era prinsă pe umărul ei cu o broşă înfăţişând un corb alb, iar pe gâtul delicat îi sclipea un colier de perle.

Bineînţeles, şi noi îmbrăcasem ceva adecvat. După ce căpitanul gărzilor golise curtea, cerând fiecărui oaspete să rămână în camera lui, şi ne privise cu ochii holbaţi hainele murdare de pământ, de sânge şi vomă, făcuserăm fiecare câte o baie fierbinte şi ne pusesem un rând de haine noi. Purtam o cămaşă neagră cu şireturi şi pantaloni largi asortaţi, o centură cu catarama mare şi însemnele casei

mele – scorpionul negru pe fond de jad şi trandafirul galben – şi o pelerină albastru-închis. Vincennes alesese pentru ocazie un costum foarte frumos, de un alb strălucitor, cu uşoare modele roşii-aprins pe piept şi pe umeri. Deasupra aruncase o manta simplă, maro.

La îndemnul lui Albert de Guy, decisesem să o invităm pe contesă la masă, încercând totodată să mai scoatem câte ceva de la ea. Vincennes trebuia de asemenea să ajungă cumva la Max Schwartz prin intermediul marchizei. Practic, ne aşteptam ca duşmanul nostru, odată *odraslele* sale distruse, să facă vreun gest necugetat care să îl dea de gol, ori să pregătească vreo ripostă. În plus, trebuia să fim cu ochii în patru la cei trei bolnavi care mai erau, chiar dacă starea acestora era relativ bună. Domnişoara Monique părea aproape vindecată, mai având doar o uşoară stare febrilă. Soldatul din gardă era puţin mai bine ca la început, cu o umflătură uşoară care începuse, parţial, să se retragă. Amantul contesei îşi revenise cât de cât în urma îngrijirilor şi rugăciunilor şi se spera că boala lui va evolua fără probleme mari înspre vindecare.

Vincennes reuşise să treacă destul de bine peste ce se întâmplase, în ciuda faptului că participase la evenimente mult mai activ decât mine. E drept, când ne întorsesem, străbătuserăm fără o vorbă curtea pietruită şi cenuşie, cu capetele plecate în piept, astfel că am crezut că e la fel de şocat ca mine. Cumva însă vicontele se mobilizase, şi când ne despărţisem la uşa camerei lui îmi strânsese mâna şi, cu vechea lui căutătură hotărâtă, mi se adresase:

— Ţin’te bine, amice. O scoatem noi la capăt cumva.

Eram prea puţin convins. În vreme ce mă curăţam cu grijă, chipul suav al vicontesei de Valois plutea în faţa ochilor mei iar stomacul mi se contracta de spaimă. I-am mulţumit lui Dumnezeu – eu, care nu mergeam niciodată la Biserică – pentru faptul că tatăl ei era un om capabil şi hotărât, mult mai potrivit să o protejeze decât mine. Mai târziu am îngenunchiat şi m-am rugat pentru ea, cu capul

în piept şi ochii închişi, aşa cum nicicând nu o mai făcusem şi cum ştiam că aveam să o fac în fiecare zi de acum încolo, până la deznodământ.

— Luaţi loc, ne spuse contesa, măsurându-ne cu o privire plină de interes. Pe masa frumos aranjată se aflau vin negru de Anjou şi mai multe delicatese exotice. Se găsea, desigur, şi carne proaspătă de cerb, dar nici eu nici Vincennes nu aveam să mâncăm carne.

Am mulţumit pentru amabilitate şi ne-am aşezat. Contesa întinse paharul şi, galant, prietenul meu i-l umplu cu dibăcie. Sellini refuzase să vină în sala comună sau în una din camerele noastre, oferindu-se să ne primească la ea. Presupun că prefera să joace pe teren propriu.

— Aşadar, dragii mei, spuse după ce ciocnirăm, cu ce vă pot fi de folos… *din nou*?…

Am remarcat imediat că nu întrebase ce s-a petrecut dincolo de ziduri. Oare ştia?… Şi dacă da, ce *anume* însemna asta?…

— Dragă contesă, începu Vincennes cu prudenţă, ceea ce ne-ar interesa mai întâi… este ce ştii despre Conrad Lorenz.

Tânăra se strâmbă.

— Nu l-am citit, dacă la asta vreţi să ajungeţi. Am încercat la un moment dat să achiziţionez unul din *Bestiarele* sale, dar preţul era prea mare. Şi credeţi-mă, nu sunt lipsită de resurse financiare. A trebuit însă să mă mulţumesc cu două grimmare negre şi cu un *compendium* al lui Polonius Deptus. *Dilum demonicum*, bănuiesc că aţi auzit de el.

Bineînţeles că nu auzisem. Contesa continuă:

— Am avut o … cunoştinţă (şi nu ne scăpă pauza pe care o făcuse înainte de a alege termenul) care susţinea că a parcurs două din tratatele lui, *Drumul spre damnare* şi *Intestinele viilor*. O dată mi-a fost prezentată o pictură semnată *C.L.*, care putea foarte bine să îi aparţină. Reproducere, desigur. Conrad Lorenz pictează numai pe oase de om.

— Picta, o corectă Vincennes. Omul e mort.

Sellini îl privi fix.

— Este, oare?... Unii susţin că e nemuritor. Că cel care a murit pe roată în beciurile Inchiziţiei nu era decât o *construcţie*. Conrad se pricepea la aşa ceva.

— L-au desfăcut după moarte. Vincennes o privea cu atenţie şi eu la fel. În stomac i-au găsit rămăşiţe umane. Era Lorenz.

Contesa dădu din umeri.

— Oricum ar fi, puţină lume crede asta, iar operele sale sunt greu de găsit. Iar cele peste care dai, sunt scumpe şi nu cred că sunt autentice.

— E totdeauna bine să fii sceptic când e vorba de astfel de lucruri, acceptă prietenul meu. Marinarii din porturile Sumerului vând sirene împăiate, garantând satisfacerea plăcerilor sexuale, cu jumătate de ducat bucata. Se pare că sunt de fapt busturi de maimuţă din Insule, cu părul scos fir cu fir şi cusute cu grijă de o coadă de peşte mai mare. O verişoară de-a mea – altminteri fată de treabă – susţine că în pădurile de pe domeniile ei trăieşte o manticoră. Se jură oricând că i-a văzut de mai multe ori blana portocalie şi chipul zbârcit şi răutăcios, pe când se furişa în sat ca să răpească copiii. A cumpărat chiar un antidot verde pentru veninul ei, de la un soi de vraci care trăia într-o grotă. În cele din urmă sticla cu antidot s-a dovedit a fi doar apă colorată, iar vraciul un mincinos. Nu ştiu nimic despre manticoră, dar ea spune că încă se mai află acolo şi că în nopţile geroase de iarnă vine şi îi zgârie la geam, şoptindu-i promisiuni mincinoase ca să o lase să intre.

Sellini îl asculta cu atenţie, înclinându-şi capul aprobator.

— Poţi să mă crezi, viconte, că ştiu foarte bine toate lucrurile acestea. Tocmai de aceea sunt prudentă mereu. Îndrăznesc însă să sper că mă pricep suficient la ştiinţele nopţii pentru a diferenţia originalul de fals, chiar dacă este făcut de un maestru. Eu însămi am dat în vileag mai multe înşelătorii, inclusiv pe şarlatanul acela de Giacomo Bavur, care confecţiona ectoplasmă şi o vomita la şedinţe însoţită

de ghemotoace scârboase de păr, înspăimântând groaznic audienţa credulă.

Contesa vorbea degajat şi foarte sigură pe ea. Dar felul în care povestea era total diferit de cel în care relata Von Walter, ceea ce mă făcu suspicios. Neamţul vorbea din afară, ca un om care văzuse multe şi era prudent şi îngrijorat. Giulianna Sellini părea însă că are informaţii *dinăuntru*, ca şi cum ar fi fost implicată, până la un punct, în toate acestea. Dintr-odată, zvonurile despre ea nu îmi mai păreau atât de absurde. M-am uitat la ochii ei albaştri, adânci, ochi de otrăvitor sau de necromant, şi la părul şi rochia de culoarea iadului şi m-am speriat.

Tânăra femeie păru să observe şi surâse maliţios.

— Mă suspectezi, cavalere?…

— Prietenul meu nu e obişnuit cu lucruri de-astea, interveni Vincennes repede. Şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii pe domeniile lui, pictând şi visând la fecioare neprihănite. E mai sensibil.

Îl descrisese întocmai pe Armand de Courtray. Contesa izbucni într-un hohot de râs cristalin, dându-şi capul pe spate şi scuturându-şi înveselită părul bogat.

— Zău aşa, viconte, nu prea îl văd pe amicul tău cu o pensulă în mână. Însă – şi aici râsul ei se transformă într-un chicotit, în vreme ce în ochi îi sclipeau stele – sunt convinsă că s-ar descurca foarte bine cu un pistol.

Am privit-o neclintit, întrebându-mă cât de multe ştie. Dacă Chalais ar fi fost de faţă, şi-ar fi amintit imediat unde auzise numele meu. Dar ea continuă să chicotească, privindu-mă pe sub gene, şi am presupus că era o coincidenţă. Nu avea cum să ştie nimic.

— Nu vă suspectez, doamnă, am spus pentru a-i abate atenţia, dar trebuie să recunoaşteţi că spuneţi lucruri interesante.

— *Sunt* o persoană interesantă. Dar tot nu mi-aţi spus unde vreţi să ajungeţi, şi nici ce aţi găsit azi-dimineaţă dincolo de zid. Deşi pot să-mi imaginez prea bine.

Vincennes trecu cu eleganţă peste întrebările sugerate.

— Am fi dorit să ştim, cu precădere, ce scrie Conrad Lorenz despre *pentagrame*, dacă nu vă este cu supărare.

— Au apărut?... întrebă Sellini, dintr-odată interesată.

— Domnişoara Monique a văzut una în fruntea lui Thaddeus Beaummont, spuse prietenul meu ridicând din umeri. Deci, da, s-ar putea spune că *au apărut*.

Contesa îşi coborî pleoapele o secundă. Se gândea.

— Nu pot să vă ajut cu nimic în privinţa lui Lorenz, spuse într-un târziu. Semnificaţiile pentagramei pot fi diverse. Uneori, cei care se închină la Împăratul Muştelor îşi fac un astfel de semn pe frunte sau piept ori la încheietura mâinii, cu fierul roşu. De obicei în timpul ritualurilor. Alţii, care practică magia aşa-zis benefică, pretind că un astfel de desen şi incantaţiile potrivite pot să te apere de Rău. Sfinţia Sa însă o să vă spună că nu există magie benefică. Cel care cheamă un demon să îl apere de altul o să ardă în Iad.

— Biserica a avut totdeauna o lipsă de înţelegere faţă de demoni, nu se putu abţine Vincennes.

Ochii albaştri îl fulgerară.

— Credeţi ce doriţi, domnule, dar eu una nu întreb de unde îmi vine ajutorul atunci când sunt ajutată.

— Poate ar trebui să întrebaţi, zise prietenul meu.

— Poate *voi* ar trebui să întrebaţi, spuse ea, şi în cameră era rece şi frig, de parcă diavolul stinsese focul. Dar focul ardea.

Câteva clipe am păstrat cu toţii o linişte neplăcută, pe care până la urmă o sparse, evident, Vincennes.

— În fine, zise el zâmbind forţat, ne-aţi vorbit despre însemne arse sau desenate. Dar aici a fost un fel de viziune. Preotul nu are nimic pe frunte, vă asigur.

— Nimic ce aţi putea *voi* vedea, în orice caz. Giulianna Sellini se ridică de la masă şi se îndreptă spre fereastră. Se însera. Semnul ne arată cu certitudine că cel care îl poartă a fost atins, într-un fel sau altul, de rău. Cel care a văzut semnul poate să fie un sfânt sau o persoană asemănătoare cu cea însemnată. Părerea mea e că boala a

făcut-o pe fată să poată vedea şi alte fiinţe care au fost supuse aceleiaşi influenţe ca ea, ori uneia asemănătoare. Ce v-a zis Von Walter despre steaua cu cinci colţuri?…

— Ne-a spus să ne ferim de cel care o poartă, am răspuns.

— Păi, zise ea şi umbra îi tremura pe perete în lumina lumânării, eu i-aş asculta sfatul. Ţineţi-vă departe de Thaddeus Beaummont.

Capitolul 33. Ceea ce mai iese la iveală

În seara aceea, am cinat din nou cu toţii în sala cea mare. Boala dăduse înapoi suficient ca să fie prezenţi inclusiv soldatul de gardă şi amantul contesei, amândoi cam palizi, dar în rest păreau vindecaţi. Domnişoara Monique, speriată şi sfioasă, veni întovărăşită de Robert de Lumiers, care o veghea grijuliu. Împreună, se aşezară la masă cu Valois-Lacross, în aşteptarea vicontesei. Sosi şi aceasta în puţin timp, aducându-l pe doctorul Perrigord. Bătrânul arăta aproape la fel de rău ca cei pe care îi dezgropasem. Moartea soţiei îl lovise groaznic, lăsându-l incapabil să mai facă faţă îndatoririlor sale medicale şi sociale. Firea blândă şi plină de bunătate a tinerei vicontese o îndemnase să încerce să îi aline cumva durerea, şi se purta cu el întocmai ca o nepoată cu bunicul bolnav. Perrigord se arăta recunoscător, dar cea mai mare parte a timpului privea în gol şi răspundea monosilabic. Totuşi, prezenţa ei părea să îl liniştească. Deşi Lacross nu afişase o bucurie deosebită cu privire la această idee, îi acceptase totuşi la masă pe doctor şi pe domnişoara Monique, căreia îi supraveghea fiecare mişcare. Era clar că o suspecta de ceva, dar, ca prietenă a fiicei lui, nu putea să o îndepărteze.

Noi ne nimerisem la masă cu Josephine de Lauras, Max Schwartz, ducele de Chalais şi Huguet de Castlenove. Marchiza era mohorâtă şi răspundea în doi peri. Contele părea netulburat şi indiferent ca de obicei. Chalais reuşea să fie o prezenţă plăcută fără prea mare efort (când dorea, ducele chiar ştia să se poarte), iar fostul preot se

mulţumea să bea zdravăn.

Albert de Guy şi François Abel stăteau cu Beaummont în cealaltă parte a încăperii.

Cina în comun fusese decizia inchizitorului. Pe motivul că boala fusese învinsă şi că este necesară reinstaurarea unui climat de normalitate, eram sigur că de fapt prelatul voia să-i aibă pe toţi sub ochi, pentru a descoperi vreo reacţie a duşmanului nevăzut în faţa înfrângerii. Căci oricine se afla în spatele evenimentelor, suferise în mod clar o înfrângere. M-am gândit la cadavrele străpunse de pari şi m-am întrebat dacă pentru noi se putea însă numi victorie.

În treacăt, Vincennes aduse vorba despre Slovacia, dar Max Schwartz se arătă refractar. Se mulţumi să menţioneze că auzise lucruri urâte cât stătuse acolo, şi că deşi nu le dădea mare atenţie, nu avea de gând să vorbească despre asta.

— Sunt un popor de barbari, zise el încruntat, la fel ca valahii şi alţi estici. Nu cred că am văzut oameni mai lipsiţi de maniere, nici mai ostili în faţa străinilor şi, în general, în faţa oricărui lucru pe care nu îl cunosc. Se remarcă mai cu seamă prin violenţă oarbă, inconştientă, îndreptată în mod egal spre cine trebuie şi spre cine nu. Le lipseşte rafinamentul. Nu îmi plac deloc.

N-aş putea spune de ce, dar impresia mea era că nu vorbea atât de slovaci, cât de *nelapsi*. Dar părea extrem de dezgustat de legendele respective sau de subiectul lor, şi nu am mai insistat. M-am gândit că o va descoase Vincennes pe marchiză, dacă nu îşi pierduse cumva talentele de cuceritor. Însă la felul reţinut în care tânăra mireasă îi răspundea, păream îndreptăţit să mă tem de asta.

Cum nu mă simţeam îndemnat să fac conversaţie cu Chalais şi cu atât mai puţin cu Huguet de Castlenove, mi-am rotit privirea prin încăpere, cu un aer plictisit, în speranţa că o să văd ceva ce m-ar putea lumina. Nu am văzut nimic şi m-am decis să fac o vizită la masa vicontesei să o salut. Nu apucasem să mai vorbim în ultimul timp şi

sincer să fiu îmi convenea, căci nu mă simţeam în stare să îi răspund la vreo curiozitate dacă se decidea să întrebe. Eram ferm hotărât să las orice explicaţii în seama tatălui ei.

Ca de fiecare dată, frumuseţea tinerei sfida perfecţiunea. Se aflau mai multe persoane în sală care ar fi făcut oricând senzaţie în orice salon – în primul rând Giulianna Sellini, apoi marchiza, chiar şi Monique şi domnişoara de onoare al cărei nume încă nu îl învăţasem – dar în comparaţie cu vicontesa de Valois nu erau decât umbre pe un perete. Rochia elegantă de mătase neagră cu panglici albe, purtată cu o distincţie şi o delicateţe care îi scoteau în evidenţă trupul graţios şi mijlocelul subţire, colierul de aur încrustat cu perle întunecate, reliefând minunat gâtul alb de zeiţă, cerceii mari şi părul bogat, prins la spate cu o eşarfă azurie, ochii căprui aurii, sclipind de inteligenţă şi inocenţă, toate lăsau impresia unei zeiţe a frumuseţii şi a dragostei, desprinsă direct din tragediile greceşti. În timp ce mă îndreptam spre ea, regretam deja că m-am ridicat de la masă. Am încercat să mă controlez cât de cât, dar probabil că faţa mea spunea multe, căci ochii tatălui ei mă pironiră cenuşii, în timp ce Monique chicotea amuzată.

Vicontesa păru să se bucure. Mă invită cu un zâmbet să mă aşez şi am refuzat-o politicos, anunţând-o că trecusem doar ca să îmi prezint omagiile şi că nu intenţionez să deranjez.

— Dar Arthur, nu deranjezi deloc, mă asigură ea cu blândeţe, şi mi-am dat seama că trebuie să plec imediat, dacă nu vroiam să mă pierd cu totul. Însă nu părea să am prea multe şanse să fac asta. Robert de Lumiers insistă şi el să mă aşez lângă ei, dorind să îmi ceară părerea asupra unor chestiuni de jurisprudenţă romană pe care le discutase şi cu *Domnul comandant* (se referea desigur la Valois-Lacross), iar Monique îmi făcu loc să pot sta lângă vicontesă, făcându-mi complice cu ochiul. Tânăra mea prietenă nu păru să bage de seamă eforturile amicilor ei, ci îmi surâse devastator în vreme ce ocupam scaunul de

lângă ea.

Seara s-a scurs repede pentru mine, ca într-un vis cu zâne. Majoritatea fetelor de origine nobilă primeau o educaţie aleasă, care aproape le ruina părinţii, astfel că stăpâneau arta conversaţiei, ştiau latină şi alte limbi străine, cântau la pian sau la vioară sau la amândouă, pictau, scriau poezii de dragoste, ştiau să călărească şi să danseze, citeau mult, dar Adrianna de Valois nu se mulţumise cu atâta. Nu mai întâlnisem pe nimeni ca ea; era pe atât de stilată şi de inteligentă pe cât era de frumoasă, şi *era* atât de frumoasă pe cât putea o zeiţă să fie. Respira nobleţe şi gingăşie, iar eu nu puteam respira în prezenţa ei. Ceea ce altele învăţau cu dificultate să facă, după ani de exerciţiu şi eforturi susţinute, în speranţa de a fi adorate de bărbaţii din lumea bună şi invidiate de femeile la modă, ea făcea natural, cu un talent deosebit, astfel că nu puteai să nu cazi în extaz în faţa acestei tinere superbe, care transforma orice conversaţie într-un joc al spiritului şi al minţii, care nu avea niciodată un cuvânt rău pentru nimeni, a cărei modestie liniştită, prezentă în situaţii în care oricare altă fată n-ar fi avut alt scop decât să atragă atenţia asupra ei, nu puteau decât să o facă să strălucească şi mai tare. În acelaşi timp, copila inocentă era dublată de o tânără şi irezistibilă femeie, a cărei atitudine relaxată, exotică şi misterioasă îi scotea în evidenţă perfecţiunea fizică, ca imaginea unui înger într-o oglindă de ape. Gheaţa şi focul se împleteau în făptura ei deopotrivă de fierbinţi şi de răcoroase; în ochi îi lucea zăpada iernii şi ploile de vară îi unduiau în păr. Aveam suficiente cunoştinţe ca să fac faţă unei discuţii cu o persoană de calitate, dar cu vicontesa erau necesare eforturi serioase ca să nu rămân în urmă, iar fascinaţia pe care o exercita asupra mea nu mă ajuta deloc. Mă simţeam de parcă Zeul Somnului, Hypnos, aruncase asupra mea o vrajă greoaie şi plăcută, a unui basm citit în copilărie înainte de a cunoaşte ororile cu căpcăuni ale fraţilor Grimm sau legendele deocheate şoptite la foc de adepţii lui Besson Mână-de-Diavol. Când mă privea cu ochii ei

minunaţi, opium îmi alerga prin vene, iar râsul, vocea şi şoaptele ei mă delectau ca vinul şi ca mierea. Pe scurt, mă înecam.

Şi nu era decât o copilă.

Cu toate acestea, ea părea interesată de opiniile mele, pe care le asculta cu seriozitate, şi nu dădea vreun semn că observase evidenta mea dificultate în a ţine pasul cu ea, nici nepotrivita mea lipsă de concentrare.

În timpul conversaţiei, privirea îmi aluneca deseori într-o parte, încercând să nu mă uit la frumoasa tânără mai mult decât ar fi fost civilizat, şi în multe din aceste momente, l-am văzut pe Chalais privindu-mă din cealaltă parte a încăperii, cu un aer concentrat care îmi crea o senzaţie neplăcută. Şi de fiecare dată când îi întâlneam ochii albaştri, ducele era *mai* încruntat.

Cu un fior, mi-am dat seama că o să-şi amintească.

În schimb, Castlenove nu se uită spre noi decât de două ori, cu o vagă curiozitate, şi mai mult spre mine decât spre fată. Ba mi s-a părut chiar că se uita la Monique. Trebuie că la fel a crezut şi Robert de Lumiers, căci l-am văzut pe tânărul avocat foindu-se iritat, şi am sperat din tot sufletul că nu va încerca să îl abordeze pe spadasin în vreun fel, pentru că nu doream ca băiatul să moară.

Lipsa de interes a lui Castlenove faţă de vicontesă îmi făcu seara şi mai plăcută, dacă asta era posibil. Încurcat, îmi era acum tot mai dificil să susţin privirea sinceră a copilei, căci mă gândeam cu vinovăţie la bănuielile, fără îndoială îngrozitor de nedrepte, pe care le nutrisem faţă de ea şi faţă de spadasin. Dar nu, acum nu mai aveam nici o îndoială, puritatea fetei era de netăgăduit, ca şi a îngerilor cu care semăna atât de tare. Era extrem de clar că, deşi se afla de şaptesprezece ani printre muritori, nu-i căzuseră încă aripile.

Cineva se apropie de noi, politicos, în vreme ce vicontesa îmi şoptea ceva aplecată spre mine, iar parfumul ei era mai minunat decât puteam eu îndura. Cu un efort, am întors capul, temându-mă că era Chalais, dar nu era decât căpitanul gărzilor. Politicos, tânărul o invită la dans

pe Monique, înclinându-se cu o graţie desăvârşită şi întinzându-i mâna. Mi-a părut rău pentru Lumiers. Eram convins că prietena vicontesei o să accepte, dar ea se ridică de pe scaun dintr-odată, cu faţa albă ca hârtia şi cu ochii ţintă la palma pe care bărbatul o întinsese spre ea. Uimit, i-am urmărit firul privirii şi dintr-odată am simţit pământul mişcându-se violent sub picioarele mele, în clipa în care am văzut şi eu ceea ce văzuse fata.

Cu o claritate înfiorătoare şi inexplicabilă, după ce fusese mai întâi doar un contur ghicit, în palma căpitanului gărzilor înflorea acum steaua cu cinci colţuri.

Capitolul 34. Arthur

Lumiers o conduse pe Monique în camera ei, unde un Abel îngrijorat şi un Perrigord absent se apucară să o examineze. Se pare că eram singurul care văzuse semnul oribil, şi n-am făcut nimic pentru a confirma spusele tinerei. Era mai bine pentru ea şi pentru toţi să creadă că avea halucinaţii. Bineînţeles, de Guy şi Lacross înţeleseseră că se petrecea ceva la masă, şi cred că nici lui Vincennes nu îi scăpase nimic. Inchizitorul mi-a făcut un semn discret să stau potolit, şi am înţeles că vom purta o discuţie ceva mai încolo.

Având în vedere noile „simptome” arătate de domnişoara Monique, se hotărî ca bolnavii să se întoarcă în camerele lor, dar nu singuri. Nimeni nu avea să mai rămână singur. Pe motiv că boala se putea întoarce oricând şi doar descoperirea ei imediată putea fi de folos, fiecare urma să aibă un tovarăş de cameră, cu recomandarea ca cei doi să doarmă cu schimbul, veghindu-şi reciproc somnul, şi la cel mai mic semn de boală să cheme inchizitorii. Bineînţeles, am fost mutat cu Vincennes. De Guy, Abel şi Chalais aveau să vegheze personal asupra lui Monique, a soldatului bolnav şi a amantului contesei. Lacross rămânea cu fiica lui, mirii dormeau împreună, Castlenove fu mutat cu Perrigord, Lumiers cu căpitanul gărzilor, cei doi soldaţi teferi erau repartizaţi împreună, domnişoara de onoare îi fu încredinţată lui Sellini,

Beaummont preluă unul din valeţi, iar cei trei servitori rămaşi – o fată şi doi băieţi – urmau să împartă bucătăria, care era mai mare şi permitea fără dificultate aducerea a trei paturi pentru odihnă.

Fără îndoială, era o măsură bună. Nu am putut totuşi uita că starea unora din bolnavi se agravase în timp ce fuseseră vegheaţi, aşa că mă întrebam *cât* de bună.

După ce fiecare se duse la culcare, de Guy ne adună pe cei care participaserăm de dimineaţă la exhumare într-una din sălile de la parter, pentru a asculta ce mai aveam de spus. Când am intrat, Chalais, neobişnuit de tăcut, îmi aruncă o privire care îmi strecură frigul în oase. Nu zise însă nimic. M-am străduit să îl ignor şi m-am aşezat pe un scaun cât mai departe de el, ferindu-mi privirea de ochii lui îngheţaţi, care mă fixau cu încăpăţânare din cealaltă parte a mesei.

— Ce s-a petrecut acolo?… se interesă de Guy.

I-am relatat apariţia celei de a doua pentagrame, iar Vincennes la rândul lui îi redă convorbirea despre Slovacia cu Max Schwartz.

— Nu ar fi exclusă până la urmă o colaborare a lui Beaummont cu căpitanul gărzilor, zise Lacross gânditor când am terminat. La urma urmei, preotul e duhovnicul marchizei, ar fi putut foarte bine să îi influenţeze alegerea în privinţa oaspeţilor, ca şi a celor ce trebuiau angajaţi pentru pază. Ştim *sigur* că a influenţat chemarea Sfinţiei Sale. Iar căpitanul gărzilor a apărut chiar înainte de nuntă, *după* ce Von Walter a văzut animalul care dădea târcoale zidurilor.

— Thaddeus Beaummont este *preot*, spuse de Guy apăsat. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului în Biserică şi în rugăciune. Nu *cred* că un *nosephoros* ar putea avea atâta tangenţă cu lucrurile sfinte fără a fi afectat. În plus, vorbiţi mereu de cel care se află în spatele evenimentelor ca şi cum ar fi un *el*, dar nu avem nici un indiciu în privinţa asta. Ar *putea* fi o femeie.

— Una din *Revelaţiile Apocrife* ne spune că locuitorii pământului vor fi beţi de sângele *ei*, cum şi *ea* va fi beată

de sângele sfinţilor, şopti Abel. Va veni şezând pe o fiară mare, lăţoasă, de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, şi care va avea *trei* coarne. Femeia va purta o mantie de aur şi purpură peste goliciunea minunată şi păcătoasă, şi nenumărate bijuterii şi podoabe. În mână va avea un pocal de aur, plin cu spurcăciunea şi cu necurăţiile destrăbălării ei. Iar în frunte îi va sta scris: „*Păzea, căci eu sunt Mama Târfelor şi a tuturor spurcăciunilor pământului*"…

L-am privit cu toţii neliniştiţi. Vântul făcea lumânările să pâlpâie. În spatele pereţilor de piatră fojgăiau şobolani ticăloşi.

— Oricum ar sta lucrurile, zise de Guy, Dumnezeu e de partea noastră. Poate că duşmanul crede că *el* ne-a ales. Poate crede că suntem cea mai mare provocare, şi e mândru că ne înfruntă. Poate a promis capetele şi sufletele noastre stăpânului lui. Dar realitatea *este* că nu se puteau găsi oameni mai hotărâţi şi mai capabili să înfrunte Răul decât cei adunaţi în camera asta. Aţi dovedit-o. *Suntem* aleşii Domnului şi *El* ne conduce. Avem aici reprezentanţi ai autorităţilor laice şi religioase şi ai înaltei societăţi, investigatori, vânători, oşteni, apărători ai credinţei. Fiecare deţinem câte o calitate care ne e de folos în lupta pe care o ducem, şi asta nu poate fi o întâmplare, cum nu poate fi mâna celui Rău. E mâna Domnului.

Mi-am amintit cadavrele care se zvârcoleau în timp ce le băteam parii în piept şi m-am întrebat dacă era, într-adevăr, mâna Domnului.

— Da, fiecare are câte o calitate, vorbi Chalais pentru prima oară, în afară de Arthur. Arthur nu are *nici una*. Atunci de ce se află *aici*?…

— Să nu uităm că prin cavalerul de Seragens ne-au parvenit anumite informaţii de la Von Walter, zise inchizitorul.

Intervenţia fu inutilă. Ducele era hotărât.

— Da, numai că ne-a dat informaţiile pe care a vrut să ni le dea, nu pe toate. Nu-i aşa, *Arthur băiete*, că mai sunt şi lucruri pe care nu ni le-ai spus?…

Mă săturasem.

— Nu-mi spune tu mie *băiete*, am zis. Eşti mai mic decât mine cu cel puţin doi ani.

— Lasă-l în pace, mârâi şi Vincennes. Te iei de el din prima clipă în care v-aţi întâlnit. De ce faci asta?…

Ochii albaştri ai ducelui de Chalais erau ca gheaţa de pe morminte.

— Pentru că din prima clipă în care l-am întâlnit am ştiut că i-am mai auzit numele undeva, şi nu era deloc de bine. Iar acuma mi-am amintit.

M-am ridicat imediat în picioare. De cealaltă parte a mesei, ducele se ridica şi el.

Capitolul 35. Arthur

(partea a II-a)

Inchizitorul ne privea pe sub sprâncenele stufoase şi negre. Lacross rămase neclintit dar atent. Vincennes îşi trase scaunul şi se ridică pe jumătate.

— Ce dracului spui acolo?… întrebă prietenul meu şoptit.

— Ştie foarte bine ce spun, zise Chalais, iar în glas i se citeau triumful şi batjocura. Uită-te numai la el.

— Arthur, mă întrebă Vincennes cu acelaşi glas jos, despre ce naiba vorbeşte?…

— A omorât un om pe la spate, rânji ducele. L-a împuşcat în cap când se afla la masă. Nici măcar nu a folosit fierul.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu e arestat?… Lacross se uită la mine cu ochi cenuşii şi ştiam că, în gând, îmi calcula pedeapsa.

— Pentru că a intervenit cineva pentru el. O femeie. Amanta mareşalului de la Troye. Se pare că era şi amanta lui, sau fusese. A vorbit pe lângă Rege. O ştiu de la Rege însuşi. *Nu aş fi făcut aşa ceva,* mi-a zis, *dar mareşalul a salvat viaţa fiului meu în războiul cu Flandra*.

Vincennes vorbi cu răceală.

— Nu tot ce se spune este adevărat.

— Oh, dar *este* adevărat, spuse ducele cu răutate, e

de ajuns să îl priviţi şi îi veţi vedea vina zugrăvită pe faţă. Este un laş şi un criminal. Cine ştie ce mai ascunde. După cum se uită acum… poate că ar dori să mă omoare şi pe mine.

— Poate, am spus. Poate *doresc*.

Ducele păli de mânie. Făcu fulgerător un pas în faţă şi i-am văzut palma venind. Nu am făcut nici un gest ca să mă apăr.

Lovitura a fost cumplită. Capul îmi fu dat pe spate din pricina şocului, ca şi cum mi-ar fi fost smuls. Pentru o clipă, am crezut că îmi voi pierde cunoştinţa. Am simţit sânge în gură şi mi-am dat seama că îmi spărsese un dinte.

Chalais mă privi mulţumit, în vreme ce îmi scuturam capul cu efort, încercând să-mi alung ceaţa care îmi coborâse pe creier.

— Numai că eu nu stau cu spatele la tine când iau masa, zise rânjind.

— Cu toţii trebuie să dormim la un moment dat, am zis, uitându-mă la el dintr-o parte.

Urlă de furie. Cu o singură mişcare, mătură masa din calea lui şi lama îi părăsi teaca, încât am fost sigur că o să mă decapiteze. Dar Vincennes se aruncă între noi şi avea spada în mână. Dintr-odată, mi-am dat seama că eram doi contra unul, şi am fi putut câştiga.

Mai greoi decât ar fi trebuit, pentru că nu îmi revenisem cu totul, am tras şi eu spada din teacă şi m-am deplasat lateral, ca să îl atac dintr-o parte. Dansam toţi trei un dans al morţii, dar numai ei doi ştiau să danseze.

— În genunchi, spuse şoptit inchizitorul.

Nu cred că a vorbit niciodată mai încet, şi nu cred că l-am auzit niciodată atât de bine. Ochii îi erau cărbuni aprinşi, iar buzele subţiri abia se deschiseseră când rostise cuvintele.

— În genunchi toţi trei. În numele Domnului.

Vincennes îl ascultă primul. Înţelegând imediat oportunitatea, dădu drumul spadei pe dale şi îngenunchie grăbit, făcându-mi semn să îi urmez exemplul. Mi-am dat seama că Chalais nu va îndrăzni să spintece un om

neînarmat, de faţă cu inchizitorul şi în contra dorinţei acestuia. Mi-am deschis pumnul şi spada căzu cu zgomot; genunchii mei loviră cu forţă piatra rece. Ţineam capul plecat.

Chalais se uită la noi, furios, neînţelegând. Dar nu lăsă arma din mână.

— N-am îngenuncheat în viaţa mea în faţa nimănui… Sfinţia Ta, spuse.

Inchizitorul îl privi cu răceală.

— Nu îngenunchezi în faţa mea, ci în faţa Tatălui Ceresc. *Sunt* reprezentantul Domnului, iar voi toţi sunteţi copiii *Lui*.

Nu mai avea de ales. Blestemă printre dinţi şi abandonă spada. Puse doar un genunchi la pământ şi îmi aruncă o căutătură plină de ură. M-am gândit să îl ucid chiar acolo, înfigându-i pumnalul în piept, aşa cum stătea îngenuncheat şi fără arme. Vincennes îmi prinse intenţia şi scutură speriat din cap. Poate nu aş fi ascultat, dar nu eram sigur că puteam să-l ucid, aşa că am rezistat tentaţiei.

— Ar trebui să vă arestez pe toţi trei, spuse Lacross mohorât.

— Nimeni nu va fi arestat, zise de Guy, şi nimeni aici nu va mai ridica mâna împotriva semenului său. Nu atâta timp cât duşmanul trăieşte. Asta şi vrea. E Amăgitorul Omenirii.

Ne-am lăsat toţi trei capetele în piept. Avea, desigur, dreptate. Mai mult decât atât, avea *rugul*.

— S-a înţeles?… întrebă cu blândeţe prelatul.

— Da, Sfinţia Ta, am murmurat noi, fără să ridicăm ochii. Dar chiar şi aşa forţa acestui om era evidentă. Ar fi fost o nebunie să ne opunem, şi nici unul dintre noi nu era nebun, nici chiar ducele de Chalais.

Nici chiar *eu*.

Sub genunchii noştri, dalele de piatră erau ca lespezile de mormânt, tăcute şi tari şi reci, şi toţi trei, indiferent ce păcate purtam cu noi, ne-am simţit robii lui Dumnezeu în timp ce omul *Lui* ne dădea binecuvântarea.

Capitolul 36. Amanta misterioasă

Pe drum spre camera ce ne fusese repartizată, am evitat să mă uit la Vincennes, aşteptându-l pe el să rupă tăcerea. O făcu când am ajuns la uşă.

— Ne-ar fi omorât pe amândoi, să ştii, zise. E foarte bun. Aproape la fel de bun ca Huguet de Castlenove.

Nu i-am răspuns. Continuă:

— Data viitoare când mai împuşti pe cineva, poate îmi spui şi mie ca să fiu pregătit. Chestiile astea se plătesc întotdeauna.

— Crede-mă, omul o merita, i-am spus printre dinţi.

— Nu mă îndoiesc, zise el rece. Dar de obicei îi împuşti din faţă.

— Dacă poţi. Dacă nu, îi împuşti aşa cum îi găseşti. Nu puteam să îl împuşc din faţă. Şi nu puteam să îl las viu.

Mă măsură cu privirea.

— Presupun că femeia care te-a scos din problemă era Juliette, aşa că nu te mai întreb nimic. Şi presupun că toată tărăşenia avea legătură cu ea. Te cunosc de ceva ani, am fost împreună la vânătoare de lupi şi mistreţi şi la jocuri de cărţi, m-ai secondat în dueluri şi am pătruns împreună în cele mai la modă saloane, am umblat cu tine în toiul nopţii pe străzi şi poteci bântuite de tâlhari ticăloşi şi de cerşetori de la Curtea Miracolelor. M-am bazat întotdeauna pe tine, fără rezerve. N-ai făcut niciodată nimic neonorabil. Oriunde mergeam, orice se întâmpla, ştiam că eşti lângă mine. Aşa că voi considera că de data asta a fost ceva ce nu mă priveşte, şi o să încheiem subiectul aici.

Îmi întinse mâna. I-am strâns-o.

— Mersi, i-am zis scurt.

— N-ai pentru ce. Ne-ar fi ucis. Noroc cu inchizitorul.

Făcu o pauză.

— O să-i spună, să ştii. S-a terminat.

Ştiam la cine se referea. Inima mi se strânse.

— Probabil va face şi o anchetă.

— Să facă, am spus obosit. Juliette s-a ocupat de asta.

Am tras la sorţi ceasurile de veghe. Eu urma să stau treaz prima parte a nopţii, după care Vincennes avea să îmi ia locul în fotoliu. Înainte să se culce, am împărţit o sticlă cu vin.

— Pentru prietenie, spuse el.

— Şi ca să rămânem în viaţă.

Am ciocnit. Vincennes dădu paharul pe gât dintr-o suflare. Eu l-am băut pe al meu încet. Un gând urât de care credeam că scăpasem îmi rămăsese cuibărit în minte, şi acum se lupta să iasă la iveală, iar eu mă luptam să îl stopez.

— Ce ştii despre amanta lui Castlenove?... am întrebat, învelindu-mă cu mantaua şi aşezând pumnalul pe masă, lângă sticla cu vin.

— Nimic, răspunse Vincennes somnoros. Sunt în viaţă.

Mi-am dat seama că nu mă ia în serios şi am abandonat subiectul. Dar un chip dulce de copilă mi se arăta în gând, iar peste el se suprapuneau ochii căprui şi reci ai lui Huguet de Castlenove.

Noaptea trecu fără vreun incident, dar la primele ore ale dimineţii măsurile luate de oamenii Sfântului Oficiu se dovediră a fi fost lipsite de eficacitate. Starea soldatului bolnav se agravase. Monique şi prietenul contesei Sellini erau bine, dar servitorul care împărţise camera cu Beaummont era bolnav. Fata care dormise la bucătărie era palidă, iar la insistenţele doctorului şi ale lui François Abel de a se lăsa examinată mărturisi că are o rană între picioare. De Guy, încruntat, făcu din nou apel la sângele rece al oaspeţilor, arătând că totuşi cel puţin doi dintre bolnavi păreau să se vindece.

— Cu ajutorul Domnului, vom trece şi peste asta, spuse el. Fata trebuie că era bolnavă de mai demult, dar s-a temut să mărturisească având în vedere mai ales natura rănii, iar celălalt se poate să fi luat boala de la ea.

— Tot având în vedere natura rănii, completă Chalais batjocoritor.

Ducele părea dispus să urmeze indicaţiile

inchizitorului. Nu îmi mai adresă vreun cuvânt sau vreo privire, dar ceva în atitudinea lui îmi spunea *Nu s-a terminat încă*. Şi eu o ştiam.

Avea să se termine mult mai târziu, şi nu cum ne-am fi putut imagina vreodată.

Am întâlnit-o pe vicontesă în curte. Vorbea cu tatăl ei lângă coloane, o conversaţie destul de agitată. Lacross era încruntat. Fata îi răspundea îmbujorată. La vederea lor, am dat să mă întorc şi să intru înapoi în castel, dar tânăra mă văzu şi îmi făcu grăbită un semn, după care veni în fugă spre mine. Ochii comandantului jandarmilor o urmăriră cu o expresie dezaprobatoare.

— Bună dimineaţa, cavalere, îmi spuse ea respirând repede datorită alergăturii. Ai câteva clipe libere?…

Cavalere. Până ieri îmi spunea *Arthur*. I-am oferit braţul, politicos, şi ea mi-l luă fără să şovăie. Ne-am îndreptat spre fântână.

— Să stăm puţin jos, mă îndemnă şi rupse un trandafir roşu. M-am aşezat pe treptele de marmură veche, ciobită, iar ea se aşeză lângă mine, aproape, prea aproape. *Mult* prea aproape.

Ca întotdeauna, era divină. Pieptul îi palpita în corsajul albastru deschis, foarte strâmt. Rochia roşie, cu mâneci lungi, negre, dantelate, mai largi la încheietură, îi lăsa dezgolit un umăr rotund, alb şi gingaş, iar medalionul de aur lucrat fin atârna de un lănţişor exact unde începea decolteul. Picioarele îi erau dezvelite până aproape deasupra genunchilor, aşa cum stătea, aşezată copilăreşte pe trepte, iar părul îi devenise o cascadă de cârlionţi blonzi, care îi scoteau în evidenţă buzele roşii. Ochii căprui ca mierea topită mă priveau cu seriozitate.

— Bănuiesc că tatăl tău ţi-a povestit, am spus obosit.

Ea îşi duse trandafirul la buze.

— Tata are grijă de mine şi spune multe. Nu îl ascult întotdeauna.

— Poate ar trebui să îl asculţi. Un criminal şi un laş nu reprezintă o companie potrivită pentru o tânără domnişoară.

— Sunt prietena ta, nu judecătoarea ta, spuse ea cu blândeţe. Nu mi s-a părut nici că vicontele te-ar evita, şi doar este tot prietenul tău. Crezi că eu sunt mai prejos?…

Am vrut să răspund, dar mă întrerupse.

— Cât despre laşitate… pe cineva care îl ameninţă pe ducele de Chalais cu moartea poţi să îl numeşti cum vrei, dar nu laş.

Prezenţa şi mirosul ei mă îmbătau. Abia dacă auzeam ce spune.

— Arthur, *ştiu* că nu eşti un om rău. Îmi pusese mâna pe braţ. Nu ştiu ce ai făcut şi de ce, dar sunt sigură că ai avut motivele tale. Poate o să mi le spui odată. Până atunci, nimic nu s-a schimbat, da?…

M-am gândit la omul pe care l-am împuşcat în cap, omul care mi-o luase pe Juliette, apoi îl omorâse pe Louis şi îi luase sora. Nu voi putea niciodată să îi vorbesc despre asta. Nu *ei*.

— Adrianna, i-am spus, şi vocea îmi tremură când i-am pronunţat numele pentru prima şi ultima oară, mi-e frică. Trebuie să te scoatem de aici.

Mă privi cu ochi mari.

— Dar, Arthur… aici vă am pe tine, pe Vincennes şi pe tata. Cine să-mi facă rău?… Toţi sunt aşa de buni cu mine, Sfinţia Sa, Huguet, Eduard, Robert… chiar şi contele Schwartz. Marchiza mă vizitează tot timpul. Ştiu, mai e boala… dar am credinţă. Cu ajutorul lui Dumnezeu, Sfinţia Sa o va alunga.

Huguet şi *Eduard* erau Castlenove şi ducele de Chalais. Nu îmi plăcea că le zicea pe nume. Şi nu era numai boala. Mai erau şi morţii care *mâncau*.

— O să mă gândesc, am zis, încercând să-mi fac vocea să pară normală. O să găsesc o soluţie.

Comandantul jandarmilor se apropie de noi.

— Ajunge, fiica mea. Vocea îi era aspră. Domnul cavaler are treabă. Iar domnişoara Monique întreabă de tine. Cred că e timpul să o vizitezi.

Vicontesa se ridică sprintenă şi mă sărută pe obraz. Buzele ei erau blânde şi dulci ca sfârşitul, iar atingerea

uşoară ca a unui fluturaş.

— Plec cu tati, zise. Pe mai târziu, Arthur.

— Pe mai târziu.

Am privit-o cum se îndepărtează. Soarele o scălda într-o lumină aurie. Şeful poliţiei o însoţea grav, fără să întoarcă capul. Dispărură pe una din uşi.

— Nu te-ai orientat bine, cavalere, oftă lângă mine marchiza. Pot să iau loc?…

— Doamnă?… am încruntat din sprâncene, pentru a-i da de înţeles că nu ştiu ce vrea să spună.

— Mă refer la micuţă. Ochii verzi ai marchizei erau încercănaţi şi arăta trasă la faţă. Rochia îi părea şifonată, şi aş fi pariat că era aceeaşi cu cea de ieri. Nu avusese o nuntă prea reuşită, până la urmă.

— Din câte ştiu, domnişoara de Valois urmează să se căsătorească cu un locotenent de cavalerie, am spus sec, aşa încât ceea ce sugeraţi dumneavoastră este cel puţin nepotrivit.

— Domnişoara de Valois nu se căsătoreşte cu *nimeni*, zise Josephine de Lauras făcându-mă să tresar violent. Huguet de Castlenove îi va ucide logodnicul înainte de nuntă.

Capitolul 37. Huguet de Castlenove

Nu, mă gândeam, *nu ea. Doamne, nu. Nu ea.*

Marchiza vorbea în continuare.

— Huguet îmi e destul de apropiat, spuse. Şi *este* periculos, iar ăsta e pentru el un subiect extrem de sensibil, după cum bănuiesc că ai auzit. Dar ai venit aici ca să mă ajuţi, şi dacă mai stai pe lângă ea, o să te omoare. Nu pot să las să se întâmple asta.

Minte, mi-am spus. *Din cine ştie ce motive, te minte. Nu ea. E doar un copil.*

— Îmi pare rău, spuse Josephine de Lauras, şi ochii verzi îi erau într-adevăr plini de milă. De ce nu te-a interesat Giulianna?… Crede-mă, cu toate apucăturile ei, aţi fi fost foarte potriviţi. Şi te place.

Am făcut un efort să vorbesc la rândul meu.

— De unde ştiţi?… Credeam că Huguet de Castlenove îşi păzeşte bine secretele.

— Oh, fiţi convins că o face, dar nu va ucide niciodată femei. În plus, am copilărit împreună. Domeniile lui erau chiar lângă domeniile tatălui meu. Am fost foarte buni prieteni până când a îmbrăcat hainele de preot. L-am revăzut mai târziu la Paris şi a reînceput să mă frecventeze. Suntem, încă, destul de apropiaţi. Ceea ce nu înseamnă că poate afla despre discuţia noastră. Reacţia lui ar fi neplăcută şi periculoasă… pentru dumneavoastră în primul rând.

Poate este prost informată.

— V-a spus el asta?… am încercat. Unii bărbaţi se laudă…

Marchiza făcu un gest de negare cu mâna.

— Sunt împreună de când ea avea unsprezece ani şi el *era* preot. Pentru ea şi-a părăsit sutana, atrăgându-şi oprobriul familiei lui şi al cunoscuţilor. Monique le facilita întâlnirile. Bărbaţii care au aflat au murit. Cu ultimul, Huguet şi-a hrănit câinii.

— Tatăl ei?… am şoptit. Logodnicul?…

— Lacross nu ştie nimic, bineînţeles, au avut grijă. Logodnicul e doar de paravan. De câte ori ai auzit-o vorbind despre el?…

N-o auzisem.

— Un măscărici, zise marchiza cu dispreţ. Menit a îndepărta suspiciunile. La momentul potrivit, Huguet îl va face să dispară.

Am încercat să îmi amintesc dacă Huguet de Castlenove mânca vreodată stând cu spatele la mine. Speram că da.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu vă distanţaţi de el?…

Întrebam pur şi simplu. Nu-mi păsa ce răspunde. Lumile mele mureau.

— Ţi-am spus că suntem prieteni din copilărie. Am fost ca fraţii. În plus, după cum ştii, am avut o tinereţe destul de zvăpăiată. După ce a renunţat la preoţie, era *chic*

să-l am în saloanele mele pe acest spadasin misterios, după care suspinau toate domnişoarele şi care făcea toţi bărbaţii să tremure. Ca să nu mai vorbim că nu e niciodată de prisos să ai printre amici pe cineva care mânuieşte atât de bine spada.

Făcu o pauză.

— Totuşi, a început să mă sperie.

— Spuneaţi că nu omoară femei, am zis, şi mă gândeam s-o lovesc sau să plec sau amândouă.

— Am fost tot timpul convinsă că cel puţin *mie* nu mi-ar face vreun rău, dar acum mă întreb cât de bine îl cunosc cu adevărat pe *acest* Huguet de Castlenove.

— Adică?…

— Adică, îmi puse ea mâna pe braţ când se aplecă să şoptească, mă întreb dacă nu are o legătură sau alta cu ce se petrece aici.

Mi-am reamintit banchetul la care s-a discutat despre Conrad Lorenz şi mormintele profanate şi scaunul gol de la masă. Forţându-mă din toate puterile, am redevenit atent.

— Ce vreţi să spuneţi?…

— Haide, spuse ea încet, nu trebuie să mă iei de proastă. Boala asta nu e ce pare a fi, iar Von Walter avea de spus destul de multe înainte să moară. Mă întreb, cavalere… dacă nu *prietenul* meu Huguet de Castlenove e în spate la tot.

Am întrebat ce ar fi întrebat Vincennes.

— Ce vă face să credeţi asta?…

— Păi, în primul rând, spuse ea, m-am consultat cu toţi cunoscuţii când am făcut lista oaspeţilor… dar cel mai mult m-am consultat cu Huguet.

Asta *era* o noutate.

— Ar putea fi… vrăjitor, să zicem?… Sau altceva asemănător?…

Marchiza deveni gânditoare.

— Îmi e destul de greu să mă pronunţ în privinţa asta. Ceva l-a îndepărtat de Dumnezeu, asta e sigur. Ca preot, putea avea acces la cărţi rare. Nu toate cărţile rare sunt scrise pentru gloria Domnului. În saloanele mele,

Giulianna vorbea cam mult despre astfel de lucruri, şi poate l-a inspirat cumva. N-aş putea spune. Nu ştiu nimic concret. Ştiu însă că, odată ce a început să se vadă cu vicontesa, s-a schimbat radical. Ceva rău şi-a lăsat pecetea asupra lui, a devenit mai întunecat, părea preocupat de ceva ce îi îngreuna conştiinţa, şi nu cred că era greutatea păcatului. A abandonat Biserica şi poate pe Dumnezeu cam când… cam când s-a întâmplat să moară nefericitul meu frate. Aici vocea îi era tristă. O perioadă nu am mai auzit nimic de el, apoi s-a întors ca spadasin, şi era *total* diferit de omul pe care îl cunoscusem.

— În ce sens *total* diferit?… am întrebat-o, încercând să mă concentrez pe cursul discuţiei. Simţeam că era important.

Nu îmi răspunse imediat. Îşi coborî bărbia în piept şi o lacrimă cristalină îi picură din colţul ochiului.

— Mă scuzi, cavalere, spuse ea, ştergându-se cu o batistă de dantelă brodată cu aur. Discuţia noastră… mi-am amintit de scumpul meu frate.

Mi-am amintit şi eu de el. Se sinucisese. Şi erau bănuiţi de incest. Cât era adevărat din ce îmi spunea marchiza?…

Cât era adevărat din ce îmi spunea despre *ea*?…

Dar Josephine de Lauras-Schwartz vorbea iarăşi, şi în vorbele ei erau umbrele viitorului.

— Dumnezeu să mă ierte, cavalere, dar cred că este posibil ca *el* să îşi fi vândut sufletul Diavolului ca să o aibă. Şi, ceea ce e mai grav, mă tem că a vândut şi sufletele *altora*.

Capitolul 38. În morminte

— Un animal care mergea ca un om, cugetă Vincennes cu glas tare. Asta a spus.

Se uita la urmele mari care plecau de la groapă şi se îndreptau spre pădure. Parţial fuseseră şterse de hoiturile târâte, dar pe unele porţiuni se vedeau încă destul de clar.

Chalais sări în unul din mormintele profanate.

— Să mă ia naiba, spuse, dar cred şi eu că s-a

ospătat.

Avea dreptate. Groapa în care se odihnea doamna Perrigord şi cea în care îl îngropasem pentru a doua oară pe „Bruno” fuseseră deschise în cursul nopţii, şi trupurile în care noi înfipsesem parii dispăruseră cu desăvârşire, exceptând un picior pe jumătate mâncat care aparţinuse servitorului. De jur-împrejur, pe pământul răscolit, erau împrăştiate zdrenţe de la hainele morţilor, pătate cu sânge, şi lângă una din crucile încropite de noi ca strajă am găsit un par ros.

Nu cu mult timp în urmă, parul ăla stătea înfipt în inima moartă a lui „Bruno”, împiedicându-l să părăsească groapa. Nu folosise prea mult. *Cineva* îl scosese de acolo.

Mă întrebam dacă va trebui să îl omorâm din nou. Ar fi fost a treia oară.

— V-am zis că ar fi trebuit să îi ardem, scrâşni ducele. Cum am făcut cu neamţul. Aşa nu ne-ar mai fi deranjat.

— Adică, spuse Vincennes, tu crezi că s-au dezgropat unul pe altul, s-au devorat lăsând doar un picior şi apoi şi-au târât cadavrele mâncate înspre pădure, simulând nişte urme de animal?…

— Păi astea nu sunt urme de animal, spuse Chalais. Sunt de om.

— Oamenii nu au *gheare*, ripostă prietenul meu.

— Nici nu ies din morminte noaptea, în mod obişnuit, dar se pare că noi am dat de nişte excepţii.

— N-ajungem nicăieri cu tine, făcu Vincennes. N-asculţi nimic, niciodată. O ţii pe-a ta.

Ducele ridică din umeri.

— Ce ar trebui să ascult?!… E evident că nenorociţii ăştia ne-au tras clapa şi au şters-o. Să-i ardem măcar pe ăia rămaşi.

— Nu aveau cum să iasă din groapă de unii singuri, insistă supărat vicontele. Le-am străpuns inimile cu pari, Sfinţia Sa a făcut slujba… şi totul aici arată că au fost dezgropaţi, mâncaţi şi resturile târâte. De către un animal mare, ale cărui urme seamănă cu cele de om.

Inchizitorul tăcea, gânditor, examinând gropile

desfăcute. Celelalte morminte păreau neatinse. Şiragul de mătănii i se rotea între degete. François Abel se ruga.

Le comunicasem ce aflasem de la marchiză, mai puţin faptul că vicontesa ar fi amanta lui Huguet. Nu puteam să spun aşa ceva; pur şi simplu nu eram în stare. Abia dacă puteam s-o gândesc. Apoi căpitanul gărzilor se prezentase, şovăitor, şi raportase că în timpul nopţii soldatul rămas de strajă a remarcat dincolo de zid „o oarecare activitate”. Nu putuse scoate prea multe de la el, omul era speriat şi prezenta şi semne de îmbolnăvire, dar vorbise de un urlet lung, tânguitor, ca al morţilor, care tremurase lângă zid când se ivise discul palid al lunii. Examinat de doctorul Perrigord, îi găsiseră o rană extrem de mică, în spatele urechii, sub păr; rana avea viermi şi începuse deja să se înnegrească.

Am ieşit să vedem despre ce este vorba. I-am rugat să rămână la poartă pe căpitanul gărzilor, pe Robert de Lumiers şi pe Max Schwartz.

— Ar putea să fie *creatorul* lor, spuse Lacross. S-a pierdut cu firea când a văzut că i-am distrus toate odraslele. Într-un fel, poate a vrut să se răzbune pe ele pentru că s-au lăsat executate atât de uşor. Poate a vrut doar să se descarce. Cine ştie?…

— Ar putea fi Castlenove. Vincennes şovăi. Nu vreau să fac acuzaţii, dar omul are destule în spate. A părăsit Biserica… sau ea l-a părăsit pe el. A ucis oameni pentru un motiv destul de straniu. Poate nu are nici o amantă, poate totul a fost scornit ca să justifice crimele. Poate cei cu care s-a duelat ştiau ceva despre el. E suspectat că a mai ucis un om şi l-a dat la *animale*. Când s-a discutat despre Conrad Lorenz şi mormintele de copii, a părăsit încăperea. Omul e fără îndoială suspect.

— Şi atunci cum rămâne cu pentagrama din palma căpitanului gărzilor şi cu cea din fruntea lui Thaddeus Beaummont?…

— Habar n-am. Vincennes ridică din umeri. Dar mi se pare mai dubios spadasinul decât ăia doi la un loc.

De Guy privi încruntat spre liziera pădurii.

— Trebuie să mergem după urme, spuse. Să vedem unde duc.

Ne-am uitat unii la alţii. Perspectiva de a intra în pădure nu ne încânta deloc.

— Chiar aşa, zise Chalais după o pauză. Hai să vedem unde a dus trupurile. Poate până la urmă nici nu e cineva din castel. Din câte ştiu eu, arătările astea nu umblă ziua.

— În general, nu, admise inchizitorul, dar trimişii diavolului au puteri felurite, şi înţelegeri felurite cu stăpânul lor. Nu ne putem baza pe asta nici pentru a ne simţi în siguranţă, nici pentru a ne abate de la teoria noastră iniţială. Totul indică faptul că în spatele acestor evenimente stă cineva din interiorul castelului.

— Om, animal sau altceva… spuse Vincennes, să îl vânăm.

Chalais rânji.

— Dacă îmi pică în mâini, vă asigur că o să *urle*.

— Dumneata te întorci la castel, zise de Guy.

— Pe dracu', ripostă ducele. Nu mă întorc nicăieri. Merg cu voi.

— Nu putem merge toţi, îi explică răbdător prelatul. Indiferent dacă pericolul e în pădure sub forma unui animal *rău* sau la castel sub forma unuia din oaspeţi, nu trebuie să fim toţi în acelaşi loc. Ar putea fi o capcană. Şi nu vreau să îi las pe cei dinăuntru nici nesupravegheaţi, nici fără apărare. Vă întoarceţi, monseniore.

Ducele înjură.

— De ce eu?… De ce nu unul din ăştia?… insistă el, arătându-ne cu mâna. Mă *pricep* la vânătoare.

— Ca şi la tras concluzii, spuse Vincennes. Te pricepi chiar prea bine.

Chalais îi aruncă o privire urâtă.

— Vă întoarceţi împreună cu părintele Abel şi cu cavalerul de Seragens. Inchizitorul era inflexibil. Domnul de Vincennes e cel mai bun vânător dintre noi, prezenţa mea e indispensabilă iar anchetele de teren *intră* în atribuţiile domnului de Lacross. Vă întoarceţi şi îi ţineţi sub supraveghere pe oaspeţi, în special pe Castlenove, pe

Beaummont şi pe căpitan. De fapt, ar fi bine să îi adunaţi în sala de mese şi unul din voi – părintele Abel, de pildă – să dea o raită prin camerele lor, poate descoperă ceva de folos.

Privi îngrijorat cerul.

— Probabil nu vom ajunge până se întunecă. Ţineţi toţi oaspeţii la un loc, chiar şi bolnavii, şi nu lăsaţi pe nimeni să doarmă. Dacă nu ne întoarcem până în zori, executaţi toţi suspecţii.

Mi se puse un nod în gât. Chalais îl privi neîncrezător.

— Să îi executăm?... şovăi el. Păi dacă sunt nevinovaţi?...

Ochii inchizitorului ardeau în orbite.

— Nimeni nu e nevinovat, monseniore. Toţi avem de plătit pentru ceva. Mi-aş da bucuros viaţa dacă aş şti că acceptând asta aduc celorlalţi siguranţă.

— Poate că ceilalţi nu gândesc aşa, am spus cu vocea uscată.

— Ar trebui să gândească şi ar trebui să accepte. Mai mult, *voi* ar trebui să acceptaţi. Dacă nu ne mai întoarcem, e clar că a fost o capcană şi dacă nu luaţi imediat măsurile necesare, nimeni nu mai scapă viu. Mai mult, însăşi sufletele ne sunt în pericol. *Vreau să îi ardeţi.* Puteţi aprinde rugurile în curte; părintele Abel va ţine slujba.

Ne privi cercetător. Fruntea mea era lac de sudoare. Chiar şi ducele părea năucit. Lacross nu zicea nimic, iar faţa lui Vincennes era ca ceara.

— Nu vă pot obliga să faceţi asta, monseniore, dar vă *asigur* că dacă nu o faceţi veţi muri *toţi*. Gândiţi-vă, aveţi timp. După ce stingeţi rugurile, vă adunaţi în sala mare şi staţi în permanenţă la un loc, dormind cu schimbul cu mai mulţi oameni de strajă. E singura modalitate de a trece cu bine noaptea. Apoi, la lumina zilei... va trebui să încercaţi să plecaţi de aici.

— Dar dacă nu va fi printre cei arşi... spuse ducele, o să ne scape.

— Dacă nu va fi printre cei arşi, nu veţi reuşi să îi

faceţi nimic. Plecaţi toţi, încercaţi să vă ţineţi unii de alţii şi să ajungeţi în primul loc populat. Apoi anunţaţi Tronul şi Sfântul Oficiu. Nu e altă soluţie.

— Ba este una, zise Vincennes. Putem trimite după ajutor. Unul din noi poate pleca chiar acum.

Inchizitorul clătină din cap.

— Unul sau mai mulţi, având în vedere cu ce ne confruntăm, nu va ajunge prea departe. Fără adăpostul zidurilor… nu are nici o şansă. Ar însemna doar să îl trimitem în braţele diavolului, iar noi să ne scădem şansele de a ne împotrivi. *Nu* o să facem asta.

Am crezut că vicontele o să mai protesteze, dar tăcu.

— Acum o să plecăm, zise de Guy binecuvântându-ne. Ne-am plecat toţi trei capetele în timp ce buzele lui palide şi subţiri şopteau cuvintele sfinte. Chalais îi sărută mâna. Aveţi putere, fiii mei, spuse reprezentantul Domnului, simt că deznodământul este aproape.

I-am strâns mâna lui Vincennes.

— Să te întorci, auzi?…

— Nu scapi tu aşa uşor de mine, râse el, şi după ce vor trece toate astea, o să petrecem pe domeniile tale cu fete şi vin. Poate să vină şi Armand, dacă îl lasă nevasta.

Apoi deveni serios.

— O să îl găsesc, să ştii. Nu scap niciodată o urmă. Şi dacă urmele duc în Iad, am să îl scot de acolo. Sunt cel mai bun vânător în viaţă.

Chiar era.

— Să nu-i laşi să facă asta, mai spuse. Indiferent dacă ne întoarcem sau nu… simt că se va ajunge acolo. Nu trebuie lăsaţi să ardă pe nimeni până nu avem dovezi.

— Nu văd cum aş putea să îi opresc de unul singur. Din fericire, nici Chalais nu părea prea convins.

— Mda, făcu Vincennes, dar Chalais se schimbă după cum are cheful. Băiatul ăla, Robert de Lumiers. Avocatul. Cred că te poţi baza pe el.

Am încuviinţat din cap. Şi eu mă gândisem la tânăr.

— Nu-i suficient. Altcineva?…

Vincennes încruntă o sprânceană, cugetând.

— Unul din servitori, Pierre Prevaux. Mi s-a părut destoinic şi cu capul pe umeri. Desigur că vă vor susţine şi cei pe care vor dori să îi execute, şi poate Giulianna Sellini şi Max Schwartz. Dar să nu vă încredeţi în ei nici o clipă. Nu uita că *nosephoros* e mai mult ca sigur cineva din castel.

Numai pronunţia cuvântului blestemat era suficientă ca să îmi îngheţe sufletul.

— Şi mare atenţie la pistoalele ducelui.

I-am promis.

— Haide, pleacă, ceilalţi s-au îndepărtat. Succes la vânătoare!…

L-am privit cum îi ajunge din urmă, cu ochii în pământ pe dârele însângerate care şovăiau, dispărând între copacii bătrâni şi strâmbi de la lizieră. Scorburile goale se holbau la noi ca găvanele unor ţeste de mort, iar cei trei tovarăşi ai noştri trecură de marginea codrului şi intrară în umbră. Se auzea clipocitul lui L'Eau d'Inferre iar frunzele şuşoteau poveşti cu demoni.

François Abel şi ducele de Chalais mă aşteptau mai încolo şi ne-am întors la castel, pentru a ne juca jocul cu Soarta.

Capitolul 39. Omul cu pentagrama

Nu cred că vreodată coridoarele Castelului de Lauras mi s-au părut mai mohorâte, camerele mai goale şi ornamentaţiile mai lipsite de rost. Totul arăta dezolant ca o parodie grotească, menită parcă să îşi râdă de noi. Mă simţeam cu adevărat singur. Mă simţeam cu adevărat neajutorat, pentru că mă obişnuisem cu Vincennes lângă mine. Curajul său, hotărârea, mintea lui ascuţită, toate făceau lucrurile mai simple. Dar acum vicontele Raoul de Vincennes lipsea, şi eu eram pe cont propriu.

Nu mai erau aici nici omul sfânt, nici şeful poliţiei. Eram vulnerabili. Şi, mai presus de toate, *ea* era vulnerabilă. Şi gândul ăsta îmi făcea inima sloi şi creierul piatră.

Eram îngrozit.

Pentru prima oară de când îl ştiam, ducele de Chalais arăta şi el nesiguranţă. Mergea tăcut şi fără chef, cu capul în piept şi sprâncenele încruntate. Ştiam la ce se gândea şi mă temeam.

Mă temeam că vom aprinde ruguri.

Lucrurile decurseră obişnuit până la căderea serii, dar tovarăşii noştri nu se întoarseră. Poate erau în pădure, urmărind dârele însângerate lăsate de morţi şi de cel care îi luase, încercând să îi găsească sălaşul. Sau poate se întorceau la castel cu mersul greoi şi privirile goale şi tâmpe ca ale lui Von Walter, cu sângele şiroind din beregatele desfăcute şi cu intestinele atârnând.

Poate veneau după mine.

M-am gândit la cum ar arăta Vincennes în întuneric, întinzând degetele cu unghii lungi şi murdare de pământ şi bolborosind cuvinte menite a mă pierde cu vocea lui de mort proaspăt, şi zeul fricii păşea alături de mine pe coridor, ţinându-mă încântat de mână.

Am făcut cum ne-a zis inchizitorul. I-am adunat pe toţi în sala cea mare, cu trofee de vânătoare pe pereţi şi catifele roşii la ferestre. Nu vroiam să privim afară. O veselie forţată schimonosea chipurile mesenilor, dar nu erau decât măşti la un carnaval al terorii. Simţeau cu toţii că se întâmplă ceva, că lucrurile se petrec iute.

Simţeau cu toţii că morţii veneau.

François Abel nu era de faţă. Conform înţelegerii, luase camerele oaspeţilor pe rând, nu numai ale suspecţilor. Ca inchizitor, ştia cel mai bine unde şi ce să caute. Era suficient un semn sau un obiect aparent nesemnificativ, pentru ca un om al Sfântului Oficiu să întrezărească prezenţa diavolului. Pentru asta era antrenat.

Chalais se aşezase la masă cu Giulianna Sellini şi domnişoara de onoare. Contesa se ţinea bine, dar părea extrem de preocupată. I-am evitat privirile pline de reproş, pentru că nu ştiam cum i-aş fi putut explica lipsa noastră de cooperare după ajutorul pe care ni-l acordase.

Thaddeus Beaummont se aşezase în faţa lui Huguet

de Castlenove. Nu ştiu dacă era o întâmplare, dar întâmplările nu mi se mai păreau probabile în ultimul timp. M-am întrebat dacă căpitanul gărzilor ar fi stat cu ei în caz că nu ar fi fost de serviciu. M-am gândit şi la ce îmi spusese marchiza despre spadasin şi despre vicontesă, şi m-am pomenit rugându-mă. Dar nu mă rugam pentru ca Dumnezeu să ne ţină în viaţă. Mă rugam pentru ca Huguet de Castlenove să fie cel vinovat. Şi mă mai rugam să mănânce stând cu spatele la mine.

Adrianna de Valois stătea cu Max Schwartz şi Josephine de Lauras. Aveam de gând să o iau de acolo, dar întâi trebuia să vorbesc cu tânărul Lumiers, care îi făcea curte unei Monique refăcute. Doctorul Perrigord, amărât, stătea cu soldaţii şi cu amantul contesei Sellini (remarcabil ce puţină atenţie îi dădea acestuia Giulianna; fie se certaseră de ceva vreme, fie nu fusese tot timpul altceva decât un însoţitor ocazional, la fel de bun ca oricare altul). L-am ochit şi pe Pierre Prevaux printre servitori, şi i-am dat dreptate lui Vincennes. Părea un flăcău zdravăn, stăpân pe el, şi ochii îi fugeau cu prudenţă în toate părţile. Eram convins că putea fi folosit fără probleme.

Cu scuzele de rigoare pentru Monique, l-am luat de braţ pe Robert de Lumiers.

— Facem câţiva paşi?… l-am întrebat.

Încuviinţă, fără a se arăta mirat. Când nu ne mai putea auzi nimeni, i-am vorbit cât am putut de direct.

— Ascultă, i-am zis, bănuiesc că te-ai prins şi tu că pe-aici lucrurile nu merg chiar cum trebuie.

— De ceva vreme, zise el, şi se uită către Castlenove. Ceilalţi s-au dus după ajutor?…

Era perspicace.

— Mai mult sau mai puţin, am răspuns. Dar dacă lucrurile merg prost, mă pot baza pe tine?…

— O să avem grijă de fete, spuse. De amândouă.

I-am strâns mâna.

— Ţine-te tare şi fii cu ochii în patru.

— După ce să mă uit?… întrebă, şi răspunsul mi-a venit pe loc.

— După o stea cu cinci colţuri.

L-am lăsat cu Monique şi m-am apropiat de masa marchizei. Vicontesa îmi surâse slab, şi am înţeles după paloarea feţei că era îngrijorată pentru comandantul jandarmilor. Am luat-o de braţ.

— În seara asta tu stai cu mine, am zis pe un ton care nu admitea împotrivire. Ordin de sus. Să ne scuze doamna marchiză.

— Oh, dar mă răpeşti, cavalere?… încercă ea o glumă.

— Cel puţin până se întoarce tatăl tău, am asigurat-o.

— *Cel puţin*?… râse, dar nu ca în alte rânduri. S-ar zice că ai intenţii serioase. Ai primit permisiunea tatei de a mă curta?…

— Într-un fel, i-am răspuns, dar nu mă simţeam acum capabil de jocuri, chiar dacă eram conştient că şi ea o face doar ca să îşi ascundă îngrijorarea. Dar eu nu aveam puterea ei.

Şi ştiam şi mult mai multe.

Ştiam despre morţi şi despre urme de animale, despre semne pe frunte şi despre cărţile lui Conrad Lorenz. Şi mai ştiam că deja se întunecase şi asta era de rău.

Am condus-o la masă. Era gingaşă şi fragilă ca o floare de crin şi aş fi făcut orice ca să o apăr. Chiar dacă se culca cu Huguet de Castlenove. Chiar dacă eram prea slab pentru ca protecţia mea să poată conta.

Chiar dacă în seara asta, aşa cum simţeam, aveam să murim cu toţii.

Noaptea venise şi se scurgea încet, în bătaia monotonă a pendulelor. O bufniţă ţipă într-un turn, în căutare de şoareci. Molii mari, pufoase, zburau anemic pe lângă torţe. Conversaţiile lâncezeau. Pe cer se ridica Luna Plină.

Beaummont se întoarse de la bucătărie cu o nouă farfurie de friptură. Cu sticla de vin în mână, Huguet se duse la una din ferestre, privind gânditor afară. Avea un aer aproape melancolic şi pentru o clipă m-am întrebat

dacă nu îl bănuiam pe nedrept. La urma urmei, nimeni nu văzuse la el însemnul animalului cu coarne.

Spadasinul văzu că mă uitam înspre el şi îmi făcu un semn discret din cap. Mă chema să stăm de vorbă.

Şovăitor, m-am îndreptat către Castlenove, căutându-l pe Chalais cu privirea. Ducele se aşezase chiar lângă uşă. M-am întrebat dacă făcuse asta ca să îi oprească pe alţii să fugă sau ca să poată s-o şteargă el primul. Avea reputaţia unui om curajos, mult mai curajos decât mine, şi până acum nimic nu dezminţea asta, dar mai ştiam despre el şi că îşi poartă întotdeauna de grijă.

Şi ce naiba făcea François Abel?…

Desigur, o percheziţie atentă putea să dureze, dar parcă dura prea mult. Oare avea să se mai întoarcă?… N-aş fi pariat un bănuţ de argint pe asta.

Probabil că era mort, mi-am dat dintr-odată seama, şi am strâns din dinţi ca să îmi înăbuş frica.

Am ajuns lângă spadasin. Mă privi cu tristeţe.

— Nu o să-i mai vezi niciodată, să ştii, spuse el, şi mi-am simţit gura năclăită şi limba cleioasă. Nimeni din cei de aici nu o să îi mai vadă. *În seara asta, pentagrama se va ivi din nou*.

— Ce spui acolo?… am icnit, înşfăcându-l de braţ.

— Dă-mi drumul, spuse rece, şi avea spada la şold aşa că l-am ascultat. Continuă mai blând: Ţi-am spus ce îţi puteam spune. Înţelegi ce doreşti. Începând din clipa asta, fiecare pe cont propriu.

Privi peste umăr.

— Cadavrele nu sunt suficiente, mai spuse. Decât pentru început. Vine însă momentul când Slujitorii Lunii Pline au nevoie de oameni vii, nu de rămăşiţele găsite în groapă. Atunci când le este cu adevărat *foame*.

Cu venele pline de plumb şi inima bubuind să se spargă, i-am urmărit privirea. Se uita la Thaddeus Beaummont.

Duhovnicul marchizei mânca. Carnea din farfuria lui părea *veche*.

Mi se contractă stomacul. Castlenove mă părăsi,

aşezându-se liniştit lângă preot. M-am întors la masă ca beat. Mă aflam în plin coşmar şi înaintam prin melasă.

Eram singur sau pe aproape, şi de data asta era noapte şi nu mai înfruntam nişte cadavre idioate… ci pe *creatorul* lor.

Nu aveam nici o şansă.

În încăpere intră François Abel.

Poate m-aş fi simţit uşurat, dacă nu i-aş fi văzut faţa. Era pământie. Prelatul nu arătase atât de rău nici când vomitase la groapă. Ne căută cu privirea pe mine şi pe Chalais, vorbind în şoaptă cu căpitanul gărzilor. Acesta întoarse capul. Abel arătă spre Beaummont.

Pe fruntea acestuia era o pentagramă însângerată.

Nu am apucat să mă ridic de la masă. Duhovnicul marchizei se înecă, în vreme ce mai mulţi oaspeţi se uitau la el cu ochii holbaţi, căci văzuseră steaua cu cinci colţuri. Thaddeus Beaummont scuipă ceva în farfurie.

Era o verighetă de aur.

Verigheta doamnei Perrigord.

Abel şi căpitanul gărzilor erau deja lângă el. Abel spuse:

— Te arestez, în numele Sfintei Inchiziţii. Fie ca Domnul să aibă milă de sufletul tău… dacă ai unul.

Vorbea cu Huguet de Castlenove.

Spadasinul râmjea.

— Mă arestezi *tu* pe *mine*?!… *Idiotule*!… Pentru ce?! …

Prelatul se bâlbâi. În spatele lui, căpitanul gărzilor trase spada şi avea în palmă, desenată clar, o pentagramă de culoare stacojie.

Îmi venea să leşin.

— Pentru vrăjitorie, blasfemii şi profanare de morminte. Pentru devorarea de mâncăruri interzise. Pentru pact cu diavolul şi urmarea învăţăturilor lui Conrad Lorenz, şi pentru alte orori şi spurcăciuni.

François Abel vorbea greu. O pată de urină i se lăţea pe robă.

— Ei bine, dacă este aşa… de ce nu mă arestează

stăpânul tău?… Unde îţi este *stăpânul*?…

— Te arestez eu, spuse căpitanul gărzilor printre dinţi şi cu faţa întunecată.

— Sfinţia Sa va fi aici în câteva clipe, spuse Abel cu dificultate, căutând speriat ajutor din priviri. Dar nu îl ajută nimeni.

— În câteva clipe, veţi fi toţi *morţi*, spuse spadasinul şi se ridică de la masă.

Razele sângerii ale Lunii pătrundeau prin fereastra deschisă. Abel se întoarse să fugă, dar se izbi de căpitanul gărzilor, care înjură şi păşi înainte.

Faţa lui Huguet de Castlenove se umplu, dintr-odată, de păr.

Capitolul 40. În lumina Lunii

Căpitanul gărzilor muri primul.

Lovitura îi smulse capul, iar sângele ţâşni în toate direcţiile din venele rupte, în timp ce tendoanele îi pocneau. Trupul i se bălăbăni pe picioare şi mâna încă îi mai ţinea spada. Prin fereastră se vedea Luna, rotundă şi sângerie ca un ochi scos.

François Abel se târa printre mese holbându-se aiurea în gol, cu picături mari de vomă atârnându-i în colţul gurii. Roba murdară de urină şi de sânge îl făcea să semene cu un vierme nătâng, scăpat din cârligul pescarului. Dacă omul Inchiziţiei fusese vreodată bun la ceva, asta se întâmplase cu un secol în urmă. Acum nu mai era decât un circar nebun la carnavalul Diavolului.

Al doilea muri Beaummont, şi am înţeles în sfârşit ce reprezenta pentagrama. Mâini de demon cu unghii de demon îl traseră pe duhovnic peste masă, şi un zgomot ca de hârtie ruptă se auzi când cel ce se ascunsese în spatele chipului lui Huguet de Castlenove îi sfâşie beregata şi îl azvârli în perete. Preotul se prăbuşi pe podea ca o păpuşă stricată, cu membrele rupte sub el şi având în frunte mai vizibilă ca oricând steaua cu cinci colţuri.

Nu am mai stat să văd cine a fost al treilea.

Am tras-o pe vicontesă spre uşă, doborând cu pumnul

un servitor care se împleticea către noi, şi m-am mişcat mai repede şi mai bine decât o făcusem vreodată. Ochii ei erau măriţi şi buzele îi încremeniseră într-un strigăt mut de teroare, dar mergea pe picioarele ei, chiar dacă oarecum sacadat, şi am realizat încă o dată cât era de puternică.

Mult mai puternică decât mine, căci eu *cedam*.

La doi paşi în spatele meu, Robert de Lumiers îşi târa iubita pe dale. Nu ştiu dacă era leşinată sau mai rău şi nici nu îmi păsa de asta. Nu mai îmi păsa decât de *ea*.

Peste tot în sala de mese, oamenii urlau şi îşi croiau disperaţi drum spre ieşire. Unii mureau.

Am văzut pentagrama conturându-se fulgerător pe mai multe chipuri, dar nu îmi dădeam seama ale cui erau. Îmi dădeam însă seama că uşa era departe.

N-o să ajungem, am priceput dintr-odată. *Va veni după noi*.

Cu coada ochiului, am surprins imaginea mea reflectată într-una din uriaşele oglinzi ale sălii, portretul jalnic al unui om cu ochi de nebun rotindu-se disperaţi prin încăpere, faţă albă de mort şi trup scuturat de tremur ca epilepticii şi beţivii. Iar dincolo de mine şi de cei care mai trăiau, am întrezărit găvanele roşii pe faţa păroasă şi sângele picurând din barba mânjită cu bale a monstrului, în timp ce lepăda lângă masa răsturnată trupul sfârtecat al domnişoarei de onoare.

Era Iadul.

Iar în mijlocul Iadului, mai era ducele de Chalais.

Înainta prin mulţime, îmbrâncind cu brutalitate pe cei care se agăţau de el; oamenii cădeau cu gura căscată în ţipăt şi o expresie de groază prostească vopsită pe feţe şi Chalais păşea peste trupuri, făcându-şi loc sistematic spre cel pe care îl ura de moarte. Chipul îi împietrise cu totul, gura cu buze răsfrânte păstra un rânjet ca o tăietură de lamă iar ochii albaştri îi străluceau reci. În mâna dreaptă avea o ţepuşă de vânătoare desprinsă de pe perete, lungă de un metru şi jumătate şi folosită de obicei la omorât mistreţi.

Ducele nu arăta speriat. Arăta hotărât să ucidă.

Atunci m-am împiedicat.

Am căzut, târând-o pe vicontesă după mine spre podea într-o volbură de dantele, şi m-am întrebat dacă o să apuc să mă ridic, dacă *ea* o să apuce să se ridice.

Credeam că nu. Eram *sigur* că nu.

Dar mâini cunoscute şi ferme ne susţinură. O robă albă cu negru, nu roba lui François Abel. Un bărbat în catifea întunecată, altul în costum de vânătoare. Chipuri familiare, hotărâte.

Salvarea.

Lacross îşi luă fiica în braţe în vreme ce inchizitorul mă sprijinea, şi am trecut dincolo de uşă şi de oroare.

Vincennes sărea deja peste mese, cu spada în mână, în ajutorul ducelui de Chalais.

Dar ducele nu avea nevoie de ajutor de la nimeni. Demonul se întoarse, abandonând un cadavru, pentru a-şi înfrunta singurul adversar, dar nu se răsuci la timp şi parul îl lovi dintr-o parte, străpungându-l cu violenţă. Vârful ascuţit ieşi pe la spate, rupând carnea prin haine şi blană. Sânge amestecat cu bale îi ţâşni monstrului din gura deschisă printre dinţi şi licantropul urlă tânguitor din gâtlej, clătinându-se. Chalais împinse parul cu furie şi îl doborî în genunchi.

Priveam fascinat. Priveam fascinaţi cu toţii.

Vincennes era foarte aproape, dar deja totul era terminat. Chalais continua să apese, cu faţa schimonosită de ură, iar ţepuşa de lemn ieşise aproape în întregime pe partea cealaltă; slujitorul diavolului bolborosea în sânge, cu capul căzut în piept. Cu un ultim efort, ducele înfipse parul până la capăt şi se dădu înapoi.

Îngenuncheat pe dalele mânjite cu sânge între cadavrele sfârtecate, demonul alunecă în moarte în lumina lunii, iar firele aspre de păr începură să i se retragă în răni, în vreme ce, încet-încet, chipul lui deformat redevenea cel al lui Huguet de Castlenove.

Capitolul 41. Un drum în pădure

Nu existau răniţi. Nu existau decât cei care muriseră. Erau destui.

În afară de căpitanul gărzilor, al cărui trup decapitat încă mai stătea în picioare într-un echilibru fragil, cu sângele gâlgâind din gâtul deschis, de sărmanul Thaddeus Beaummont şi de nefericita domnişoară de onoare, pe podele mai zăceau rămăşiţele a patru oameni.

Doctorul Perrigord fusese rupt pur şi simplu în două. Poate era mai bine că se întâmplase aşa. Sunt convins că nu şi-ar mai fi dorit să trăiască, după ce preotul scuipase verigheta soţiei sale. Unul din soldaţi murise, la fel şi unul din servitori. Membrele le fuseseră smulse şi aruncate, iar intestinele scoase din burţile despicate semănau cu gheme mari de şerpi alburii, însângeraţi. Nici amantul Giuliannei Sellini nu avusese o soartă mai bună. Monstrul îi despicase gura şi îi azvârlise partea de sus a capului pe una din mese. Toate victimele purtau cu ele o pentagramă care le pălea în palmă, pe piept sau pe frunte, pe măsură ce trupurile li se răceau.

— Îl vreau *împăiat*, scrâşni ducele de Chalais.

Ne adunaserăm cu toţii în jurul formei oribile care stătea în genunchi pe podele, cu bărbia în piept şi blana năclăită de sânge şi bale. În vârful ascuţit al parului care îi ieşea prin spate se adunaseră picături negre, vâscoase. Părul sur i se retrăgea în piele, iar pe alocuri începuse să-i cadă. În dreptul sfârcului stâng, acum vizibil pe pielea albă, avea un semn ars, semnul stelei cu cinci colţuri.

— Cum e posibil *aşa ceva*?… murmură Vincennes oripilat.

— Von Walter v-a explicat la masă, zise contesa Sellini. *Evolution Backwards*.

— Am să-l atârn de perete în sala de arme, lângă capete de mistreţ şi de urs, spuse printre dinţi ducele. Asta o să-l înveţe minte pe mareşalul de la Troye să se mai laude cu basiliscul adus din Indii. Îl fac de râs.

— Va trebui ars, spuse încet inchizitorul. Nu-l poţi păstra.

M-am aşteptat ca Chalais să se opună. În loc de asta,

lama lui aruncă un fulger, retezând mâna cadavrului de la cot. Ducele o ridică de jos şi scutură sângele, privind admirativ unghiile transformate în gheare.

— *Asta* pot să păstrez, spuse.

— Nu vezi că părul i se retrage?!… întrebă Vincennes iritat. Într-o oră va fi o mână ca oricare alta. Vei avea printre trofee o mână de *om*.

Ducele înjură.

— O păstrez, totuşi, se încăpăţână el.

Inchizitorul se îndreptă spre Abel. Acesta se ghemuise în unul din colţurile sălii, cu capul în mâini. Plângea în hohote.

— Adună-te, spuse de Guy sec.

Omul îşi ridică faţa spre superiorul său. Ochii mari, umflaţi, încercănaţi, aveau o privire tâmpă. Buzele îi tremurau, dar nu reuşi să articuleze vreun sunet. De Guy îi privi cu dispreţ roba udă.

— Ar trebui să te *ard* pentru asta, spuse.

Abel icni.

— Dar l-am identificat, şopti cu greu. Am vorbit cu servitorul căruia îi dăduse carnea, după ce am văzut rămăşiţele la el în cameră. Şi am încercat să-l arestez. Nu m-a ajutat nimeni.

— Te-a ajutat căpitanul gărzilor şi e mort, spuse inchizitorul rece. Au murit şi alţii. Oameni pe care trebuia să îi salvezi. Oameni care aveau încredere în tine.

Abel încercă să răspundă, dar un sunet neinteligibil îi ţâşni de pe buze când îl apucară convulsiile. Lacross, care tocmai începuse să organizeze evacuarea cadavrelor, se opri un moment să îl ajute, dar de Guy îi făcu semn să-şi continue treaba începută.

— Lăsaţi-l, spuse el. E izbăvirea.

L-am lăsat acolo să se zvârcolească pe jos, fără să îi mai dăm atenţie. Vincennes veni lângă mine.

— Măcar s-a terminat?… l-am întrebat în şoaptă.

— Se pare că da, zise.

— Cum de aţi ajuns tocmai la timp?…

— Am urmat urmele.

Îmi povesti. Dârele însângerate după care se ţineau înaintau adânc în pădure, devenind uneori mai şterse printre copaci, alteori recăpătându-şi claritatea. La un moment dat, găsiră un luminiş, cărora urmele îi dăduseră târcoale. Părea că animalul abandonase cadavrele şi se învârtise mai mult timp, pentru că ceva îi atrăsese atenţia.

— Ce anume?…

— Un cerc de iele.

Ştiam ce erau cercurile de iele. Ştiam şi ce erau *ielele*. Mi-am amintit formele rotunde, de iarbă carbonizată, care apăreau peste noapte în Belle-Tanoq, şi poveştile cu femeile frumoase care dansau goale, ducând călătorii la nebunie şi înecându-i în mlaştini. Când aveam doisprezece ani, mă strecurasem cu Louis şi cu Armand pentru a vedea un astfel de dans, într-un loc ştiut, într-o noapte cu lună. Nu văzusem femei frumoase şi goale dansând, dar am văzut cercurile. Şi în noaptea aia au dispărut trei oameni.

— Se pare că le-a simţit cumva, zise Vincennes. Indiferent ce erau. Le-a pândit dintre copaci o vreme, dar nu a îndrăznit să se apropie.

Altă dată, Vincennes ar fi căutat o explicaţie pentru cerc. Acum nu mai era cazul.

Au urmat apoi indiciile printre frunze, în timp ce se lăsa înserarea. Scobită într-un deal, au găsit o văgăună. Totul arăta că fusese locuită sau măcar vizitată, nu cu mult timp în urmă. Existau rămăşiţele unui foc şi un cufăr. Într-un colţ, era un maldăr de oase.

Oase de om.

— Se vedea că fusese roasă carnea de pe ele, zise vicontele obosit. În unele cazuri fusese gătită. Erau acolo şi un cazan şi o farfurie de alamă. De cele mai multe ori mâncase însă direct de pe os, fără să se mai obosească cu fierberea. Dar a păstrat capetele.

Am aruncat o privire către fostul preot îngenuncheat încă, cu aproape toate trăsăturile umane revenite în moarte şi l-am blestemat.

— În cufăr am găsit cartea lui Lorenz. *Nopţile fiarei*

care sapă. Nu m-am uitat la ea decât fugitiv, dar am văzut gravuri care mi-au făcut să-mi doresc să nu mai fiu în viaţă. În ea erau toate amănuntele, toate sacrificiile şi ospeţele scârboase care făceau ca un om să capete caracteristici de *animal*. Iar la gura peşterii, urmele după care ne ţineam deveniseră deja *umane*.

Era cumplit. Dincolo de închipuire. Voma îmi urca din nou pe gât.

Vincennes continuă.

— Acum totul îmi devenise clar, dar l-am întrebat totuşi pe inchizitor dacă a mai văzut ceva similar în investigaţiile sale. *O singură dată*, mi-a spus. *La Gevaudan*. Când mă gândesc acum, îmi dau seama că am fost norocoşi. Acolo nu au murit şapte oameni… ci două sute.

Dacă eram cu adevărat norocoşi, eu unul nu-mi dădeam seama.

— Şi boala?… Morţii?… Ce legătură?…

Vincennes ridică din umeri.

— Vrăjitorie. Nu poţi ajunge la o astfel de *schimbare* decât prin vrăji, iar vrăjile cer victime. Răul pe care îl căra în timpul zilei în el, dar nu îl lăsa să se vadă… trebuia preluat de cineva. Presupun că *asta* e explicaţia.

— Dar… amanta?… am întrebat, şi cu un spasm m-am gândit la vicontesă. Ar putea fi implicată?…

— Mă îndoiesc. N-am găsit decât o singură pereche de urme. Nici nu sunt sigur că a avut vreodată vreo amantă. Probabil cei omorâţi în duel îi descoperiseră secretul. Iar pe ultimul pur şi simplu l-a mâncat, nu l-a dat la animale cum se crezuse.

— Dar dacă ar fi *avut* totuşi o amantă… am insistat. Cine crezi că ar fi putut fi?… Poate cineva dintre oaspeţi?… Poate… Giulianna Sellini?…

— Aş zice că nu. Contesa e implicată până în gât în magie şi vrăji, dar pare că s-a axat în primul rând pe latura sexuală, ceea ce aici nu e cazul. În plus, italianca nu e proastă deloc. Nu ar merge atât de departe. Deşi poveştile despre faptul că face sex cu *animale*… Păru contrariat. Nu aş putea să-ţi spun, conchise în cele din urmă.

— Dar tu ce părere ai?…

— Păi, oftă el, n-aş fi vrut să o zic, dar eu aş paria pe marchiză.

L-am privit buimăcit.

— Ce tot spui?… E absurd!…

— De ce?… ripostă el. Toată lumea ştie că erau apropiaţi. Se cunoşteau din copilărie. După ce el a îmbrăcat sutana, umblă vorba că ea ar fi păcătuit cu fratele ei. Când Castlenove s-a răspopit, Dorian de Lauras şi-a luat zilele. Cam multe coincidenţe. Mie mi se pare că se leagă. Voi fi cu ochii pe ea.

Nu mai ştiam ce să zic. La asta nu mă gândisem. Avea sens. Avea sens şi îmi plăcea, pentru că susţinea nevinovăţia vicontesei şi dădea un motiv minciunilor pe care mi le spusese marchiza.

Categoric, teoria îmi plăcea al dracului.

— Dar… am mai încercat o dată, ca să îmi iau cu totul piatra de pe inimă, tocmai că toată lumea ştia de apropierea lor, era prea evident… Unde-i misterul?… I-ar fi bănuit imediat oricine…

— Zău?… Tu i-ai bănuit?… se interesă el.

Am tăcut. Eu o bănuisem pe vicontesă. Eram, fără îndoială, nebun.

— Vezi?… spuse Vincennes. Dar stai liniştit. N-o văd pe femeia asta aprinzând lumânări şi fierbând copii dezgropaţi. Cred că suntem în siguranţă. Probabil nu ştia de… *activităţile* lui. Şi în nici un caz de *amploarea* lor. Cel mult să îl fi bănuit că se joacă cu focul.

Nu eram atât de sigur. Încercase să arunce bănuielile pe copilă. Din punctul meu de vedere, dacă era în stare de asta… atunci marchiza era în stare de orice.

Sala fu golită, slujbele ţinute şi cadavrele arse în curte. Rugurile aruncau umbre demente în noapte, în timp ce mirosul de carne prăjită devenise, chiar şi în aerul liber, de nesuportat. Opinia generală era că totul se terminase, dar pentru siguranţă inchizitorul decise să aşteptăm zorii în turn, dormind în aceeaşi încăpere şi făcând de gardă cu schimbul. A doua zi urmau să se efectueze ultimele

cercetări şi să se decidă dacă vom părăsi în sfârşit zona sau dacă vom rămâne până când vor dispărea ultimele semne de boală. Din câte îl cunoşteam pe de Guy, probabil avea să aleagă a doua variantă.

S-a aranjat fiecare cum a putut, şi s-au adus pături. Eram cu toţii morţi de oboseală, dar evenimentele cumplite prin care trecusem nu prea ne îndemnau la somn. Am stabilit gărzile şi am început apoi să picotim fiecare în scaunul lui şi unii pe podele, într-o stare intermediară între leşin şi trezie. Vicontesa de Valois, epuizată, se cuibărise în braţele protectoare ale tatălui ei, ai cărui ochi cenuşii rămăseseră vigilenţi în lumina slabă a torţelor. François Abel se biciuia într-un colţ, dar nimeni nu îi lua penitenţa în seamă.

Mie mi-a venit rândul la veghe aproape de dimineaţă. Căzusem împreună cu Robert de Lumiers şi ducele de Chalais, şi îmi ţineam ochii deschişi cu mare dificultate. Vicontesa respira regulat, dormind ca un îngeraş cu capul pe umărul poliţistului. Era palidă şi cu părul răvăşit, dar făcuse minunat faţă situaţiei. O priveam parcă pătruns de o minune şi îi mulţumeam lui Dumnezeu că tânăra era în siguranţă.

Apoi diavolul îl trimise pe Hypnos, sau poate eu eram prea slab şi prea obosit. Nu ştiu cum de am adormit, ştiu doar că am visat vise rele. Era un cerc de iazme frumoase şi în jurul lor palpitau flăcărui stranii de culoare albastră. Clopoţei aurii le zornăiau delicat la picioare, cristalin şi deopotrivă malefic. La marginea cercului, între trunchiurile a doi copaci, ochii roşii ai omului-lup îi sclipeau pe faţa păroasă. Una din iazme se întoarse cu mişcări de felină şi şuieră înspre el, iar dihania se pierdu printre frunze. Chipul iazmei era cel al Giuliannei Sellini; trupul îi era gol şi graţios şi scăldat în sudoare, iar între picioare i se contura pentagrama ca un îndemn spre păcat.

— Trezeşte-te!… urlă ducele de Chalais, zgâlţâindu-mă cu furie de umăr. Pentru numele lui Dumnezeu, dar trezeşte-te odată!…

M-am ridicat clipind năucit în lumina slabă a

dimineţii. Torţele erau stinse, iar în încăpere erau mult mai puţine chipuri decât ar fi trebuit.

— Ce se întâmplă?… am îngăimat eu.

— Ai adormit, am adormit cu toţii!… *Ne-a* adormit!…

Nu înţelegeam nimic. Ducele spumega. Cu chipul schimonosit, strigă la mine:

— Ticăloasa aia mică era amanta lui Castlenove!… Ne-a tras pe sfoară pe toţi, până şi pe inchizitor!… Ea l-a transformat pe dobitocul ăla în *animal*, folosind *invocaţia a patra*!… A ei era cartea cu gravuri blestemate!… Acum a plecat, i-a luat şi pe alţii cu ea… şi ne-a închis înăuntru!…

Partea a-IV-a
Crucea şi rugul

Dumnezeu ne-a dat Focul ca să alungăm Umbra. Şi ni l-a mai dat, de asemenea, ca să ardem în el.
— Cater Hypnotistul, ***Cum ne putem feri de Daruri***

Capitolul 42. Sub zăvor

Ticăloasa aia mică era amanta lui Castlenove.

Aşadar era adevărat. Toate bănuielile acelea cumplite… M-am ridicat clătinându-mă în picioare, ca un nebun beat, trecându-mi mâna prin păr, peste faţă. Totul în jur durea.

Visam, nu se putea altfel. *Încă* visam.

Nu visam, desigur. Chalais era lângă mine, cu părul blond răvăşit şi ochii albaştri aruncând fulgere de furie. Peste umărul lui, l-am văzut pe inchizitor în picioare, cu şiragul de mătănii în mână şi capul în piept; un zâmbet mohorât îi flutura pe buzele strânse. Lacross şi Vincennes examinau uşa. Prietenul meu era palid şi transpirat şi clătina din cap nemulţumit, răspunzându-i ceva şefului Poliţiei.

Iar în cealaltă parte a încăperii, cu cearcăne mari la ochii frumoşi, cu faţa trasă şi rochia de dantelă mototolită, uitându-se în direcţia mea, se afla vicontesa.

Am înţeles dintr-odată. *Ticăloasa aia mică* era

Monique.

Din doi paşi am fost lângă *ea*. În gând, i-am mulţumit Domnului, însă mă bâlbâiam. M-am lăsat într-un genunchi şi am sărutat încheieturile palide şi delicate ale copilei, şoptind răguşit:

— Iartă-mă. Iartă-mă. Iartă-mă.

— Arthur… făcu ea încurcată, nu se cuvine…

Avea dreptate. M-am ridicat imediat. Ducele mă privea năucit şi suspicios, probabil crezând că înnebunisem. Ce-i drept, fusesem aproape.

Încă eram.

— Scuzaţi-mă, am spus tare, făcând un efort, sunt tulburat.

— Nu face nimic, şopti ea lăsându-şi privirea în jos pentru ca buclele aurii să îi ascundă roşeaţa dulce care îi invadase obrajii. Suntem tulburaţi cu toţii.

— Degeaba, spuse Vincennes de lângă uşă. E din stejar gros, şi e ferecată pe dinafară. E construită special pentru a rezista la asediu. Nu avem cum să o spargem.

— Să-i dăm foc, propuse Chalais.

Nu îi ascultam cu prea multă atenţie. Încă încercam să înţeleg ce se petrecuse. Cei patru bolnavi rămaşi, Monique, soldatul, servitoarea şi lacheul căruia aceasta îi transmisese infecţia, dispăruseră cu desăvârşire. Dispăruse şi Robert de Lumiers.

Marchiza, Max Schwartz, Giulianna Sellini, cel de al treilea soldat şi Pierre Prevaux erau aici. La fel şi François Abel, doar că nimeni nu îl mai punea la socoteală.

Vincennes şi ducele continuau să discute în contradictoriu.

— Ca de obicei, te încăpăţânezi aiurea, spunea vicontele. Lemnul ăsta nu arde. Şi chiar dacă ar arde, n-am chef să mor prăjit. Focul s-ar putea întinde, şi noi n-avem cum să îl stingem şi nici pe unde să ieşim.

Chalais înjură.

— Poate reuşim să scobim uşa cu pumnalele, fie direct în lemn, fie în piatra din jurul balamalelor, propuse şeful Poliţiei.

Vincennes se gândea.

— Putem încerca, acceptă el, dar probabil că nu vom izbuti decât să ne ciobim lamele. Şi o să dureze un *secol*. Iar noi n-avem un secol la dispoziţie. Or să se întoarcă diseară. Vor fi *flămânzi*.

— Cât timp nu avem altă alternativă… mârâi ducele, şi introduse imediat pumnalul în canat, încercând să desprindă câteva aşchii. La un semn, Prevaux şi soldatul i se alăturară, şi, cam în scârbă, îi imită şi Vincennes. Nu avea rost să mă duc şi eu, era deja mare învălmăşeală la uşă şi n-am fi făcut decât să ne încurcăm unii pe alţii. Era preferabil să lucrăm cu schimbul. M-am aşezat lângă vicontesă, care îşi trase pătura pe genunchi şi îşi lăsă mâna într-a mea. În cameră era rece.

— Te descurci?… am întrebat.

Zâmbi curajoasă.

— Ca şi tine. Întotdeauna.

Mie nu mi se părea că mă descurcam.

Însoţită de Schwartz, marchiza se apropie de noi.

— Copilă. Am crezut că eşti tu. Mereu am crezut că eşti tu. Îţi datorez scuze.

Până la urmă nu mă minţise. Monique folosise un paravan, sugerând că intermediază întâlnirile lui Castlenove cu o altă persoană, când de fapt fusese tot timpul vorba de ea. Era aproape normal ca marchiza să se lase indusă în eroare. *Aproape*, dacă n-ar fi fost vorba despre Adrianna de Valois.

— Am crezut, cu toţii, diverse. Nu sunteţi dumneavoastră singura care s-a înşelat, zise blând vicontesa.

Mă privi cu ochii ei căprui aurii, şi reproşul mut îmi frânse sufletul în două.

— Cum ai putut?… şoptiră buzele ei, mult prea aproape.

Nu aveam ce îi răspunde.

Schwartz fu chemat la uşă să îi ia locul soldatului. Lacross îl schimbă pe Vincennes.

— Nu e bine, spuse vicontele ştergându-şi sudoarea

care îi picura din păr. Nu o rezolvăm în felul ăsta.

Se uită spre pendulă. Timpul trecea.

— Ferestrele au rămas deschise, spuse de Guy de lângă pervaz.

Ne-am uitat unii la alţii. Chalais se opri din scobit. Vincennes se duse lângă inchizitor, cu o sclipire bruscă în ochi şi mişcări agile.

— Suntem într-un turn, se auzi glasul aspru al lui Lacross. Nu putem ieşi pe acolo.

Vincennes se holba pe fereastră în golul de dedesubt. Ne-am apropiat, Chalais, eu şi cu vicontesa.

— La dracu', se hotărî vicontele. Eu pot.

— Şi eu, spuse ducele. Sunt sigur de asta.

Am privit în hăul de sub pervaz, colţuri peste colţuri de piatră abruptă acoperite cu muşchi lunecos, cu prea puţine puncte de sprijin. La înălţimea aceea, vântul bătea puternic, făcând să fluture puţina iederă care crescuse pe turn.

— Te-ai ţicnit?… l-am întrebat pe Vincennes. E un turn de asediu. Nu ai cum să cobori.

— Turnurile de asediu sunt concepute ca să nu poţi să te *caţeri* pe ele, nu ca să nu le poţi *coborî*. Credeţi-mă, e singura soluţie. Pot să o fac.

Nimeni nu spuse nimic.

— Într-o oră sunt jos. Într-o oră şi douăzeci de minute, vă deschid uşa.

— Vin cu tine, zise Chalais.

N-aveam nici un dubiu că amândoi înnebuniseră.

— Mai bine să scobim prostia asta de lemn. Poate reuşim aşa. Poate îi smulgem încuietoarea.

Încercarea mea nu păru să îi intereseze.

— N-aveţi decât să scobiţi în continuare. Ducele rânji. Sunt mai bune două planuri decât unul. Iar noi am plecat.

M-am uitat panicat la de Guy, apoi la comandantul jandarmilor. Nu îmi întoarseră privirea.

— Domnul să vă ajute, copiii mei, spuse blând inchizitorul. Domnul să ne ajute pe *toţi*.

Capitolul 43. Coborârea

Vincennes încălecă pe pervaz.

— Baftă, i-am spus. O să mori.

El râse.

— Nu-ţi face griji, mi-am petrecut copilăria pe stânci de trei ori mai abrupte ca asta. N-ai auzit de capre negre?! …

— Am auzit de capre negre. Am auzit şi de cei care le vânează.

— Mortăciunile alea?!… rânji el bine-dispus. Din câte îmi amintesc, erau cam lipsite de vigoare în timpul zilei.

L-am contrazis.

— Monique umbla în plină lumină şi era bine mersi.

— Cu una mă descurc, făcu el. Chiar şi cu două.

Nu i-am gustat gluma.

— Hai, pleacă, l-am gonit eu supărat. Mă enervezi.

Rânji din nou încrezător şi îşi începu coborârea în abis.

Era suficient să mă uit spre pământ şi mă lua ameţeala. Distanţa era uriaşă, şanţurile cu apă se vedeau ca nişte dungi negre, iar vântul şuiera printre colţurile de piatră. Dar vicontele se lăsă în jos sigur pe el şi începu să se mişte cu agilitatea unei maimuţe, căutând intrândurile cu mâna şi folosindu-se de fiecare denivelare sau rădăcină la care putea ajunge. În câteva clipe era deja vreo patru metri mai jos.

Chalais îl urmă fără să şovăie.

Ducele era mai puţin rapid. Se deplasa înjurând printre dinţi, cu sprâncenele încruntate, atent la fiecare mişcare. Mâna însă nu îi tremură niciodată, şi deşi rămase în urmă, sângele lui rece ca şi dexteritatea îi erau demne de admirat. Compensa prin ambiţie şi hotărâre ceea ce îi lipsea din experienţă. Se descurca.

Se descurca al naibii de bine.

Curând începură să se micşoreze, două mogâldeţe întunecate la distanţă una de alta, alunecând ingenios spre pământ.

— Or să reuşească, spuse de Guy. În numele Domnului.

Ne-am întors cu toţii la treabă. Lucram în schimburi şi timpul curgea. Ne-am ciobit pumnalele, pe unele ni le-am rupt, apoi am înfăşurat lamele în pânză şi am săpat cu ele. Trecu o oră, trecură două. Orologiul bătea sinistru, ca pentru morţi.

Lacross se opri când lama începu să îl taie prin ţesătură şi o înfăşură din nou, folosind o bucată din propria lui cămaşă.

— Ar fi trebuit să ajungă, spuse.

Ar fi trebuit. Dar nu ajunseseră. Nu auzisem nici un strigăt al vreunui om în cădere, înainte de a se zdrobi de pietrele curţii, deşi ascultam chircit de teamă în fiecare secundă. Nu auzisem decât vântul, urlându-şi poveştile de groază în timp ce se încolăcea printre stânci. Ceea ce însă nu însemna nimic. Unii pot să moară fără să facă zgomot.

— Poate că sunt închise toate uşile până aici, am spus cu speranţă. O să le ia ceva timp să le deschidă.

Lacross ridică din umeri. Lângă mine, François Abel desprindea aşchii lungi cu ajutorul unui cârlig de fier, iar faţa îi era numai apă. Max Schwartz avea o bardă cu el, dar am fost cu toţii de acord că putea fi mai utilă în cursul serii. Folosită pe uşă, s-ar fi frânt după câteva lovituri.

Veni amiaza.

Mă simţeam sleit şi aveam mâinile numai rană. În ciuda repetatelor perioade de odihnă, lucrul era deosebit de extenuant, şi nu înaintasem prea tare. După estimările mele, ne-ar fi trebuit cel puţin două zile ca să răzbatem.

Şi nu aveam două zile. Ultimele pumnale vor ceda şi ele curând. Erau făcute pentru a tăia carne moale, mai mult ascuţite decât rezistente, iar majoritatea spadelor erau arme de paradă, nu de război. Ca şi cum ai fi săpat un mormânt cu linguriţa.

Mai multe morminte.

— Vreun pasaj secret, ceva?… am întrebat. Doamnă marchiză?…

Josephine scutură tristă din cap.

— Chiar dacă ar fi, nu le ştiu. Am intrat de curând în posesia castelului şi nu mi-am bătut capul cu asta. L-am văzut ca un moft, nici măcar nu l-am vizitat în întregime. Mă tem că nu sunt mare amatoare de artă, se scuză ea. Dar oricum nu are rost să căutăm. Din câte mi s-a comunicat, erau câteva, dar unchiul meu le-a zidit pe toate.

Întrebarea fusese mai mult retorică, iar marchiza răspunsese doar ca să treacă timpul. Pasajele secrete nu sunt niciodată acolo când ai nevoie de ele, decât în cărţi.

Se auzi o bătaie în uşă. Una singură. Tare.

Am sărit îngroziţi înapoi, împleticindu-ne pe picioare. Lemnul scobit se murdărise de sânge din cauza rănilor de pe mâini, şi uşa arăta acum de parcă era vie şi plânsese.

— Noi suntem, trecu prin lemnul gros vocea estompată a lui Vincennes. … Ce-i asta?… Fir-ar al dracului să fie!…

Apoi lovituri repetate în lemn, şi înjurăturile ducelui.

— Ce se întâmplă?… am întrebat tensionat. Sunteţi bine?… De ce nu deschideţi?…

— Suntem bine, spuse vicontele pe un ton ce sugera contrariul. Nu putem deschide.

Îmi venea rău din nou.

— De ce mama dracului nu puteţi deschide?!… am icnit eu.

— Pentru că au turnat ceva peste zăvoare, un fel de metal topit, şi au înfundat şi broasca, de-aia. S-a terminat. Nu avem ce să-i facem. Va trebui să rămânem la planul iniţial.

Am privit îngrozit scobiturile jalnice şi murdare.

— Nu o să reuşim, am spus. Nu la timp.

Mi l-am închipuit de cealaltă parte a uşii ridicând din umeri.

— O să încercăm din afară, voi dinăuntru. Poate că totuşi.

Nu părea optimist. Nici nu avea de ce să fie.

— Vedeţi dacă găsiţi ceva, vreun berbece, am oftat, reapucându-mă cu disperare de lucru. Iar lemnul se

opunea.

— Da, l-am auzit pe Chalais, marchiza a adus o groază de berbeci la nuntă. Plănuia să se închidă în dormitor şi nu vroia să îşi lase soţul fără unelte pentru asediu.

— Sunt o sumedenie de pumnale şi săbii în sala de arme, şi ceva pistoale, fără pulbere, bineînţeles, dar cam atât, preciză prietenul meu. E un castel destul de puţin îngrijit, să ştii. Bătrânul Lauras-Montale nu era foarte preocupat de arme… şi nici de alte ornamente, că veni vorba. Iar doamna marchiză a avut, din câte înţeleg eu, cu totul altele pe cap.

— Dacă am fi avut mai mult praf de puşcă, puteam încerca să aruncăm uşa în aer. Vocea lui Chalais era parţial acoperită de zgomotul sec al pumnalelor care lucrau. Dar n-am adus cu mine decât câteva încărcături, şi pe unele le-am irosit. Credeam că vin la o nuntă.

Una din arme se rupse şi Pierre Prevaux se tăie la mână. Era pentru a treia oară.

— De ce aţi întârziat?… l-am luat pe Vincennes la rost, în timp ce marchiza îi pansa servitorului rana. Ne-am speriat.

— Chalais a găsit o arătare pe coridor. Era în primele stadii ale transformării şi asta îl făcea confuz şi speriat. Probabil s-a rătăcit de ceilalţi şi a nimerit într-o fundătură. L-a prins ziua şi s-a ghemuit într-un colţ, ferindu-se de lumină. Ducele i-a dat foc.

— Serios?… Bună treabă. Asta înseamnă cu unul mai puţin. Care din ei era?…

— După uniformă, aş zice că era soldatul.

Până la urmă mai rămăseseră patru. Poate scăpam.

Afară începea să se însereze.

— Auzi, am zis, vine noaptea. Cred că ar trebui să vă întoarceţi. Nu o să terminăm la timp.

— Să ne întoarcem?!… Chalais râse tare. Imposibil. A fost groaznic şi să coborâm, dar de urcat… nici o şansă.

Viermi reci mi se încolăceau pe şira spinării.

— Nu puteţi rămâne acolo, am insistat. Sunteţi

descoperiţi. Or să vă atace din toate părţile.

— Atunci, taci şi hai să scoatem dracului uşa asta.

Îmi luă locul de Guy, care era odihnit. M-am întors lângă vicontesă. Tânăra îmi pansă mâinile cu delicateţe.

— Spune-le să plece, Arthur. Spune-le să se salveze, să se închidă într-o cameră. Nu putem să-i lăsăm pe coridor. Or să-i *mănânce*.

— N-or să asculte. Nu Vincennes, şi cred că nici ducele. Sunt amândoi ca nişte catâri. De altfel, cred că tocmai se ceartă cu inchizitorul.

Aveam dreptate.

— Aveţi datoria să trăiţi, spunea de Guy autoritar. Dacă noi nu trecem noaptea, cineva trebuie să anunţe Sfântul Oficiu. Nu-i putem lăsa să scape nepedepsiţi.

— Dacă voi nu treceţi noaptea, ne vor hali în pădure în noaptea următoare, ripostă ducele. Împreună, poate că reuşim. Separat… suntem morţi cu toţii.

Lamele rămase lucrau frenetic. Noaptea venea.

Capitolul 44. Cavalerii groazei

Transpiraţia îmi picura de pe frunte. Lama cu care săpam în uşă era roşie în întregime. Lemnul la fel.

— De ce crezi că nu ne-a omorât în somn?… l-am întrebat pe Lacross.

Poliţistul ridică din umeri.

— Pentru că n-ar fi *putut*, interveni Giulianna Sellini, care ne auzise. Majoritatea *odraslelor* ei erau în primele stadii ale *condiţiei*. Nu ar fi fost capabilă să conducă un atac *controlat*. Şi somnul pe care ni l-a indus nu era foarte profund, cel puţin nu la toţi. Eu m-am trezit de două ori când am simţit mişcare prin cameră, iar inchizitorul abia picotea. Era mult mai simplu şi mai sigur să-şi adune *creaţiile* şi să ne închidă aici, dându-şi timp pentru a le dezvolta *aptitudinile*… şi *foamea*.

— Sau, poate, de dragul jocului, opină de Guy apropiindu-se ca să îl schimbe pe soldatul rămas. Pentru unii ca ei, vânătoarea nu are nici un farmec dacă prada nu se opune.

De undeva din spatele meu răsună vocea marchizei.

— Ceea ce nu înţeleg *eu*, este de ce nu lăsăm uşa aia aşa cum e. Poate că noi nu putem să *ieşim*… dar nici ei nu pot să *intre*.

— Cred că sunt ceva mai puternici decât noi, totuşi, o lămuri Lacross sec. Von Walter cu siguranţă era.

M-am oprit să-mi dau la o parte părul din ochi. Nu mai găseam eşarfa cu care îl legasem. Torţele aruncau umbre însângerate pe pereţi. Afară aproape se înnoptase.

— În vreo trei ore am putea să terminăm, l-am auzit pe Vincennes dincolo de uşă.

— Nu cred că mai avem atât de mult timp, i-am răspuns prin lemnul scobit.

— Nu mai avem timp *deloc*, zise Sellini. Sunt în curte.

Ne-am întors spre ea cu ochii holbaţi prosteşte. Contesa stătea la fereastră, privind în golul de dedesubt. Vântul îşi şoptea vorbele îngheţate şi nimic nu era de bine.

De Guy se îndreptă spre fereastră. Şovăitori, câţiva din noi l-am urmat. Alţii continuară să sape.

— Chiar *sunt*, spuse inchizitorul.

Distanţa era prea mare ca să distingem cu claritate ce se petrecea în umbre, dar câteva siluete se mişcau pe pietrele curţii, unele târându-se, altele şchiopătând. Una din ele se deplasa cu mai multă uşurinţă, şi sclipind palidă ca un giulgiu, am recunoscut rochia albă a lui Monique.

— Nu pot *urca*, nu-i aşa?… am întrebat fără prea mare speranţă. Sunt încă greoi…

De Guy îmi aruncă o privire care îmi dădu răspunsul, şi nu era cel pe care îl aşteptam.

În aceeaşi secundă, silueta în alb începu să *urce*.

Ne-am uitat la ea fără să ne putem desprinde privirea, urmărind cutremuraţi cum se căţăra ca o şopârlă hidoasă, cu braţele şi picioarele goale larg depărtate şi ochii lucind roşu în întuneric. După ea se mai căţăra unul, cu mişcări sacadate dar totuşi sigure, şi apoi altul porni după el.

Morţii *urcau*. Urcau *cu toţii*.

Ne-am repezit înspăimântaţi la uşă. Cei care nu mai

aveau pumnal smulgeau aşchiile cu mâna. La geam rămăseseră doar inchizitorul şi Giulianna Sellini.

— Ce se întâmplă?… icni Vincennes.

— Vin *încoace*.

Una din armele de dincolo de uşă îşi încetă lucrul. Apoi Vincennes spuse:

— Eu mă *întorc*.

L-am auzit pe Chalais blestemând.

— Nu te poţi *întoarce*. Ai văzut şi tu cum sunt stâncile alea. O să îţi rupi gâtul şi nu va folosi la nimic.

— Raoul, rămâi acolo, am spus speriat. Să scoatem uşa.

— Dacă vin înapoi, voi fi în spatele lor. Îi prindem la mijloc.

— Faci ce vrei, scrâşni Chalais. Eu sap. Poate aş putea să mă caţăr pe prostiile alea, *ziua*, dar să mă mai şi bat cu morţii în timpul ăsta… mulţumesc, nu.

— Atunci rămâi. E mai bine aşa, decise vicontele, şi apoi am început să strigăm la el, şi eu şi marchiza şi vicontesa.

— Degeaba, spuse ducele de dincolo. A plecat. Dar eu mai am puţin şi cred că desfac balamaua asta. Încercaţi şi voi în stânga, după…

Se opri dintr-odată.

— Cred că e unul pe coridor, spuse apoi. Vine la mine.

Ne-am uitat unul la altul cu feţele ca prima zăpadă.

— Opreşte-l, spuse Lacross printre dinţi.

— O să-l opresc.

În clipa aceea l-am auzit pe inchizitor.

— Lăsaţi uşa. Veniţi aici, ne chemă el.

— E unul pe culoar, am strigat, îndreptându-mă totuşi spre fereastră.

— N-o să treacă de duce.

— Drace, spuse Chalais de cealaltă parte. Sunt doi.

M-am oprit la jumătatea drumului.

— Cum adică, *doi*?!… Sunt *trei* care urcă zidul!…

Vocea lui Chalais suna tensionat.

— Or fi, spuse. Dar vă zic că mai sunt doi aici… pe puţin.

Tremura carnea pe mine.

— De unde a mai apărut *unul*?… am îngăimat.

— N-are importanţă, spuse inchizitorul, şi ochii îi ardeau sub sprâncene. Îl vom ucide. Îi vom ucide pe *toţi*.

Şi cu o mişcare sălbatică, deschise larg fereastra, aplecându-se în afară. Pentru moment, m-am temut că înnebunise, dar apoi am văzut crucea în mâna lui şi am înţeles ce încerca să facă.

Creaturile erau destul de aproape. Monique înainta cu buzele roşii deschise şi limba ascuţită atârnând printre dinţi. Mai jos decât ea, Robert de Lumiers se agăţa cu putere de pietre, iar mâinile cu unghii murdare i se roteau cu totul, ca şi cum erau frânte. Faţa îi era urâtă şi pătată. Semăna cu un şobolan de canal. Imediat după el se căţăra servitoarea, scoţând nişte sunete neplăcute, care aminteau de orgasm.

Iar orgasmul amintea de moarte.

Dincolo de uşă izbucniră înjurături, şi un zgomot ca de încleştare dementă, iar Monique se mişcă cu repeziciune pe zid, aproape acum de fereastra deschisă. Inchizitorul ridică crucea.

— *In Nomine Domini*, tună el. *Vade retro*!…

Era pentru prima oară de când îl cunoşteam când ridica vocea.

Monique se opri cu un şuierat, chircindu-se de parcă ar fi fost arsă. În spatele ei, fostul Robert de Lumiers fu aproape să cadă. Panicată, servitoarea moartă se trase în jos. Dedesubt, printre ierburi şi pietre, am avut impresia că mai disting o formă, şi ceva lăuntric îmi spunea că forma aceea era Vincennes.

Mi se părea mie sau crucea lumina în întuneric?…

N-avea importanţă. Câştigam.

Atunci se mişcă în spatele meu Giulianna Sellini. Avea un sfeşnic în mână şi îl izbi în cap pe inchizitor cu toată puterea, făcând sângele să-i ţâşnească din ţeasta rasă. Faţa lui de Guy se lovi cu violenţă de pervazul de

piatră, lăsând în urmă o pată mare şi roşie, în timp ce aluneca lângă zid cu privirea sticloasă încremenită în mirare. Iar contesa se întoarse spre mine. Ochii ei albaştri erau goi şi erau fără de suflet, şi am înţeles că eram pierduţi.

Capitolul 45. Cavalerii groazei (partea a II-a)

Stătea în picioare în faţa ferestrei, cu spatele la noi, ca un înger al răului, privind morţii care şuierau şi reîncepeau să urce. Iar noi ne holbam la ea şi la trupul căzut al inchizitorului, odată cu care căzuserăm toţi.

Lacross îşi reveni primul. Împingând-o pe vicontesă spre partea opusă a camerei, poliţistul se îndreptă spre Sellini, hotărât să îi implânte parul în spate. Max Schwartz porni din stânga cu barda în mână, iar eu m-am dezmeticit în sfârşit şi am atacat din dreapta.

Dar altcineva a fost mai rapid.

Am văzut forma albă ţâşnind prin fereastră, cu irisul stacojiu al ochilor luminând bezna, şi Monique cârâi sălbatic, cu răutate, când se înfipse în beregata contesei, împroşcând pereţii cu roşu. În aceeaşi secundă, o lovitură ca de berbece zgudui uşa, şi mi-am dat seama că obstacolul pe care noi nu reuşisem să-l înlăturăm urma să cadă.

Sellini se clătina prin cameră, cu moarta atârnată de gât, încercând disperată să o îndepărteze. Ochii nu îi mai erau goi ci nespus de speriaţi, iar braţele albe şi moi ale cadavrului care o înşfăcase o încolăceau într-o îmbrăţişare pasională, în timp ce Monique se *hrănea*.

Uşa fu lovită din nou.

— *Arthur!...* strigă Lacross, şi am înţeles imediat ce voia să spună. Am renunţat la Sellini şi m-am repezit la uşă, în timp ce Robert de Lumiers se ivea în cadrul ferestrei, cu faţa puhavă şi murdară de pământ de mormânt. Umărul meu se izbi cu brutalitate de lemnul scobit şi durerea mă fulgeră în creier. Vicontesa îşi strecură trupul fragil pe sub braţele mele şi umărul ei

delicat se lipi de al meu, într-o încercare disperată de a-i ţine pe cei aflaţi pe coridor în spatele uşii.

Încet, greoi, Robert de Lumiers ocoli cu grijă trupul inchizitorului, care mai strângea încă crucea în mână, şi înaintă către mijlocul încăperii. Soldatul şi François Abel se repeziră spre el.

Cea de a treia lovitură crăpă lemnul, şi Pierre Prevaux se aruncă în ajutorul nostru, cu fălcile încleştate de efort şi proptindu-se înspăimântat pe picioare. Nu mai auzeam înjurăturile ducelui.

Probabil că era mort.

Probabil că era chiar mortul care încerca să intre.

Monique îi dădu drumul contesei şi se întoarse spre Max Schwartz şi spre şeful Poliţiei, în timp ce Giulianna Sellini se izbea cu putere de podele. Capul servitoarei moarte se arătă la pervaz, gata să pătrundă înăuntru. Lemnul uşii se sparse cu violenţă şi o mână cu carne putrezită îl prinse pe Prevaux de gât, trăgându-i trupul zdrobit prin spărtură. O aşchie lungă i se înfipse servitorului în ochi, şi probabil era mort înainte de a fi trecut pragul.

Apoi totul se petrecu cu repeziciune.

O mână cu manşetele zdrenţuite şi inel de aur masiv se prinse de umărul servitoarei, şi pentru o clipă m-am gândit că mai apăruse un atacator, dar imediat am recunoscut inelul. Lângă chipul moartei care se zbătea să se elibereze se ivi un chip transfigurat de efort, şi vicontele de Vincennes împinse cadavrul femeii în abis.

Cu spada în dinţi şi buzele sângerând, prietenul meu sări înăuntru. Pelerina sfâşiată îi flutura pe umeri ca aripa unui liliac monstruos. Dintr-un pas fu alături de mine, repezind lama tăioasă peste degetele chircite care bâjbâiau după noi, şi când mâna ciopârţită se retrase tremurând, Vincennes împlântă prin spărtură lemnul ascuţit pe care i-l întinsesem.

În cealaltă parte a camerei întunecate, Monique se repezi la Lacross cu un salt de felină, dar şeful Poliţiei o aştepta. Cu o singură lovitură îi înfipse moartei parul în

gură, azvârlind-o doi paşi înapoi, iar barda lui Max Schwartz descrise un cerc însângerat prin aer, decapitând-o. Corpul celei care odată fusese prietena vicontesei se zvârcoli bezmetic prin încăpere, izbindu-se dezorientat de ziduri, înainte de a cădea la pământ.

Abel şi soldatul îl doborâseră pe Lumiers pe podea, şi acum îi băteau parii în piept, în timp ce mortul urla sălbatic.

Iar dincolo de uşă încetă orice lovitură, şi prin spărtura căscată ca o gură de diavol îşi făcu apariţia ducele de Chalais.

Capitolul 46. Ispăşire

Acum zorii erau aproape.

Cu hainele sfâşiate şi stropit cu sânge pe faţă, Chalais aruncă o privire uimită prin încăpere, zăbovind asupra inchizitorului pe care marchiza îl ajuta să se ridice şi apoi asupra Giuliannei Sellini. În centrul camerei devastate, într-o baltă roşie, uleioasă, contesa se zbătea dureros după aer, în vreme ce moartea venea pentru ea însoţită de ceva mai rău.

— I-ai lăsat să treacă, i-am reproşat ducelui, conducând-o pe vicontesă la unul din scaunele rămase în picioare lângă perete. Fata era albă ca varul şi umerii delicaţi îi erau acoperiţi de vânătăi de la cum sprijinise uşa. O dâră de noroi însângerat îi traversa părul, şi n-am vrut să mă gândesc de unde o avea. Preferam să cred că mortul n-o atinsese.

— Numai pe unul, rânji Chalais. M-am gândit că sunteţi destui înăuntru, şi cu unul vă descurcaţi.

Era adevărat. Pe celălalt l-am găsit ţintuit de perete, ca o insectă uriaşă, murdară şi roşie, rotindu-şi capul bezmetic şi încercând cu spasme netoate să-şi desprindă ţepuşa din piept.

— De ce nu l-ai omorât?... am întrebat supărat.

Chalais ridică din umeri.

— Păi mă grăbeam. M-am gândit că stă bine acolo. Dar se rezolvă, adăugă, luând o torţă de pe perete.

Într-adevăr, se rezolvă. Mortul urlă şi arse. Mai mult urlă.

Lacross, Abel şi soldatul aranjau cadavrele într-o stivă, după ce le străpungeau metodic inima. Deja îndeletnicirea căpătase ceva mecanic. Chalais se apropie de ei.

— Cum te cheamă?… i se adresă sec soldatului.

Tânărul îşi şterse transpiraţia de pe faţă cu mâna roşie şi murdară.

— Roland Quelus, monseniore.

— Aş zice că ai luptat bine.

Şi de Guy se îndreptă spre Abel. Acesta îngenunche cu repeziciune.

— Sfinţia Ta… şopti cu spaimă.

— Ridică-te, frate Abel, spuse inchizitorul, tamponându-şi rana cu batista marchizei. În noaptea asta te-ai întors la Dumnezeu… şi Dumnezeu s-a întors la tine. Fie numele Lui binecuvântat.

Sellini continua să horcăie pe podele. Ochii i se roteau în orbite de parcă voiau să iasă. Mâna stângă îi tremura ca la oamenii beţi. De fiecare dată când expira, o perdea fină de stropi roşii îi ţâşnea din gură. Uneori se îneca cu sânge şi tuşea violent; în acele momente, stropii nu mai erau chiar atât de fini.

— Nu putem face nimic pentru ea?… suspină vicontesa.

Nu i-am răspuns. Nu ştiam ce i-aş fi putut răspunde. Soarele se arăta la pervaz. Noaptea plecase.

Ceilalţi se adunaseră în jurul mortului care încercase să doboare uşa.

— Ăsta cine mai e?… se interesă stupefiată marchiza. Nu l-am văzut în viaţa mea.

Nici unul din noi nu îl mai văzuse. Era masiv, butucănos, şi mult mai putrezit decât ceilalţi. *Condiţia* i se instaurase în mod evident de mai multe zile. Un ochi îi lipsea, nu ştiu dacă în urma luptei sau dacă îl pierduse când a murit. Buzele îi fuseseră mâncate de ciori şi nu avea decât doi dinţi în gură, lungi şi curbaţi, dar tociţi la

capete.

— Probabil vreun nefericit de ţăran care s-a rătăcit prin apropierea castelului, spuse de Guy făcând semnul crucii.

— Arthur, şopti răguşit Sellini.

Am tresărit speriat.

— Te cheamă, şopti vicontesa, şi degetele ei delicate mi se aşezară cu blândeţe pe braţ.

M-am ridicat în picioare. Ochii albaştri ai contesei se zbăteau să vadă prin ceaţa morţii care se aşeza peste ei în fuioare subţiri. M-am apropiat de ea. Ceilalţi mă urmară.

— Mor, Arthur, gemu ea, şi inima mi se strânse.

— Da, doamnă, am spus, lăsându-mă într-un genunchi lângă ea. Muriţi pentru că i-aţi lăsat înăuntru.

— Nu am fost eu, şopti, şi ridică capul cu un efort. Mâna ei mă prinse cu putere de încheietură, şi i-am simţit unghiile în carne. Trebuie să mă crezi, Arthur. *Nu am fost eu*.

M-am gândit la ochii ei goi şi la mişcările mecanice, apoi la atacul fulgerător al lui Monique.

— Te cred, am spus.

Peste umărul meu ea se uită la Vincennes, care aştepta cu un par în mână.

— E timpul?… întrebă ea cu voce slabă.

— E timpul, încuviinţă vicontele încurcat. Da, doamnă, mă tem că este. Ştiţi asta foarte bine. Trebuie să aplicăm procedura.

— Înţeleg, oftă contesa. Vreau să o facă Arthur.

Aş fi dorit să plâng, dar lacrimile îmi erau uscate.

— Eu am s-o fac, am zis, şi Vincennes îmi întinse parul.

— Eşti sigur că te descurci?… întrebă, aplecându-se înspre mine.

— Mă descurc, i-am răspuns. Eram sigur.

François Abel aşează o pernă de satin la căpătâiul muribundei, şi vicontesa îi aduse o cuvertură. Nu am lăsat-o însă să se apropie, căci în ochii Giuliannei Sellini mai sclipea ceva în afară de moarte.

Sclipeau umbrele răului care venea să o ia.

Roland Quelus fu cel care o acoperi cu pătura şi înteţi focul. Contesei îi era frig. Abel îi ştergea sângele cu o batistă. Faţa îi devenea vineţie, şi cearcăne mari i se iveau sub ochii acum albicioşi. Începea să miroasă.

Inchizitorul rosti cuvintele necesare. Nu înţelegeam ce spune, dar nici nu conta. Inima mi se transformase în piatră.

Am luat-o de mână.

— Arthur?… suspină ea.

— Da, Giulianna.

— …să nu citeşti niciodată cărţi de Conrad Lorenz.

— …n-am să citesc.

— *In Nomine Domini*, făcu semnul crucii prelatul. Vicontesa îşi feri privirea.

— Arth… mai încercă Giulianna să spună.

Am lovit.

Capitolul 47. Josephine de Lauras (partea I)

Nu mai omorâsem pe nimeni de la căpitanul Farrell încoace.

Mi-am amintit împuşcătura în timp ce mă ridicam în picioare, cu chipul şi hainele şiroind de sânge. Mi se părea că simt din nou mirosul de pulbere şi că mă ustură ochii de la fum. Dar nu era nici un fum, iar ochii mă usturau din alte motive.

Am dat drumul ţăruşului.

— Te simţi bine?… întrebă şovăitor Vincennes.

Nu mă simţeam bine.

Vicontesa îmi văzu faţa.

— Ai ajutat-o, Arthur, şopti ea fără să se apropie. Nu era altceva de făcut.

Avea dreptate. Dar asta nu făcea lucrurile mai bune, sau mai corecte, sau mai uşor de îndurat.

Mă durea groaznic capul. Ca prin vis, l-am auzit pe inchizitor spunând:

— Şi acum, a sosit vremea să terminăm cu circul…

doamnă marchiză.

Ne-am întors capetele încet, iar cei dintre noi care stăteau jos s-au ridicat în picioare.

— Sfinţia Ta?… Josephine îl privea nedumerită.

— Nu mă *sfinţeaţi* atât când mi-aţi administrat lovitura în ţeastă, spuse inchizitorul blând, şi durerea pe care o simt mă face să nu am foarte multă răbdare.

Lacross tuşi în semn de atenţionare.

— Iertaţi-mă. Giulianna Sellini este cea care v-a lovit. Am văzut cu toţii.

De Guy nu se uită la el când răspunse. Ochii de foc îi rămâneau fixaţi pe marchiză.

— Ceea ce aţi văzut *voi* şi ceea ce s-a întâmplat *cu adevărat* sunt două lucruri complet diferite.

— Este soţia mea cea pe care o acuzaţi… *părinte*, interveni Max Schwartz accentuând cuvântul *părinte*. Încă mai avea barda în mână.

Vârful ascuţit al spadei ducelui de Chalais se propti fulgerător în gâtlejul contelui, apăsând carnea moale. Chalais rânjea.

— Întocmai, Schwartz. Chiar despre soţioara ta vorbeşte. Şi aţi face bine să ascultaţi cu toţii. Pentru că, spre deosebire de vitejii ăştialalţi, eu şi Sfinţia Sa ne-am aruncat un ochi prin cartea aia a lui Huguet de Castlenove. Incredibil cât de multe poţi afla din lucrările unui om care a murit tras pe roată… mai ales dacă le-a scris *după* ce a murit.

Schwartz îl privi cu răceală.

— Nu vă împărtăşesc veselia, monseniore, spuse el. Nu când puneţi la îndoială onoarea unei persoane apropiate *mie*. Onoarea unei *femei*.

— Nu-i nimic, o să mi-o împărtăşeşti numaidecât, se arătă înţelegător ducele, ai puţină răbdare să termine Sfinţia Sa de vorbit. Şi până atunci, lasă naibii securea aia, îmi faci mâna să tremure.

La vorbele astea, mâna lui Chalais tremură *într-adevăr*, şi pe beregata lui Max Schwartz se ivi o dungă însângerată.

— Domnule conte, spuse cu blândeţe inchizitorul, domnul duce e cam impetuos dar bine intenţionat. Sunt convins că nu vă va răni… dacă nu va fi neapărată nevoie.

Barda căzu pe dale cu zgomot.

— Am să mă plâng de asta în faţa Regelui. Ochii lui Schwartz se îngustaseră. Nu sunt un om lipsit de putere.

— După ce scăpăm de aici, poţi să te plângi cui vrei, îl asigură ducele. Dar numai *după*.

Toţi ceilalţi priveam nemişcaţi. Nici unul din noi nu înţelegea prea bine.

— Cred că sunt necesare nişte explicaţii, zise Lacross, cu o uşoară iritare în voce. Eram de aceeaşi părere şi am tras-o pe vicontesă în spatele meu şi al tatălui ei, cât mai departe de protagoniştii ciudatei scene. Vincennes ni se alătură instinctiv, cu mâna pe garda spadei. Soarele intra pe fereastră.

— Da, dragul meu, spuse marchiza calmă, să o lăsăm pe Sfinţia Sa să ne povestească. Pariez că are lucruri interesante de spus.

— De fapt, aş avea mai multe de întrebat, o contracară de Guy cu glas egal, străpungând-o cu privirea. În primul rând aş dori să mă lămuriţi, doamnă, cum se face că *toţi* prietenii dumneavoastră se *îneacă* în artele negre? … Giulianna Sellinni, eretică şi divinatoare, acum moartă, Bertrand Caylus, propagator de teorii blasfemiatoare, mort şi el, Huguet de Castlenove, dezertor din armata Domnului şi adept al lui Conrad Lorenz, mort bineînţeles, domnişoara Monique, reîntoarsă din mormânt, acum moartă a doua oară… cam multă *moarte* în jurul dumneavoastră, doamnă… şi cam mult supranatural… şi eu unul nu sunt dispus să înghit nici una nici alta.

— Continuaţi, zise dispreţuitoare marchiza. Sună de-a dreptul palpitant.

— Să vedeţi mai departe, o asigură inchizitorul. Practic, cu toate că oaspeţii cad în jurul dumneavoastră ca muştele, nu v-aţi aflat niciodată în pericol. Nu v-aţi îmbolnăvit. Nu aţi fost atacată. Hm. Mi se pare ciudat.

— Ca să nu mai vorbim, interveni ducele, că

dumneavoastră ne-aţi chemat aici. Ne-aţi chemat într-un loc în care *se moare*.

— Spuneaţi că eu v-am lovit, spuse Josephine, ignorând total remarca ducelui de Chalais. Cum anume am făcut asta, când mă aflam în cealaltă parte a camerei şi toţi au văzut-o pe Giulianna Sellini ridicând sfeşnicul?!…

Inchizitorul îi susţinu privirea obraznică. Rana de pe ţeastă încă îi sângera.

— Simplu, răspunse el. *Aţi schimbat trupurile*.

Marchiza izbucni într-un hohot forţat de râs, care se stinse treptat când văzu că nu mai râdea nimeni.

— Domnule, sunteţi nebun, zise ea, şi în voce i se strecură nesiguranţa. Se uită la noi cum tăceam şi adăugă: Sunteţi nebuni *cu toţii*.

— Nu, doamnă, nu suntem deloc *nebuni*, o contrazise inchizitorul rece. Suntem slujitorii Domnului. Dumneavoastră, însă, nu.

Josephine tăcu. În ochii ei verzi se vedea că se speriase.

— Nu puteţi vorbi serios…

— Ba pot foarte bine. De Guy îşi tamponă rana. Am să vă spun o mică poveste, aşa cum mi-aţi cerut, şi dumneavoastră o veţi asculta cuminte. Pentru că mă grăbesc, şi trebuie să terminăm totul înainte să apună soarele. *Neapărat*.

Un frison îmi străbătu trupul, căci înţelegeam la ce se referea. Marchiza se făcu albă.

— N-o să mă *ardeţi*, spuse. Nu o să *îndrăzniţi*.

— Mai avem până acolo, zise inchizitorul liniştitor, în vreme ce Chalais ţinea lama apăsată pe gâtul încordat al contelui. Însă credeţi-mă, *îndrăznim* tot felul de lucruri. Şi acum ascultaţi.

Îşi plimbă ochii de foc peste feţele noastre crispate. Anticiparea durea.

— Aşa cum chiar dumneavoastră aţi menţionat, dintotdeauna aţi fost un spirit liber. Mult mai liber decât era cazul, cum avea să afle în curând prietenul dumneavoastră din copilărie Huguet de Castlenove. Totul a

început ca un joc, probabil, când dumneavoastră aveaţi unsprezece ani, şi nu cred că măcar bănuiaţi cărarea de sânge, depravare şi moarte pe care apucaserăţi. Dar ştiaţi că ceea ce făceaţi era nepermis, aşa că aţi avut grijă să vă ascundeţi. Şi aţi descoperit că ceea ce era nepermis vă plăcea.

Inchizitorul făcu o pauză.

— Vă plăcea chiar atât de mult, încât Huguet nu vă mai era de ajuns. Aşa aţi ajuns la fratele dumneavoastră.

— Calomnie, bolborosi Josephine pălind, Dorian niciodată…

— Niciodată, poate la început, o întrerupse de Guy cu brutalitate. După care, *tot timpul*. I-aţi jucat pe degete pe amândoi, până când Huguet a încercat să vă scape şi s-a dus să se preoţească.

— O minciună. Părinţii l-au obligat!…

De Guy ridică din umeri.

— Poate bănuiau ce se întâmplă. Ideea e că preotul nu v-a uitat niciodată. Şi într-o zi cineva i s-a spovedit şi i-a vorbit despre cărţile lui Conrad Lorenz.

Marchiza încetase să protesteze. Schwartz se uita la ea cu sprâncenele încruntate.

— Sărmanul a încercat să vă câştige înapoi, folosind incantaţii ticăloase. Cine ştie ce mârşăvii a comis, ascunzându-se după sutana de preot. Trebuie să fi fost fapte cumplite. Diavolul nu se arată oricui. Dar părintele Castlenove era decis să găsească drumul înapoi spre păcat, şi l-a găsit în cele din urmă.

De Guy îşi făcu semnul crucii.

— Apoi fratele dumneavoastră a cedat, poate pentru că Huguet se întorsese, poate pentru că a aflat ce face acesta. S-a sinucis sau a fost ajutat, nu mai contează. Dacă m-aţi întreba pe mine, aş zice că voi doi l-aţi ucis şi i-aţi utilizat cadavrul în ritualuri spurcate. Pentru că deja la vremea aceea, eraţi şi dumneavoastră cu totul prinsă de lucrurile pe care amantul începuse deja să vi le arate. Eraţi adâncită până la gât în cărţile blestemate ale italianului şi în ritualul lui ticălos.

— Întinaţi memoria fratelui meu, spuse marchiza încet.

— Şi-a întinat-o singur când v-a atins prima dată, iar acum arde în Iad. O să-l întâlniţi, vă asigur. Dar să termin mai întâi, cred că domnul de Valois-Lacross va avea nevoie de un raport amănunţit pentru a-l prezenta superiorilor. Din câte îl ştiu eu, nu face lucrurile pe jumătate.

Rana de pe capul lui de Guy părea că se deschide din ce în ce mai tare. Inchizitorul îşi apăsă batista pe ea.

— Odată *Dorian* mort, Castlenove a decis să părăsească preoţia, deoarece la mănăstire îl bănuiau. Prea mulţi copii dispăruseră. Prea mulţi din enoriaşii spovediţi părăseau localitatea cuprinşi de remuşcări şi nu mai reveneau niciodată. Prea multe urme de *animale*. Dar dacă el sperase la vreo *uniune*, aveaţi să îl dezamăgiţi în curând. Prinseseră̆ţi prea mult gustul pentru Rău, şi doreaţi altceva decât un biet slujitor care practică mici ritualuri şi vrăji de iubire.

Vocea inchizitorului se înăspri.

— Atunci aţi început să căutaţi. V-aţi înconjurat de curtezane şi magicieni, de perverşi, sodomişti şi eretici. V-aţi apropiat-o pe Giulianna Sellini şi aţi împărţit patul cu ea, dar v-a scârbit profund când v-aţi dat seama că zvonurile erau exagerate şi că tânăra nu era mai mult decât Huguet, o biată amatoare pasionată de jocul negru. Nu avea nici un fel de puteri reale. Nu vă putea ajuta. Bertrand Caylus, filozoful nebun, nu era atât de nebun până să vă cunoască. Dar l-aţi folosit ca pion în drumurile dumneavoastră spre diavol, şi v-aţi descotorosit de el când nu v-a mai trebuit.

Respiraţia marchizei se accelarase. Pieptul îi palpita. Max Schwartz se uita la ea, cu o expresie de scârbă şi uimire pe faţă.

Albert de Guy continuă.

— Atunci a dat norocul peste dumneavoastră. Bătrânul Lauras-Montale, cu castelul său blestemat şi liturghiile lui mârşave. În seara în care l-aţi vizitat pentru a vă ridica moştenirea, v-a arătat trupurile pe care le

păstrase şi v-a dat cartea, iar dumneavoastră i-aţi dat ce îi trebuia, lucrul la care râvnea încă de când se pocăise, atingerile păcătoase pe care le mai simţea încă în carnea lui vinovată şi pe care nici o rugăciune şi penitenţă nu le puteau alunga, pentru că erau făcute cu gândul la ororile îngropate sub ziduri. Din clipa aceea nu v-aţi mai gândit decât la un singur lucru – la creatura de neconceput descrisă între paginile vechi, de-a pururi nemuritoare – *cel care aduce ciuma*.

Capitolul 48. Inchizitorul (partea a II-a)

Nosephoros. Mi-am amintit cuvântul păgân care mă înspăimântase atât de tare din prima clipă în care îl auzisem, şi carnea îmi zvâcni pe trup de parcă se desprindea de pe oase. Fluturi de noapte cu ochii aposi zburau prin încăperea prost luminată şi piereau în torţe, ducând cu ei sufletul Giuliannei Sellini.

Cu ochii mari verzi arzând ca de febră, coroana de păr blond şi murdar despletit şi rochia pătată şi sfâşiată, marchiza nu mai arăta a regină a saloanelor, dar nici a purtătoare de ciumă nu arăta. Însă arăta cu adevărat speriată.

— Nu, Sfinţia Voastră, şopti ea, aţi înţeles tocmai pe dos… nu e aşa… eu…

— O să vină vremea când vei putea să mărturiseşti, copilă, îi zise inchizitorul, dar deocamdată vorbesc *eu*.

Şi vorbi.

— Întâi aţi sperat să daţi peste unul, şi l-aţi căutat în cimitire uitate şi în cripte străvechi, ca să îi fiţi mireasă. Aţi dezgropat cadavre şi aţi şoptit în rugă cuvintele de neîndurat pe care le-aţi găsit în cărţile italianului. Apoi v-aţi decis să creaţi ceea ce nu reuşiserăţi să descoperiţi în morminte. Dar ştiaţi prea puţine despre ceea ce făceaţi, şi tot ce aţi obţinut au fost pentagrama şi Huguet de Castlenove.

Atunci v-aţi înfuriat. Şi v-aţi decis să mergeţi până la capăt. Aţi decis să obţineţi nemurirea, chiar dacă asta vă

aducea pustule pe faţă, carne stricată şi traiul într-un coşciug. Dar măcar era un trai veşnic. Şi florile răului şi ale cărnii stricate au plăcerile lor.

Dar pentru a ajunge atât de departe vă trebuiau victime, multe. Şi trebuia să fiţi lăsată în linişte să vă ocupaţi de calea cea rea. Aşa că aţi pus treaba asta la cale. Aţi gândit fiecare victimă şi fiecare detaliu. Aveaţi decorul perfect, castelul izolat construit pe trupuri inocente, pângărite de ticăloşiile de nesuportat ale unui diavol bătrân. Şi aveaţi şi victimele perfecte. În sfârşit, cel la care vă închinaţi va fi mulţumit.

Inchizitorul îşi roti privirea prin încăpere.

— Max Schwartz, un soţ fără rude şi fără prieteni, ca să nu îl caute nimeni, ba pe deasupra şi exilat. Arthur de Seragens, un nătărău de la ţară. Vicontele de Vincennes, un filfizon care vă făcea curte şi-şi petrecea după-amiezile prin saloane. Eduard de Chalais, un băiat răsfăţat care se credea duce şi se juca de-a cel care taie şi spânzură pe domeniile lui, fără minte şi fără inimă. Domnul de Valois-Lacross, un poliţist de provincie, tehnician prin excelenţă, învăţat prin formaţie să ignore supranaturalul. Adrianna de Valois şi prietena ei Monique, două copile, din care una la mâna dumneavoastră. Giulianna Sellini, o practicantă diletantă care se considera mare iniţiată, şi îndrăgostită de dumneavoastră pe deasupra. Huguet de Castlenove, omul vostru, apăsat de vrăji şi de pofte inumane şi de răul pe care îl purta cu el şi pe care tot dumneavoastră i l-aţi dat, drept mulţumire pentru sentimentele pe care vi le purtase. Bătrânul Perrigord, un doctor incompetent, cu capul în nori şi înclinat spre erezie şi invenţii. Mulţi inocenţi, inofensivi cu toţii. Puţine gărzi, doar cât să nu bată exagerat la ochi, tinere, străine de loc şi fără experienţă. Nimeni care să poată ghici, nimeni care să se poată opune. Până să se dezmeticească cineva şi să-şi dea seama ce se petrece, aveau să fie majoritatea morţi, iar dumneavoastră la un pas de *schimbare*. Şi, ei bine, dacă vă descopereau, aveaţi vrăjile dumneavoastră şi îl aveaţi pe Huguet de Castlenove.

În plus, aţi avut grijă şi cu suspecţii. Dacă poliţistul era mai capabil decât părea, avea de unde alege. Chalais e urmaşul lui Gilles de Rais şi circulă despre el nişte zvonuri urâte. Arthur a omorât un om pe la spate. Sellini era o vrăjitoare recunoscută. Monique, care intermedia întâlnirile dumneavoastră cu Castlenove, putea fi arătată ca amantă a lui Huguet dacă era nevoie. Mă miră că nu aţi încercat să daţi vina pe vicontesă, ca prietenă a lui Monique, pentru a vă proteja unealta, cel puţin într-o primă fază. În locul dumneavoastră, eu aşa aş fi făcut.

— A făcut-o, am spus eu obosit. Mi-a zis mie. Doar că eu n-am repetat nimănui acuzaţiile.

Se uitară la mine cu toţii. Vicontesa mă strânse cu recunoştinţă de braţ, şi m-am simţit *bine*.

— În fine. Totul vă mergea ca pe roate. De fapt, nu chiar totul. Ca toţi slujitorii diavolului, aţi întâmpinat probleme şi nu le-aţi făcut faţă prea bine. Pentru că problemele veneau de la Dumnezeu, şi când le-aţi întâlnit v-aţi pierdut şi a început să vă dispară din siguranţă. Aţi luat-o în jos.

— Grăbeşte-te, spuse Chalais cu ochii la Schwartz. Îmi amorţeşte mâna.

— Dimpotrivă, zise Lacross liniştit. Nu omiteţi nimic. Vreau să aud *totul*.

— N-o să las nimic la o parte, promise de Guy, rotindu-şi silenţios mătăniile pe degete. Rozariul îi era atât de tocit, încât nu puteai să vezi în posesorul lui altceva decât un om pătruns de nespusă evlavie. Nu trebuie să existe nelămuriri şi nu vor exista, continuă inchizitorul. Aşadar, vorbeam de probleme. Prima a fost Von Walter.

Baronul nu era programat să vină la nuntă, şi întâmplător era un om care ştia câte ceva despre Lorenz şi grozăviile sale. A bănuit imediat că cineva din castel e responsabil pentru mormintele profanate, şi a bănuit şi cum o face şi de ce. Nu ştia însă cine. Când a izbucnit boala, ştia că cineva intră în camerele victimelor şi se *hrăneşte*, că găurile din bubele negre sunt urme de dinţi şi puroiul din răni infecţia necuratului. Aşa că a pândit pe

culoar, dar a pândit la uşa greşită. L-aţi omorât.

A doua problemă însă a fost mult mai mare. Thaddeus Beaummont, duhovnicul. Un om mai deştept decât noi toţi. Era cu ochii pe dumneavoastră de ceva vreme. Şi pe Castlenove la fel. Bănuia ce puneţi la cale. Sunt convins că v-a venit să îl strângeţi de gât când a sosit cu un zâmbet larg pe faţa plină de bonomie şi semne de senilitate şi v-a spus că m-a invitat la nuntă. Dar sunt de asemenea convins că nu v-aţi dat seama că a făcut-o intenţionat. Era mult prea deştept pentru dumneavoastră.

Desigur, nu putea să acuze pe cineva cu o asemenea poziţie socială fără dovezi solide. La urma urmei, nu era decât un duhovnic. Însă oamenii Sfântului Oficiu puteau. Odată ce am sosit noi, a fost convins că poate să lase cazul în mâinile noastre. Dar noi am pornit pe o pistă greşită şi părintele Beaummont nu ştia cum şi dacă să ne atragă atenţia. Îi supraveghea pe Castlenove (cu care mânca mereu împreună), pe Sellini şi pe Monique, adică pe prietenii dumneavoastră; când a încercat să o facă pe copilă să se spovedească, sperând că nu i-aţi distrus încă complet inocenţa, a fost la un pas să vă piardă. Monique era speriată şi bolnavă; ar fi fost dispusă să vorbească despre relaţia voastră cu Castlenove. Dar a apărut însemnul animalului cu coarne, şi copila s-a speriat şi a dat înapoi. Aici Beaummont a rămas puţin în urmă; nu ştia nimic despre pentagramă şi probabil că nu a înţeles de unde a venit reacţia fetei.

Tragic e că tot timpul s-a întrebat dacă să ne abordeze direct sau nu, şi dacă noi ştiam ceea ce el bănuia sau suntem pe o pistă falsă, până când Luna Plină i-a închis pe vecie gura.

Inchizitorul se opri să răsufle. Firicele subţiri de sânge i se scurgeau de sub batistă pe tâmple.

— În fine, noi v-am bănuit de când am venit, şi presupun că şi vicontele de Vincennes şi cavalerul de Seragens se gândeau la acelaşi lucru. Dar informaţiile pe care le primeam erau tot mai contradictorii. Adevărul Lunii Pline ne-a abătut pe moment, pentru că am crezut că e

suficient pentru a explica întâmplările. Nu ne-am dat seama că sunt două lucruri total diferite, chiar dacă aveau aceeaşi sursă. Iar Sellini a fost desigur suspectă până aproape de final. Şi nici acum nu ştim exact care e rolul lui Max Schwartz în toată povestea asta.

Se întoarse spre conte, pe care Chalais continua să îl ţină la respect cu vârful de oţel al lamei lui de paradă.

— Poate că sunteţi nevinovat, nu ştiu. Una din victimele ei. Sau poate aţi ajutat-o tot timpul, în speranţa de a obţine o fărâmă de putere întunecată. Nu contează, fiţi sigur că o să aflăm. Nu mi-aţi plăcut niciodată, nici măcar în Spania. Ceva în felul în care aţi imobilizat posedata avea un fel de sfidare. Nu aveţi un comportament de bun creştin.

— Dar am *imobilizat-o*, spuse Max Schwartz printre dinţi. Asta ar trebui să *conteze*.

— O să conteze… în final. Totul contează. Deocamdată, o să vă punem în lanţuri şi o să ne asigurăm că nu ne veţi deranja până când lămurim treaba. M-am săturat să fiu deranjat.

— Toate astea… spuse Schwartz, în timp ce marchiza galbenă ca ceara se sprijinea de masă, toate astea nu sunt decât dovezi circumstanţiale şi teorii. Aveţi şi ceva mai bun?…

— Desigur că avem, zise de Guy cu răceală. Avem mărturisirea marchizei.

— Dar eu n-am mărturisit nimic, murmură femeia, şi buzele îi erau vinete.

— Nu încă.

Vicontesa icni şi se strânse în mine, ascunzându-şi faţa în umărul meu. Până şi o copilă ca ea ştia cum strânge Inchiziţia mărturiile.

Cu un hohot, marchiza se aruncă în genunchi, îmbrăţişând picioarele bărbatului care o acuzase. Dinţii lui Schwartz scrâşniră cu zgomot, iar Vincennes duse din reflex mâna la spadă, crezând că femeia atacase. François Abel făcu involuntar un pas înapoi.

— Nu, vă rog, nu *tortura*!… urlă ea, cu faţa îngropată

în robă. Mărturisesc, mărturisesc tot ce vreţi!… *Nu tortura!…*

Vincennes înjură şi întoarse capul.

— Nu vrem decât adevărul, copila mea, spuse de Guy cu blândeţe, fără a o ridica de jos. Nu vrem decât *adevărul*.

Josephine de Lauras începu să-şi smulgă părul din cap şi îşi rupse rochia cu zgomot. Pe pielea albă ca marmura îi lucea transpiraţia fricii.

— E adevărat, Sfinţia Ta, e adevărat, am fost de copilă amanta lui Huguet de Castlenove!… Dar n-am ştiut nimic de preocupările lui, mult mai târziu am început să bănuiesc, şi nu am avut nici o legătură cu ele!… Sunt o femeie superficială şi slabă, toate acestea mă îngrozesc!… Nu am ştiut nimic de crime!… Dorian mă iubea, dar nu m-am culcat niciodată cu el!… S-a sinucis ca să reziste ispitei!… Era un suflet nobil, ne-a salvat din păcat!… Nu i-am dat de bunăvoie nimic lui Lauras-Montale, blestematul a abuzat de mine în feluri neînchipuite!… Am *cântat* de fericire când diavolul l-a luat dimineaţă!… Am găsit într-adevăr cartea în maldărul de cadavre putrezite şi profanate, dar nu am deschis-o măcar o dată înainte să i-o dau amantului meu!… M-am destrăbălat cu Giulianna Sellini şi am vrut să arunc vina pe vicontesă, pentru că m-am speriat, pentru că ştiam de carte şi îl bănuiam pe Huguet pentru ea şi pentru că îmi era frică că voi mă bănuiţi pe mine!… Dar mă rog la Dumnezeu în fiecare seară să mă ajute, iar diavolului nu m-am vândut!…

— Impresionant spectacol. Chalais o privea cu interes, cu sprâncenele ridicate a admiraţie. Poate că în alte condiţii v-am crede. Problema e că am cam rămas fără suspecţi.

— Poate că a fost Sellini, urlă marchiza, poate că *odraslele* ei s-au revoltat şi nu le-a mai putut controla!… Ea trebuie să fi fost, vă rog să mă credeţi!… *Ea!*… Nu am participat niciodată la spurcăciunile *astea*!…

Inchizitorul vorbi din nou.

— Giulianna Sellini e moartă, copilă, şi nu se mai poate apăra, şi nici nu mai poate să mărturisească. Dar tu

poţi şi o vei face. Pentru că ştii cam multe despre cadavre în putrefacţie, cărţi dătătoare de pofte pentru cărnuri de om şi slujitori spurcaţi luaţi de diavol, iar aşa ceva nu se învaţă la pension. Dar mai ales, pentru că înainte să-mi pierd cunoştinţa, nu am văzut-o pe Sellini care m-a lovit, dar te-am văzut pe tine în cealaltă parte a camerei, şi nu te uitai la morţii care ne atacau. Te uitai la oglinda mare de pe perete, cu ochii holbaţi şi gura căscată de uimire. Te uitai la tine pentru că nu te recunoşteai. *Te uitai la tine pentru că erai Giulianna Sellini.*

— Eram *eu*, eram *eu*, eram *eu*!… strigă Josephine cu vocea spartă, izbindu-se de podele cu capul. Pete late de sânge rămâneau în locurile în care îşi lovea fruntea. Eram dezorientată, atâta tot, simţeam ca o ameţeală, parcă nu mai ştiam unde mă aflu!… Dar eram *eu*!…

— Cred că ajunge, Sfinţia Ta, zise Chalais, mi s-a luat de reprezentaţii. În beciuri cu ei. Luaţi-i.

— Raoul, răcni marchiza către Vincennes, nu-i lăsa să facă asta, tu mă iubeşti!… Arthur, vă rog!… Sunteţi prietenii mei!… Sunteţi aici să mă ajutaţi, ţineţi minte?!…

— Nu sunt prietenul dumneavoastră, doamnă, am zis cu răceală. Abia vă cunosc. Şi dacă aţi avut vreodată dreptul să apelaţi la mila mea, v-aţi pierdut acest drept când aţi ponegrit-o pe vicontesă.

— Arthur, şopti în braţul meu Adrianna de Valois, te rog, iart-o. Ajut-o.

M-am prefăcut că nu aud. Roland Quelus şi François Abel se apropiară de femeie cu prudenţă.

— Puneţi mâna pe ea liniştiţi, zise Chalais batjocoritor, ziua n-are nici o putere. Şi până vom termina cu ea, o să avem grijă ca nici o vrajă şi nici o poţiune din lume să nu o mai pună pe picioare suficient ca să mai fie bună la ceva. Asta vă promit *eu*.

Căpătând dintr-odată curaj, cei doi o înşfăcară. Marchiza atârna moale în mâinile lor, pe cale să îşi piardă cunoştinţa. Lacross se apropie de Schwartz cu un lanţ gros în mână.

— Domnule conte?…

Ascultător, Max Schwartz se întoarse pentru ca mâinile să-i fie legate la spate. Ochii îi fulgerau. Nu-mi dădeam seama pe cine ura mai tare, pe inchizitor sau pe marchiză. Cred că pe amândoi. Dar mai presus de toate, îl ura pe ducele de Chalais.

Luată pe sus spre uşă, Josephine mai făcu o ultimă încercare:

— Raoul, strigă ea, te-am iubit!…

Vincennes răspunse.

— Arzi în Iad.

Capitolul 49. Sub ciocan

Soarele era la amiază şi era frig. Vicontesa adormise sub pături.

Stăteam sprijinit de speteaza scaunului, cu ochii la chipul pur al copilei, la conturul curat al trupului ei acoperit, la genele lungi care tremurau în somn, la mâinile împreunate în rugăciune. Mă gândeam la ea şi numai la ea, şi nu mă gândeam că în beciurile Castelului de Lauras oamenii Sfântului Oficiu începeau interogatoriul.

Zidurile erau de piatră groasă şi uşile închise bine, şi ţipetele nu răzbăteau până la noi. Dar ştiam că plutesc disperate pe coridoarele goale, în vreme ce adepta diavolului şi a lui Conrad Lorenz mărturiseşte sub instrumentele de tortură.

Nu îmi era milă deloc.

De când mă ştiam, metodele de anchetă ale Inchiziţiei îmi stârniseră repulsie şi groază. Ştiam că erau justificate, că abuzurile se comiteau rar, că se recurgea la aşa ceva numai când cel denunţat refuza să se căiască şi să-i accepte pe Dumnezeu, pe Iisus şi pe Fecioara Maria. Dar asta nu mă împiedica să le condamn şi să mă tem de ele. Când întâlneam pe drumuri un inchizitor, cu roba lui albă cu negru şi crucea vopsită, cu cartea sfântă sau rozariul în mână şi chip de fanatic, nu mă gândeam decât că dacă asta e lucrarea Domnului, eu unul aş face bine să mă feresc de ea. Şi nu prea mergeam pe la Biserică.

Însă în ultima zi la Castelul Ultimelor Turnuri, nimic

nu mi se părea mai drept şi mai potrivit pentru cea care ne adusese acolo decât mâna Sfintei Inchiziţii.

După ore şi ore, Vincennes intră.

Chipul îi era alb ca varul. Se aşează pe un scaun şi îşi turnă în pahar, o dată şi încă o dată şi apoi iarăşi. După care îşi turnă din nou.

— S-a isprăvit, spuse. Acuma pregătesc rugul.

N-am zis nimic. Îl priveam.

— A mărturisit imediat, zise el cu ochii în gol, nici nu au trebuit să o tortureze. Dar lui de Guy i s-a părut că mărturisirile ei nu se leagă, şi că ori ascunde ceva, ori face aşa intenţionat ca să credem că e nevinovată şi inventează de frică. De parcă mai putea crede cineva în inocenţa ei.

După o pauză, adăugă:

— Dacă n-o cerea Max Schwartz… mă gândeam s-o iau în căsătorie.

Tăceam. Bănuisem.

— Nu ştiu dacă am iubit-o, spuse Vincennes greoi. Mă cunoşti, spre deosebire de tine şi de Armand, nu sunt o fire pasională, nu mă implic în astfel de chestii prea tare. Dar ţineam la ea şi o plăceam. N-am vrut niciodată să dau atenţie bârfelor. Era sclipitoare. Frumoasă, inteligentă. Perfectă ca să fie mama copiilor mei.

Bău iar.

— Am bănuit-o tot timpul, mărturisi el. Dar nu voiam să accept asta. Ar fi însemnat că m-am înşelat, că pusesem ochii pe un monstru. Eram prea mândru ca să recunosc aşa ceva. Am îndepărtat sistematic din minte toate indiciile care mă duceau la ea. M-am concentrat pe ceilalţi, pe toţi. Pe Castlenove, pe Max Schwartz, pe Giulianna Sellini.

Lăsă paharul pe masă şi, când vorbi din nou, în ochi parcă îi luceau lacrimi.

— I-au rupt un picior cu ciocanul, zise el, cu un rictus îngheţat pe faţă. După asta, mărturisirile ei au devenit dintr-odată pline de logică. Poţi să-ţi *imaginezi*, Arthur, cum e să auzi osul alesei tale *trosnind*?…

Niciodată, m-am gândit relaxat. *Nu îmi voi ima-gina niciodată.*

Totul se terminase. Cel puţin pentru mine şi pentru vicontesă. Pentru Vincennes avea să mai dureze puţin, până pe la apusul soarelui. Apoi se va termina şi pentru el şi lucrurile vor fi iarăşi *bine*.

— Dar Schwartz?… l-am întrebat, ca să îi abat atenţia. Era implicat?…

— Probabil că nu. Nimic din ce a făcut nu arată contrariul. Dimpotrivă, în cel puţin două rânduri a acţionat direct împotriva răului, prima dată în Spania şi a doua oară în turn. Crimele lui Huguet de Castlenove au început cu mult înainte ca Schwartz să sosească în ţară. Pe drum, când mormintele erau profanate, contele era cu Von Walter. La nuntă n-a invitat pe nimeni, poate cel mult pe baron. Dar pe lângă toate astea, importantă mi se pare reacţia lui când s-a vorbit despre *nelapsi*. Scârba şi dispreţul care i se citeau pe faţă la pomenirea creaturii nu puteau fi mimate decât de un actor foarte priceput, şi nu ar fi avut nici un sens. Cred că omul era sincer.

— Cum suportă?…

— Destul de bine. Aş zice că e oarecum resemnat. Roland Quelus l-a păzit tot timpul. Bineînţeles, nu i-a căzut prea grozav nici ce a aflat despre nevastă-sa, nici felul în care l-a tratat ducele de Chalais. Şi nu cred că îi plac lanţurile. Dar austriecii ăştia sunt foarte calmi. Pare că s-a adaptat situaţiei.

— Or să îl interogheze?…

— Bineînţeles. Vincennes era categoric. Dar cred că o vor face la Paris. Dacă noaptea asta trece cu bine – şi o să treacă – dimineaţă putem pleca, cu Max Schwartz făcut pachet şi cărat în spinare. Cu puţin noroc, n-or să-l vatăme prea rău, căci nu cred că are multe de spus.

Vicontele se întrerupse din nou.

— Ştii, presupun că a avut noroc. Marchiza de Lauras, adică. Au fost cu ea destul de blânzi. La Paris ar fi fost altfel. Dar nu din milă. Omul sfânt nu cunoaşte aşa ceva pentru vrăjitoare ca asta. Pur şi simplu, a făcut minimul cerut de canoane şi prevăzut de lege pentru ca procedura să nu poată fi contestată. Pe de Guy nu îl

interesează prea mult ce anume mărturiseşte femeia. Nu vrea decât să termine până la apusul soarelui, şi să nu i se poată reproşa nimic ulterior.

Se ridică în picioare, aruncându-şi privirea spre copila care dormea.

— Pregăteşte-te, spuse. Trebuie să coborâm în curte.

Capitolul 50. Când peste tot se lasă umbra

Marchiza arăta *rău*. Părul îi părea cumva mai rar şi îi căzuse pe faţă, ascunzând probabil un chip pe care mă bucuram că nu puteam să-l văd. Capul i se bălăbănea pe umeri şi privirile nu i se ridicau din pământ. Pumnul stâng îl ţinea încleştat şi degetele i se albiseră. Nu scotea nici un sunet. Rochia îi era numai zdrenţe murdare, iar unul din picioare – cel rupt – i se târa ţeapăn, lăsând o dâră dreaptă pe pământul de dinainte de dale. Când ajunse pe piatră pantoful i se desprinse şi i-am văzut degetele de la picioare chircite ca într-o crampă.

Tot nu simţeam nici un fel de milă.

Nici nu aş putea spune că mă bucuram în vreun fel. Triumful era amar, după ce atât de mulţi muriseră în feluri atât de cumplite. Iar faţă de vrăjitoare, în suflet mi se instaurase indiferenţa. Făcea deja parte din trecut, un trecut îngrozitor, şi merita fiecare durere care îi putea fi pricinuită. Dar asta nu însemna că eram mulţumit. Pur şi simplu mă detaşasem, ca şi cum asistam la ceva ce li se întâmplă altora, ca un spectator plictisit care aşteaptă să se termine odată un carnaval prost.

Cu Vincennes era altă poveste.

În primul rând, avusese întotdeauna o aversiune faţă de ceea ce numea el violenţă vulgară, şi mai ales faţă de o astfel de violenţă îndreptată împotriva unei femei. Pentru el, civilizaţia însemna mai cu seamă respingerea barbarismului. Aprecia un duel stilat, dar se arăta total scârbit de o bătaie cu ciomege. Iar ceea ce i se făcuse marchizei, în opinia lui, nu avea nici o legătură cu civilizaţia. Acceptase rugul pentru că era necesar, dar ştiam că, dacă ar fi putut să se opună în vreun fel,

niciodată nu ar fi acceptat tortura.

În acelaşi timp, vicontele era conştient că de Guy nu făcuse altceva decât să aplice, ba chiar într-un mod sumar, procedura legală, iar Valois-Lacross fusese acolo tocmai pentru a se asigura că inchizitorul, împins de zel, nu-şi va depăşi atribuţiile. Nu fusese însă necesar. De Guy procedase ca la carte.

De altfel, inchizitorul era recunoscut pentru justeţea comportamentului său, ca şi pentru eficienţa metodelor sale. O intuiţie incredibilă – sau *har*, cum o numea el – îl făcea întotdeauna pe omul sfânt să găsească fără greş vinovatul, ancheta ulterioară neavând alt rol decât de a procura dovezile necesare execuţiei. Era lucru ştiut.

În fine, sentimentele lui Vincennes pentru marchiză nu îl ajutau prea mult. Aşa cum singur o spusese, nu obişnuia să se implice în astfel de lucruri, dar văzusem încă de la început că Josephine de Lauras nu era pentru el ceea ce fuseseră alte femei pe care le cunoscuse. Fără să se lase pierdut în ceea ce simţea, ajunsese să ţină la ea, considerându-se un fel de protector personal al unei domnişoare aflate într-o situaţie dificilă. Ima-ginea se potrivea cavalerismului înnăscut al prietenului meu, pe care, cel puţin faţă de mine, nu reuşea prea bine să îl ascundă sub masca frivolă, de om de lume, pe care o afişa în general, străduindu-se din răsputeri.

Însă, în acelaşi timp, intelectul lui deosebit îl avertizase. Aproape imediat ce se declanşaseră evenimentele, Vincennes se disociase cu prudenţă de marchiză, făcând tot posibilul să rămână detaşat, pentru că deşi nu dorea să accepte vinovăţia acesteia, era totuşi un om realist, aşa că nu avea de gând să ignore cu totul această posibilitate.

Acum arăta cam ca de obicei, cu chipul îngrijorat şi nemulţumit de evenimentele la care ştia că e nevoit să asiste, dar împăcat oarecum cu situaţia. Ştiam însă că nu îi era deloc uşor.

Inchizitorul şi şeful Poliţiei o conduceau pe marchiză spre rug. Era evident că nu ar fi putut să meargă singură.

Cei doi o ţineau ferm, dar cu blândeţe. În ciuda a ceea ce făcuse, nimeni nu părea să o urască, poate cu excepţia lui Chalais. Imaginea ei era – fusese încă din momentul deconspirării – mult prea lipsită de măreţie pentru a inspira altceva decât mila pe care o simţi pentru un om rătăcit, sau poate nici măcar atâta. De altfel, ştiam cu toţii că cei vânduţi diavolului nu sunt responsabili decât pentru alegerea pe care au făcut-o – de cele mai multe ori în necunoştinţă de cauză privind implicaţiile – şi nu pentru faptele ulterioare, care sunt în întregime responsabilitatea stăpânului lor. Odată slujind în Iad, nu mai eşti decât o marionetă, pe care păpuşarul o foloseşte scurtă vreme înainte de a o arunca. Şi siguranţa pedepsei care urma să vină nu mai făcea necesare resentimentele.

Asta nu însemna însă că o subestimam. Deşi era încă ziuă, nici unul din noi nu îşi lua ochii de la ea, şi aveam cu toţii parii în mână, pregătiţi să acţionăm dacă lucrurile o luau razna. Oricât de deplorabilă îi era starea, nu puteai niciodată să fii sigur cum merge treaba cu cei ca ea. Dar în general ştiam, şi ne-a confirmat-o şi inchizitorul, că diavolul îşi abandonează adoratorii odată descoperiţi. Majoritatea celor căzuţi în mâinile Sfântului Oficiu nu mai erau decât ruine umane, părăsite de cel în care se încrezuseră unei sorţi pe care şi-o meritau.

Dar existau şi câteva excepţii. Una era Conrad Lorenz.

Nu cred că a uitat cineva răsunetul pe care l-a stârnit la vremea respectivă procesul demonolatrului, atitudinea lui sfidătoare şi forţa cu care rezista. Nu l-au putut frânge nici chiar în cele din urmă, când toate instrumentele de tortură fuseseră deja folosite şi mai mulţi inchizitori schimbaţi, şi italianul a murit cu blasfemia pe buze în timp ce membrele îi erau smulse pe roată.

Nu părea să fie cazul lui Josephine de Lauras. La urma urmei, nu era decât o începătoare, chiar dacă una deosebit de perseverentă şi de iscusită. Nu ne aşteptam să zboare pe mătură. Practic, puterile ei erau limitate şi constau în general într-o influenţă nefastă. Majoritatea

faptelor ei ticăloase le săvârşise prin intermediul şi cu ajutorul altora.

La câţiva paşi în spatele ei, cu mâinile legate în lanţuri şi chipul de piatră, îmbrâncit de Chalais din urmă, venea Max Schwartz.

— Aveţi de gând să mă puneţi să văd cum îmi ardeţi soţia?… întrebase el rece, când ne-am dus după el.

— Aş!… Deşi ar trebui să vrei asta, ripostase ducele de Chalais. Pur şi simplu te mutăm undeva mai la îndemână, ca să te avem sub supraveghere. Nu ne mai plac surprizele.

Decisesem ca în timpul execuţiei să îl ţinem în beciurile din faţă, prins cu lanţuri de perete şi cu uşile ferecate. Nu existau ferestre. În felul acesta, puteam fi cu ochii pe uşă, presupunând prin exces de prudenţă că ar fi reuşit să scape de legături şi ar fi încercat să iasă.

Dar nu ne îngrijora aspectul ăsta. Întâi, pentru că era ziuă. Apoi, pentru că până şi noaptea, ororile readuse pe lume de marchiză avuseseră dificultăţi în privinţa uşilor. Mult mai puternice ca un om, nici acestea şi nici Huguet de Castlenove nu dovediseră vreo capacitate de a trece prin ziduri sau altceva de acest gen. Manifestările lor, deşi aberante, se încadraseră totuşi în limitele materialului, chiar dacă ale unui material *exagerat*.

În sfârşit, chiar nu mai aveam de gând să ne batem capul şi cu Max Schwartz.

Imediat ce Chalais şi Vincennes îl închiseră, verificând cu grijă lanţurile şi uşa, ne-am îndreptat toată atenţia spre marchiză. Rugul o aştepta cu răbdare, aproape de zid, de cealaltă parte a curţii, dar la o distanţă destul de mică de pivniţa în care îl vârâsem pe Schwartz. La trepte, femeia se împiedică, şi ar fi căzut dacă prelatul şi poliţistul nu ar fi ţinut-o de braţe.

După care au legat-o de par.

— Fir-ar al dracului de treabă, spuse Vincennes printre dinţi.

Nici mie nu îmi plăcea priveliştea. M-am gândit la vicontesă, care rămăsese în turn. Abel şi Roland Quelus îi

ţineau companie. Abel se descurcase bine în timpul ultimului incident, iar Quelus se dovedise un tânăr capabil. Copila refuzase să asiste la execuţie şi, deşi lucrurile se aflau sub control şi era ziuă, nici eu nici tatăl ei nu am dorit să o lăsăm nepăzită. Cei doi fuseseră instruiţi să fie cu ochii în patru şi să ne strige la cel mai mic semn că ceva ar putea să nu fie aşa cum trebuie. Aş fi preferat să rămân eu cu ea, desigur, dar de Guy mă vroise în curte, atât pentru că un martor de origine nobilă valora mai mult decât un soldat sau un alt membru al Ordinului, cât şi pentru că nu era întru totul convins că marchiza nu va încerca ceva în ultima clipă şi inchizitorul era suficient de mulţumit de mine ca să mă ţină pe lângă el pentru o astfel de situaţie.

Ceea ce nu mă bucura prea tare.

— Mai aveţi ceva de spus, doamnă?… Câteva vorbe de căinţă pentru salvarea sufletului vostru, dacă se mai poate?… întrebă inchizitorul ridicând torţa.

Ochii verzi şi pierduţi se ridicară privindu-ne pentru prima dată prin firele de păr blond şi murdar care îi acopereau faţa. Continua să ţină pumnul stâng strâns, ca şi cum ar fi fost paralizată şi nu mai putea să îl deschidă. M-am gândit că asta se datora vreunui muşchi care îi fusese rupt.

— Fii blestemat, şopti ea răguşit, şi mi-am dat seama că şi corzile vocale îi erau în întregime distruse. Fiţi blestemaţi cu toţii.

Inchizitorul aprinse rugul.

Flăcările izbucniră într-o vâlvătaie imensă şi femeia urlă, mai întâi de spaimă şi apoi de durere. Focul galben îi linse carnea în timp ce soarele cobora pe cer, şi ţipetele vrăjitoarei nu mai aveau nimic omenesc, propagându-se ca un ecou blestemat între zidurile curţii. Era ca şi cum sute de demoni dementi fuseseră dintr-odată eliberaţi, ca să îşi poată urla durerea în lumina pălindă a zilei.

Vincennes îşi feri ochii cu inima strânsă, prefăcându-se că supraveghează poarta în spatele căreia era ferecat Max Schwartz.

Aflat în spatele meu, Chalais îmi strigă în ureche, ca să acopere tânguirile cumplite şi să se facă auzit:

— Mi se pare mie sau ţine ceva în mână?…

Am tresărit surprins. La asta nu mă gândisem. În ciuda vâlvătăii îngrozitoare care îi rodea trupul, condamnata continua să-şi ţină pumnul stâng încleştat. Şi, bineînţeles, continua să ţipe.

— Credeam că i-aţi luat tot ce avea la ea, am şoptit plin de nedumerire, dar Chalais mă auzi, pentru că tocmai atunci lamentarea se stinse deodată, în timp ce pălălaia roşie înghiţea lacomă trupul femeii aflate în stare de şoc. Un fum înecăcios umplu curtea, iar mirosul era de-a dreptul teribil. Căci era acelaşi miros pe care îl avea şi hrana lui Huguet de Castlenove.

Şi totuşi era lucrarea Domnului. Chiar *era*.

— Păi i-am luat, spuse ducele, şi în vocea lui am citit nesiguranţa şi m-am speriat.

Gândul îmi zbură cu aripi înfricoşate spre morţii care se întorseseră şi spre bărbatul care se transforma, şi cu groază în inimă şi în minte m-am uitat către rug, aşteptându-mă ca marchiza să se ridice ca o salamandră din flăcări. Dar ea ardea liniştit, mistuindu-se, şi nimic în jur nu părea să arate că aveam de ce să mă mai tem.

Am încercat să îmi domin frica care creştea, dar încercarea nu părea să-mi reuşească. Nimic nu mai părea să-mi reuşească în ultima vreme.

Cu un zgomot greu stâlpul eşafodajului se prăbuşi, târând după el trupul carbonizat în mare parte, în vreme ce ultimele flăcări se hrăneau lacome cu cadavrul femeii.

— Slavă Domnului că s-a sfârşit, murmură Vincennes şi faţa îi era albă şi transpirată.

— Aşa pier toţi vrăjmaşii lui Hristos şi toate fiinţele necurate, spuse solemn inchizitorul, făcând semnul crucii deasupra cenuşii.

Cu un mârâit, Chalais dădu târcoale rugului. Avea sprâncenele încruntate. Dintr-odată se aplecă.

Ne-am apropiat şi noi, cu un fior de nelinişte dureroasă.

— Ţine ceva în mână, blestemata, scrâşni ducele, apăsând cu vârful cizmei pumnul carbonizat al vrăjitoarei. Pe Dumnezeul meu că ţine ceva în mână!…

Ţinea, într-adevăr, ceva în mână. Sub presiunea constantă a cizmei grele de călărie, degetele chircite spasmodic se sfărâmară, lăsând să sclipească palid în lumina stinsă a rugului obiectul care ne-a adus damnarea. Ne-am holbat cu toţii la el, în vreme ce albeaţa groazei se aşternea ca un văl peste chipurile noastre de nebuni, la început neînţelegând, apoi refuzând să înţelegem, până ce adevărul îngrozitor şi de netăgăduit îşi făcu loc din abisurile întunecate ale terorii şi ale neputinţei şi ni se reflectă pe feţe.

Femeia arsă ţinea în mână un crucifix.

— Pe toţi demonii din iad, şopti Vincennes, şi vocea îi suna stricată, … am omorât-o degeaba.

Nimeni nu îi răspunse, nimeni nu îndrăzni să-i răspundă. Şi atunci, în tăcerea care urla, în vreme ce ne priveam stupefiaţi chipurile schimonosite de oroarea faptei pe care tocmai o săvârşisem, pot jura că l-am auzit pe diavol râzând.

Soarele se scufundă în pământ şi peste tot se lăsă umbra.

Partea a V-a
Un milion de iaduri

— Ce ştii despre Diavol?
— Nimica. Decât că se află aici.
Bethunius, ***O convorbire în beznă***

Capitolul 51. Când Dumnezeu lipseşte

Încă ne mai holbam în cenuşă.

Inchizitorul ridicase crucea de aur agăţată de lănţişor, privind-o cu sprâncenele încruntate. Pe ţeastă îi curgea un firicel roşu: rana i se deschisese din nou.

— *Max Schwartz*!… urlă ducele de Chalais.

Era singura ipoteză care mai rămăsese. Spadele

ieşiră din teci, sclipind rece în întuneric. În mâna dreaptă cu toţii aveam pari.

Iar în inimă aveam *frica*.

Ne-am repezit la uşa solidă de frasin în spatele căreia ferecasem monstrul, împiedicându-ne unii de alţii, lăsându-l în urmă pe de Guy care păşea îngândurat, strângând la piept mătăniile şi crucea. Noaptea se întinsese peste castel ca o lipitoare hidoasă, sorbind ultimele rămăşiţe de lumină şi aducând odată cu ea teroarea şi groaza.

Chalais izbi uşa de perete cu furie.

Ne-am oprit în prag, de-a stânga şi de-a dreapta lui în timp ce inchizitorul ne ajungea din urmă, cu feţe livide de morţi pe care torţa din perete arunca umbre. Max Schwartz se afla acolo, în lanţuri, cu capul lăsat în piept, şi pentru o clipă am crezut că ne înşelasem din nou, că nu mai era în viaţă. Dar apoi îşi ridică capul şi ne privi.

Ochii îi erau *roşii*.

N-am văzut altă diferenţă faţă de cum arăta de obicei, dar era destul. Buzele i se strâmbaseră într-un zâmbet groaznic, lăsând să se vadă dinţii albi şi puternici, iar pe chip i se citea o veselie feroce.

— Dumnezeule, am spus.

— Să-l omorâm, zise Lacross şi făcu un pas în faţă.

Mâinile ţintuite de perete se ridicară cu uşurinţă, şi belciugele ambelor lanţuri se desprinseră cu zgomot, trăgând după ele tencuiala în timp ce demonul se elibera. Îl priveam cu ochii căscaţi, neputincioşi, iar el îşi rupse cu mişcări lente fierul de la încheietură, lăsându-l apoi să cadă cu zgomot pe jos.

— Lanţurile nu au efect niciodată, spuse vampirul. Ar fi trebuit să ştii.

I se adresa lui de Guy.

Inchizitorul păru să-şi revină.

— În numele Domnului!… strigă el autoritar, ridicând crucea şi înaintând în bezna celulei. *Vade retro!…*

— Idiotule, făcu Max Schwartz cu blândeţe. Nu vezi că nu luminează?…

Albert de Guy, mare inchizitor al Franţei, se opri cu

gura căscată, uitându-se la obiectul sfânt aflat în mâna lui… acum un lemn lipsit de semnificaţie.

Cu incredibilă repeziciune, contele îi prinse prelatului pumnul în mână, zdrobind fără efort carnea inchizitorului între degetele sale reci şi crucea pe care o ţinea acesta.

— Dumnezeul *vostru* nu îi ajută pe cei care ard nevinovaţi, spuse Schwartz, şi vocea îi era liniştită şi plăcută. În ochii *lui*, sunteţi mai răi decât mine. V-a lăsat singuri.

Continua să strângă.

Faţa lui de Guy se contractase toată, în vreme ce focul din ochi i se stingea şi se clătina pe picioare. Printre degetele lui sfărâmate ca şi din rana de pe cap, sângele îi curgea şiroaie, adunându-se la picioarele lui într-o băltoacă uleioasă şi rece. Nu scoase un cuvânt, nu ceru milă, dar se prăbuşi în genunchi când contele îl sili să facă asta şi privirea şi-o coborî odată ce veni leşinul.

Căzu nemişcat şi greoi pe pământul podelei.

— Şi acum, *voi*, zise Max Schwartz întorcându-se.

Ne-am tras în spate cu toţii.

— Ştiţi, e dezamăgitor întru totul, râse contele uşor, şi nu puteţi spune că nu v-am dat şanse. V-am adus oameni ai Bisericii ca şi ai Sfântului Oficiu, poliţişti, militari şi vânători, spadasini, criminali şi vrăjitoare. V-am dat un doctor, păcătoşi şi inocenţi. V-am adus până şi un călător care mai întâlnise aşa ceva – şi aici se strâmbă, cu gândul la Von Walter şi la *nelapsi*. V-am dat indicii. Ba mai mult – *v-am dat un adept al lui Conrad Lorenz!…*

Veselia părea să-i crească, pe măsură ce panica se zugrăvea tot mai clar pe feţele noastre, pe măsură ce ne dam tot mai mult înapoi şi ne apropiam de uşă.

— Dobitocul acela credea că se poate pune cu mine pentru că citise nişte cărţi despre diavol… Dar ce poţi să înveţi din cărţile unuia care a murit tras pe roată?!… Poate să mă înfrunte pe *mine* un *animal*?!… A stat şi a privit ce făceam, pândind momentul propice să mă atace, dar tot ce a obţinut au fost nişte cadavre pe care deja le

abandonasem!… I se părea că va fi protejat, pentru că se închina la stăpânul cu coarne… Ce prostie!… Singurul diavol din lume sunt *eu*!…

Acum hohotea.

— Trebuie însă să recunosc că mi-a făcut puţină plăcere. Dihăniile astea sunt destul de greu de găsit. M-am gândit că ar putea constitui o provocare. N-a constituit, desigur. Nu era decât un animal şi a murit ca un animal, cu o ţepuşă pentru porci în inimă.

Chalais încetase să se retragă.

— Exact aşa o să mori şi tu, spuse el, şi din vocea scrâşnită am înţeles că îşi revenise, că era din nou *furios*.

Max Schwartz îl privi cu interes.

— Ia uite, tânărul nostru prieten a prins iarăşi curaj. Ai o soţie, parcă?… Una deosebit de tânără?… Una pe care să pot să o vizitez?…

Asta puse capac la toate.

— *Te… fac… zdrenţe!*… răcni Chalais.

Şi se repezi înainte.

Dar Max Schwartz nu era Huguet de Castlenove.

Contele opri lovitura de par cu dexteritate, chiar dacă nu cu uşurinţă; ducele reuşi totuşi să-i strecoare lama spadei sub braţ, cu evidenta intenţie de a încerca să i-l taie. Se clătinară o clipă amândoi lângă perete, încleştaţi într-o ultimă îmbrăţişare, şi ne-am aruncat cu toţii pe el, înşfăcându-l de unde puteam ca să îl încetinim şi încercând să-l străpungem.

Atunci m-a lovit.

Izbitura îmi fisură maxilarul, îmi sparse urechea şi îmi închise ochiul stâng pe vecie. Am văzut treptele de piatră trecând în grabă pe lângă mine şi capul mi se pocni de perete, făcându-mă să alunec neputincios la pământ.

Cu groaznic efort, am clipit din ochiul bun pentru a-mi alunga ceaţa roşie şi dureroasă care îmi acoperea vederea, dar era sânge şi era destul de greu să disting ceva prin el. L-am întrezărit totuşi pe Lacross, ţinându-se de piept cu ambele mâini, căzând în genunchi şi tuşind roşu, şi mi-am dat seama că Max Schwartz îi sfărâmase

oasele cu lovituri de picior. Vincennes era îngenuncheat şi el, cu parul zburat din mână, dar mai avea încă spada şi poziţia îi era flexată ca şi cum se pregătea să atace din nou, iar pe chip i se citea hotărârea.

Lângă peretele pivniţei, Schwartz şi Chalais se zvârcoleau încleştaţi, demonul hohotind zgomotos în vreme ce chipul ducelui era schimonosit de turbare. Un lucru însă am mai văzut înainte să alunec în noapte.

Ducele era deasupra.

Capitolul 52. Sfârşitul Binelui

Iadurile se scurgeau unul după altul, şi fiecare era mai rău.

Nu-mi dădeam seama dacă sunt mort sau trăiesc, dar felul în care alunecam prin ele era cu adevărat groaznic. Apoi am ajuns într-un iad mai cumplit decât toate, şi m-am mirat nespus cu câtă claritate îl percepeam.

Se făcea că eram sprijinit de un perete rece şi eram rece şi eu. Nu mai vedeam decât cu un singur ochi, iar vederea îmi era chiar şi la acesta fragmentată, întreruptă de pâcle roşii şi puncte de aceeaşi blestemată culoare. Durerea era înfricoşătoare de-a dreptul şi era în tot corpul, exact ca în iadul trecut, dar acum de milioane de ori mai puternică. Şi în acelaşi timp mai eram amorţit şi paralizat.

Da, fără îndoială că eram mort, aşa era cel mai logic. Pe un om viu n-ar putea să îl doară atât de tare.

În iadul *ăsta* nu eram singur. Un bărbat care când era în viaţă fusese comandantul jandarmilor şi se numise Valois-Lacross stătea cu mâinile agăţate de trepte, încercând disperat şi inutil să se ridice în picioare. Pe gură îi ieşea respiraţia şuierată însoţită de şuvoaie stacojii, care îi curgeau inestetic pe bărbie. Ochii cenuşii şi sticloşi ieşiţi din orbite de efort se fixaseră pe degetele crispate, albite şi încleştate pe piatră. Oare de ce mai vroia să se ridice, dacă tot ajunsese aici?... O fi mai bine în Iad dacă stai în picioare?...

Lângă mine mai era un om în genunchi, cu faţa cadaverică şi murdară şi ţeasta pleşuvă acoperită de o

crustă de sânge închegat şi scârbos. Un braţ îi atârna ţeapăn pe lângă corp şi – cât de ciudat, mi-am spus – omul părea că se roagă.

Da, era incredibil de-a dreptul. Hotărâtă treabă, iadul ăsta nu-mi plăcea *deloc*.

Apoi se întâmplă alt lucru care mi se păru din cale-afară. Omul care se ruga în genunchi se ridică cu efort, şi în mână avea ceva ca un fel de cruce, dar sfărâmată. Iar crucea părea că pâlpâie palid, ca şi cum ar fi fost cât pe-aci să se stingă, dar totuşi pâlpâia. Şi în vis – sau în Iad, sau unde eram – omul acela era Albert de Guy, inchizitorul.

Şi dintr-odată mi-am dat seama că eram treaz.

Nu murisem.

Odată cu realizarea acestui fapt – care era, el în sine, mai cumplit decât toate – creierul meu respinse instantaneu tot ce nu reuşea să suporte pentru a mă păstra sănătos pentru încă câteva ore. Îmi era brusc cât se poate de clar că Valois-Lacross nu avea şi nu avusese niciodată vreo fiică, şi că ochii lui Max Schwartz nu puteau să aibă culoarea cărnii proaspăt tăiate.

Pur şi simplu nu se putea.

— Cavalere… l-am auzit pe prelat hârâind, printre buzele lipsite de culoare şi strivite de contactul cu piatra, … a sosit timpul să te ridici. Avem treabă.

Îl auzeam destul de bine cu urechea teafără, dar nu mă simţeam în stare să mă scol de pe jos. De fapt, nici măcar nu *vroiam* să o fac. Fusese mai bine cât timp murisem.

Dar, desigur, până la urmă m-am ridicat.

Iar durerea îmi invadă corpul.

Odată cu prima mişcare, orice senzaţie de amorţeală îmi dispăru din trup, şi totul în jur se prefăcu în pură şi nemaiîntâlnită durere.

Un braţ slab mă înşfăcă în ultima clipă, împiedicându-mă să mă năruiesc din nou. Era braţul inchizitorului.

— M-am rugat pentru păcatele noastre, spuse el privindu-mă ca tâmpit, şi Dumnezeu mi-a dat un răspuns.

Îmi arătă crucea. Poate că mai pâlpâia, nu ştiu. Mie mi se părea că nu.

De Guy însă era convins de contrariul.

Împreună l-am ridicat pe Lacross, şi poliţistul tuşea şi expectora cheaguri. Nu cred că mai avea mult de trăit.

Nu cred că mai aveam vreunul.

Uşa pivniţei rămăsese larg deschisă, şi cerul negru se vedea dincolo de ea, fără urmă de stele. Pe trepte erau dâre lungi, uleioase şi roşii, şi semnele unei lupte sălbatice.

Pe Vincennes l-am găsit chiar la intrare.

Cel mai bun prieten al meu murise curat, cu gâtul rupt de o lovitură asemănătoare celei primite de mine. Din câte mi-am putut da seama când am trecut pe lângă el, nu avea nici o muşcătură şi nici un semn de infecţie. Doar ochii sticloşi încremeniţi într-o moarte absurdă şi o expresie încă hotărâtă pe chipul său alb şi plin de nobleţe; un sfârşit mult prea mic pentru un astfel de om.

Am păşit peste cadavru şi am trecut mai departe.

Îl cunoşteam dintotdeauna şi fusese cel mai bun dintre noi, dar nu am simţit absolut nimic când i-am văzut trupul. Încetasem să mai pot simţi ceva în afară de durerea aceea absolută din carne şi mai ales din creier şi oase, durere pentru care îi mulţumeam lui Dumnezeu în fiecare clipă căci mă oprea să mă gândesc la *ea*.

Bineînţeles că mă gândeam totuşi. Îmi aminteam prima zi, pe creneluri. Îmi aminteam buclele blonde şi ochii adânci ca oceanul şi trupul de înger şi rochiţa galbenă. Îmi aminteam milioane de lucruri. Şi toate aceste lucruri mai mult decât răul fizic erau cauza durerii mele ca şi scopul ei.

Eram deja lângă turn.

Am ocolit cu destulă dificultate, sprijinit de inchizitor, trupul lui Roland Quelus, care zăcea zdrobit de pietre. Soldatul fusese aruncat pe fereastră sau poate sărise, nu mai conta. Un om viteaz care merita o soartă mai bună. Dar dacă asta ar fi putut să o salveze l-aş fi aruncat chiar eu, şi nu doar o singură dată.

Mintea mi se întuneca şi eu coboram în abis.

Am leşinat de mai multe ori în timp ce urcam în turn, dar spre sfârşit începusem să merg de unul singur. Lacross însă cădea mereu. De Guy se lupta să ne susţină când pe unul când pe altul, fără prea mare succes; totuşi înaintam şi înainta şi noaptea. Nu se auzea alt zgomot în afară de gâfâielile şi gemetele noastre involuntare, trei suflete pierdute care urcau într-un turn ştiind deja ce vor găsi acolo.

Ştiind deja că era prea târziu.

Pe trepte continuau să se vadă urme de sânge şi pereţii fuseseră împroşcaţi cu pete brun-roşietice, iar una din cizmele lui Chalais am găsit-o la o cotitură, semn că aici ducele încă lupta. Deşi era un gând cu totul stupid, am sperat că poate nu încetase nici acum să se lupte.

Dar încetase, bineînţeles.

Încăperea era exact cum mi-o aminteam, adică foarte mare. Obloane solide apărau cele două ferestre, de la care un rând de trepte înalte de marmură cobora în spirală. Între ferestre şi trepte se afla un intrând ca o încăpere micuţă, un fel de chilie, care într-un alt castel ar fi putut servi la rugăciune, dar aici putea servi numai la blasfemii. La baza scărilor se întindea camera în care intrasem. Patul acoperit cu mătase şi satin de culoare auriu cu albastru, protejat de perdele de damasc fine cu desene aurii, şi un jilţ greu de lemn cu spătarul de catifea purpurie şi picioarele sculptate cu capete mari de lei constituiau toată mobila din încăpere. Pe pat era întinsă o formă suavă învelită diafan de o rochie albă şi transparentă cu funde mari, ca de mireasă, iar părul buclat îi era revărsat într-o cascadă de aur pe perna pătată cu roşu. Dar respira.

Ne-am oprit în uşă, toţi trei, agăţaţi cu disperare unul de altul, rotindu-ne înnebuniţi privirile chioare prin camera morţii.

Ducele de Chalais stătea în jilţ obosit, cu parul sprijinit de unul dintre mânere. Pletele blonde îi cădeau în ochi în şuviţe transpirate, murdare, şi pieptarul îi era ud, stacojiu şi mototolit ca hainele morţilor. Unul din picioare

era desculţ, iar ochii altădată albaştri apăreau acum fără de pupilă sau iris şi negri ca smoala.

— Am încercat să-l opresc, să ştii, zise el, şi nu i-am mai recunoscut vocea. Dar m-a târât pe coridor în vreme ce mă zbăteam şi m-a obligat să îi beau sânge de la încheietură. La început l-am muşcat ca să îmi dea drumul… dar apoi mi-a plăcut şi am băut. Şi după aceea nu a mai trebuit să mă târască.

Max Schwartz se afla la fereastră, privind gânditor către noi.

— Şi Abel?… am întrebat hârâit, deşi nu mai avea nici o importanţă.

— *Părintele* Abel s-a târât în genunchi şi a *implorat* darul negru. Aş fi putut, desigur, să-l refuz, aveam deja doi *copii* frumoşi, pe vicontesă şi pe duce. Dar nu îmi stă în fire să refuz un preot.

Cu un gest larg, contele arătă în umbre, către forma chircită şi chicotitoare care fusese acum o mie de ani François Abel.

— Idioţi, spuse Max Schwartz şi părea trist, idioţi cu toţii. Ca atunci, acolo în Spania. Chiar nu ai văzut cât de tare se temea demonul acela de *mine*?… Chiar nu ai văzut asta… *Sfinţia Ta*?…

Inchizitorul nu răspunse nimic, dar vru să ridice crucea.

— Fiica mea… şopti gâtuit Lacross.

De Guy ezită o secundă. Încet, blând, scăldată în umbre, Adrianna de Valois îşi ridică chipul îngeresc de pe pernă, privindu-ne cu ochi dulci şi obosiţi. Nu se citea în ei nimic rău… ci numai o imensă tristeţe.

Dar ochii îi deveniseră deja stacojii.

— Haide, preotule, fă-o, spuse Max Schwartz cu scârbă, coborând de pe trepte, arată-ne instrumentul tău stricat şi spune-ţi cuvintele goale. Să te vedem.

— Ai grijă, o să o vatămi pe *ea*, zise Lacross, şi dintr-odată mi-am dat seama că poliţistul era o problemă.

Vicontesa se trase în spate speriată, cu ochii mari şi neliniştiţi, dar ceva în mişcare arăta că nu mai e ea, căci

gestul îi fusese ca de felină. Chipul îi rămăsese de înger, dar se mişcase exact ca un prădător, frângându-mi inima în două. În mod evident, transformarea îi începuse. Sfârşitul venea.

— Haide!… strigă cu furie Max Schwartz, şi mi-am dat seama că demonul îşi căuta moartea, că asta căutase tot timpul, copleşit de propria-i existenţă murdară ca şi de oroarea ultimului şi îngrozitorului său fapt. Preot nebun, foloseşte-ţi acum jucăria stupidă!…

Dar în căutarea-i dementă, monstrul avea de gând să ne tragă cu el.

Inchizitorul îşi încercă norocul.

Iute şi hotărât el ridică crucea, şi mâna cu unghii lungi şi încovoiate i-o zbură dintr-o singură lovitură, izbind-o cu zgomot de ziduri. Abel chicoti din nou, încântat, şi sări din spatele patului, o formă cocoşată şi rea, ţopăind demonic în beznă.

Crucea nu pâlpâise niciodată şi eu mă aflam în Iad.

Dar în ciuda grozăviilor pe care le făptuisem şi în ciuda blasfemiilor proferate, în ciuda tuturor vrăjilor demente şi a faptelor rele, a crimelor şi a păcatelor cărnii, în ciuda lucrurilor din noapte şi a celor din mormânt şi în ciuda lui Max Schwartz, a diavolului şi a Castelului Ultimelor Turnuri, Dumnezeu se afla acolo, pentru că nu toţi cei din încăpere eram vinovaţi.

Vicontesa se mişcă ca fulgerul şi arăta a înger când îl îmbrăţişă de la spate, scufundându-i monstrului dinţii în gât şi rupându-i beregata cu unghiile vopsite în roşu. Max Schwartz muri cu braţele depărtate şi ochii măriţi, iar ea îi smuci capul cu putere de pe umeri, smulgându-l, în vreme ce picioarele ei lungi şi goale îl încolăceau cu disperare şi el se rotea dement, încercând să o arunce din cârcă.

Nu reuşi.

Sângele negru ne împroşcă în valuri negre, şi trupul cu mâinile zvâcnind bezmetic se prăbuşi în faţa noastră pe dale.

Diavolul murea.

Iar vicontesa era în picioare pe scara înaltă de lângă

fereastră, dulce şi suavă şi cu sânge negru pe buze şi tristeţe în ochi, ţinând într-o mână, de păr, capul monstrului cu gura căscată.

Abel ţipă.

Eram acolo trei oameni care urmau să moară, faţă în faţă cu trei oameni care erau deja morţi, şi acum nici Dumnezeu nici diavolul nu îşi mai arătară chipurile şi a trebuit să ne descurcăm singuri.

Cu un răcnet, m-am repezit la ducele de Chalais.

Am răsturnat jilţul lovindu-l sălbatic cu piciorul, în vreme ce el întinsese fără convingere mâna spre par, şi i-am înfipt lemnul în piept de milioane de ori, şi după aceea încă o dată. Ochii îi redeveniseră albaştri cu mult timp înainte ca parul meu să se rupă, cu mult timp înainte să i-i scot, pentru că nu le mai puteam suporta privirea.

Undeva în spatele meu auzeam ţipetele de femeie ale lui François Abel, care cerşea îndurare în timp ce ceilalţi doi îl dezmembrau şi îi împrăş-tiau rămăşiţele prin încăpere, şi încetă să ţipe abia după ce i-au străpuns inima şi i-au rupt capul şi i l-au strivit.

Şi apoi ne-am întors toţi trei şi nu mai era decât vicontesa.

— Trebuie să existe un leac, zise Lacross ca beat, şi ştiam că era nebun să îşi închipuie asta.

— Există, răspunse inchizitorul. Există *parul*.

Ea nu scotea un cuvânt. Ne privea liniştit dintr-o parte, în picioare pe scări lângă fereastră, cu capul lăsat uşor pe umărul alb, delicat şi dezgolit, şi cu aceeaşi privire pe care o avea din clipa în care căzuse.

— Asta nu este cu putinţă, bâigui poliţistul, iar eu mi-am amintit de Giulianna Sellini.

Genele ei lungi clipiră, iar buzele îi erau pline şi roşii şi pătate cu lichidul cel rău. Niciodată nu fusese atât de frumoasă.

— Arthur?… întrebă ea.

Nu i-am răspuns. Nu îi puteam răspunde. O rază subţire de lumină se ivi prin oblon. Soseau zorii.

— Tati?…

În spatele meu am auzit un zgomot surd, şi mi-am dat seama că Lacross se lupta cu inchizitorul.

Am făcut un pas înainte. Ea mă privi.

— O, nu, spuse, văzându-mi faţa. Nu, nu, nu.

Şi se răsuci dintr-odată dând obloanele la o parte. Soarele dimineţii intră alb în încăperea neagră şi roşie, strălucind lângă zeiţa albă de pe treptele albe.

M-am năpustit pe scări înspre ea, dar nu aveam să ajung acolo niciodată. Cu braţele ridicate spre cer ca un înger ea păşi în lumină, şi aşa mi-o amintesc, pentru că aşa am văzut-o pentru ultima oară.

Izbucni în flăcări, iar eu am urlat.

Partea a VI-a
Max Schwartz

Şi el a venit folosind Căile negre, şi o asemenea Fericire ne-a cuprins văzând Asta, că ne-am ploconit cu toţii la Pământ.
— Petyr Saangstrom, ***De beatificare diavoli***

Capitolul 53. Scrisoarea lui Armand

Mi-am revenit din şoc după câteva zile. Mă aflam undeva pe un câmp. Mai mulţi oameni binevoitori se îngrijiseră de mine. De jur-împrejurul castelului, pădurea fusese tăiată. Oamenii Inchiziţiei se aflau peste tot, supraveghind dărâmarea clădirii. Sub catacombele blestemate, găsiseră rămăşiţe dezgustătoare şi orori de nedescris, şi toate erau opera bătrânului Lauras-Montale şi urmarea blasfemiilor sale. Conform procedurii, pământul rămas va fi ars, sfinţit şi presărat cu sare, ca nimic diavolesc să nu mai vieţuiască acolo unde a fost cândva Castelul Ultimelor Turnuri.

De Guy nu se afla acolo. Nu m-a surprins. Am plecat în aceeaşi după-amiază, luându-mi rămas-bun de la inchizitorul care conducea operaţiunea – un bărbat tânăr, smead, cu figură de ascet şi ochii în flăcări, aşa cum Albert de Guy nu mai era.

Nu am mai auzit de el niciodată. Nu ştiu dacă a părăsit Inchiziţia, aşa cum ar fi trebuit, şi cum Valois-Lacross a părăsit rândurile Poliţiei, dar cred că dacă nu ar fi făcut-o aş fi aflat. Lacross s-a retras la o mănăstire. Mulţi ani după aceea am auzit că, bătrân şi nebun, se fereşte de vizitatori şi murmură încontinuu: „*Iartă-mi Doamne păcatele, că sunt mari şi sunt multe*”. Nu ştiu dacă Dumnezeu l-a iertat vreodată. Eu nu.

M-am reîntors pe domeniile mele, dar viaţa nu avea să mai îmi fie la fel niciodată. Nu am mai plecat de acolo, nu am mai vorbit cu străinii şi nu am mai dormit noaptea. Dar ziua, când dormeam, am visat. Un singur vis, acelaşi, zilnic, despre un înger care murea. Despre Adrianna.

Ar mai fi însă două lucruri de zis, înainte să închei relatarea. La ieşirea din Nuit-aux-Bois, mă aştepta o scrisoare de la Armand de Courtray, o scrisoare care plecase imediat după mine şi care mă urmase tot drumul, fără însă să mă găsească. În Nuit-aux-Bois se oprise, căci nimeni nu avusese intenţia să se apropie de castelul bătrânului Lauras-Montale. Curierul preferase să o lase la oficiul local, unde trebuia să o găsesc la întoarcere. Am ridicat-o fără să o citesc şi pentru mult timp aveam să uit de ea. Într-o zi însă, am deschis-o.

Dragă prietene,

Îţi scriu în grabă mare aceste rânduri, căci mi se pare important. Să nu mă înţelegi greşit. Departe de mine gândul de a te sfătui să nu mergi la nuntă, când ştiu prea bine cât de greu ţi-a fost în ultimul timp. În împrejurări normale, fără îndoială că aş fi primul care te-ar sfătui să pleci, să renunţi la izolarea în care de bună voie te-ai închis în ultima vreme. Dar acestea nu sunt împrejurări normale. Îţi voi spune şi ai să judeci tu.

Nu ştiam că o cunoşti atât de bine pe domnişoara de Lauras. Eu nu o cunosc, ştiu doar că e o catolică ferventă, căci în cursul anului trecut i-a comandat unei dragi prietene a scumpei mele soţii mai multe icoane, pe care aceasta a avut bunăvoinţa de a i le trimite. Nu ştiu nimic nici despre Nuit-aux-Bois, care însă presupun că e un ţinut

întocmai atât de frumos pe cât l-a descris marchiza.

Ştiu însă câte ceva despre contele Max Schwartz.

În cele ce urmează, am să încerc să îţi relatez, pe scurt, întâmplările pe care eu însumi le-am trăit cu doi ani în urmă, pe când tu te aflai în voiaj cu Juliette. Nu mă hazardez să afirm că cele ce am auzit sau înţeles sunt întru totul adevărate. Mă voi limita la a-ţi prezenta faptele, fără a te blama dacă vei considera concluziile mele absurde şi de neacceptat; te asigur însă, drag prieten, că dacă ai fi fost cu mine în seara aceea de iunie şi ai fi văzut crucile, nu te-ai fi îndoit un moment. Astfel însă, nu pot să îţi spun să refuzi invitaţia. Pot – şi trebuie chiar – însă să îţi spun ceea ce eu ştiu şi să mai adaug că eu aş refuza-o.

Aşadar era la sfârşitul lui mai şi, după cum ştii, la vremea aceea locuiam singur. Afară ploua urât, iar eu mă îndeletniceam, cum probabil bănuieşti, cu singura mea pasiune în afară de Roxanne – pictura. Însă mă simţeam lipsit de inspiraţie. Indiferent cât încercam, tuşele nu îmi ieşeau, aşa că într-un târziu m-am decis să renunţ. Chiar atunci am auzit o bătaie în uşă.

Pe la noi vizitatorii sunt rari. M-am mirat. Însă vremea era, cum spusesem, urâtă, iar afară se înnoptase. M-am gândit la vreun sărman drumeţ rătăcit şi, în amintirea vremurilor când colindam împreună, m-am grăbit să deschid.

Nu era un drumeţ ci doi, dintre care o fată. Învelită într-o pelerină udă, copila era palidă şi arăta rău, se vedea că era bolnavă. Cel care o întovărăşea, cu un chip aspru de tutore şi trăsături colţuroase de străin, mi s-a prezentat drept contele austriac Maximillien Schwartz, protectorul tinerei pe care o numea Eilynna.

Nu voiau nici mâncare şi nici adăpost, căci amândoi se aflau într-o mare grabă. Copila a ciugulit totuşi ceva, fără prea multă tragere de inimă. Max Schwartz voia informaţii. A întrebat de drum şi de locuitori, şi de o văioagă Râpa Săracului.

Apoi a întrebat de tine.

Asta m-a uimit peste poate. La mirarea mea, contele

a răspuns că i-ai fost recomandat pentru a înnopta la tine, şi s-a arătat nemulţumit că lipseai. Nu ţi-am menţionat nimic de aceasta şi nici de restul întâmplării când te-ai întors, pentru că în lumina evenimentelor ulterioare mi s-a părut o scorneală pentru a-mi câştiga încrederea. Trebuie să fi aflat numele tău undeva pe drum, de la vreun ţăran care îţi ştia domeniile. În plus, ceea ce s-a petrecut pe urmă a fost atât de fantastic, încât nu am îndrăznit, pur şi simplu, să deschid subiectul de faţă cu nimeni. Acum văd însă cât am procedat de greşit.

La două sau trei săptămâni după această ciudată vizită, am primit o alta, în condiţii asemănătoare. La auzul bătăii în uşă, bănuind că cel care se prezentase „Max Schwartz" se întorsese să întrebe de tine, am deschis. Nu mică mi-a fost surpriza când în uşă am văzut doi bărbaţi necunoscuţi, cu înfăţişare cel puţin ciudată.

Este destul de dificil să îi descriu. Unul era bătrân fără îndoială, celălalt părea doar îmbătrânit înainte de vreme. Hainele le erau murdare şi ponosite. La gât le atârnau cruci mari, ca de preot. Erau straşnic înarmaţi. Totuşi nu arătau a bandiţi; trăsăturile lor grave şi tulburate purtau pecetea unei pierdute demnităţi, ca şi a unui nemăsurat sentiment al onoarei.

Mă cunoşti destul de bine. Ştii că sunt un om dacă nu curajos, atunci măcar stăpân pe el, dar în seara aceea m-am speriat. Şi nu de cei doi vizitatori îmi era frică, ci de ceea ce ar fi putut ei spune, şi de ceea ce ştiam că era în legătură cu Max Schwartz.

M-au întrebat despre el, desigur. M-am bâlbâit. Am uitat să le zic că te menţionase, sau poate am ascuns-o intenţionat ca să nu te amestec în ceea ce simţeam că e o treabă urâtă, nu mai ştiu. Le-am zis de fată, dar ei o numeau Danielle, nu Eylinna. Pe Max Schwartz însă îl numeau la fel.

La plecare, cel care cred că era mai tânăr mi-a întins un mic manuscris, pe care îl vei găsi ataşat la această scrisoare sub titlul ***Povestea contelui de Marenne****. Nu ştiu dacă cel care mi l-a dat era Marenne însuşi, dar eu aşa*

am simţit.

— Ţineţi asta, domnule, mi-a zis omul, şi citiţi-o dacă nu mă mai întorc după ea. Povestea nu este completă, dar ce nu e scris, veţi înţelege singur. Cât despre ***diavolul nebun pe care l-aţi găzduit aicea****, dacă îl mai vedeţi, omorâţi-l cu un ţăruş şi anunţaţi Sfânta Inchiziţie. Altfel va fi vai de noi.*

Zilele au trecut şi eu nu am citit manuscrisul pentru că, în fapt, îmi era frică. Îmi spuneam tot timpul că e vreo farsă prostească pusă la cale de vreo cunoştinţă comună – ceea ce ar fi explicat menţionarea numelui tău şi nemulţumirea manifestată de conte la aflarea absenţei tale. Dar feţele oamenilor care mă vizitaseră nu erau feţele unora care puneau la cale o farsă. Erau feţele unor oameni care fuseseră în Iad… şi care se întorceau acolo.

Apoi m-am dus la Râpa Săracului. Nu aş putea spune ce pornire diavolească m-a împins, căci nu mai fusesem niciodată acolo cum sunt sigur că nici tu nu ai fost. Dar am găsit drumul fără nici o dificultate, ca şi cum mă chema. Şi acolo, în râpă, în lumina roşie a soarelui care apunea, am văzut înălţându-se crucile.

Erau trei. Cea mai mare, în mijloc, cu fata bătută în piroane şi străpunsă cu parul în piept; celelalte două, mai mici, cu cei care îmi lăsaseră manuscrisul. Dar ceva era diferit la acestea din urmă. Ceva, nu aş putea spune ce, dar impresia lăsată era de parodiere grotească a crucii celei mari, pe care atârna descompusă fata cea palidă cu pelerină pe care ei doi o numeau Danielle şi căreia Max Schwartz îi zicea Eilynna.

Am fugit îngrozit şi cu minţile rătăcite. Autorităţile nu au găsit decât nişte schelete mâncate de corbi, pe care mai atârnau câteva zdrenţe de carne sfâşiată. Zadarnic l-am învinuit pe Max Schwartz. Acesta părăsise ţinutul, mi s-a spus, cu mult înainte ca cei doi să sosească. Iar fata nu putea fi acea Eilynna. Un ţăran dintr-un sat apropiat a recunoscut pe degetul ei un inel pe care fiul său i-l dăduse logodnicei sale, înainte ca aceasta să fugă cu un conte. O chema Danielle şi fără îndoială că fuga îi adusese sfârşitul.

Contele trebuie să fi fost acel nebun conte de Marenne, care şi-a pierdut minţile călătorind într-o ţară depărtată, dincolo de codrii de brazi. Aici a sedus-o pe sărmana copilă şi a luat-o cu el şi cu tovarăşul lui, dar toţi trei au căzut victime tâlharilor. Max Schwartz a fost văzut în Belle-de-Roche, însoţit de protejata lui Eylinna. Nu putea avea vreun amestec. Totul era doar o coincidenţă. Iar dacă acea Eylinna din Belle-de-Roche defel nu semăna cu cea care a fost la mine în casă, e totuşi palidă şi pare bolnavă, aşadar este ea. Afară de cazul în care e alta, şi va fi şi ea găsită crucificată la marginea drumului într-o seară de iunie, cu soarele plângând roşu la orizont.

Cam asta este povestea. Am citit manuscrisul lui Marenne şi o să îl citeşti şi tu, şi o să îţi dai cu părerea. Nimic nu am mai auzit de Max Schwartz până la scrisoarea ta. Se prea poate ca autorităţile să aibă dreptate. Nu pot nega că cei doi bărbaţi care îl căutau păreau pe jumătate nebuni. Era noapte şi eram obosit iar fata era udă şi purta pelerină, aşa că poate nu era cea răstignită pe cruce. Dar nimic pe lumea asta sau pe cealaltă, dragă prietene, nu m-ar putea convinge să dau curs unei invitaţii ca aceea pe care tu ai primit-o.

Ştiu, ar fi trebuit să îţi spun mai devreme. Dar nu ştiam nici eu ce era real şi ce nu. Ipoteza era atât de absurdă!... Apoi a venit logodna cu Roxanne şi s-au întors zilele senine. Am căutat să dau totul uitării, şi când tu te-ai întors şi te-ai despărţit de Juliette am profitat de pretext să îngrop totul. Îmi ziceam că nu era cazul să te mai tulbur cu poveşti de genul acesta. Dar adevărul era că mă temeam, mă temeam că mă vei crede nebun dar mai ales mă temeam că o să îmi amintesc crucile văzute în seara aceea blestemată, sau că o să aud din nou corbii demenţi croncănind.

Acum însă nu am încotro şi îmi amintesc totul.

Cu bine. Altceva nu pot să îţi spun. Dar mă voi ruga zi şi noapte ca Dumnezeu să îţi trimită hotărârea cea bună, astfel încât să dai crezare celor scrise aicea dacă e cazul şi să nu dai dacă nu e. Dar mai cu seamă, mă voi ruga zi şi

noapte ca scrisoarea să ajungă la timp la tine.

Nu a ajuns.

Capitolul 54. Povestea contelui de Marenne

Ochii îmi fugiră obosiţi peste semnătura lui Armand de Courtray şi m-am întrebat câte s-ar fi schimbat dacă aş fi primit scrisoarea. Nu voi şti niciodată. Iar prin faţa ochilor îmi trecu ca un fulger un chip uitat, şters de rău, de lumină şi de flăcări. A fost singura dată când Dumnezeu mi-a îngăduit să o revăd pe Adrianna aşa cum *era*, şi nu aşa cum devenise în întuneric. Şi am ştiut atunci că această imagine fugară avea să fie singura mântuire pe care aveam să o primesc, pentru că nu s-ar fi schimbat nimica. Pentru a schimba ceva e nevoie de puritate şi forţă, şi doar Adrianna dintre noi toţi le avea pe amândouă, după cum prea bine s-a văzut. Eu nu le aveam nici pe una nici pe alta.

Am citit apoi povestea contelui de Marenne:

Numele meu este Frederic de Marenne, conte, şi scriu rândurile acestea ca tuturor să vă ajute, căci Diavolul e aproape şi Dumnezeu mă cheamă la El. Dar jur pe ce am mai sfânt că dreaptă este această mărturie, şi că în deplinătatea facultăţilor mele mintale eu am semnat-o. Iar voi, cei ce aţi ajuns să aruncaţi o privire aspră asupră-i, din inima mea plină de durere vă implor să daţi crezare celor ce vă voi spune. ***El*** *este acum printre noi, şi dacă eu dau greş, atunci nu mai rămân decât Dumnezeu şi Sfânta Inchiziţie. Dar dacă Dumnezeu ştie ce se petrece, inchizitorii vor trebui înştiinţaţi. Şi voi, cei ce citiţi cu un surâs neîncrezător cele ce urmează, sunteţi singurii în măsură să o faceţi. Aşa că rugaţi-vă, şi ascultaţi.*

M-am născut în urmă cu treizeci şi patru de ani, în apropiere de Dartres. Nu v-aş vorbi despre mine, căci nu este important, dar trebuie să menţionez câteva elemente din trecutul meu, de altfel uşor de verificat, pentru a se vedea ce fel de om sunt sau, mai bine zis, am fost. Căci acum deznodământul este aproape. Am luat urma demonului în Piedmont-au-Roux, de unde a mai ridicat o

fată. Dea Domnul să ajungem la timp!...

Dar să revenim la cele ce vă promisesem a vă spune. Provin dintr-o familie înstărită şi cu un bun renume. Mi-am petrecut tinereţile studiind şi călătorind. Serviciul militar l-am desfăşurat într-un mod exemplar, participând şi distingându-mă în mai multe ciocniri cu protestanţii. Am fost de două ori decorat şi de trei ori rănit pe câmpul de luptă. Nu am fost măcinat de vicii. Beam moderat. Jocul de cărţi constituia un mod de a-mi petrece timpul, şi nu o obsesie. Am avut de-a face numai cu domnişoare din lumea bună şi m-am comportat onorabil. Mergeam la Biserică când convenienţele o cereau. M-am bătut în duel de trei ori, câştigând de fiecare dată fără să-mi omor adversarii. Despre toate acestea şi despre altele încă puteţi întreba pe prietenii mei de la Paris, baronul de Graatz-Delois şi marchizul de Jourtanais, sau pe ofiţerul meu superior din timpul serviciului militar, Domnia Sa Mareşalul de Varoun.

Apoi a sosit Răul.

Am cunoscut-o pe Maria Preda la recepţia ambasadorului otoman. Chiar Miraz Paşa însuşi mi-a atras atenţia asupra ei şi asupra tatălui acesteia. Domnişoara Preda era o copilă blândă şi palidă, cu o educaţie desăvârşită. Tatăl, Nicolae, un nobil transilvănean, îmi făcu imediat impresia unui gentilom serios, dar preocupat de chestiuni grave. Din câte am înţeles, făcea o călătorie cu fiica lui, cam bolnăvicioasă, pentru a scăpa de climatul rece valah. Ne-am plăcut cu toţii, din prima clipă, şi am primit permisiunea să-i vizitez.

Mi-am petrecut următoarele două luni mai mult pe la Casa Preda. Aceasta se afla în Rue de la Roi nr. 18, în apropiere de palatul ducelui de Latoux. Am legat o prietenie destul de strânsă cu Nicolae, şi nu mai e nevoie să insist asupra sentimentelor care m-au legat de Maria, ca şi pe ea de mine. După aceste două luni, dintr-odată, Nicolae m-a anunţat că se pregătesc de plecare. În tot acest timp, atât tatăl cât şi fiica fuseseră evazivi în legătură cu boala ei, şi lăsaseră impresia mereu că aşteaptă ceva de la mine. Când i-am strâns mâna lui

Nicolae de rămas-bun, păru dezamăgit. Iar Maria avea ochii plânşi când m-a îmbrăţişat de plecare.

Desigur, doream să o cer în căsătorie. Dar convenienţele, educaţia primită, raţiunea şi sfaturile prietenilor au fost mai puternice. Puteam găsi o partidă mai bună decât fiica unui obscur nobil transilvănean. În plus, deocamdată nu mă vedeam însurat. I-am lăsat să plece.

După care m-am dus după ea.

Nu imediat. Am rezistat mai mult de o lună, luptând zi şi noapte cu absenţa ei care mă copleşea. Apoi, într-o seară rece de mai am încălecat fără să spun nimic nimănui şi am luat calea Transilvaniei.

Nu ştiu cât cunoaşteţi despre Valahia, dar eu am rămas fascinat. Codrii uriaşi de brad nu te lăsau să ştii de e noapte sau ziuă. Castelele le sunt construite pe stânci, peste hăuri. Oamenii sunt inteligenţi şi educaţi, curajoşi până peste poate. De mici înfruntă lupul şi ursul. Ei nu vânează ca noi, cu alai, ci înfruntă fiara în faţă, doar cu jungherul. Nu sunt foarte buni spadasini, dar sângele lor e iute şi curge mult. Fetele şi femeile sunt de o neasemuită frumuseţe. Însă, pe lângă toate lucrurile de mirat, se întinde ceva, ca o umbră. Poveşti cumplite se spun la lumina lumânărilor. Amintiri îngrozitoare din vremuri de demult vorbesc despre un domnitor cumplit, băutor de sânge. Numele lui era Dracul. Ţăranii vorbesc şi de o contesă, Elisabeta. Se îmbăia în sânge de om. Iar mai de mult, când ţara lor şi nici a noastră încă nu se formaseră, strămoşii celor ce trăiesc acolo erau conduşi de morţi înviaţi cunoscuţi sub denumirea de „zalmoxis”.

Evident că nu i-am crezut. Avem şi noi legendele noastre. Dar ei credeau. Credeau şi purtau întunericul cu ei, în minte ca şi în inimă. Îl purta şi Maria.

Şi mai presus de toate, îl purta şi Max Schwartz.

*Ca să scurtez însă, căci timpul nu e nici pe departe alături de mine, i-am găsit cu totul schimbaţi. Boala Mariei se agravase. Nicolae era disperat. Mi-am făcut cererea, mi-am oferit ajutorul. „**Prea târziu**”, a gemut disperat*

tatăl fetei, dar mi-a strâns mâna cu putere şi mi-a spus să vin după-amiază, să discutăm. Am venit. Acolo l-am cunoscut pe conte.

*Mi-a fost prezentat în biroul lui Nicolae, ca un apropiat al familiei. Contele Maximillien Schwartz din Styria. Un bărbat politicos dar reţinut. În ciuda vorbelor, Nicolae nu îl privea cu căldură. Când a plecat, tatăl alesei mele mi-a spus doar atât: „**Dea Domnul să nu trebuiască să îi cerem ajutorul**”.*

Împreună cu bătrânul său servitor, noapte de noapte, Nicolae o veghea pe Maria. Din când în când, la castel se prezenta un călugăr. Nu m-au lăsat să particip la veghe. Dar fata se stingea văzând cu ochii. Şi nu vroiau să îmi spună de ce. M-am hotărât să-l întreb pe Schwartz.

*Contele m-a primit în sălile uriaşe ale castelului pe care îl închiriase. Mi-a strâns mâna cu bunăvoinţă şi m-a ascultat cu atenţie. Apoi mi-a zis să părăsesc ţara. „**Transilvania e prea mult pentru tine**”, au fost cuvintele lui. „**În Casa Preda, toţi sunt bolnavi. Dar dacă totuşi eşti dispus să rămâi, indiferent de consecinţe, trebuie s-o veghezi noaptea**”.*

*Nu înţelegeam ce voia să zică. Misterul şi grijile mă înnebuneau. L-am implorat. „**Dacă eşti prietenul lor**”, i-am spus, „**vino cu mine să-i păzim patul**”.*

*„**Asta se poate rezolva**”, m-a asigurat el, „**şi fără îndoială ar fi de bine. Dar Nicolae s-ar supăra. El doreşte să îşi poarte singur povara... şi poate că n-ar vrea să mă inviţi în casă**”.*

În momentele acelea nu mai îmi păsa de ce voia Nicolae. Iar avertismentul lui îl uitasem cu totul. În ultima noapte de veghe însă mi l-am amintit, iar amintirea asta este cea mai dureroasă dintre toate.

Mă aflam cu Max Schwartz în spatele perdelei când zburătorul a venit pentru prima oară. Era negru cu totul şi purta falduri largi, ca un giulgiu. Părea acoperit cu noroi. Când păşea, în urma lui rămâneau lut şi pământ mirosind a trandafiri şi a morminte. Dar trebuie să recunosc că era frumos. Pletele negre, uleioase, îi cădeau pe umeri ca apa.

Ochii îi luceau în noapte – două stele mari cu flacără rece. S-a lăsat peste ea, fulgerător, o secundă, acoperind-o cu trupul lui îngheţat şi făcând-o să geamă. O undă ca de omăt se întindea peste părul lui Nicolae, albindu-l, dar tatăl fetei nu se mişca şi nu mă mişcam nici eu. Plumb topit ne curgea greoi prin oase, dându-ne o amorţeală oribilă.

Însă Max Schwartz dădu brusc perdeaua la o parte.

Cu un strigăt furios, ascuţit, feminin, demonul şi-a ridicat faldurile mantiei şi s-a aruncat pe fereastră. În trecere, m-a privit. Domnul să mă ierte, dar cred că l-am iubit în clipa aceea, şi mi-am ***dorit*** *ca Maria să moară. Iar rânjetul care i-a mutilat faţa în momentul în care se topea în văzduh îmi era adresat* ***mie****, ca o răsplată pentru ce am simţit.*

A doua zi dimineaţă Maria era pe moarte. Împreună cu Nicolae, am căutat cu disperare un preot, dar nici un slujitor al Domnului n-a venit. Călugărul care îl ajutase pe tatăl Mariei până acum dispăruse. Am rămas numai noi şi Max Schwartz.

Totuşi acţiunea contelui fusese eficientă. Îl alungase. Prin urmare, deşi cu infinite reţineri, Nicolae Preda trecu peste repulsia lui faţă de omul pe care îl adusesem, precum şi peste faptul că îl introdusesem în casă fără acordul lui. La urma urmei, era singura noastră speranţă. Au avut între patru ochi o discuţie. La finalul ei, Preda părea zdrobit şi am ştiut că acceptase situaţia. Iar când veni noaptea, am aşteptat.

Slujitorul lui Tanathos se prăbuşi ca o stea neagră pe balcon, împroşcând cu noroi perdelele de dantelă. L-am privit cum ia formă din movila aceea murdară, cum i se conturează chipul tragic de zeu ticălos. Frumuseţea lui de neînchipuit strălucea ca o lumină în negru. Apoi s-a apropiat de patul unde agoniza fata. Dragoste tristă şi de nespus se zugrăvea pe faţa lui murdară de demon, laolaltă cu regrete, poftă şi foame. Dar în noaptea asta urma să rămână flămând.

Max Schwartz a făcut un singur pas în faţă. Braţul lui

ca de fier s-a înfipt în beregata udă şi lunecoasă a creaturii, strangulând-o. Ochii victimei deveniră deodată doi globi albi, în vreme ce contele îl îmbrâncea în cămin şi îl dădea flăcărilor. Fiinţa aceea se zvârcolea disperat şi ţipa ca o femeie care naşte, dar Schwartz l-a ţinut acolo până când totul s-a sfârşit, până când o mână de nămol ars era tot ce a mai rămas din cel care venise să îi ia alesei mele fecioria şi viaţa.

*Apoi salvatorul nostru se întoarse spre noi şi spuse distinct, cu ochii la Nicolae: „**Şi acum am să îmi iau plata**”.*

*Deşi nu înţelegeam ce zice, m-am gândit îngrozit la discuţia lor între patru ochi, la avertismentul iniţial al lui Nicolae şi la privirea lui fără de speranţă după ce vorbiseră, şi m-am întrebat ce lucru mârşav se putuse pune acolo la cale. „**Ce plată, domnule?...**” am strigat disperat şi furios, iar contele nu-mi răspunse ci o atacă pe Maria.*

Se înfipse în ea cu un mârâit şi Nicolae scăpă un vaier, acoperindu-şi ochii cu mâinile. Am stat acolo neputincios, privind cum monstrul trăgea viaţa rămasă în ea, şi trupul ei era cuprins de convulsii. Schwartz se smuci brusc în spate cu sânge la gură, şi ochii îi erau stacojii ca şi rănile fetei. Pe gâtul ei alb, un nodul mare se umfla negru, umplut cu puroi şi viermi.

*„**Ia-o acum**”, spuse plângând Nicolae, „**...ia-ţi mireasa, şi fie ca ea să nu mă blesteme prea tare pentru că pentru a o feri de moarte i-am dat o astfel de viaţă**”. Şi apoi contele întinse mâna spre ea şi ea se ridică ca în transă, încă toată zgâlţâită de tremurături, şi îl urmă în noaptea care durea, în noaptea eternă.*

Capitolul 55. Povestea contelui de Marenne (partea a II-a)

Manuscrisul continua:

Am părăsit imediat casa aceea a ororii şi groazei şi ţara la fel. Am călătorit ani, şi până la urmă m-am întors în Franţa. Îmi petreceam acum timpul la jocuri de cărţi şi

prin bordeluri, căutam spada adversarului în duel şi am înlocuit vinul cu absinth, care aduce orbirea.

Apoi, într-o zi, Nicolae Preda m-a găsit din nou.

Bătrânul nu mai era decât o ruină, ceea ce făcea cu atât mai uşoară uciderea lui. De mult îmi pierdusem orice conştiinţă cu privire la viaţa umană, aşa că ce nu putusem să fac la el în castel puteam foarte bine să fac la mine acasă. A spus că a venit să-mi vorbească, că are o scrisoare de la Maria pe care trebuie să o citesc. Am mototolit hârtia în pumn şi i-am pus pistolul la tâmplă.

Nu a încercat să se opună în nici un fel. A rămas îngenuncheat în faţa mea, cerând Domnului iertare, de parcă ar fi avut dreptul. Nu l-am lăsat să termine şi am apăsat imediat pe trăgaci.

Dar capsa nu luă foc şi el îmi spuse că e mâna Celui de Sus şi că fie că vreau sau nu voi citi scrisoarea fetei pierdute.

Am citit-o la lumina aspră a lumânării, în timp ce fumul împuşcăturii se risipea şi bătrânul îngenuncheat pe dale îşi spunea povestea.

Îl cunoscuse pe Max Schwartz în Grecia, în urma unui ritual mârşav. Totul începuse ca o simplă glumă, mai mulţi nobili beţi care au pus un pariu. Dar Schwartz nu lua lucrurile în glumă şi a decis să li se arate.

Numele lui adevărat era ***nosephoros****, şi trăia în cripte şi coşciuge de nu mai ştia nici el când. Zăcuse ani îngropat sub ruinele cetăţilor decimate de ciumă. Nu îşi amintea nimic despre originile lui sau despre cine îl crease; diavolul însă era cel mai probabil să îi fi fost tată. Era bătrân ca însuşi păcatul şi la fel de rău. Fusese acolo când căzuse Troia, şi îl batjocorise pe Iisus când a fost crucificat. Dar batjocura i-a murit pe buze, căci începând din acea zi s-a mai ivit o armă care îl putea durea, căci Fiul lui Dumnezeu transformase lemnul în simbol.*

A mărşăluit cu legiunile romane şi a călătorit cu piraţi, şi peste tot unde mergea ducea cu el corupţia, boala şi moartea. Dar în drumurile lui disperate din searbăda-i existenţă, oricât de mult încercase să provoace orori şi

durere, oricâte suflete murdărise sau târâse în nebunie şi mormânt, oricâte mârşăvii comisese, nu mai reuşise niciodată să obţină ceea ce înainte să moară avea fără să îşi mai amintească – fericirea.

Fiecare nouă blestemăţie comisă era o nouă dezamăgire. Şi, deşi nu ştia nici el ce căuta cu adevărat, Max Schwartz îl căuta pe diavol.

Singurul lui scop era să îşi distrugă creatorul.

Nu se poate reda aici spaima paralizantă care l-a cuprins pe Nicolae Preda când monstrul i s-a confesat, arătându-i bunăvoinţă. Valahul a fugit departe de el, întorcându-se în castelele lui îngropate în pădure şi încercând din răsputeri să uite lucrurile pe care le-a aflat, lucrurile pe care Cel Neasemuit de Rău i le dezvăluise într-o noapte ploioasă în faţa unei oale cu sânge.

Timpul s-a scurs în neant şi în Neant s-a pierdut şi mama Mariei. Copila creştea bună şi blândă, şi era alinarea lui Nicolae Preda şi lumina ochilor lui. Duse erau vremurile din Grecia, duse ororile şoptite la foc. Nu mai era decât râsul zglobiu al copilei.

Apoi ea a început să slăbească.

Devenea pe zi ce trece mai melancolică şi mai visătoare. Părea pierdută în reverii stranii, ca şi cum ar fi fost îndrăgostită. Lenevea peste zi în pat, cu ochii ei frumoşi deschişi şi fixaţi pe fereastră. ***Întotdeauna*** *se culca cu fereastra deschisă. Uneori ofta trist. Şi era din ce în ce mai slăbită.*

Nicolae era transilvănean. Ştia prea bine ce înseamnă asta.

Când călugărul i-a sfătuit să plece, el a luat drumul Vestului, pentru a o ţine pe copilă departe de ***lucrul*** *care o vizita. În Franţa m-au cunoscut pe mine. Maria părea să se întremeze şi să mă placă. O nouă speranţă se aprinse în pieptul frământat al tatălui.*

Poate aveam să o cer în căsătorie.

Nu am cerut-o.

Fondurile li se terminară. Trebuiau să se întoarcă acasă.

Şi s-au întors.

Au reînceput şi vizitele.

Iar într-o zi a venit şi Max Schwartz.

Cu totul altfel ar fi reacţionat Nicolae la venirea demonului, dacă Maria nu ar fi fost deja sortită unei morţi cumplite. Aşa stând lucrurile, l-a primit pe conte cu reticenţă, dar fără a fi preocupat prea mult. La urma urmei, Schwartz îi arătase interes şi bunăvoinţă. Poate îl putea ajuta.

Max Schwartz l-a ascultat cu atenţie. Poate să îl ajute, l-a asigurat styrianul. Doar că ajutorul are un preţ.

O voia pe Maria.

Preda se temea să-l refuze. Avea deja o ameninţare cumplită pe cap. I-a dat un răspuns evaziv, sugerându-i că fata îşi aşteaptă logodnicul, un foarte puternic nobil francez, cu relaţii în sânul Bisericii. Max Schwartz nu a părut să se supere. A zis doar că e singur de prea multă vreme şi nu mai vrea. A zis că Preda se va răzgândi, şi el îşi va aştepta mireasa.

Apoi am sosit eu şi i l-am băgat pe Max Schwartz în casă.

Lucrurile ajunseseră deja mult prea departe. Nicolae se ferise mereu de o invitaţie formală, conştient că, dată fiind natura contelui, acesta nu putea pătrunde în locuinţa unui creştin neinvitat. Acum însă nu mai exista nici o piedică. Chiar dacă copila ar fi supravieţuit nopţii, Schwartz putea să o ia singur, fără acordul părintelui. Aşa că a acceptat pactul. Styrianul i-a promis că va avea grijă de ea, că îi va aduce flori şi viaţa veşnică. Dar Preda nu se lăsă păcălit. Ştia prea bine cum sfârşesc slujitorii diavolului şi ce viaţă duc aceştia; slavă Domnului că monstrul nu putea să procreeze. Tot ce putea să facă era să câştige timp.

După noaptea aceea fără de Dumnezeu când l-am lăsat şi eu şi Maria, bătrânul l-a căutat pe călugăr. L-a găsit în chilia lui, dar era ***schimbat*** *şi a trebuit să-l ucidă. A reuşit să găsească un preot care i-a acceptat spovedania. Acesta i-a spus ce avea de făcut, cum trebuia să îl*

oprească pe monstru să mai ia şi alte fiice. Căci servitorii diavolului se plictisesc repede de jucăriile lor, şi fără îndoială că soarta Mariei nu avea să fie una bună.

Nicolae Preda s-a simţit întărit şi a decis să o caute. Spera să poată cumva da de ea, să o scape de influenţa blestemată şi poate să găsească o cale să o întoarcă la Domnul. Toată averea care îi mai rămăsese a folosit-o pentru căutări, dar nici un semn de la fetiţa lui nu i-a ajuns la ureche.

Apoi, într-o seară, Preda a avut un vizitator care aducea o scrisoare. Bărbatul venea din Italia şi îl aştepta în fotoliu, cu o carte deschisă în mână. Gravura de pe copertă era însă atât de mârşavă şi cuvintele atât de ticăloase, încât cuprins de repulsie, Nicolae i-a cerut omului să plece. Acesta s-a ridicat în picioare cu mişcări agile punând cartea sub mantaua neagră şi trăgându-şi de pe cap gluga; părul îi era rar, blond şi scurt, iar sprâncenele albicioase i se întâlneau la baza nasului. Ochii galbeni, de fiară. O mână cu unghii lungi şi curbate îi întinse lui Preda scrisoarea; pe încheietură vizitatorul avea ca o tăietură, iar în tăietură lui Nicolae i se păru că distinge fire de păr.

Scrisoarea era cu adevărat cumplită. Maria ne cerea ajutorul. Ne vorbea despre lucrurile pe care le făcea, pe care ***el*** *o forţa să le facă, despre existenţa sălbatică şi ticăloasă în beznele nopţii şi despre frica covârşitoare de lumină. El o asigurase că odată cu trecerea timpului se va învăţa să* ***îndure*** *lumina, fără însă ca durerea să dispară vreodată. Îi mai vorbise şi de alte minunăţii care urmau. Avea să o înveţe să-şi schimbe trupul, întocmai ca la posesiune, şi chiar să schimbe trupurile altora între ele, amuzându-se de reacţiile lor şi ştergându-le apoi amintirile. Avea să înveţe să cufunde o încăpere întreagă în somn, în timp ce ea va veni să se* ***adape****. Şi alte asemenea lucruri rele şi fără de folos, acum când dragostea şi umanitatea erau atât de departe.*

Maria îl asculta vorbind despre minunile vieţii în noapte şi ştia că minţea. Chipul lui avea un zâmbet rău şi

forţat şi fără de speranţă. Max Schwartz nu cunoscuse vreodată căldura unei femei altfel decât murind în braţele sale, nu văzuse zâmbetul copiilor săi sau fericirea pe care în suflet ţi-o revarsă Dumneze u după faptele bune. Nu ştia decât de sicriele murdare şi de lichidul scârbos şi dulceag pe care îl bea, despre repulsia, oroarea şi ura stârnite în jur şi despre boală şi răceala mormântului. Şi dacă vreodată ştiuse şi altceva, atunci cu siguranţă uitase.

Şi mai erau şi alte lucruri pe care le auzea, lucruri pe care i le spuneau cei pe care contele i-i aducea să-i ucidă. Mulţi implorau şi ea se hrănea plângând, dar unii se ţineau tare. Îi vorbeau de cei care vor da de urma lor şi îi vor executa; îi numeau „oamenii Sfântului Oficiu”.

O vreme fuseseră în Slovacia, unde Max Schwartz îl căutase asiduu „pe un fel de văr al său”, o creatură încă mai ticăloasă. Schwartz îl dispreţuia şi venise să-l înfrunte, dar fiinţa care se numea ***nelapsi*** *nu găsise de cuviinţă să îl aştepte şi se scufundase din nou în mormânt, pentru nespus de multă vreme. Furios, contele părăsise ţara şi se îndreptase spre Franţa, având acum altceva în gând.*

Ea nu putea să spună exact unde ticălosul o târăşte. Dar auzea că urma le fusese luată, pentru că acum Max Schwartz era mai prudent şi se deplasa mai cu grijă. Prelaţi cu sprâncenele încruntate traversau ţara doi câte doi, urmând cărarea însângerată, şi aveau cu ei trusele pentru interogatoriu. Oamenii îi numeau inchizitori şi spuneau că acţionează în numele Domnului. Uneori aprindeau ruguri.

Dar câteva indicii putea totuşi să ne lase prin această scrisoare, pe care reuşise să o înmâneze unei fete căreia îi dăduse drumul din sălaşul în care înnoptau, în vreme ce Max Schwartz îşi plângea impotenţa. Se pare că demonul începuse din nou ceea ce el numea „jocurile sângelui”, iar acum îşi căuta „câţiva prieteni”. Printre alţii, îi menţionase pe un călător german, pe un preot care fusese în Spania şi pe un cavaler care comisese o crimă. Toţi aceştia îi erau trebuincioşi. Poate că ştiind asta ne va fi mai uşor să le ţinem urma.

Bărbatul cu cartea blestemată care adusese scrisoarea nu semăna cu fata pomenită în ea şi Nicolae îi ceru socoteală. Ridicând din umeri, omul răspunse cu nepăsare că scrisoarea îi fusese înmânată de o tânără care aflase că venea încoace. Când Preda îl întrebă cum se numeşte zâmbi şi dinţii îi erau puternici şi albi. Răspunse că nu se numeşte nicicum, dar că dacă vrea să dea de el, îl poate găsi urmând căile lui Conrad Lorenz.

Preda a plecat spre Franţa în zorii zilei, luând binecuvântarea preotului cu el. La mică distanţă de propriul castel, a găsit trupul sfârtecat al unei fete şi urmele unui animal mare.

Între degetele parţial devorate, tânăra avea un plic în care fusese o scrisoare, însă scrisoarea lipsea.

Capitolul 56. Povestea contelui de Marenne (partea a III-a)

Am cerut amândoi împărtăşania şi ne-am spovedit de păcate, îşi urma bărbatul damnat relatarea, *şi am pornit amândoi după ei. Eram decişi să îi găsim, indiferent ce o să se întâmple. Cumva, în inimile noastre chinuite îşi făcea loc disperată speranţa, ca şi cum răul mai putea fi cumva întors, ca şi cum Max Schwartz ar fi putut să moară. Am urmat calea sângelui şi a bolii pe care o lăsa în spatele lui, şi am ascultat ce se spunea în întuneric despre Cel Rău şi despre fată.*

Nu pot descrie grozăviile pe care le-am întâlnit pe drum, nici cât de departe ajunsese nebunul. Nici nu vreau să mă mai gândesc. Dar veşti îngrijorătoare ne ajunseră lângă Lyon, căci acum nu se mai vorbea decât despre fată. Iar Inchiziţia era aproape.

Cu spaima în suflet am îngenuncheat şi ne-am rugat, căci am înţeles că diavolul se plictisise. Avea de gând să o împingă pe ea în faţă în relele pe care le făcea şi să o abandoneze apoi urmăritorilor pentru a-şi pierde urma. Şi asta însemna rugul.

Dar Sfântul Oficiu se mişca cu repeziciune. Au prins-o în apropiere de Piedmont-au-Roux, iar noi am ajuns după

ce focul se stinsese şi nu am putut nici măcar să spunem ce ştim sau să plângem în cenuşă. Prelaţii ne-ar fi interogat imediat, dacă ar fi ştiut că avem vreo legătură cu moarta, şi nu ne simţeam în stare să facem faţă torturii. Iar Max Schwartz ar fi scăpat din nou.

Luase cu el o altă fată, căreia i se zicea Danielle. Iar noi ne-am reluat corvoada, pentru că ne obişnuisem, şi pentru că nimic nu mai era pe lume pentru noi decât moartea blestematului de Schwartz şi apoi, poate, mântuirea.

Acum suntem destul de aproape. Se pare că ticălosul a trecut pe la prietenul unuia din oamenii pe care îi căuta, şi îl vom vizita şi noi în seara asta. Şi dacă acest om sau prietenul lui sunt duşmanii lui Schwartz, atunci prea bine. Şi dacă nu, atunci bine la fel, căci nu numai oamenii Inchiziţiei ştiu să ţină un interogatoriu.

Am lăsat manuscrisul pe masă şi m-am gândit la Max Schwartz Rătăcitorul şi la lumile lui roşii. M-am gândit la felul în care Adrianna le refuzase, evadând în lumină. M-am mai gândit şi cum dăduse el de Dumnezeu, după ce secole întregi l-a căutat pe diavol.

Apoi nu m-am mai gândit la nimic.

Capitolul 57. Cărarea neagră

Când nu-ţi mai rămâne decât un singur ochi, începi să vezi lucrurile cu adevărat *bine*.

Anii au trecut unul după altul. O dată pe săptămână, cinez cu Armand şi cu Roxanne. De obicei nu se spun decât puţine cuvinte. Sunt foarte drăguţi cu mine, dar nimic din ce ar putea rosti ei nu ar avea cum să mă intereseze. Uneori mă uit la Armand, prietenul meu din copilărie, şi mă întreb dacă e drept că îl urăsc atât. Dar nu pot să nu simt asta. Nu pot să nu mă gândesc că dacă în loc să-mi trimită scrisoarea ar fi venit după mine, poate îngerul nu ar fi trebuit să moară.

Plec întotdeauna *mult* înainte să se însereze.

Trupul lui Vincennes a fost trimis de Inchiziţie rudelor, ca să îl îngroape cum se cuvine. A fost singurul de

la Castel care a murit curat. Nu m-am dus niciodată să îi vizitez mormântul şi nici nu mă voi duce, şi nici nu mă voi ruga pentru el.

Uneori, întâmplări îngrozitoare ajung la urechile mele. O fată de şaisprezece ani a fost răpită de un satir într-o pădure de lângă Bologna. Au găsit-o după patru zile, dar fusese deja coruptă de căile lui murdare şi pline de pofte. A plâns când inchizitorii l-au tranşat. Acum au închis-o la mănăstire. Se loveşte de pereţii întunecaţi strigându-şi oră de oră iubirea ticăloasă, în vreme ce maicile cutremurate se roagă pentru sufletul ei scufundat în eterna damnare.

Refuz să ascult asemenea lucruri. M-aş ruga dacă aş avea puterea, dar toate rugăciunile au murit în mine odată cu lumina care a intrat pe fereastră, luând îngerul pentru totdeauna cu ea. Mă feresc cu repulsie şi spaimă de poveşti pe care altădată le vânam plin de interes, şi în zilele ploioase ascult picurii căzând grei pe pervaz, ca un vals dement al nebuniei mele.

Şi îmi place.

Juliette m-a vizitat o dată. Mareşalul se poartă frumos cu ea. Nu m-a întrebat ce s-a întâmplat, nu m-a întrebat cum mi-am pierdut ochiul. Probabil că a auzit zvonuri. Probabil că mă crede nebun. Probabil că *sunt* nebun, şi toate astea nu au fost decât blestemate vise rele. De-ar da Domnul să fie într-adevăr aşa!… Căci asta ar însemna că numai eu sunt pierdut şi atunci, *ea* încă trăieşte!…

Cam la un an de la sfârşitul a ceea ce am numit la un moment dat viaţă, am primit o scrisoare de la văduva lui Chalais. Tocmai împlinise şaptesprezece ani şi voia să ştie de la cineva care a fost acolo cum s-a comportat soţul ei la final, care i-au fost ultimele clipe. Aş fi putut să-i spun. Aş fi putut să-i spun că i-am scos ochii şi am rupt parul în el, şi aş mai fi putut să-i spun că mi-a făcut o neasemuită plăcere.

Am rupt scrisoarea şi am aruncat-o în foc.

Îmi scrie în fiecare an, la aceeaşi dată. Mă imploră.

Îmi scrie cum l-a iubit. Dragostea ei curge dintre rândurile de cerneală neagră pătată cu lacrimi, mânjindu-mi sufletul pustiit. Mereu îmi promit că data viitoare îi voi răspunde şi, bineînţeles, nu am s-o fac niciodată. Oricât de minunată ar fi minciuna, nu pot să mint. Nu *mai* pot.

Dar acum îi păstrez scrisorile.

Le recitesc când tună afară şi mă gândesc la o altă copilă de şaptesprezece ani, şi la ce ar fi scris ea despre mine dacă m-ar fi iubit şi dacă i-aş fi luat locul. Dar fericirea se pierde în vis şi eu nu pot schimba trecutul. Eu nu pot schimba *nimic*.

Până la urmă, nopţile vin. Sunt nopţi de iarnă cu gerul muşcând din geamuri şi cu tânguitoare urlete de fiară în codrul din apropiere, sau nopţi de vară cu aerul înăbuşit în care plutesc lilieci orbi şi stupizi. Toate sunt la fel, lungi şi aducătoare de nespuse spaime. Căci dacă la *ea* mă gândesc ziua, noaptea mă gândesc la *el*.

Când soarele moare pe cer am întotdeauna pumnalul pe masă. Parul şi pistolul le ţin pe genunchi, iar ochiul *bun* îmi stă fixat pe crucea de pe perete. Uneori mi se pare că o văd pâlpâind, dar ştiu că e doar o iluzie. Aşa mă găsesc mereu zorii şi nu îmi e niciodată somn, căci nu mă gândesc decât la cărarea care mă aşteaptă şi pe care la un moment dat am să merg, cărarea care mă va duce într-un loc în care nu o voi întâlni pe *ea* dar îi voi întâlni pe alţii.

Cărarea neagră.

O saga în negru

(Postfaţă)

Având în vedere că nu am intenţionat ca această carte să fie una obişnuită, sunt necesare câteva explicaţii. În cele de mai jos veţi regăsi motivele pentru care m-am apucat de scris ca şi scopul meu, câte ceva despre cei cărora mă adresez prin aceasta, mulţumiri şi câteva detalii despre temele abordate, cu menţionarea surselor din care m-am inspirat – căci deşi această carte este o ficţiune iar personajele şi întâmplările descrise sunt rodul imaginaţiei

mele, ea rezultă direct din cronicile medievale şi din atmosfera acelor vremi, aşa cum se va vedea imediat. Asta deoarece pentru a-mi duce demersul la bun sfârşit am studiat câteva tipologii, ca şi câteva întâmplări şi caractere din istoria omenirii, cu scopul de a face ca această lucrare, care nu se încadrează în sfera *realului*, să beneficieze totuşi de girul autenticităţii, acordat atât întâmplărilor cât şi personajelor construite, prin aceea că se încadrează în sfera *posibilului*, sau cel puţin a ceea ce era *considerat* în Evul Mediu a fi posibil. Fără ca vreunul din personaje să fie reflexia unei persoane reale, fiecare reprezintă un arhetip, între limitele căruia (e drept largi, aşa cum e necesar într-o operă de ficţiune) s-au încadrat numeroase personaje de-a lungul istoriei, celebre sau anonime. Nici una din faptele prezentate nu este o repovestire a vreunui eveniment autentic – dar toate sunt ţesute pe acelaşi fir pe care era ţesut câte un anumit tip de legende, păstrând cu acestea elementele de bază comune, chiar dacă diferă ca amănunte, desfăşurare, deznodământ sau protagonişti. Menţionarea respectivelor surse de inspiraţie are dubla utilitate de a-l informa pe cel interesat despre anumite probleme din domeniu, pe care poate va dori să le aprofundeze printr-o documentaţie ulterioară a cărei bază o poate găsi în această postfaţă, şi totodată de a arăta verosimilitatea scrierii pe care o are sub ochi, prin comparaţie cu povestirile similare care circulau în perioada medievală (sau, în unele cazuri pe care le voi semnala, chiar şi în alte perioade istorice). Aşa că, cititorule, pregăteşte-te – dacă vrei să afli mai multe despre lucrurile care se ascund în noapte… am să mă asigur că vei afla!…

1. Motivaţie

Există două motive principale pentru care s-a născut această carte. În primul rând, în ultimul timp am fost de-a dreptul şocat cât de derivative de la tema supranaturalului aşa cum era perceput el pe vremea când făcea parte din viaţa noastră de toate zilele sunt lucrările de beletristică

ca şi filmele apărute acum pe piaţă. Fără să neg în nici un fel valoarea unora dintre ele, am considerat totuşi că este necesară o replică, ceva care să ne reamintească faptul că răul nu este ceva cu care să ne jucăm şi că monştrii mitici nu sunt nişte super-eroi, ci mai degrabă creaturi jalnice, vrednice de milă ca şi de dispreţ, dar mai ales… aducătoare de teamă. Aşadar, lucrarea de faţă se doreşte o întoarcere la origini, la vremurile când poveştile de groază ne îngrozeau şi nu ne făceau să râdem, la vremurile când faptele rele nu erau privite cu prea multă uşurinţă. Au apus, oare, acele vremuri?… Pentru mulţi, desigur că da. Nu însă pentru toată lumea. În orice caz, nu pentru mine.

Cel de-al doilea motiv care m-a îndemnat pe drumul ăsta e faptul că, fiind eu însumi un mare consumator de literatură gothică, nu am găsit niciodată în lucrările parcurse (majoritatea adevărate capodopere, care au rămas de-a lungul anilor cu mine prin impresiile create) anumite abordări pe care eu le doream, nici o cumulare mulţumitoare a tematicilor pe care le căutam într-o singură operă. Ceea ce mi-a dat ideea să încerc eu acest demers. Astfel, în paginile pe care le-aţi citit se găseşte o prezentare, din punctul meu de vedere exhaustivă, a temelor care m-au interesat, cu referinţe mai mult sau mai puţin complete la creaturile mitice care mi-au bântuit imaginaţia, şi o desfăşurare de evenimente care să ducă lucrurile suficient de departe, cel puţin în concepţia mea.

2. Scop

Orice carte, în opinia mea, trebuie să aibă, în primul rând, o valoare educativă. În ce fel are această valoare povestea pe care v-am pus-o în faţa ochilor?… Simplu: prin cele două dimensiuni, cea informaţională şi cea morală.

Din punct de vedere al informaţiilor oferite, lucrarea este o culegere de mituri şi poveşti medievale, ca şi de relatări cuprinse în cronici şi mistere care au preocupat timp de secole omenirea. Unele sunt menţionate direct, altele deghizat (se va vedea mai jos cum anume). Prin parcurgerea acestui compendium, părerea mea personală

este că cititorul va şti cam tot ce e de ştiut despre spaimele omului medieval – dacă asta doreşte să ştie.

Cu privire la această valoare documentară a lucrării, trebuie să menţionez că m-am oprit aici. Nu veţi găsi în lucrare informaţii istorice, geografice sau de altă natură valabile. Personajele nu se îmbracă, comportă sau vorbesc conform unei anumite perioade istorice, ci elementele au fost adunate din perioade istorice *diferite*, şi combinate conform imaginaţiei autorului. Nu m-a interesat aspectul respectării detaliilor. Tot ce m-a interesat a fost redarea unor credinţe – şi aici cred că am reuşit. Dacă este într-adevăr aşa, cititorul este cel care trebuie să hotărască.

Dimensiunea morală a povestirii este însă cea care mi se pare cea mai importantă. Drama medievală prezentată este un studiu în rău. Intenţia mea a fost să arăt rădăcinile şi formele răului, atât ale celui interior naturii umane, cât şi ale celui apărut dintr-o forţă externă (naturalul sau supranaturalul acesteia fiind prea puţin important). Am mai dorit, de asemenea, să ne amintim cu toţii că fapte şi defecte neînsemnate în aparenţă pot avea consecinţe grave, şi că datoria noastră de oameni este permanent să evoluăm, şi nu să ne complacem într-o atitudine defetistă, tolerând cu relaxare atât faptele rele ale altora, cât şi – mai ales – propriile fapte rele. Contrar ideii generale, a greşi nu e omeneşte. Avem raţiunea, religia, legea şi educaţia, tocmai ca să nu greşim. Avem familii şi ne avem unii pe alţii. Prin urmare, greşelile pot fi iertate, dacă ne căim pentru ele şi încercăm să le reparăm, dar nu trebuie *niciodată* să le acceptăm ca fiind normale, căci ar însemna să ne negăm propria desprindere de regnul animal. Ceea ce ar echivala cu anihilarea umanităţii şi, implicit, a Creaţiei.

În mod adiacent şi inevitabil, romanul de faţă este şi un studiu în bine, pentru că am încercat să arăt cititorului că scopul nostru final trebuie să fie – chiar dacă este utopic – atingerea binelui pur, căci numai acesta ne poate feri cu adevărat de rele şi ne poate răscumpăra greşelile comise. Singura cale spre Casă e calea spre Bine – căci numai

Binele singur ne mai poate salva.

3. Adresabilitate

Deşi am încercat să fac din această carte o lectură plăcută, interesantă şi utilă pentru oricine, ea se adresează totuşi, în mod special, unor anume categorii de cititori.

Pe de o parte, sunt cei pasionaţi de misterele lumii, cei care cred că încă nu ştim totul despre universul în care trăim, cei care nu consideră că toate întâmplările incredibile sunt basme. Cei care, fără a lua neapărat de bună orice poveste, sunt dispuşi să analizeze informaţiile primite, gata să ia în considerare şi acel punct de vedere care spune că există şi alte forţe pe lumea aceasta, care încă mai scapă ştiinţei. Şi aceştia nu sunt puţini. În partea dedicată surselor, veţi vedea şi câteva cazuri contemporane, în care oameni serioşi au vorbit despre întâmplări stranii petrecute lor, aducând şi dovezi în sprijinul celor spuse.

Cartea se adresează şi celor care nu cred în astfel de lucruri, dar sunt interesaţi din punct de vedere istoric de istorisirile de această factură şi de credinţele care circulau în perioada medievală, într-o formă cât mai nealterată şi mai apropiată de cea originală.

În fine, cea mai importantă categorie de cititori, din punctul meu de vedere, o constituie cei care doresc să îşi amintească, citind aceste pagini, ce este cu adevărat răul, şi mai ales faptul că el trebuie respins, chiar şi în cele mai banale şi aparent neînsemnate forme ale sale. Această categorie e compusă, practic, din oamenii dispuşi cel puţin să *încerce* să fie buni. Adică din voi şi din mine.

4. Mulţumiri

În ceea ce mă priveşte, sar întotdeauna peste pagina de mulţumiri din cărţile pe care le citesc, în principal pentru faptul că de obicei constă într-o înşiruire de nume care nu îmi spun nimic. Acesta este motivul pentru care nu voi face o enumerare. Le mulţumesc pe această cale tuturor celor care au fost alături de mine şi m-au sprijinit

într-un fel sau altul la scrierea cărţii. Şi ştiu ei care sunt aceia.

Totuşi, nu pot trece cu vederea faptul că, în unele cazuri, sunt necesare mulţumiri speciale. Astfel, nu pot să o trec cu vederea pe amica mea Ioana Lăzărescu, care a desfăşurat o veritabilă muncă de redactor, corectându-mi manuscrisul în prima lui formă, semnalându-mi inadvertenţele, greşelile, repetiţiile şi, totodată, scoţând în evidenţă anumite cuvinte sau fraze care nu sunau suficient de artistic sau clar, dându-mi astfel ocazia să le regândesc. Observaţiile Ioanei mi-au fost de un real folos şi, mai mult chiar decât acestea, apreciez în mod deosebit sprijinul pe care mi l-a acordat necondiţionat în toată această perioadă, precum şi încrederea pe care mi-a arătat-o. De asemenea, evidentele ei calităţi de critic literar, precum şi reacţiile avute la diferite momente ale povestirii, mi-au permis să pot face o evaluare pe care eu o consider corectă cu privire la felul în care cititorii vor primi cartea. De altfel, ideea acestei postfeţe mi-a venit în urma unei discuţii în cursul căreia Ioana mi-a sugerat să adaug note de subsol explicative, necesare cititorilor mai puţin familiarizaţi cu istoria misterelor. Pentru a nu întrerupe cursivitatea lecturii, am optat pentru varianta postfeţei. Nu în ultimul rând, îi mai mulţumesc amicei mele pentru cuvintele adăugate la sfârşit, sub forma unui mic comentariu pe tema simbolisticii din roman semnat de ea, pe care îl veţi găsi ataşat în anexă. Am considerat util să prezint şi o părere exterioară, modul cum a fost percepută această carte înainte de a ajunge la public, de către o persoană a cărei atitudine profesionistă şi capacitate de a vedea dincolo de cuvinte, pe mine unul m-au convins întru totul.

Şi, bineînţeles, nu pot să nu îi adresez mulţumiri speciale Elenei, fără de care această carte nu ar fi existat. Ea este cea care, acordându-mi sprijin şi încredere, m-a îndemnat să scriu şi m-a îndemnat să public dar, mai ales, ea este cea care, prin desăvârşita ei frumuseţe fizică şi spirituală, prin inteligenţa deosebită şi prin nobleţea

deplină a caracterului, prin misterul, exotismul şi delicateţea ei, a avut amabilitatea să-şi asume rolul de „muză”, aducându-mi inspiraţia necesară pentru a ajunge cu această lucrare la bun sfârşit. Fără ea, mi-ar fi fost imposibil să îl creez pe cel mai frumos dintre personaje, pentru care Elena a fost drăguţă şi mi-a „pozat”, în sensul că, găsind la ea calităţile fizice şi spirituale pe care le căutam pentru vicontesă, mi-a fost foarte uşor să-mi concep şi să-mi construiesc eroina, să-mi imaginez reacţiile ei în anumite situaţii sau reacţiile celorlalte personaje cu privire la ea, la fel cum un pictor realizează mult mai uşor un portret dacă are un model, pensula lui schimbând doar acele elemente necesare pentru ca rezultatul final să se integreze în tematica picturii.

5. Teme şi surse

Ibn Kharoum, *Forţe şi Influenţe*. Ibn Kharoum nu este o persoană reală, opera lui fiind de asemenea rodul imaginaţiei mele. Este aşadar zadarnic pentru cititor să caute alte citate ale acestuia. Dar ca majoritatea elementelor din această carte, şi conceptul lui Ibn Kharoum îşi are izvorul în negurile medievale. În acea perioadă, circulau o sumă de lucrări arabe sau pur şi simplu orientale, care conţineau elemente de ştiinţă naturală, combinate cu elemente religioase, de astrologie, filosofie, alchimie ori oculte. Poate cea mai cunoscută dintre ele, atribuită unui matematician andalusian pe nume Maslama ibn Ahmad al Majriti, este celebrul *Picatrix* medieval, o amplă expoziţie a misterelor universului în viziune arabă, reunind informaţii despre alchimie, astrologie şi magie prin invocarea forţelor naturale.

Josephine de Lauras. Deşi un personaj fictiv, marchiza de Lauras are în spate un istoric, la fel ca şi majoritatea celorlalte personaje din carte. Caracterul, comportamentul şi viaţa ei sunt susţinute de cel puţin două figuri reale. În primul rând, creatoarea lui *Frankenstein*, Mary Shelley, care s-a înconjurat de oameni cu reputaţie cel puţin îndoielnică (vă amintiţi de Byron?… relaţia lui cu

sora sa vitregă Augusta Leigh pare a fi fost una incestuoasă, şi nu este singurul păcat al celebrului personaj… există dovezi în sprijinul homosexualităţii sale) şi a dovedit nu o dată aplecări spre supranatural şi decadenţă: în 1816, la Vila Deodati de lângă Geneva, locul naşterii romanului care a făcut-o celebră, Mary Shelley avea să petreacă, alături de Lordul Byron, Percy Shelley, sora ei vitregă Claire Clairmont şi doctorul John Pollidori o celebră vară gothică, care se zvoneşte că a culminat în desfrâu, orgii, viziuni, experimente şi evocări.

Josephine de Lauras mai are un corespondent istoric, destinat să îi întregească personalitatea din alte puncte de vedere. Mă refer la marchiza de Brinvilliers, care şi-a otrăvit familia (şi pe mulţi alţii), cu ajutorul amantului ei, cunoscut al altui otrăvitor celebru în epocă, italianul Exili. În 1676, a fost arestată, torturată şi arsă pe rug.

Sfânta Inchiziţie şi Albert de Guy. Felul în care am abordat instituţia Inchiziţiei este, dacă nu unic, cel puţin contrar abordării generale. Îl consider însă a fi unul apropiat de realitate. Opinia conform căreia Inchiziţia era o instituţie torţionară, coruptă şi abuzivă ţine seama mai mult de prejudecăţi şi nu ia în calcul decât prea puţine aspecte. Teoria pe care merg în această carte este aceea că Sfântul Oficiu reprezenta o forţă nu neapărat pozitivă, dar în orice caz *bine intenţionată*. Catolicii medievali vedeau Inchiziţia ca pe o instituţie temută, dar necesară, pentru ca omul să conştientizeze că faptele sale rele nu îi vor aduce nimic bun. Aşa cum menţionează un personaj, abuzurile şi erorile erau rare, iar procedeele utilizate erau comune în acea vreme procesului judiciar. De fapt, în numeroase cazuri Inchiziţia s-a dovedit a fi chiar mai blândă decât instituţiile laice, dând numeroase avertismente celor porniţi pe căi considerate greşite înainte de a se trece la judecarea acestora sau acordând sentinţe de genul „arestul la domiciliu” (Galileo Galilei). Alte sentinţe obişnuite erau tăierea părului (pedeapsa pe care temutul Conrad de Marburg o acorda celor care îşi recunoşteau faptele şi se căiau pentru ele) sau purtarea

unei cruci galbene pe haine ca însemn al ruşinii (cazul catharilor pocăiţi; catharii reprezentau o mişcare eretică cu tente satanice care a fost înăbuşită de Inchiziţie şi asupra căreia vom reveni imediat). Alteori, cei condamnaţi pentru vrăjitorie erau persoane care, dacă nu aveau puteri supranaturale, se făcuseră totuşi vinovaţi de crime abominabile, prin practicarea unor ritualuri şi sacrificii, iar cei condamnaţi pentru erezie erau de multe ori rebeli periculoşi, decişi să răstoarne Biserica prin orice mijloace, oricât de violente. Din prima categorie, e suficient să menţionăm cazul groaznic al lui Gilles de Rais (la care vom reveni imediat), arestat şi condamnat de Inchiziţie în 1440, pentru vrăjitorie, în cadrul ceremoniilor negre făcându-se vinovat de violarea, torturarea şi uciderea dementă a peste 200 de copii, precum şi de acte de necrofilie. Asupra altor persoane acuzate de slujirea Satanei s-au găsit de asemenea dovezile practicării unor ritualuri groteşti, un exemplu edificator fiind cazul Beatricei de Planissoles, arestată de Inchiziţie în 1320 – printre „obiectele” care sugerau practicarea vrăjitoriei de către acuzată şi care au fost găsite asupra ei, amintim două cordoane ombilicale umane. Din cea de a doua categorie, revenim la secta cathară, violent reprimată de Inchiziţie, dar numai după ce aceasta a început să îi ucidă reprezentanţii. Catharii care s-au căit au primit sentinţe uşoare. În general, Sfântul Oficiu recurgea la mijloace brutale atunci când acuzaţii nu dădeau semne că îşi regretă faptele, sau dacă respectivele fapte erau deosebit de grave.

Cei interesaţi de procedurile instituite de Inchiziţie în scopul descoperirii, prinderii, arestării, interogării şi executării slujitorilor Diavolului, pot găsi informaţii detaliate în *Directorium Inquisitorium*, lucrarea lui Nicholas Eymerich, celebrul inchizitor catalan, precum şi în *Malleus Maleficarum*, opera inchizitorilor Heinrich Kramer şi Jacob Sprenger. Pentru redactarea acestora, reprezentanţii Sfântului Oficiu au folosit ca surse scrieri confiscate de la cei arestaţi pentru practicarea ceremoniilor demonice.

În ceea ce îl priveşte pe Albert de Guy, acesta are şi el câteva corespondente istorice. Inchizitorul german Conrad de Marburg, recunoscut pentru ascetismul său, avea reputaţia de a răspândi panica în ţinuturile în care călătorea la simpla veste a sosirii sale. Confesor al Elisabethei de Ungaria, îi impunea acesteia un standard de comportament foarte înalt, iar pedepsele pe care i le aplica Elisabethei pentru cel mai mic păcat erau deosebit de drastice, incluzând bătăi crunte care au dus în cele din urmă la moartea ei. Apariţia unui grup de adoratori ai Satanei, autodenumiţi „*luciferieni*", ale căror ceremonii includeau sărutarea unui misterios bărbat palid şi rece, acte de zoofilie precum şi, după spusele martorilor, venerarea unui straniu om-pisică, a creat panică în rândurile Bisericii şi Conrad de Marburg a fost trimis să investigheze. Mărturiile privind prezenţa Diavolului la respingătoarele ceremonii nu au fost obţinute prin folosirea torturii. Acuzarea contelui de Sayn de participarea la aceste ritualuri satanice i-a adus însă inchizitorului sfârşitul, fiind atacat la drumul mare în timp ce încerca să adune dovezi şi ucis împreună cu asistentul său de mai mulţi cavaleri. Inchizitorul lombard Peter de Verona, cunoscut şi ca Peter *Martirul*, care era considerat a fi avut o conduită fără de pată şi căruia i s-a atribuit săvârşirea a numeroase miracole în timpul vieţii ca şi după deces, asasinat de cathari cu lovituri de topor şi sanctificat de Biserică, se pare că ar fi scris pe pământ cu propriul sânge *Credo In Uno Deum* înainte de moarte, în timp ce recita Crezul. Inchizitorul dominican Bernardo Gui a condus numeroase procese împotriva vrăjitorilor, ghicitorilor şi a celor care invocau demoni, iar inchizitorul catalan Nicholas Eymerich (pomenit anterior) – împotriva blasfemiatorilor şi a vrăjitorilor. În 1609, inchizitorul din Logrono, Juan de Valle Alvarado, a anchetat, în urma unor autodenunţuri, existenţa unui grup de vrăjitoare, ajungându-se la arderea pe rug a douăsprezece persoane (cinci dintre ele simbolic, căci muriseră deja în închisoare), *fără alte dovezi decât mărturiile* (o similitudine evidentă cu

execuţia din roman). Alvarado era convins că a procedat corect, deoarece descrierile făcute de martori Diavolului, ceremoniilor şi condiţiilor de admitere la acestea erau similare la toţi martorii. În acelaşi an, judecătorul francez Pierre de Lancre a ars pe rug peste 600 de persoane, începând o investigaţie în momentul în care Lordul de Urtubi şi oamenii săi au început a fi bănuiţi de vrăjitorie. Şi exemplele pot continua.

Castelul Ultimelor Turnuri şi Marchizul de Lauras-Montale. Deşi un personaj adiacent, apărând doar în menţiunile făcute de alţii, bătrânul marchiz de Lauras-Montale are totuşi un rol important în povestire. De aceea mă simt obligat să fac şi aici câteva menţiuni. Cunosc două castele medievale a căror reputaţie este similară cu cea a Castelului de Lauras. Unul dintre ele este Tiffauges, locul izolat în care Gilles de Rais şi-a executat crimele demente, sacrificând diavolului copii. În 1440, el a fost arestat împreună cu complicii săi şi a fost acuzat că, sub îndrumarea unui om cunoscut sub numele de Francesco Prelati, a sacrificat peste 200 de copii unui demon numit „*Barron*”. Celălalt este Cachtice, castelul Elisabethei Bathory, contesa nebună, ucigaşă a 700 de tinere, în încercarea blestemată de a-şi păstra tinereţea. Printre atrocităţile comise de ea se numărau canibalismul, abuzurile sexuale, efectuarea de operaţii pe victime şi, se pare, îmbăierea în sângele lor. În 1610 a fost arestată şi zidită de vie.

Similar poate fi considerat şi Turnul Diavolului din Castelul de la Vincennes, unde magicianul italian Cosimo Ruggieri (secolul al XVI-lea) oficia liturghia neagră, folosind capete de copii care vorbeau. Practicarea necromanţiei şi sacrificarea de copii diavolului erau efectuate în scopul dezvăluirii evenimentelor viitoare. Victimele erau decapitate şi capetele lor erau obligate să vorbească. În mod straniu, predicţiile lui s-au adeverit în totalitate, ceea ce e cu atât mai ciudat cu cât nu au fost făcute sub forma unor catrene interpretabile (precum cele ale lui Nostradamus), ci sub forma unor avertismente

directe. El a prevăzut exact numărul de copii pe care îi va avea Catherine de Medicis, care dintre fiii ei vor muri şi câţi ani va domni fiecare. Predicţia i-a fost arătată Catherinei într-o oglindă magică. De asemenea, a informat-o pe regină ca va muri lângă Saint-Germain, motiv pentru care Catherine a evitat cu grijă această localitate. La moartea ei în Blois, un preot a sosit să o spovedească. Preotul se numea Julien de Saint-Germain… Şi moartea lui Cosimo Ruggieri a fost suficient de misterioasă: deşi era singur în cameră, din interior s-au auzit ţipete disperate. Se spune că a fost sugrumat de diavol.

De asemenea, în grădina Catherinei Monvoisin, arsă pe rug în 1680 pentru vrăjitorie şi otrăvirea a numeroase persoane, se pare că s-au găsit rămăşiţele a 2500 de copii. Se mai spune că fabrica poţiuni din sânge uman şi praf rezultând din mumii şi rămăşiţe omeneşti.

Naşteri stranii. În roman este menţionată povestea unei femei care pare să fi născut iepuri. În 1726, Mary Tofts a pretins că ar fi născut părţi dintr-un iepure, fapt confirmat de martori şi de medicul trimis să investigheze, un oarecare John Howard. Acesta a susţinut că ulterior a asistat încă câteva naşteri a unor părţi dintr-un iepure, inclusiv bucăţi de piele, o labă şi un cap. Medicii regali, Nathaniel Saint-Andre şi Cyriacus Ahlers, au început o anchetă, la sfârşitul căreia Saint-Andre a concluzionat că Tofts spune adevărul, mai ales că asistase şi el la una din naşteri, dar Ahlers s-a arătat sceptic. O altă naştere supervizată de un celebru medic, cavalerul Richard Manningham, a produs o altă porţiune de animal, care însă nu mai părea să fie iepure. Şi Manningham s-a arătat suspicios. Ca urmare a investigaţiilor ulterioare şi a supravegherii stricte a femeii, s-a concluzionat că totul fusese o înscenare, pusă la cale prin introducerea în pântece a mai multor părţi de animale pentru naşterea iniţială, după care alte bucăţi au fost introduse în vagin.

Legat de acest subiect, aş mai aminti că în secolul al XVIII-lea, exista credinţa, susţinută de cunoscutul medic scoţian John Maubray şi larg răspândită printre oamenii de

ştiinţă din perioada respectivă, că anumite femei pot naşte animale mici cunoscute sub numele de *sooterkini*.

Cu mult timp înainte, în 1275, Angela de Labarthe a fost arsă pe rug la Toulouse de către inchizitorul Hugo de Beniols. Conform mărturiilor, ea păcătuise cu diavolul, dând ca urmare naştere unui copil cu cap de lup. Vom reveni mai târziu la acest subiect, deoarece are legătură şi cu alte aspecte ale povestirii noastre.

Hârca. Cunoscută şi sub denumirile de *cotoroanţă*, *coşmar, succubus* sau *femeia bătrână*, hârca este un demon erotic care se aşează pe pieptul bărbaţilor adormiţi, sufocându-i, trimiţându-le coşmaruri şi furându-le sămânţa pentru a naşte monştri (ştiut fiind că demonii sunt sterili). Dacă bărbatul adormit se trezeşte, el nu se poate mişca şi nici nu poate respira, dar poate vedea demonul. De aici de altfel provine şi expresia *Am avut un coşmar*, care iniţial însemna nu *Am avut un vis urât*, ci *Am fost vizitat de un demon*. Un caz raportat de inchizitorii Kramer şi Sprenger (menţionaţi mai sus) este cel al unui bărbat din Coblenz, obligat de un astfel de demon, spre dezgustul său, să păcătuiască de numeroase ori sub ochii îngroziţi ai soţiei sale.

Şi în zilele noastre sunt raportate numeroase cazuri ale vizitei acestei stranii şi îndoielnice creaturi (se pare că 50% din populaţia globului a experimentat măcar o dată o astfel de vizită). Explicaţia ştiinţifică este starea de *paralizie somnolentă*, însoţită de halucinaţii hipnopompice sau hipnagogice, de un acut simţ al pericolului şi de o senzaţie de extracorporalizare, toate datorate trezirii creierului în timpul unui stadiu de mişcări rapide ale ochiului în vis, ceea ce face ca trupul să rămână paralizat, deşi persoana e perfect conştientă. În timpul unei astfel de stări, fragmente de vis sau obiecte din el vor apărea în încăpere alături de cele reale. Interesant e faptul că *întotdeauna* aceste fragmente sau obiecte sunt raportate de subiecţi ca fiind demonice. Din vis nu ne rămâne *nimic* frumos.

Doctorul Perrigord şi invenţiile. Poate că referirile

lui Perrigord la aparate pe care interlocutorii săi nici nu le concepeau ar părea stranii, dacă nu s-ar cunoaşte preocuparea oamenilor de ştiinţă din vechime pentru invenţii, precum şi deosebitele lor realizări. Voi aminti un singur exemplu: cu mult înaintea celor din vremea lui, Leonardo da Vinci a conceput diverse aparate şi maşinării, din care unele şi-au dovedit utilitatea practică şi unele nu, dar în orice caz omul *vedea* viitorul (din punct de vedere ştiinţific, desigur). Printre altele, el a propus la un moment dat construirea unui elicopter, pentru care a realizat schiţe tehnice uimitor de precise. Şi alte aparate de zbor au fost schiţate de către da Vinci, laolaltă cu multiple alte mecanisme stranii şi/sau utile, cum ar fi sisteme defensive sau arme extrem de avansate. După planurile lui s-a construit deltaplanul.

Posesiune şi exorcism. Cazurile de posesiune au fost destul de răspândite de-a lungul istoriei. În 1633, la Loudun, Maica Superioară Jeanne des Anges l-a abordat pe părintele Mignon, cerându-i îngrijorată ajutorul. Atât ea, cât şi alte călugăriţe au raportat halucinaţii şi vise vulgare, care se răspândiseră ca o boală în incinta aşezământului religios pe care îl conducea. Îndată ce Mignon şi asistentul său, părintele Barre, au început exorcismele, reacţia călugăriţelor a părut să confirme declaraţiile Maicii Superioare. Femeile sufereau convulsii violente, îşi contorsionau trupurile, îşi roteau complet şi cu o nemaipomenită viteză capetele şi membrele ca şi cum le erau rupte, se deplasau în patru labe sau în alte moduri nenaturale cu o deosebită rapiditate, vorbeau într-o limbă necunoscută, lătrau, scoteau urlete cumplite, blasfemiau, implorau atenţii sexuale şi făceau gesturi obscene; ochii încetaseră să le clipească şi pentru perioade lungi şi dese de timp respiraţia li se oprea; chipurile le erau schimonosite înfiorător, limbile le deveniseră negre, umflate şi pline de bube şi coşuri. Jeanne des Anges a început să dezvolte o falsă sarcină. Inchizitorii au explicat aceasta prin faptul că demonii i-au umplut femeii pântecele cu aer, pentru a simula fenomenul. Falsele

sarcini erau obişnuite în astfel de cazuri, la momentul aşteptatei naşteri femeile eliminând doar o cantitate deosebită de aer prin vagin. Exorcismele dând greş, cunoscutul cardinal Richelieu a trimis o comisie regală de specialişti, condusă de un capucin, un franciscan şi un iezuit, experţi în exorcisme. De data aceasta procedura s-a efectuat public, în faţa a peste 7000 de martori. Unul dintre exorcişti, părintele Jean Surin, cutremurat de grozăviile promise de demoni, s-a oferit ca gazdă în schimbul eliberării de posesiune a Jeannei des Anges. Demonii se pare că au acceptat pactul, şi în vreme ce Maica Superioară îşi revenea încet-încet, Surin a început să se simtă hărţuit de creaturi ale Iadului, bântuit de halucinaţii de neconceput, doborât de crize şi paralizie temporară, pierzându-şi totodată darul vorbirii pentru perioade lungi de timp. Mai bine de douăzeci de ani el s-a luptat disperat cu această stare, încercând să se sinucidă de mai multe ori. A fost văzut în repetate rânduri rătăcind dezbrăcat şi acoperit cu excremente, în timp ce profera blasfemii de neîndurat. Îngroziţi de cele văzute la Loudun, mai mulţi protestanţi au trecut la catolicism, convinşi acum de puterea religiei şi speriaţi de posibilitatea posesiunii.

În 1647, la Louviers, a avut loc un incident similar. Investigaţia declanşată de Inchiziţie la mărturisirile sorei Madeleine Bavent, mărturisiri susţinute ulterior şi de alte călugăriţe, a descoperit ceea ce s-au considerat atunci a fi semne clare de posedare demonică. Exorcismele s-au ţinut şi de data aceasta în public. Martorii raportează că femeile vorbeau în limbi necunoscute, proferau insulte, obscenităţi şi blasfemii, strigau, plângeau, îşi ridicau veştmintele, implorau atenţie sexuală, îşi contorsionau trupurile cu mişcări bizare şi nenaturale (un preot care a prins de braţ o femeie în timp ce aceasta alerga haotic, încercând să o oprească, a avut surpriza ca braţul călugăriţei să i se răsucească complet în mână, ca şi cum nu era prins de corpul posedatei), iar pe corp *le apăreau şi dispăreau succesiv răni stranii*.

Întâmplări de aceeaşi factură au avut loc şi în Aix-en-Provence (1611) şi Lille (1613). Ulterior, oamenii de ştiinţă au explicat fenomenul în diverse feluri, fie ca o farsă elaborată, fie ca pe un caz de isterie în masă. Cert este că nici una din cele două teorii vehiculate nu este întru totul satisfăcătoare când vine vorba de „abilităţile" stranii demonstrate de călugăriţe în timpul exorcismelor şi descrise cu lux de amănunte de către numeroşi martori.

Însă posedarea de către demoni nu e apanajul negurilor medievale şi/sau renascentiste. În 1949, un băiat al cărui nume s-a decis a fi ţinut secret de către Biserică a fost exorcizat de părintele Bowdern. Totul a început cu zgomote stranii în casă, care au devenit din ce în ce mai puternice, emanând apoi din pereţi. Tatăl băiatului i-a desfăcut bucată cu bucată în căutarea sursei zgomotului, fără să descopere nimic. Băiatul a început să vorbească brusc în latină şi aramaică. În timpul celor două exorcisme ţinute, el a reuşit să îşi elibereze una din mâini din legăturile care îl fixau de pat şi să spintece cu ajutorul unei scânduri braţul preotului de la încheietură până la umăr, ceea ce a necesitat ulterior o intervenţie medicală cu peste 100 de cusături. De asemenea, el a rupt nasul asistentului lui Bowdern, părintele Halloran.

În 1975, Annelise Michel, diagnosticată cu boli mintale şi subnutriţie datorată acestora, nu a putut să treacă de o reprezentare a lui Iisus şi a refuzat să bea apă sfinţită. Aceasta i-a făcut pe părinţii ei să creadă că este posedată de demoni. De ceva vreme comportamentul ei se deteriorase considerabil: tratamentele medicale nu îşi făceau efectul, fata devenise intolerantă la obiecte şi locuri sfinte (în special la crucifixe), obişnuia să îşi sfâşie hainele, să mănânce cărbune, să îşi bea urina şi să vadă feţe de diavoli în timpul zilei. Alte simptome obişnuite erau brusca rigiditate a corpului, vorbirea la plural, dilatarea pupilelor fără o cauză aparentă, amnezie, senzaţia lui Annelise că trupul îi acţionează fără voinţa ei, persistarea acestor probleme în ciuda tratamentului medical şi fără o cauză medicală. Disperaţi de anii de medicaţie fără efect, părinţii

fetei au decis să apeleze la exorcism, cu permisiunea episcopului. După aproape un an de exorcisme, timp în care Annelise a continuat să refuze constant mâncarea, ea a decedat în somn. Doctorul solicitat de părintele Alt pentru ajutor medical, se susţine că ar fi spus în acel moment că nu există injecţii împotriva diavolului. Autopsia a concluzionat că moartea s-a datorat subnutriţiei şi deshidratării. Atât părinţii cât şi preoţii care au desfăşurat exorcismele au fost arestaţi şi judecaţi pentru omor prin neglijenţă. La proces, părintele Alt şi părintele Renz au utilizat în apărarea lor casetele înregistrate în timpul exorcismelor, ca dovadă a prezenţei demonilor. Verdictul final a fost condamnarea la 3 ani de libertate supravegheată. Explicaţia ştiinţifică pentru acest caz rezidă în diversele boli care i-au fost atribuite lui Annelise, de la epilepsie la schizofrenie.

O ultimă menţiune pe acest subiect. Posedarea demonică nu este respinsă de toţi oamenii de ştiinţă ca imposibilă. Reputaţi psihiatri americani au concluzionat, în urma unor studii aprofundate, că diavolul există, şi au propus ca posedarea demonică să fie recunoscută ca diagnostic medical.

Conrad Lorenz. Cărţile blestemate. Gevaudan şi alte orori în Lună Plină. După ştiinţa mea, nu a existat vreodată un slujitor al Diavolului cu numele de Conrad Lorenz, aşa cum nu au existat îngrozitoarele tratate menţionate în acest roman. Nici un Cornelius Bester nu a scris *Despre Morţi*, nici un Cater Hypnotistul, Bethunius, Petyr Saangstrom sau Polonius Deptus nu a scris *Cum ne putem feri de Daruri*, *O convorbire în beznă*, *De beatificare diavoli* sau *Dilum demonicum*. Nu ştiu ca vreun Tevignolla să fi spus într-adevăr *Diavolul soseşte la omul singur*. În ceea ce priveşte *Revelaţiile Apocrife*, e vorba doar de o parafrazare din *Apocalipsă*. Însă *au existat* slujitori ai Diavolului şi cărţi cu o reputaţie asemănătoare, precum şi figuri misterioase şi controversate, subiect de legende cumplite şi zvonuri de neimaginat. Personalitatea lui Lorenz, care străbate cartea ca o temă fundamentală, are

astfel mai multe componente, regăsite, fiecare, de-a lungul istoriei, la diverse persoane reale. Să le luăm pe rând. În cele ce urmează, ne vom opri puţin asupra acestora, evidenţiind figuri şi întâmplări în care cititorul va recunoaşte cu siguranţă componentele respective, şi anume crimele cumplite săvârşite în scopul dobândirii de cunoştinţe interzise, învăţăturile ticăloase, demonolatria şi urmările ei, aura stranie care înconjoară anumite personalităţi atribuindu-le însuşiri care depăşesc naturalul, cu un accent deosebit pe *regresarea la fiară*.

Deja i-am menţionat pe Elisabetha Bathory şi Gilles de Rais, criminali nebuni în căutarea cunoaşterii ticăloase, pe Francesco Prelati, omul (?...) sub îndrumarea căruia a acţionat Rais, pe Cosimo Ruggieri (alături de care trebuie amintit şi fratele său *Lorenzo*), pe Beatrice de Planissoles şi pe Catherine Monvoisin, care utilizau pentru vrăjile lor componente umane, ca şi pe contele de Sayn, cu ritualurile lui stranii şi bărbatul misterios care asista la ele, aşa că nu voi mai reveni asupra lor (cu excepţia unei scurte şi necesare menţiuni despre Elisabetha Bathory). Alte personaje misterioase sunt însă la fel de demne de menţionat, după cum cititorul se va convinge.

Crime demente şi cunoştinţe interzise. În anul 1888, în cartierul Whitechapel din Londra, a început ceea ce avea să fie numită *Toamna terorii*, în fapt lucrarea unui ucigaş a cărui identitate nu a fost descoperită niciodată şi care a fost supranumit *Jack Spintecătorul*. Martorii îl descriu ca pe un bărbat întunecat, îmbrăcat în negru, din înalta societate. Crimele au continuat până în 1891, în dosar existând unsprezece victime (deşi au fost popularizate doar cinci), alte opt ulterioare considerându-se a fi tot opera lui. Groaza răspândită de ucigaş era mai mult decât justificată: gâturile victimelor (în general prostituate) erau tăiate cu violenţă, feţele mutilate, abdomenele deschise şi golite, organele genitale şi organele interne îndepărtate şi mâncate. În cel puţin trei cazuri, membre şi bucăţi de trupuri s-au găsit plutind pe Tamisa, şi două trunchiuri umane (fără cap, picioare sau

braţe) au fost descoperite ulterior abandonate, unul chiar în beciurile Poliţiei (moment în care a început să se vorbească despre Jack ca despre *The Torso Killer*). Pe măsură ce crimele creşteau în violenţă şi brutalitate (unele victime au fost ucise în propria casă, pereţii fiind împroşcaţi cu sânge şi rămăşiţele umane azvârlite în toate părţile, altele în acelaşi loc, la trei sferturi de oră distanţă una de alta), scrisori neliniştitoare soseau la Poliţie, trimise de ucigaş. În 1889, Francis Thompson, ascet, opioman, poet, preot şi chirurg ratat, cu tendinţe sinucigaşe, a publicat o povestire, *Finis Coronat Opus*, în care un tânăr poet sacrifică fete zeilor păgâni, în căutarea inspiraţiei şi a faimei aduse de Diavol. În mod cel puţin bizar, a devenit imediat cunoscut, operele sale având un succes brusc şi inexplicabil, fiind denumit o „descoperire”. Faimosul J.R.R. Tolkien, autorul *Stăpânului Inelelor*, s-a numărat printre admiratorii lui cei mai înfocaţi. Ulterior, Thompson şi-a împărţit viaţa cu o prostituată misterioasă, care la un moment dat a dispărut fără a mai fi găsită vreodată. Nu se ştie dacă a avut vreo legătură cu crimele comise de Spintecător, dar s-a numărat printre suspecţi, iar povestea stranie a cărţii sale dă de gândit cu privire la ficţionalitatea ei.

Slujitorii Diavolului. Nici cei care acţionau în numele Satanei nu au fost, în Evul Mediu sau în evurile următoare, ceva rar. În 1611, la Aix-en-Provence, părintele Romillon a ajuns la concluzia că un preot pe nume Gaufridi este în fapt un demonolatru periculos, vinovat de a fi păcătuit, în numele stăpânului său, cu una din călugăriţe, Madeleine, de când aceasta avea şaptesprezece ani, urmarea fiind că Madeleine a devenit gazda a patru demoni. Când şi alte trei călugăriţe au dat semne de posedare, Romillon, speriat, a cerut ajutorul Marelui Inchizitor Sebastien Michaelis. Oamenii Sfântului Oficiu s-au deplasat imediat în zonă, începând o investigaţie. Curând au apărut împotriva lui Gaufridi şi acuzaţiile de canibalism, recunoscute de acesta printr-o declaraţie obraznică. Sărutul diavolului a fost găsit atât pe trupul lui Gaufridi (în

trei locuri), cât şi pe cel al Madeleinei. Părintele Gaufridi a recunoscut că a practicat liturghia neagră pentru a obţine putere asupra femeilor, pretinzând totuşi că semnele de sărut au apărut asupra lui fără ştirea şi consimţământul său. Sărutul diavolului era un semn caracteristic asemănător cu un semn din naştere, doar că apărea brusc, acolo unde diavolul se presupunea că linsese persoana suspectată sau o zgâriase cu gheara pentru a o supune, şi era folosit pentru a alăpta cu sânge cambionii (corciturile diavoleşti) sau impii (un fel de demoni cu rol de animale de casă pe lângă vrăjitoare) sau pentru a-l satisface pe diavol în timpul actului sexual. O caracteristică a acestor semne era aceea că erau insensibile la durere. Un pact cu diavolul semnat de Gaufridi cu propriul sânge a fost prezentat Curţii. Acuzatul a fost torturat, strangulat şi ars. Una din călugăriţe a rămas posedată până la moarte. Madeleine, eliberată brusc de demon la moartea lui Gaufridi, a rămas sub stricta supraveghere a Inchiziţiei. În 1652, ea va fi arestată din nou pentru vrăjitorie. Sărutul diavolului a fost găsit asupra ei pentru a doua oară, ceea ce a dus la condamnarea ei la închisoare.

Responsabil pentru posesiunile de la Loudun, menţionate la o temă anterioară, a fost considerat tot un preot, părintele Urbain Grandier. Victimele au declarat că acesta ar fi aruncat un buchet de trandafiri peste zidurile mănăstirii, vrăjindu-le astfel pe călugăriţe. Conform lui Jeanne des Anges, Grandier i-a apărut în vise sub formă de înger, incitând-o la perversiui sexuale. Curţii i-au fost prezentate un pact cu Diavolul şi promisiunea scrisă a demonului „*Asmodeus*” de a părăsi trupul uneia din călugăriţe, ieşind din ea printr-o tăietură ce va apărea pe pieptul acesteia *instantaneu*, ambele acte fiind obţinute de la numitul demon de către părintele Gault în timpul unuia din exorcisme. Pactul era scris în Latina inversă, conţinea mai multe simboluri misterioase şi era semnat cu sânge de Urbain Grandier şi de mai mulţi demoni, printre care personal de „*Satanas*” însuşi, purtând totodată şi sigiliile creaturilor semnatare. Teorii ulterioare consideră că

promisiunea fusese de fapt scrisă de Jeanne des Anges şi că Grandier a fost constrâns să semneze pactul sub tortură. Numai că Grandier a rezistat fără probleme torturii, refuzând să mărturisească, şi deci putea la fel de bine să refuze să scrie şi să semneze pactul. Arestat şi închis, părintele Grandier a fost ras pe tot trupul, sărutul diavolului fiind căutat şi găsit de către oamenii Inchiziţiei. Grandier nu a dat semne că ar fi simţit ceva când reprezentanţii Sfântului Oficiu au străpuns semnele cu un instrument ascuţit. Toturarea lui Grandier a început imediat; deşi majoritatea acuzaţilor obişnuiau să mărturisească, preotul a rezistat celor mai severe forme de tortură, fără să recunoască nimic, ceea ce l-a făcut pe prea-cuviosul părinte Tranquille *să îi rupă acuzatului ambele picioare*. Condamnat la spânzurare şi ardere pe rug, trupul mutilat al lui Grandier a fost târât către locul execuţiei, fiind stropit pe drum cu apă sfinţită, în ciuda încercărilor sale disperate de a se feri. Spânzurat, se pare că nodul nu s-a strâns bine, şi acuzatul a ars de viu. O muscă uriaşă a bâzâit tot timpul execuţiei în jurul capului lui Grandier, martorii declarând ferm convinşi că era stăpânul lui, *Beelzebub*, *Împăratul Muştelor*, sosit să îi ridice sufletul. Înainte de moarte, zbătându-se sub apa sfinţită, Grandier a strigat că părintele Lactance, vinovat de execuţia lui, va muri în treizeci de zile. În a treizecea zi, Lactance a murit, strigând îngrozit numele lui Grandier, într-un fel de dialog macabru. Ceilalţi preoţi implicaţi au suferit o soartă similară. Părintele Tranquille şi Dr. Mannouri, inchizitorul, au murit delirând. Părintele Surin, aşa cum am mai menţionat când am tratat subiectul posedării, a fost lovit de paralizie temporară şi de groaznice viziuni ale unor demoni cu aripi negre, care l-au determinat să încerce să se sinucidă. El şi-a revenit doar după mai mulţi ani, cu ajutorul părintelui iezuit Bastide, care l-a luat în grijă.

În timpul posedărilor de la Mănăstirea Louviers, asupra cărora am stăruit tot la tema exorcismelor, una din posedate, Madeleine (straniu: din nou acest prenume…), a

pretins că stareţul Mathurin Picard şi părintele Thomas Boulle au răpit-o şi au obligat-o să participe la o ceremonie satanică. Acolo a fost măritată cu Diavolul, şi în timp ce păcătuia cu acesta satisfăcându-i plăcerile pe altar, doi bărbaţi au fost eviscerаţi şi crucificaţi ca ofrandă. Şi alte posedate au declarat că au fost răpite de cei doi slujitori ai Răului, ocazie cu care ar fi comis acte obscene cu demoni. Boulle a fost torturat de Inchiziţie în timpul exorcismelor şi ulterior ars pe rug, Picard murind înainte spre marea părere de rău a publicului spectator. A fost totuşi deshumat şi ars, preventiv, iar Madeleine a fost întemniţată pe viaţă.

Alte cazuri. În primul secol al erei noastre, Simon Magul a fost considerat de contemporani un demon în formă umană sau în orice caz un slujitor al diavolului. În secolul al XVI-lea, mediumul nebun Edward Kelley, colaboratorul ocultistului John Dee, îşi dovedise în faţa a numeroşi martori (printre ei, Împăratul Rudolf al II-lea al Boemiei, care de altfel l-a şi întemniţat pe Kelley pentru a-l convinge să coopereze) calităţile deosebite, constând în principal în transformarea metalelor în aur şi în invocarea de spirite şi îngeri cu ajutorul unui glob de cristal şi al unei pulberi misterioase, pe care el şi un anume John Blokley o sustrăseseră din mormântul unui episcop, conduşi de o *creatură de dincolo* pe care o controlau prin suspecta *Carte a lui Dunstan*. Faptul că fiinţele evocate de Kelley erau îngeri şi nu altceva este cu atât mai sigur, cu cât aceştia le-au cerut lui Kelley şi Dee să îşi împartă nevestele, ceea ce este în deplină concordanţă cu ceea ce ştim despre aceste creaturi cereşti… Tot în secolul al XVI-lea, un nobil german pe nume Laurentius Dhur a fost cunoscut de contemporani prin faptul că şi-ar fi vândut sufletul diavolului, în schimbul a cunoştinţe şi puteri nemăsurate. Conform celor susţinute de cei ce l-au cunoscut, Dhur a scris două cărţi dictate de Diavol, a trimis o moartă în patul regelui să îi aline durerea şi a murit luat de stăpânul său. Cam din aceeaşi perioadă datează o consemnare a unui oarecare Georg Faust,

capabil să facă trucuri magice şi să se consulte cu demoni. În epocă este amintit foarte des, în special ca fiind denunţat de Biserică ca blasfemiator şi slujitor al Diavolului; se menţionează că ar fi declarat la un moment dat că poate reproduce cu uşurinţă toate miracolele lui Christos, şi de asemenea se aminteşte că a abuzat de poziţia sa de profesor, atrăgând studenţii de sex masculin în acte de sodomie. Cadavrul lui a fost găsit cumplit mutilat, şi s-a considerat că moartea lui a fost opera Diavolului în persoană. Câţiva ani mai târziu însă, s-a raportat prezenţa lui în Basel, ocazie cu care a servit la masă, conform martorilor, „*cărnuri stranii*”. Ei au precizat de asemenea că era însoţit de un câine, despre care s-a susţinut că se transforma uneori într-un servitor. În Veneţia, o consemnare ulterioară se referă la încercarea lui Faust de a zbura, eşuată lamentabil prin intervenţia bruscă a diavolului care, conform martorilor, l-a trântit cu brutalitate la pământ. Menţiunile din documentele vremii despre Dhur şi Faust au servit de inspiraţie pentru faimosul personaj *Doctor Faustus*.

Să nu-l uităm pe Aleister Crowley, cunoscut şi ca *Cel mai rău om de pe lume*, *Frater Perdurabo*, *The Great Beast* sau *Antichristul*. Născut în 1875, Crowley avea 5 ani când tatăl lui l-a dus să-şi vadă surioara moartă. După propriile mărturisiri în *Confesiunile lui Aleister Crowley*, nu a simţit nimic şi nu înţelegea ce rost avea să îi pară rău pentru decesul copilului. Tot el declară că singura înmormântare la care s-a dus vreodată a fost a tatălui său, care i-a plăcut pentru că el a fost în centrul atenţiei. La 12 ani a fost trimis la o şcoală privată, de unde a fost exmatriculat pentru că „*a încercat să corupă un alt băiat*”. A început să frecventeze prostituate, molipsindu-se de diferite boli venerice. La 24 de ani a publicat primele poezii cu tematică homosexuală, iar în perioada Universităţii a început să practice activităţile de acest gen, în special ca partener pasiv. Iniţiat în societatea secretă *Golden Dawn* sub numele de *Frater Perdurabo* (*Voi îndura până la sfârşit*, în traducere liberă), Crowley şi-a amenajat în

apartamentul său două camere, una pentru *Magie „Albă”*, cealaltă pentru *Magie Neagră*, şi a început să utilizeze drogurile în scop ritualic. Una din soţiile sale a început să aibă viziuni, informându-l că *Ei îl aşteaptă*. Condus de femeie în Egipt, Crowley a găsit o stelă funerară inscripţionată cu numărul Fiarei, *666*. Impresionat, el a început să invoce zeii egipteni, în special pe Horus, şi să le ceară ajutorul. O voce a unei fiinţe nedefinite, numite de el *Aiwaz*, a început să îi vorbească drept răspuns, numindu-l un fel de Mesia al unei noi ere a omenirii şi dictându-i *Cartea Legii*, bazată pe principiul *Fă ce vrei*. Pe fiica sa a numit-o *Nuit Ma Ahathoor Hecate Sappho Jezebel Lilith*. În timpul unei expediţii montane, patru din tovarăşii săi au fost ucişi de o avalanşă, Crowley stârnind indignarea tuturor prin atitudinea sa nepăsătoare şi prin violenţa exercitată asupra unuia dintre hamali. Ulterior, Crowley şi-a înfiinţat propriul ordin religios. Continuând să facă parte din diverse alte culte suspecte pe lângă al său, Crowley a promovat homosexualitatea masculină ca mijloc de a atinge cel mai înalt grad de magie. El celebra pederastia şi îşi instruia discipolii să se pedepsească tăindu-se cu lama. De asemenea se pronunţa pentru expunerea copiilor de la cele mai fragede vârste la privitul actelor sexuale şi al naşterilor. Avea obiceiul de a obliga femeile să poarte măşti de animale, iar în cadrul sectei sale, conform unor declaraţii, se practica intens zoofilia. În cursul ceremoniilor, obişnuia să crucifice animale. Pentru o trăire spirituală deosebită, recomanda consumarea inimii şi a ficatului unui copil de sex masculin, cât sunt încă calde. Într-o notă la una din cărţile lui, *Magica*, care prezintă acest ritual cu lux de amănunte, Crowley menţionează că între 1912 şi 1928, a sacrificat în jur de 150 de copii pe an în acest mod. Lucrarea a scris-o, conform spuselor sale, în urma unei invocări, fiindu-i comandată de o entitate descărnată care s-a prezentat sub numele de *Abuldiz*. La scurt timp, a divorţat de soţia sa, internată la azil pentru demenţă alcoolică, şi a început o relaţie cu cea pe care o numea *Femeia Stacojie*. Ulterior, în Ungaria, el a întâlnit o

fată pe nume Amy Ringler, cu care a început o intensă relaţie sado-masochistă, bazată pe ideea de a-i produce ei durere. Totodată, l-a cooptat pe Victor Neuburg în ritualurile bazate pe magie sexuală. După opt luni, Neuburg a avut o cădere nervoasă şi a refuzat să îl mai vadă pe Crowley. Căsătorit apoi cu Maria de Miramar, femeia a fost în mai puţin de doi ani internată într-un spital de boli mintale, unde a rămas până la moarte. În 1930 Crowley a fost declarat mort, dar a reapărut spectaculos după trei săptămâni. Dependent de droguri, el a murit în 1947, moartea lui fiind, conform unor declaraţii, însoţită de o pală bruscă de vânt şi un tunet, deşi cerul era senin şi atmosfera calmă. Medicul său l-a urmat în mormânt după 24 de ore; contemporanii erau convinşi că aceasta s-a datorat unui blestem aruncat de Crowley asupra doctorului pentru că refuzase să îi mai prescrie opiu. La înmormântare s-a celebrat o liturghie neagră.

Personaje misterioase şi practici controversate. Reanimare şi nemurire. Homunculus. Printre alte surse, îl amintim pe Roger Bacon (secolul al XIII-lea), cunoscut şi ca *Doctor Mirabilis*, întemniţat pentru practici magice, şi pe fizicianul englez din secolul al XVIII-lea Erasmus Darwin care, fără a fi fost vreodată bănuit de fapte abominabile, a rămas totuşi în legendă prin convingerea contemporanilor că experimentele lui în galvanism s-au soldat cu succes, ducând la reanimarea materiei moarte. Din aceeaşi categorie de personaje face parte şi *Conrad* Dippel. Născut în 1673 în Castelul Frankenstein (nu este o glumă) şi student al cunoscutului Dr. David Christianus (a se vedea mai jos), a fost arestat pentru erezie datorită opiniilor şi faptelor lui neortodoxe. A creat *Uleiul Dippel*, un ulei animal considerat elixir al vieţii, a lucrat cu o substanţă explozivă care, conform surselor, ar fi dus la dărâmarea unuia dintre turnurile castelului, şi a efectuat experimente groteşti pe cadavre, încercând să mute sufletele dintr-un cadavru în altul. Datorită faptelor sale cumplite, a fost în cele din urmă alungat din oraş de locuitorii indignaţi.

Contele Cagliostro (pseudonimul ocultistului Joseph Balsamo) a avut o viaţă întunecată de zvonuri, propagandă şi misticism. O întâmplare celebră îl descrie pe Cagliostro desenând un cerc pe nisip, şoptind câteva fraze stranii şi arătând martorilor stupefiaţi o proiecţie creată ad-hoc şi extrem de asemănătoare realităţii. Imaginea apărută din neant, tremurând în aer ca o hologramă, o prezenta pe o tânără prietenă a unuia din cei prezenţi, aflată în acel moment în cealaltă parte a oraşului, jucând cărţi cu doi bărbaţi. Grupul speriat şi năucit s-a repezit într-acolo, şi a găsit-o exact ca în imaginea arătată de evocator. În 1789, Cagliostro a fost arestat de oamenii Inchiziţiei, aflaţi de mult pe urmele lui.

Şi acum, câte ceva despre nemurire. În 1228, un episcop armean a raportat că l-ar fi întâlnit pe *Evreul Rătăcitor* Cartaphilus, blestemat să nu moară niciodată pentru că l-a lovit pe Iisus în drumul spre Golgotha.

Despre Nicholas Flamel se spune că şi-a petrecut viaţa încercând să descifreze o carte misterioasă cu gravuri stranii, primită de la un străin dubios pe care l-a găsit în casă şi care vorbea într-o limbă necunoscută, carte care s-a dovedit ulterior a fi o copie a *Cărţii lui Abraham Magul*. Spargerea cifrului l-a dus pe Flamel la două rezultate: descoperirea Pietrei Filosofale, care i-a permis să obţină prin alchimie mai întâi argint (în 1382), mai apoi chiar aur, şi de asemenea obţinerea nemuririi. Mormântul pe care şi l-a construit este gravat cu simboluri alchimice stranii. Este, de asemenea, gol. Mai multe cărţi sub numele lui au apărut după presupusa sa moarte, iar martorii au continuat să îl întâlnească de-a lungul secolelor următoare. În 1761, a fost recunoscut la opera din Paris. În oraşul indian Goa, Flamel a fost identificat în secolul al XX-lea sub masca unui localnic.

O reputaţie asemănătoare o are misteriosul conte de Saint-Germain. Considerat nemuritor, el şi-a păstrat aceeaşi înfăţişare de-a lungul anilor, aparent fără să îmbătrânească. Casanova menţionează în *Memoriile* sale că, în momentul în care l-a întâlnit, Saint-Germain avea

trei sute de ani. I s-au atribuit de către contemporani puteri care le imitau pe ale lui Dumnezeu la o scară mai mică. Întâlniri cu Saint-Germain au fost raportate în toate secolele (în secolul XX, a fost întâlnit de cel puţin cinci ori). Când Edgar Cayce, *Profetul Adormit*, a fost întrebat în timp ce se afla în transă dacă Saint-Germain e prezent, Cayce a răspuns: *Când e nevoie*.

În secolul al XX-lea, Rasputin s-a evidenţiat prin reputaţia sa controversată, o combinaţie de puteri supranaturale cum ar fi profeţia şi vindecarea cu o promovare a religiei prin desfrâu (printre alte fapte de acest gen, a violat o călugăriţă). Susţinut de familia conducătoare pentru vindecarea miraculoasă a copilului lor bolnav, Rasputin, urât de toată lumea, a fost spintecat de o prostituată, iar intestinele i-au fost scoase cu cuţitul. Bineînţeles, nu a murit. Mai mult succes a avut un grup de nobili conspiratori în a doua tentativă. După ce l-au atras într-o casă şi l-au servit cu prăjituri şi vin otrăvite cu cantităţi de cianură suficiente să ucidă cinci oameni, Rasputin a consumat totul fără a fi absolut deloc afectat. Atunci l-au împuşcat. Căzut la pământ, Rasputin a deschis imediat ochii şi, înşfăcându-l pe şeful conspiratorilor, prinţul Yusupov, într-o încercare de a-l strangula, i-a şoptit la ureche: *Băiat rău ce eşti*. Înspăimântaţi, Yusupov şi ceilalţi au mai tras de trei ori în el, unul din gloanţe direct în frunte. Ceea ce nu l-a împiedicat pe Rasputin să continue să se lupte cu ei. Lovindu-l cu brutalitate cu bâtele, conspiratorii disperaţi au reuşit în cele din urmă să-l imobilizeze şi apoi să îl lege cu multă dificultate. Înfăşurat într-un covor, Rasputin a fost aruncat în râul acoperit cu gheaţă Neva. A reuşit să îşi rupă legăturile şi să zgârie gheaţa pe dedesubt, dar nu şi să iasă la suprafaţă. Autopsia a arătat că a murit înecat şi că atât otrava din trupul său cât şi glonţul din frunte erau fără îndoială mortale.

În roman se mai menţionează eventuala realizare de către Lorenz a unei *construcţii*, un *alter ego* lăsat să moară în beciurile Inchiziţiei în locul său. Legat de aceasta,

amintesc *Viziunile lui Zosimos*, o lucrare din secolul al III-lea al erei noastre, în care Zosimos relatează întâlnirea cu un *anthroparion* sau *homunculus*, un bărbat care, spintecându-se singur cu spada, trecea printr-o transformare alchimică, ochii i se umpleau de sânge, carnea i se rupea şi, trecând prin chinuri îngrozitoare, omul se transforma în opusul lui, o *construcţie* deformată ieşită dinăuntru. La rândul ei, aceasta îşi sfârteca carnea cu dinţii şi, scufundându-se în ea însăşi, redevenea bărbatul iniţial.

În secolul IX, arabul Jabir descrie, în *Cartea Pietrelor*, mai multe modalităţi de a crea şerpi, scorpioni şi chiar fiinţe umane în laborator, pentru ca aceştia să devină ulterior supuşi controlului creatorului. Trebuie menţionat că Jabir nu era un oarecare. El este cel care a pus bazele chimiei, inventând aparate şi instrumente de laborator de bază şi astăzi (ca alambicul şi retorta), descoperind şi descriind numeroase substanţe chimice şi procese de aceeaşi natură. Cred că este suficient să amintim că el este cel care a descoperit acidul sulfuric, acidul citric, acidul acetic, arsenicul, antimoniul şi bismutul etc. Tot el a clasificat pentru prima oară sulful şi mercurul şi a inventat *aqua regia*, una din puţinele substanţe care dizolvă aurul. Craterul *Geber* de pe Lună a fost numit în cinstea lui.

În Evul Mediu, cercetările privind crearea vieţii prin metode artificiale erau foarte larg răspândite. În 1694, Nicolas Hartsoeker a descoperit *animalicule* în sperma umană. În secolul al XVIII-lea, Dr. David Christianus preda la Universitatea din Giessen o metodă de a creşte un *homunculus* din spermă injectată în oul unei găini negre; odată născut, acesta îşi va servi şi proteja creatorul, în schimbul unei diete bazate pe lavandă şi viermi. Alte „reţete” pentru a crea oameni minusculi se bazau pe rădăcina de mătrăgună crescută sub spânzurători din sperma spânzuraţilor (ejaculată în ultimele spasme dinaintea morţii) şi hrănită cu miere, lapte şi sânge; după cum se ştie, rădăcina de mătrăgună are o formă asemănătoare cu un om micuţ.

Oamenii-lup şi devoratorii de carne umană. Licantropia, *condiţia* prin care omul regresează la fiară, căpătând caracteristici de lup, este destul de des menţionată de-a lungul istoriei. În secolul al XVI-lea era cunoscută sub denumirile ştiinţifice de *melancholia canina* şi *daemonium lupum*, şi considerată la fel de reală ca orice altă boală. În Franţa, între 1520 şi 1630, peste 30.000 de oameni au fost acuzaţi de licantropie; majoritatea au mărturisit şi au fost executaţi. În Estonia, între 1610 şi 1650, 55 de oameni au fost judecaţi şi executaţi din acelaşi motiv. Cum se explică asemenea evenimente?… În cele ce urmează voi menţiona câteva întâmplări reale, menite să pună cititorul puţin pe gânduri cu privire la acest subiect.

Nu voi mai reveni asupra cazului Bathory redat mai sus, cu excepţia unei precizări minore: contemporanii contesei erau convinşi că aceasta se putea transforma în lup. Alte documente vorbesc despre *Conomor Blestematul*, un conducător din Britannia timpurie (secolul al VI-lea), care a ajuns pe tron prin crimă, ulterior ucigându-şi copilul şi cele patru soţii. Numele lui înseamnă „*Marele Câine*”, iar oamenii din timpul său nu se îndoiau că era vârcolac. Dar dincolo de aceste menţiuni, găsim sub praful istoriei elemente stranii şi îngrijorătoare, bine documentate, care aruncă o lumină neplăcută asupra poveştii omului-lup.

Demonul din Magdeburg. Într-o iarnă geroasă, nou-născuţii au început să dispară din Magdeburg în timpul nopţii. Magistratul local, un om pe nume Breber, a descoperit urmele unui lup solitar în zăpadă, şi a organizat patrule şi posturi de pază, fără succes. Adâncindu-se perseverent în anchetă, el s-a înstrăinat de toţi şi de toate, încercând cu disperare să prindă animalul. Relaţiile cu prietenii şi cu soţia lui s-au răcit brusc. Într-o noapte, Breber a fost atacat şi doborât la pământ de o vagaboandă nebună căreia îi dispăruse copilul cu ceva timp în urmă. Femeia i-a şoptit în ureche: „*Noaptea are colţi. Noaptea are gheare, şi eu le-am găsit. Urmează-mă*”. Îngrozit, Breber a urmat-o la o cabană părăsită, întrevăzând sporadic în faţă un lup cu ceva de mărimea unui nou-

născut în fălci. Când femeia a urmat lupul în cabană, s-au auzit urlete cumplite. Breber a intrat înăuntru şi a găsit trupul mutilat al vagaboandei, copilul plângând şi un lup uriaş deasupra celor două trupuri. A ucis lupul străpungându-i inima cu o lovitură de spadă. Aici mărturia lui Breber devine stranie, deşi nici unul din contemporani nu s-a îndoit de adevărul spuselor lui. Când a vrut să decapiteze animalul căzut la pământ, Breber jură că a văzut cu stupoare că nu mai avea în faţă un lup, ci trupul propriei sale soţii. Breber a înapoiat copilul şi a relatat incidentul. S-a concluzionat că femeia se contaminase în toamna anterioară, bând apă dintr-o urmă de lup în timpul unui drum în pădure.

Iată şi alte cazuri cel puţin la fel de ciudate:

În 1275, inchizitorul Hugo de Beniols a ars pe rug în Toulouse mai multe persoane, printre care pe Angele, doamnă de Labarthe, o femeie acuzată de păcat cu Satana. Din actele procesului reiese că ea a dat naştere ca urmare a fornicaţiei unui monstru cu cap de lup, care se hrănea numai cu nou-născuţi, fie răpiţi de Angele, fie *extraşi din mormintele proaspăt săpate*.

În 1340, cronicile menţionează un bărbat pe nume Tristicloke, care, conform martorilor, *ataca şi se hrănea ca un lup*. Iniţial devorând numai rămăşiţe umane, în timpul unei perioade de foamete, Tristicloke şi grupul din care făcea parte au prins gust pentru astfel de mese, şi au început să atragă călătorii pentru a se hrăni. Treizeci de oameni au murit de mâna lor, înainte ca *haita* să fie măcelărită de soldaţi. Tristicloke nu a putut fi capturat. Mărturii ulterioare arată că s-ar fi reintegrat în societate sub o identitate falsă.

Clericul curţii şi martorul ocular Johannes Fuend ne-a lăsat un document înfiorător despre *Ororile din Savoia*. Între 1428 şi 1467, 367 de persoane au fost executate pentru licantropie. Conform lui Fuend, în perioada respectivă Diavolul a sosit în Valais, odată cu el ridicându-se, peste tot, Răul. Bărbaţi şi femei transformaţi în vârcolaci au început să omoare cirezile, să-şi ucidă,

gătească şi să-şi mănânce propriii copii, şi să comită numeroase alte fapte blestemate, pe care Fuend refuză să le menţioneze pentru a nu răspândi idei diabolice şi corupţie printre cei ce îi vor citi documentul. Arestaţi şi arşi pe rug zilnic, pe măsură ce erau găsiţi, cu numeroase mărturii împotriva lor, unii au rezistat până la capăt celor mai cumplite torturi, fără să mărturisească. Alţii însă au declarat că dacă nu ar fi fost descoperiţi, în cel mult un an ar fi reuşit să răstoarne creştinătatea şi să instaureze domnia Diavolului şi a *Lupului Încornorat*…

În 1502, un om pe nume Pierre Burgot a întâlnit trei călăreţi îmbrăcaţi în negru. Unul dintre aceştia i-a oferit protecţie dacă îl recunoaşte ca *Pururea Stăpân*, şi dacă renunţă la Biserică, la Dumnezeu, la Iisus şi la Fecioara Maria. Burgot a acceptat. Ulterior l-a contactat un oarecare Michel Verdun, care i-a înmânat o poţiune şi i-a cerut să se dezbrace şi să se ungă cu ea. Conform declaraţiilor celor doi, picioarele şi braţele lui Burgot s-au acoperit dintr-odată de păr. Transformându-se împreună cu Michel Verdun, Burgot a comis crime cumplite timp de nouăsprezece ani, răpind, ucigând şi mâncând în special femei şi copii. Cei doi au fost în cele din urmă prinşi şi executaţi, arestarea lui Verdun impresionând prin stranietatea ei. Un călător atacat de o fiară a reuşit să o rănească. Urmând cărarea însângerată, gentilomul a pătruns într-o cabană părăsită, unde l-a găsit pe Verdun, căruia soţia sa îi pansa rana. Portretele „*vârcolacilor*” au fost atârnate în Biserica locală, pentru a le reaminti tuturor de grozăviile ce pot fi comise sub îndrumarea Satanei.

În 1573, în Franche-Compte, copiii au început să dispară. Unii au fost găsiţi morţi şi parţial devoraţi, ca de lupi. Martorii spuneau însă că animalul vinovat avea *trăsături umane, familiare*. Într-o seară cumplită şi blestemată, un grup de muncitori a dat peste lup lângă cadavrul unui copil. În umbrele înserării, ei au văzut cu groază animalul ridicându-se în picioare cu copilul în braţe şi devenind om. Astfel a fost capturat Gilles Garnier,

„*Demonul din Dole*”. Garnier a mărturisit că un spectru i-a dăruit o poţiune şi că o parte din carnea victimelor a fost dusă soţiei sale. A fost executat prin ardere pe rug.

În 1584, un băiat şi o fată au fost atacaţi de un lup fioros, fără coadă, băiatul murind. Oamenii care au alergat în ajutorul lor au reuşit să rănească mortal fiara, care s-a târât cu greu în spatele unui tufiş. Când cei care l-au rănit au ajuns la faţa locului, au găsit stupefiaţi cadavrul unei femei, Perrenette Grandillon. Imediat după aceea, fratele femeii şi fiul acestuia au fost arestaţi pentru *lycophilie*, acuzaţi ca adoratori ai demonului şi canibali. Cei doi sunt descrişi de către martori ca groaznici la vedere; cu unghii lungi şi ascuţite, dinţi albi şi puternici, păr lung şi încâlcit, se deplasau în patru labe şi nu mai aveau nimic uman. Au fost condamnaţi la ardere pe rug.

În 1588, un vânător a povestit că, atacat de un lup uriaş, i-a tăiat acestuia o labă. Insistând să i-o arate unui prieten, a scos din tolbă, spre marea lui surprindere, o mână de femeie, cu un inel pe unul din degete. Îngrozit, prietenul a descoperit că ştie inelul şi l-a condus la posesoarea lui. Femeii îi lipsea o mână; şi-a recunoscut fapta şi a fost arsă pe rug. A rămas în istorie ca *Diavolul din Auvergne*.

În 1589, un bărbat pe nume Peeter Stubbe a mărturisit că el este „*Demonul din Bedburg*”, după ce a fost capturat cu multă dificultate de către vânători şi câini. Încolţit de aceştia, Stubbe s-a lăsat în patru labe, mârâind ca un animal sălbatic, şi s-a luptat cu puteri supraomeneşti cu cei care l-au arestat. El a pretins că s-a transformat în vârcolac după ce a fost vizitat de Diavol ca urmare a practicării magiei negre, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Stubbe s-a făcut vinovat de violarea, uciderea şi devorarea a paisprezece copii, din care unul al său, căruia i-a mâncat creierul, a două femei însărcinate, precum şi de devorarea fetuşilor acestora. De asemenea, a fost acuzat de incest cu fiica sa (condamnată împreună cu el) şi cu o altă rudă, ca şi de păcătuire cu un *succubus* trimis de Diavol. A murit pe *roată*.

În 1598, urmărind doi lupi care uciseseră un copil, un grup de soldaţi înarmaţi a dat peste Jacques Rollet, pe jumătate dezbrăcat în pădure, cu părul crescut în dezordine şi ţinând o halcă de carne umană în mâinile însângerate. „*Demonul din Caude*” a mărturisit uciderea şi mâncarea mai multor persoane, dintre care un copil de cincisprezece ani. Tot el a declarat că cei doi lupi erau în fapt cei doi veri ai săi, care, ca şi el, fuseseră de mici sortiţi Diavolului de către părinţi şi astfel căpătaseră abilitatea de a se transforma în fiare. Rollet a fost închis într-un azil.

În acelaşi an, strania istorie a unui croitor, numit ulterior „*Demonul din Chalons*”*,* care ataca trecătorii într-o pădure şi momea copiii cu magazinul său, în pivniţele căruia păstra oase şi bucăţi de carne stocate în diverse recipiente, nu va fi niciodată detaliată, deoarece dosarul „*vârcolacului*” a fost considerat de Curte atât de îngrozitor, încât s-a decis să fie distrus. Croitorul nebun *a murit fără să se căiască, cu blasfemia pe buze*.

Tot în secolul al XVI-lea, un bărbat cunoscut sub numele de Sawney Beane şi o femeie sunt menţionaţi că ar fi trăit timp de douăzeci şi cinci de ani în nişte peşteri din apropiere de Galloway, dând naştere, prin incest, unei *haite* formate din 48 de membri. Ei atacau trecătorii şi îi mâncau. Peste 1000 de oameni le-au căzut victime. Dispariţiile şi rămăşiţele găsite i-au pus pe localnici pe urmele lor. Un bărbat atacat de ei a reuşit să îi pună pe fugă, apărându-se curajos cu sabia şi pistolul, nu înainte ca soţia să îi fie desfigurată de muşcături, care ulterior s-au dovedit mortale. Ca urmare, regele englez James I a trimis în zonă 400 de oameni şi mai mulţi câini, pentru a organiza o vânătoare. Clanul a fost prins şi executat prin ardere pe rug. *Peşterile în care a locuit erau pline de cumplite rămăşiţe umane*.

În 1603 a fost arestat un băiat de paisprezece ani pe nume Jean Grenier, care a mărturisit crime îngrozitoare. Ca element straniu al cazului, amintim că una din fetele pe care Grenier a recunoscut că le-a atacat, Marguerite, a

susţinut că atacul avusese loc pe lună plină şi că atacatorul fusese o bestie cumplită care semăna a lup. Conform depoziţiei acuzatului, un alt băiat pe nume Pierre La Tihaire l-a dus într-o zi în pădure, unde l-a prezentat unui călăreţ îmbrăcat în negru. Acesta a descălecat şi l-a sărutat cu buze de gheaţă, însemnându-i pe amândoi pe coapse cu semnul său şi dăruindu-le o poţiune şi blănuri de lupi. Cincispezece copii au fost ucişi şi mâncaţi de cei doi „*vârcolaci*", până la arestare. Grenier a fost închis pe viaţă. Şapte ani mai târziu a fost vizitat de cunoscutul vânător de vrăjitoare (meserie serioasă şi extrem de onorabilă la acea vreme) Pierre de Lancre, pomenit şi mai sus. Conform acestuia, băiatul refuza orice altă mâncare afară de carne crudă, măruntaie şi leşuri, era suplu şi felin, cu ochii negri arzând în cap; caninii îi erau ascuţiţi şi la mâini avea gheare. De Lancre mai face o menţiune interesantă, referitoare la numele Grenier, pe care el îl consideră legat direct de licantropie şi venerarea diavolului. Dacă cititorul va recapitula pe scurt cazurile de mai sus, va întâlni – stranie coincidenţă – câteva nume similare: Grandier, Garnier şi, oarecum, Gaufridi. În schimb, numele Madeleine şi Marguerite sunt des întâlnite la victime.

În 1651, în Idavare, a fost executat un om numit *Hans Vârcolacul*, care a mărturisit că se transforma în bestie ca urmare a primirii unui trup de lup de la *un om în negru*, cu doi ani în urmă. Pe piciorul său s-au găsit urme de dinţi de câine, pe care a mărturisit că le-a căpătat când vâna transformat în lup.

În 1685, *Demonul din Ansbach* a ucis mai multe persoane. Localnicii au învinuit un lup, considerat a fi în fapt fostul primar, mort de curând. Urmărit cu câini, lupul a fost ucis după ce a căzut într-o fântână. O gravură din epocă ne înfăţişează *Demonul din Ansbach* ca un lup *îmbrăcat în haine umane*, spânzurat în piaţă.

În 1696, în Vastemoisa, o haită de vârcolaci a răspândit teroarea, sub conducerea unui om-lup cunoscut sub numele de *Libbe Matz*.

Între 1764 şi 1767, în Gevaudan, teroarea a domnit

sub forma unei bestii cumplite, asemănătoare unui lup deformat, uriaş, roşu, cu copite, care a ucis şi mâncat 210 persoane, în special femei şi copii. Oamenii vorbeau despre sfârşitul lumii, despre diavol sau despre o Fiară trimisă de Dumnezeu pentru a le pedepsi păcatele. Atacurile erau de o violenţă de neimaginat, bestia smulgând membre şi capete şi azvârlindu-le în toate părţile, împroşcând cu sânge, scoţând ochi, despicând abdomene şi rupând oasele victimelor dintr-o singură muşcătură. Câmpurile din Gevaudan erau acoperite cu rămăşiţe umane şi cadavre sfârtecate pluteau în râuri. Printre supravieţuitori, unii şi-au pierdut graiul de groază, alţii au înnebunit. Uneori, hainele victimelor erau găsite intacte, dar cadavrele lipseau; altădată, morţii erau la o primă vedere neatinşi, în fapt dovedindu-se că le lipseau ficatul şi alte organe interne, extrase cu dexteritate din trup prin răni surprinzător de curate. În mai multe cazuri, bestia a fost văzută *umblând pe picioarele din spate*. În cel puţin două ocazii, grupuri de martori au zărit un bărbat îmbrăcat în negru în zonă înainte de apariţia fiarei, iar cei care i-au văzut mâna relatează că era acoperită cu *păr aspru şi des*. Alţii susţin că, atunci când vântul i-a descheiat cămaşa, s-a observat că era acoperit cu păr *pe tot corpul*. Există şi mărturii conform cărora bestia a fost văzută de la depărtare, însoţită de un om întunecat, cu chipul acoperit cu glugă, om a cărui comandă bruta părea că o ascultă fără şovăire. Zvonuri despre prezenţa în apropiere a unui oarecare *Conte Vargo*, bănuit că ar fi vârcolac, s-au răspândit cu repeziciune. Îngrijorat de grozăviile comise de *Fiara din Gevaudan*, Ludovic al XV-lea a trimis armata să rezolve problema, sub conducerea archebuzierului regal, Antoine de Beauterne. Soldaţii au încolţit fiara de mai multe ori, trăgând asupra ei şi nimerind-o în repetate rânduri, fără vreun efect vizibil. În final, un oarecare Jean Chastel a aşteptat monstrul îngenuncheat şi rugându-se, şi l-a împuşcat cu un glonţ de argint. Bestia a murit pe loc. Animalul (dacă era un animal) a fost împăiat şi expus la muzeu; conform arhivelor, şi

acum bucăţi din el se mai află acolo, dar au fost folosite la începutul secolului al XX-lea pentru reconstituirea altor exponate, ceea ce le face greu de identificat.

Numeroase explicaţii au fost oferite de oamenii de ştiinţă pentru acest incident, a cărui realitate nu se poate tăgădui, cele mai multe referindu-se la posibilitatea unui animal corcit, o încrucişare între hienă şi tigru (ipoteză ce pare a fi susţinută prin descoperirea în subsolul muzeului a unei carcase de hienă vărgată, care a fost propusă ca fiind cea a *Fiarei*), sau la prezenţa unui animal preistoric, un *andrewsarchus*, care de altfel chiar se potriveşte descrierilor, având până şi copite.

Gevaudan nu reprezintă un incident singular. Creaturi şi atacuri similare au fost raportate în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea, tot pe perioade de câte patru ani, în Benais (100 de victime), Sarlat, Vivarais (21 de victime), L'Indre, ca şi în alte zone. *Cazul Sarlat* se remarcă prin faptul că lupul(?) ataca numai oameni maturi şi *se deplasa pe picioarele din spate*. În *Bestiarele* medievale, este menţionat *arenoteliconul*, ale cărui înfăţişare şi obiceiuri corespund cu cele ale *Fiarei din Gevaudan*; un exemplar de culoare galbenă a fost capturat în 1530, în pădurea austriacă Fannsberg. În 1874, în Irlanda, mai mulţi oameni muşcaţi de un animal *asemănător cu un lup* au fost ulterior internaţi la Ennis Insane Asylum, ca urmare a dezvoltării unei *forme stranii de nebunie*. În 1893, Rusia a fost terorizată de *Bestia din Trosna*, care a atacat 10 femei şi copii, ucigând 3. În 1993 (!), în Bulgaria, o creatură similară a ucis 16 persoane.

În 1888, în Londra, actorul american de teatru Richard Mansfield şi-a aruncat audienţa în şoc şi groază, transformându-se în monstru pe scenă. Explicaţii diverse au fost oferite pentru reprezentaţiile lui, de la folosirea unor măşti de ceară topite de căldura crescută brusc şi de la utilizarea unor filtre de lumină care să pună în evidenţă progresiv o vopsea specială, până la un control perfect al întregii musculaturi, care să permită deformarea brutală şi rapidă. Probabil că nu vom şti niciodată dacă folosea un

simplu truc de iluzionist sau altul îi era secretul. Ceea ce *ştim*, însă, este faptul că se afla printre cei suspectaţi de Scotland Yard că ar fi Jack Spintecătorul (despre care am vorbit deja cu altă ocazie).

În secolul al XIX-lea, în Cumberland a fost semnalat un bărbat dezbrăcat cu cap de lup, ulterior descoperindu-se într-o peşteră un schelet uman, fără cap, şi un craniu de lup, care au fost arse de localnicii înspăimântaţi.

Dar şi timpurile moderne au vârcolacii lor. În 1936, în apropiere de Jefferson, un şofer a semnalat prezenţa unei fiinţe care poseda atât caracteristici de om, cât şi de lup. În 1958, o femeie din Texas a raportat o creatură uriaşă, vag asemănătoare unui lup, zgâriind cu gheara la fereastra dormitorului ei când soţul era plecat. Îndreptând lanterna spre monstru, acesta s-a îndepărtat în fugă, transformându-se în goană, spre groaza femeii, într-un om foarte înalt şi dispărând în noapte. În 1972, mai mulţi cetăţeni din Ohio au raportat prezenţa unei creaturii stranii, lupeşti, care umbla însă *pe picioarele din spate*. În 1980, au început în Wisconsin rapoartele despre *Bestia din Bray Road*, descris fie ca un lup inteligent care *se deplasa ca un om*, fie ca un uriaş om-lup cu blană lăţoasă.

Şi acum câteva consideraţii medicale. *Hipertricoza*, cunoscută şi sub denumirea de *Sindromul Werewolf*, este o boală caracterizată printr-o creştere anormală a părului pe întregul corp, şi poate fi prezentă la naştere sau apărută ulterior, în timpul vieţii. *Turbarea* se transmite la om de la animalul infectat (lupii sunt purtători de turbare) şi se manifestă prin dureri de cap, febră, dureri acute, mişcări violente, furie imposibil de controlat, incapacitatea de a bea apă, înţepenirea fălcii şi a altor părţi ale corpului în paralizie temporară, ochi injectaţi şi ieşiţi din orbite, salivare puternică, insomnie, confuzie, comportament anormal, paranoia, frică puternică, halucinaţii, delir, alternând cu letargie, manie şi depresie. Turbarea se poate transmite prin muşcătură şi de la om la om. *Porfiria* afectează sistemul nervos şi pielea şi se manifestă prin dureri abdominale cumplite, vomă, halucinaţii, depresie,

furie, paranoia, dorinţă de singurătate, frică de oameni, stări de comă prelungită, sensibilitate la lumină, intoleranţă la usturoi, deformări mutilante ale feţei, transformarea mâinilor în labe, creşterea incisivilor, necrozarea pielii şi a gingiilor, pierderea efectivă a buzelor (ceea ce dezgoleşte complet dinţii strâmbi) şi sfărâmarea nasului, apariţia de pete negre pe corp, paloarea feţei, mâncărimi, creşterea părului pe diferite părţi ale corpului, de exemplu pe frunte, urină roşie. În unele cazuri, dinţii şi oasele devin fluorescente. Transfuziile sau *consumul* de sânge potolesc durerile abdominale. Aşadar, cititorule, dacă o persoană ar suferi cumulativ de aceste trei maladii, care ar fi diferenţa dintre acea persoană şi omul-lup din poveştile medievale?… Te las pe tine să o descoperi…

Bestiare, demonarii, grimmare şi alte lucruri rele. În fine, a venit şi rândul cărţilor. Nu vom reveni asupra celor deja amintite când a venit vorba de personalităţi misterioase din rândul ocultiştilor, ci vom enumera doar câteva alte exemple semnificative.

Clavis Salomonis, datând probabil din secolul al XIV-lea, conţine o descriere amănunţită a mijloacelor prin care spiritele morţilor şi demonii pot fi invocate şi obligate să facă voia invocatorului, inclusiv jurămintele, blestemele şi sacrificiile necesare pentru aceste operaţii. Trebuie amintit şi înspăimântătorul *Manuscris Voynich*, datând din secolul al XV-lea, care nu a fost descifrat niciodată şi al cărui autor rămâne necunoscut. Considerat a fi redactat în limba demonilor (unii zic a îngerilor…), manuscrisul conţine numeroase ilustraţii neliniştitoare, cu femei goale îmbăindu-se în recipiente de forma unor organe, conectate la un sistem complicat de tuburi şi ţevi, precum şi simboluri astronomice şi de altă natură (inclusiv reprezentările unor plante necunoscute, câte una pe pagină, ce par a avea scop farmaceutic sau magic). *Pseudomonarchia Daemonum*, anexă la lucrarea lui Johann Weyer *De praestigiis daemonum* (1577), conţine o listă cu demoni şi o descriere a ritualurilor prin care pot fi convocaţi. În 1522, *Alibek Egipteanul* este consemnat a fi

publicat *Grimmarul Mare*, în care se descrie exact cum poate fi invocat Lucifer în vederea încheierii unui pact cu Diavolul. *Lemegeton*-ul publicat de un anonim în secolul al XVII-lea prezintă asemănări cu *Clavis Salomonis*. Majoritatea au fost inspirate din învăţăturile arabe şi evreieşti.

În ceea ce priveşte perioada contemporană, în 1977 a fost tipărită o carte cunoscută sub denumirea de *Necronomicon* şi atribuită lui *Simon Arabul Nebun*, care în introducere povesteşte cum a ajuns în posesia anumitor secrete şi cum a fost urmărit de demoni pentru aceasta. Cartea prezintă zeii şi demonii sumero-babilonieni, descriind metode de invocare prin sacrificii umane, şi, în vreme ce mulţi consideră că ea prezintă un sistem de magie viabil, alţii, bazându-se pe mai multe cazuri documentate, o consideră periculoasă, cu ritualuri corupte şi capcane pentru cei care le practică, astfel încât aceştia ajung blestemaţi, aşa cum de altfel cartea avertizează. Ea spune de la început că poate aduce în spaţiul fizic fiinţe şi monştri, că viaţa şi sănătatea mintală a celui ce o foloseşte sunt în pericol. Reputaţia cărţii este atât de proastă, încât un set de indicaţii pentru poliţie menţiona folosirea la interogatorii, în cazul crimelor brutale cu aparenţă ritualică, întrebarea: „*Ai citit Necronomicon-ul, sau ştii ceva despre el?...*”. În 1996, lucrarea a fost utilizată ca probă în procesul lui *Rod Ferrel Vampirul*, liderul unui grup de adolescenţi criminali, implicaţi în satanism şi activităţi vampirice.

Darwaza Well. Darwaza Well nu exista în Evul Mediu. Există, însă, azi. În 1971, o exploatare minieră sovietică în deşertul Karakoum (Turkmenistan) a aprins o acumulare subterană de gaze, dând naştere unui crater cu un diametru de o sută de metri, care mai arde şi azi. Imaginea *e* apocaliptică. Fenomenul mi s-a părut interesant şi, vrând să atrag atenţia asupra lui, nu am considerat că „modernitatea” lui este un motiv suficient pentru a nu îl include în povestire. Chiar dacă nu am găsit nici o consemnare similară în perioada medievală, astfel de

depozite subterane de gaze existau cu siguranţă, ceea ce nu plasează *deloc* în afara posibilului povestirea lui Von Walter.

Pentagrama. Însemnul animalului cu coarne. Steaua inversată cu cinci colţuri, desenată dintr-o singură linie şi situată într-un cerc, a avut diverse semnificaţii de-a lungul istoriei. Ne vom opri doar asupra celor care au legătură directă cu povestirea noastră. În cărţile medievale, inclusiv în studiile ocultistului Heinrich Cornelius Agrippa (sfârşitul secolului al XV-lea – începutul secolului al XVI-lea), apare adeseori ca încadrând un bărbat dezbrăcat, reprezentat într-o poziţie ce aminteşte crucificarea. Tot Agrippa susţine că pentagrama (pe care o mai numeşte şi *pentacol*) are putere asupra Îngerilor şi a *Forţelor Naturii*. Tradiţia o consideră a fi *Semnul lupului* sau *Însemnul Lupului cu Coarne*, simbolul apărând în palma mâinii stângi, pe pieptul sau fruntea următoarei victime a unui licantrop (ca urmare a blestemului sub care se situează acesta ca şi victimele sale). Conform ocultistului Eliphas Levi (secolul al XIX-lea), pentagrama reprezintă *Ţapul Negru,* este un simbol al Răului şi atrage forţele acestuia. Este, de asemenea, un simbol al antagonismului şi *fatalităţii*, iar odată desenat, aduce cu el diavolescul şi perversiunea. În satanism, e considerată a fi *Sigiliul lui Baphomet*, iar Crowley (vezi mai sus) o considera ca reprezentând *triumful materiei asupra spiritului*. Societatea secretă *Golden Dawn* o folosea la invocarea spiritelor.

Diavolul din Devon şi zgomotul de copită. La un moment dat, unul din personaje menţionează un zgomot ca de copită pe dalele curţii. Secvenţa este inspirată de un incident petrecut în 1855, în Devon, când locuitorii îngroziţi au zărit într-o dimineaţă în zăpadă, întinzându-se neîntrerupt pe o distanţă de peste 100 de mile şi trecând fără nici o dificultate peste obstacole cum ar fi case şi ziduri, un şir de urme de copită, ca ale unui animal şchiop, şir care începea şi se sfârşea brusc, între cele două puncte el urmând o linie perfect dreaptă, în ciuda (şi peste)

obstacolele sus-menţionate (spre nespusa spaimă a localnicilor, urmele continuau neîntrerupt pe acoperişurile înzăpezite ale caselor, atunci când acestea se intersectau cu traseul vizitatorului suspect). Oamenii înarmaţi s-au baricadat în case, convinşi că urmele fuseseră lăsate de Diavol. Unii au raportat chiar întrezărirea unei figuri diavoleşti în zonele din apropiere. Incidentul s-a repetat cu o similitudine remarcabilă în 2009, în aceeaşi localitate.

Şi în alte zone, au fost raportate prezenţe asemănătoare. Încă în 1205, în Marea Britanie, Ralph de Coggeshall semnala urme de diavol în zăpadă. În 1839 şi 1840, „*amprentele Diavolului*" au fost zărite în mai multe rânduri în Scoţia, şi tot în 1855, un doctor în medicină din Galicia a declarat unui ziar că fenomenul se petrece acolo anual, iar localnicii îl consideră a fi rodul unui demon cu un singur picior care trăieşte în râuri, în albiile îngheţate. În mod bizar, apariţiile sunt întotdeauna precedate de o primă ninsoare abundentă şi de o furtună electrică. Să facă oare parte din *show*?…

Stafii şi castele bântuite. Concepţia medievală despre stafii diferea puţin de cea actuală, în primul rând pentru că apariţiile aveau o natură solidă, nefiind simple imagini. Ele puteau trece prin pereţi, purtau giulgiu sau zdrenţe cenuşii şi deseori aveau la mâini şi picioare lanţuri. Unele relatări vorbesc despre reţinerea fizică a acestor „fiinţe", după o luptă sălbatică, până la sosirea unui preot pentru a le spovedi. În 1211, mareşalul Gervase de Arles a relatat că, în castelul vărului său din Beaucaire, o stafie s-a arătat pe parcursul întregii veri, fiind dispusă să vorbească cu oricine dorea, mai puţin cu preotul. La sosirea acestuia, „vizitele" au încetat.

Numai că ideea de castel (sau casă) bântuită nu se regăseşte doar în Evul Mediu. De altfel, aceasta pare a fi o problemă comună elementelor supranaturale, mai exact faptul că, indiferent de epocă şi de credinţe, ele au caracter repetitiv. În Castelul Arundel din Sussex, în zilele noastre este în continuare raportată apariţia sporadică a unei stafii, sub forma unei tinere care plânge în nopţile

fără lună pe culoarele părăsite. Tot aici, a fost semnalată apariţia stranie a unei păsări mari, albe, asemănătoare cu o bufniţă, ori de câte ori a murit unul din ocupanţi. În Conacul Bochym, o stafie cumplită obişnuieşte să se arate la ferestrele dormitorului. Conacul Bellgrave din Leicester a devenit celebru în 1999, prin înregistrarea pe bandă video a unei apariţii. În Dorset a fost semnalată prezenţa unei stafii înarmate cu un topor. În Capela Minsden din Hertfordshire, martorii au descris în numeroase ocazii stafia unui călugăr, urcând nişte scări care nu mai există de mult. Avocaţi, judecători şi poliţişti au raportat apariţia unei figuri neclare la mai multe procese importante din Old Bailey, Londra. Toate aceste locaţii (şi multe altele – numai pe lista caselor bântuite din Marea Britanie se află 40 de adrese) sunt considerate a fi vizitate de stafii şi în prezent, chiar dacă primele menţionări ale straniilor „locatari" datează, în unele cazuri, de secole. S-ar părea că aceste „fiinţe" sunt destul de statornice odată ce îşi aleg locuinţa.

Sirene, false sau nu. Povestea cu sirenele împăiate, relatată de Vincennes contesei Sellini, are numeroase corespondente reale în lumea medievală ca şi în secolele ulterioare. Spre exemplu, în 1822, căpitanul Barrett Eades a achiziţionat din Indonezia, încântat, ceea ce el credea a fi o sirenă, cu toate că dihania era de o urâţenie care nu se potrivea deloc cu gingăşia legendară a acestor creaturi. Ulterior s-a descoperit că bustul şi capul aparţineau unei maimuţe antropoide – femelă, iar coada unui somon. Ochii îi fuseseră adăugaţi, iar unghiile lungi nu erau altceva decât bucăţi din coarne de animale.

Alte întâmplări însă par a nu se referi la falsuri. Îl vom menţiona aici pe Cristofor Columbus, care în 1493 declara că a văzut clar, mult ieşite din apă pe coasta Haitiului, trei sirene hidoase, asemănătoare mai degrabă unor bărbaţi, ceea ce l-a dezamăgit profund pe marele explorator. Numeroase capturi ale unor sirene vii sunt menţionate de-a lungul secolelor, fiind suficient să amintim cazul din 1531, când un exemplar prins în Marea Baltică a

fost trimis în dar regelui Sigismund al Poloniei, sau cel din 1759, când într-o piaţă din Franţa a fost expusă o sirenă vie. În 1560, ajutorul vice-regelui din Goa (iarăşi Goa?...), un oarecare Bosquez, a autopsiat şapte sirene capturate de pescari în Ceylon. În 1565, o piele de sirenă a putut fi văzută de public expusă la Marea Roşie. În 1599, în Delta Nilului, o sirenă şi perechea ei au fost văzuţi îmbrăţişându-se pasional. În 1718, locuitorii din Borneau au prins o sirenă care chiţăia ca un şoarece şi au pus-o într-un butoi cu apă, unde a murit în scurt timp. În 1739, o grozăvie are loc pe vasul *Halifax*, echipajul acestuia mărturisind cu seninătate bolnavă că a capturat şi mâncat mai multe sirene în Indiile de Est. După spusele lor, gustul fiinţelor era asemănător cu al cărnii de viţel. În secolul al XVIII-lea, doi celebri oameni de ştiinţă au atestat realitatea sirenelor: Bartholin se afla în posesia unui braţ şi al unui dinte pe care el le-a considerat fără dubiu a aparţine unei *Sirencia danica*, iar Linnaeus a examinat personal două exemplare de „fiice ale mării" pe care le-a considerat autentice. În 1830, în Scoţia, localnici speriaţi au ucis o fiinţă eşuată pe plajă, semănând cu un copil cu coadă de peşte, fără solzi, palid, cu părul negru şi lung şi cu glandele mamare extrem de dezvoltate. Unul dintre bătrânii aşezării, însă, a decis să îi construiască un sicriu de mici dimensiuni şi să o îngroape creştineşte. Animalul a fost văzut, studiat şi descris de reputatul om de ştiinţă Alexander Carmichael. În 1833, un animal ciudat, semănând în mod suspect cu „făcătura" căpitanului Eades, a fost capturat tot în Scoţia şi păstrat pentru mai multe ore, până când disperarea, scâncetele şi plânsetele ei pline de umilinţă i-au determinat pe cei care o prinseseră să o elibereze în mare. Mai recent, în 1917, echipajul vasului Leonidas, care străbătea Atlanticul, a privit cu uimire o creatură care a înotat mai multe ore pe lângă vas. Marinarii au declarat că au văzut fiinţa cu claritate; avea partea superioară a unei femei, coadă de peşte şi păr negru, lucios şi extrem de lung. Toţi au susţinut că era fără îndoială o sirenă, şi încă una foarte frumoasă. În 2009, în

Israel, o sirenă a fost văzută de zeci de martori, sărind din apă asemenea unui delfin, oficialităţile oferind imediat o recompensă de 1 milion de dolari oricui va putea să aducă o dovadă fizică a existenţei creaturii.

Manticora. În secolul al IV-lea înainte de Christos, medicul şi istoricul grec Ktesias a văzut la curtea regelui persan Artaxerxes al II-lea un animal extrem de straniu, care îi fusese adus acestuia ca dar tocmai din India. Fiara avea trupul de leu roşcat, coadă de scorpion, trei rânduri de dinţi şi faţă umană. Cuprins de curiozitate, s-a interesat mai departe de bestie, şi i s-a spus că este o manticoră sau *androphag*, un animal obişnuit în India şi întreaga Asie Îndepărtată, fiind totodată considerat cel mai periculos prădător posibil, deoarece este otrăvitor şi se hrăneşte exclusiv cu carne de om, devorând totodată şi hainele şi oasele victimelor. Din acest motiv, a căpătat obiceiul să imite omul, folosind asemănarea pentru a-l atrage; călătorii au raportat adeseori în mlaştini apariţia îndepărtată a unui bărbat cu barbă, al cărui cap se vedea ieşind deasupra ierburilor înalte şi care s-a dovedit în apropiere a fi de fapt o manticoră la pândă. De asemenea, i s-a spus lui Ktesias că animalul poate reproduce foarte bine vocea umană. Ulterior, mai mulţi oameni de ştiinţă de seamă (printre care Aelianus şi Pliniu cel Bătrân) au menţionat fiara în tratatele lor, ca pe ceva extrem de real. O relatare despre expediţiile lui Alexandru Macedon consemnează că împăratul a pierdut 30.000 de oameni în pădurile din Asia, mulţi dintre ei ucişi şi mâncaţi de manticore. Animalul a fost preluat în *Bestiarele* medievale, care i-au tratat existenţa cu extremă seriozitate.

O precizare merită făcută. Contemporanii au tendinţa să considere că înaintaşii noştri erau lipsiţi de discernământ şi scriau numai basme în tratatele ştiinţifice. E drept că verificarea informaţiilor era mult mai dificilă atunci şi mărturia era considerată o dovadă de bază (mai ales dacă venea de la o persoană privită ca serioasă), ceea ce ducea la anumite discrepanţe în relatări, mai mult sau mai puţin grave. Dar dacă trebuie să analizăm cu atenţie

informaţiile oferite de strămoşii noştri cu privire la diverse aspecte, nu avem totuşi dreptul să le ignorăm cu ostentaţie. Ar fi o greşeală, cum s-a dovedit nu o dată. Numeroase animale, prezente în *Bestiare* ca banale pentru omul medieval, au fost ulterior considerate de oamenii „evoluaţi" aberaţii şi motive de batjocură. Pentru ca, după secole de râs în hohote, să descopere brusc în veacul al XX-lea că animalele respective chiar existau. Din numeroasele exemple, voi alege unul edificator. Acelaşi Pliniu care menţionează manticora vorbeşte despre monstrul marin numit *kraken*, un calmar uriaş care trăieşte în adâncurile mărilor şi oceanelor. Atât consemnarea lui, cât şi repetatele rapoarte survenite de-a lungul istoriei care descriu întâlniri cu monstrul sau descoperirea de cadavre eşuate, au fost considerate în vremurile mai recente simple poveşti marinăreşti, la un loc cu cele despre sirene şi şerpi de mare. Pentru ca apoi, şocul: în 1925(!) două tentacule de dimensiuni uriaşe să fie găsite în stomacul unui caşalot!… Incredulii oameni de ştiinţă sunt nevoiţi să recunoască: monstrul legendar există… Dar abia în 1981(!), animalul atât de bine cunoscut oamenilor de ştiinţă antici şi medievali, descris cu lux de amănunte în numeroase tratate şi considerat o glumă în secolele care au urmat, este capturat pentru prima dată de către oamenii de ştiinţă contemporani, astfel încât orice îndoială se spulberă. Basmele spuneau adevărul… Şi când vă gândiţi că nu e vorba de un animal oarecare, ci de un monstru care poate atinge şaptesprezece metri lungime!… Nu-i aşa că aţi fi crezut că un astfel de animal nu poate fi ratat?… Şi totuşi, a trebuit să învăţăm de la Pliniu… Cam degradant…

În treacăt ar mai fi de menţionat că *gorila* (banala *gorilă*) a fost descoperită abia în 1847, cu toate că fusese descrisă încă din secolul al V-lea înainte de Christos de către Hanno Navigatorul. Dar menţiunile lui despre „triburile de uriaşe femei păroase din Africa", ca şi relatările ulterioare ale altor călători, au fost bineînţeles privite ca fabulaţii. *Okapi* a fost descoperit de ştiinţă în

1901, deşi egiptenii şi europenii medievali îl cunoşteau prea bine. Nici el nu e un animal mic (are doi metri înălţime), iar înfăţişarea lui ciudată poate justifica într-o oarecare măsură privitul lui ca o simplă legendă sau farsă: un fel de încrucişare între zebră şi girafă, el era trecut cu un zâmbet în aceeaşi categorie ca inorogul de către oamenii de ştiinţă care se considerau respectabili, iar craniile şi bucăţile de piele prezentate ca dovezi, ca şi urmele descoperite erau catalogate fără ezitare drept falsuri… *Varanul de Komodo* a fost o legendă până în 1912, toţi oamenii de ştiinţă amuzându-se pe seama poveştilor cu „crocodilii de uscat”… Şi aceştia se pare că erau greu de zărit, cu toate că aveau patru metri lungime… Exemplele pot continua.

De unde nu rezultă că manticora există… dar rezultă că nici o legendă nu trebuie respinsă fără ample verificări, doar pentru că nu ni se pare nouă că sună credibil…

Ectoplasma. Ectoplasma este substanţa respingătoare, cu consistenţă de *mucus*, pe care o lasă în urmă fantomele. În timpul şedinţelor de spiritism, mediumul emană această substanţă prin orificiile corpului, de obicei prin gură, urechi sau nas, dar au fost şi cazuri în care a provenit din sfârcuri sau chiar din vagin. În 1894, cercetătorul Charles Richet, laureat al Premiului Nobel, a declarat-o reală, pe baza unor fotografii şi a unor mostre fizice. Compoziţia ei se consideră a fi: sodiu, potasiu, apă, chlorină, albumină, celule epiteliale şi particule de sânge proaspăt. Alţi oameni de ştiinţă consideră că ectoplasmele produse de mediumi erau în fapt regurgitări ale unor substanţe ca voaluri, hârtie mestecată, ţesut animal sau chiar bucăţi de piele umană. În cele ce urmează vom prezenta două din cele mai cunoscute şi controversate cazuri, cu titlu de exemplu.

Eva Carrière a fost un medium din secolul al XIX-lea, cunoscut pentru manifestările ectoplasmatice, fenomen legat de care s-au păstrat numeroase fotografii. Substanţa se retrăgea în corpul mediumului cu repeziciune dacă era atinsă fizic sau de lumină. Unul dintre instantanee prezintă

un lichid vâscos, aproape solidificat, scurgându-se din gura mediumului pe piept şi luând forma clară a chipului unui bărbat cu mustaţă, înainte de a începe să se retragă în orificiul din care ieşise. Problema este că ulterior s-a dovedit că bărbatul cu mustaţă era preşedintele Wilson, a cărui fotografie fusese utilizată în acest truc. Ectoplasme au fost produse de ea şi sub investigaţia atentă a unui comitet selecţionat, care o percheziţiona cu grijă înainte de şedinţe (inclusiv organele genitale). Conan Doyle s-a declarat convins de veridicitatea manifestărilor. Alţi cercetători au declarat că din cincisprezece şedinţe, Eva a produs ectoplasmă doar în două cazuri, iar substanţa a fost în cantitate mică şi imediat resorbită de medium, făcând imposibilă analiza; de asemenea, ei au considerat că substanţa vomată aducea a folie de cauciuc.

La începutul secolului al XX-lea, Margery Crandon a fost investigată de un comitet special compus din profesori şi absolvenţi de la Harvard, mai ales datorită abilităţii ei de a produce ectoplasmă vaginală în timpul şedinţelor pe care le ţinea dezbrăcată. Comitetul nu a putut dovedi vreo fraudă, deşi era convins că Margery elimină substanţa cu ajutorul contracţiilor musculare. O a doua comisie de investigaţie a fost propusă, din aceasta făcând parte şi celebrul iluzionist Harry Houdini, care declarase deja că Margery Crandon nu are nici un fel de abilităţi supranaturale. În urma investigaţiilor, doi membri ai comitetului s-au pronunţat în sensul realelor capacităţi ale lui Margery, Houdini contra, iar ceilalţi s-au abţinut. Furios, Houdini a mai organizat o şedinţă, în cursul căreia însă iluzionistul a fost surprins de către ceilalţi investigatori în timp ce încerca o înscenare în urma căreia ar fi reieşit falsitatea mediumului. Discreditat şi umilit, Houdini a fost nevoit să se retragă. Numai că analiza biologilor de la Harvard referitoare la ectoplasma produsă a relevat că substanţa era de fapt un plămân animal. Comisia a concluzionat că unele manifestări ar putea fi reale, nefiind prea sigură care anume.

Basiliscul. Menţionat pentru prima dată în secolul I

înainte de Christos de acelaşi suspect de bine informat Pliniu cel Bătrân (omul cu *krakenul* şi cu *manticora*… krakenul dovedindu-se cel real deşi manticora, fiind mult mai mică, părea mai credibilă, mai ales în perioada în care Pliniu şi-a scris tratatul…), care pare să fi cunoscut nu numai toate animalele care se ştiau pe atunci, dar şi animalele pe care noi le-am descoperit mult mai târziu (în ciuda dimensiunilor lor monstruoase şi a frecvenţei cu care atacau vapoare sau eşuau pe plajă…), şi chiar unele pe care nu le-am descoperit niciodată… basiliscul, cunoscut în epocă sub denumirea ştiinţifică de *Regulus* şi uneori asimiliat *cocatrixului*, era un fel de balaur mic, urât mirositor şi extrem de veninos, mâncător de oameni şi mai ales de copii. Pe spate poseda două aripi ca de liliac, dar atât de mici încât, în ciuda relatărilor martorilor, oamenii de ştiinţă ai vremii au declarat ferm că animalul nu avea cum să se menţină în aer cu ele, iar pe cap o creastă similară unei coroane. Din nou istoria şi cronicile abundă de întâlniri cu acest animal fabulos, în multe cazuri fiind ucis de cavaleri sau reprezentanţi ai Bisericii. Dar nu ne vom opri asupra acestora ci, fiindcă personajul nostru menţionează un basilisc *împăiat*, vom pomeni câte ceva despre câteva istorii similare.

În secolul al XVI-lea, prestigiosul naturalist italian Ulisse Aldovrandi a cumpărat şi preparat pentru muzeul său un basilisc, pe care l-a studiat şi descris, o gravură păstrându-se până astăzi. Aceasta înfăţişează un fel de şopârlă cu gât serpentiform şi doar două labe situate în mijlocul corpului. Aldovrandi era familiarizat cu diversele specii de reptile şi nu era uşor de indus în eroare cu un fals sau cu vreun animal cu malformaţii. Tot în secolul al XVI-lea, două surse separate constând în doi celebri oameni de ştiinţă ai vremii, Gerolamo Cardan şi Pierre Bellon, descriu cinci şerpi cu aripi văzuţi într-o expoziţie la Paris. Animalele au fost studiate cu atenţie de cei doi învăţaţi, care le-au declarat autentice; ei menţionează că basiliscii fuseseră prinşi la date diferite şi de persoane diferite, dar semănau foarte mult între ei. Viu coloraţi, de

mărimea unor iepuri, cu fălci şi maxilare puternice şi cap ca de câine, cu urechi, fără păr şi pene, cu aripi de liliac, cu doar două picioare în mijlocul corpului, creaturile nu erau, în opinia naturaliştilor menţionaţi, rezultatul îmbinării a diferite bucăţi din trupurile altor animale. Şi Cardan şi Bellon au cercetat cadavrele uscate cu atenţie, fără să descopere nici un semn de fraudă (spre deosebire de sirena falsă menţionată mai sus, care nu a rezistat deloc la o cercetare a învăţaţilor vremii).

Mai există şi alte exemple, dar cum basiliscul nu reprezintă nici pe departe subiectul acestei cărţi, cred că cele menţionate sunt de ajuns. Rog totuşi cititorul să mai arunce o privire ceva mai sus, la subiectul *Manticora*, unde se vorbeşte puţin despre animalele fabuloase care nu erau până la urmă chiar atât de fabuloase… ceea ce îţi dă de gândit.

Jocul ielelor. Ielele (iazmele) sunt nişte presupuse fiinţe supranaturale, similare unor sirene de pădure. Ele sunt descrise ca frumoase fete care dansează goale în nopţile cu lună plină, cu lumânări în mâini şi clopoţei la glezne, atrăgând şi sugrumând călătorii inocenţi. Uneori îi aduc la nebunie, alteori îi sufocă cu îmbrăţişările lor, sau îi îneacă în mlaştini. Pe locurile unde dansează, pământul rămâne carbonizat şi nu mai creşte iarba. Acesta este un *cerc al ielelor*. Există menţiuni ale acestor misterioase figuri geometrice în toate ţările şi în toate timpurile, de la straniile inele ale ielelor din 1678 din Hartfordshire, care se considera în epocă că erau făcute de diavol, până la fenomenul de la Hoghiz, din 2006, când apariţia peste noapte a şase astfel de cercuri suspecte a fost întovărăşită de urletele cumplite şi tânguitoare ale câinilor din zonă, şi de lumini stranii în noaptea cu lună plină… care întâmplător coincidea cu Sărbătoarea Sânzienelor (alt nume al acestor creaturi…). Ar mai fi de menţionat că în 1579, în Sicilia, Inchiziţia (ca de obicei, prezentă la datorie de câte ori se semnala un fenomen supranatural) a declanşat o investigaţie în legătură cu rapoartele legate de iele; 65 de oameni au fost arestaţi pentru că participaseră

benevol la dansurile acestora. De asemenea, în 1791, Erasmus Darwin (pe care l-am mai pomenit) a investigat personal problema *inelelor vrăjite*, pe care le considera asociate cu fenomenele electrice.

Transmigraţie, decorporalizare şi posesie; schimbarea trupurilor. În secolul al XVII-lea, Conrad Dippel încerca, cum am mai menţionat, să mute sufletul dintr-un cadavru în altul. Tentativa omului de ştiinţă de a schimba sufletele (sau trupurile) între ele are la bază îmbinarea a trei idei de sine stătătoare, şi anume *transmigraţia*, *decorporalizarea* şi *posesiunea*.

Transmigraţia sufletelor, sau *metempsihoza*, este o doctrină străveche, promovată mai ales de către Platon, care se centrează pe ideea că sufletul, după moarte, bea din apele întunecate ale râului Lethe, pierzând orice amintiri, după care se întoarce şi ocupă un nou trup pentru o nouă viaţă.

Decorporalizarea este un fenomen medical universal recunoscut, constând în senzaţia subiectului că şi-a părăsit propriul corp, plutind în afara lui, şi chiar că şi-l vizualizează sau atinge (caz în care devine *autoscopie*). Unul din zece oameni are o astfel de experienţă de-a lungul vieţii. În 2008, studiul desfăşurat pe o perioadă de 10 ani de către Penny Santori a revelat faptul că pacienţi aflaţi în moarte clinică au putut descrie fără dificultate evenimente şi obiecte din cameră, deşi ochii lor *fizici* erau închişi. *Efortul fizic intens este raportat ca putând declanşa decorporalizarea*. De asemenea, *această stare poate fi indusă automat*. Printre cei care au reuşit, îi voi menţiona pe Honore de Balzac, Thomas Edison, Salvador Dali şi Aleister Crowley (despre care am mai vorbit).

În afară de *posesiunea demonică*, tratată pe larg mai sus, în istorie au mai fost raportate şi cazuri de *posesiune simplă*, de către spirite sau diverse fiinţe. Principala ei caracteristică este comportamentul involuntar al subiectului, determinat de *totalul control al trupului de către fiinţa care îl capturează*. Întreaga mişcare spiritistă şi conceptul de medium se bazează pe ideea de posesiune.

Salamandra şi focul. Salamandra este un amfibian pătat asemănător unei şopârle, dar din punct de vedere biologic mai apropiat de broaşte. Pentru prima dată a fost descrisă de… Pliniu cel Bătrân, desigur (se pare că omul nostru nu rata nimic). De remarcat este faptul că Pliniu specifica clar faptul că salamandrele *seamănă* cu şopârlele, dar *nu sunt şopârle*. De ce este importantă remarca?… Pentru că apoi, vreme de secole, salamandra a fost considerată *şopârlă* (reptilă), abia de curând *descoperindu-se* că face parte dintr-o altă categorie de animale şi fiind reclasificată ca amfibian… Din nou, un caz în care ştiinţa străveche o bate pe cea modernă, care după lungi perioade de opoziţie e nevoită să îi recunoască superioritatea… (a se vedea mai sus, tema cu *manticorele*).

Atât Pliniu cât şi alţi învăţaţi celebri (de exemplu, Aristotel) erau convinşi de afinitatea salamandrei cu focul. Mohammed a declarat salamandra o „*făcătoare de rele*”, care trebuie ucisă. Lui Marco Polo i s-au arătat în China haine „făcute din piele de salamandră”, invulnerabile la flăcări. Leondardo da Vinci considera că acest animal trăieşte în foc şi că nu are organe digestive. În secolul al XVI-lea, Benvenuto Cellini scrie în autobiografie că el personal a asistat la *apariţia misterioasă a unei salamandre din flăcări*. Tot cam în aceeaşi perioadă, *Conrad Lycosthenes* o menţionează în *tratatul* său la capitolul „*Târâtoare*”, alături de *basilisc* (a se vedea mai sus). În secolul al XVII-lea, Holme declara că a încercat să ardă o bucată de haină făcută din piele de salamandră, dar aceasta a rămas neatinsă de flăcări şi rece.

Contele de Marenne şi legendele transilvănene. Fără îndoială că cititorul a observat unele discrepanţe între legendele transilvănene relatate de contele de Marenne şi lucrurile bine cunoscute de toţi cetăţenii români. Este însă perfect explicabil, având în vedere că personajul era un străin, care nu cunoştea limba, ba mai mult, a trecut şi prin nişte experienţe traumatizante, astfel încât era normal să nu înţeleagă prea bine, să interpreteze greşit sau chiar să nu reţină ori să nu îşi amintească exact

ce i se comunicase. Pentru a nu arunca însă vreo umbră de confuzie asupra cititorului, voi face totuşi unele precizări.

Domnitorul băutor de sânge menţionat de conte este desigur *Vlad Ţepeş*, chiar dacă Marenne îl numeşte *Dracul*. Într-adevăr, tatăl lui Vlad Ţepeş se numea Vlad *Dracul*, iar Ţepeş mai era cunoscut şi ca *Drăculea*, ceea ce înseamnă *Fiul Dracului*. De aici confuzia călătorului francez. În ceea ce îl priveşte pe acest personaj, ar fi câteva lucruri de amintit. Deşi în România este promovată imaginea lui de erou naţional, mare înfăptuitor al dreptăţii, pe plan internaţional (şi nu mă refer la benzile desenate cu Dracula, ci la specialiştii în istorie universală) el este privit cu totul altfel, fie ca un tiran sângeros, fie ca un criminal dement. Problema este că tot ce se *ştie* despre Vlad Ţepeş se ştie din cronicile ruse şi din cele germane, şi nici unele nici altele nu îi sunt favorabile. Deşi între acestea există anumite discrepanţe, totuşi în linii mari spun aceleaşi poveşti de groază. Ba chiar paradele de justiţiar şi de luptător pentru neatârnare ale lui Ţepeş, promovate cu asiduitate în ţara noastră, nu sunt, dacă le luăm la o analiză atentă, lucruri cu care ar trebui să ne mândrim. De exemplu, faptul că a bătut în cuie turbanele solilor de capetele acestora, pentru că otomanii au protestat că nu aşa e obiceiul la ei, când li s-a cerut să îşi descopere capetele. În nici o ţară din lume, vătămarea unui sol nu este motiv de laudă, chiar dacă ar fi făcut obrăznicii infinit mai mari. În ceea ce mă priveşte, dacă mă gândesc la eroi naţionali, prefer să mă gândesc la unii despre care nu s-a consemnat că schingiuiau animale din plictiseală, cum a făcut Ţepeş pe perioada întemniţării lui în Ungaria. Aşa că eu unul aş rămâne la Mihai Viteazul, Mircea cel Bătrân şi alţii ca ei. Desigur că cititorul poate să decidă singur. Pentru a o face însă în cunoştinţă de cauză, voi mai prezenta aici câteva fapte şi întâmplări, care poate nu îi sunt cunoscute.

În 1457, Vlad a ordonat să fie ucişi prin tragere în ţeapă *toţi* boierii în vârstă, precum şi toţi membrii *familiilor* acestora şi toţi servitorii lor. Boierii tineri,

familiile acestora şi slujitorii au fost obligaţi să muncească dezbrăcaţi la construirea Castelului Poienari; cei care nu au murit de epuizare au fost ucişi prin tragere în ţeapă la terminarea lucrărilor. Justificarea lui Ţepeş pentru acest act a fost faptul că boierii nu au făcut nimic pentru a opri asasinarea tatălui şi fratelui său, fiind prin urmare trădători. Câţi din nobilii executaţi au fost însă de faţă la crime, câţi ar fi putut să le oprească, şi câţi din membrii familiilor lor erau vinovaţi?… Nu mulţi, aş paria eu.

Dar tragerea în ţeapă nu era singura metodă de execuţie care îl încânta pe Vlad. Conform cronicilor contemporane, peste 200.000 (!) de oameni au murit de mâna lui în cele mai diverse feluri, torturaţi, arşi, jupuiţi de vii, fierţi, ciopârţiţi, înecaţi sau daţi ca hrană rudelor care se plângeau că nu au mâncare (sunt menţionate cazuri când Ţepeş se ospăta în mijlocul victimelor agonizânde; mulţi susţin că le bea sângele şi le mânca carnea, şi chiar că a obligat mame să îşi mănânce copiii). Aceştia erau duşmani turci, dar şi români, boieri, preoţi, negustori, cerşetori, bărbaţi, femei, copii, hoţi, adulteri… Nu pare să îi fi scăpat ceva. Justiţie?… Oare?… Oricum ar fi, Vlad a rămas în istorie prin faptul că nu se mai cunoaşte nimeni de la începuturile omenirii şi până astăzi, în întreaga lume, care să fi ucis direct atât de mulţi oameni ca el. Comparativ, îngrozitorul *Gilles de Rais* (a se vedea mai sus), e doar o glumă.

Alt exemplu de dreptate domnească. În locul cunoscut ulterior ca Pădurea Ţepelor, lângă Braşov, în vreme ce Vlad se ospăta între victimele sale care mureau în chinuri, unul din nobilii săi, scârbit, a declarat că nu poate mânca în astfel de condiţii. Ţepeş l-a tras imediat la răspundere. Pentru a nu îl provoca prea tare pe conducătorul său, bărbatul a declarat că remarca sa fusese declanşată de faptul că mirosul morţii era prea puternic. Vlad l-a atârnat în cea mai înaltă ţeapă, ca să nu mai simtă mirosul. La urma urmei, omul era un trădător. Cum îşi permitea el să-şi arate dezaprobarea faţă de faptele domnului?…

În 1462, Mehmed II a sistat asediul oraşului Târgovişte, când la porţile acestuia a văzut cu repusie şi oroare 20.000 de cadavre atârnând putrezite în ţepe. Şi Mehmed nu era un om sensibil. Iar executaţii erau *prizonieri de război*. Problema e că nici măcar pe vremea aceea prizonierii de război nu erau omorâţi aşa pur şi simplu, ci li se oferea posibilitatea răscumpărării sau a schimbului de ostatici. Iar Vlad însuşi a fost ceva timp, împreună cu fratele său, ostatic la turci, şi nu cred că i-ar fi plăcut prea mult dacă ar fi fost tratat cum i-a tratat el pe aceştia. Din fericire pentru viteazul domnitor, otomanii l-au avut în mână înainte să-şi înceapă cariera însângerată. Indiferent cât de vinovaţi erau prizonierii turci, *nimeni* întreg la minte nu poate să tragă în ţeapă 20.000 de oameni. Credeţi-mă pe cuvânt.

După una din incursiunile sale la sud de Dunăre, Ţepeş i-a scris lui Matei Corvin o scrisoare, în care menţiona mulţumit că a ucis 24.000 de oameni, dintre care foarte multe *femei*.

În 1463, Michel Beheim i-a prezentat împăratului Frederick al III-lea un manuscris intitulat *Istoria unui Nebun numit Dracula Valahul*. Printre motivele de tragere în ţeapă (lui Vlad se pare că îi plăcea să aplice această metodă femeilor… din spirit de dreptate, desigur) sunt menţionate pierderea virginităţii, adulterul sau necastitatea văduvelor. Toate astea ar putea fi interpretate ca încercări de instaurare a unei morale forţate… dacă Vlad nu ar fi fost cunoscut pentru amantele sale, pe care, de altfel, le-a torturat şi ucis de asemenea. Este consemnată uciderea uneia dintre ele prin eviscerare, în public, operaţiune efectuată de puternicul voievod cu mâna lui. Se pare de altfel că avea o predilecţie pentru tăierea şi mutilarea femeilor, jupuirea lor de vii sau secţionarea organelor lor genitale şi a sânilor. Ca să nu mai vorbim că soţia lui Vlad s-a sinucis, aruncându-se de la fereastră. Oare femeii îi mergea prea bine?…

Putem să mai pomenim invitarea la masă a cerşetorilor *şi a bolnavilor* din Târgovişte şi apoi

incendierea lor (o metodă foarte creştinească de a eradica sărăcia într-o vreme când nu existau ajutoare sociale, bună de asemenea de a scăpa şi de cei inutili societăţii datorită incapacităţilor lor), sau torturarea şi executarea nevestei unui ţăran pe motiv că era leneşă, concluzie trasă de Ţepeş din faptul că haina soţului ei era prea scurtă (bărbatul a protestat disperat, susţinând că este foarte mulţumit de femeie, dar Vlad a executat-o şi în schimb i-a dat o soţie nouă; probabil că omul a fost foarte mulţumit de atitudinea domnitorului). De ziua Sfântului Bartholomeu, Vlad a ordonat şi supravegheat personal tragerea în ţeapă a 30.000 de negustori, pentru că încălcaseră decretele sale comerciale (unul din decretele pentru încălcarea căruia au fost executaţi 600 de oameni interzicea negustoria ambulantă). Ce mai, un justiţiar pe cinste. Sub domnia lui, întreaga ţară prospera (sau, mă rog, supravieţuitorii…). Şi totuşi, nu există nici o cronică sau nici o menţiune, românească sau străină, despre vreo măsură economică sau administrativă a lui Ţepeş, fie ea cât de mică… Probabil că era prea ocupat cu altceva.

Desigur, aţi citit în cărţile de istorie că toate aceste cronici nefavorabile erau minciuni răspândite de negustorii cărora Ţepeş le ridicase privilegiile (şi pe care de altfel îi şi executase, desigur). Numai că atât cronicile ruse cât şi cele germane menţionează aceleaşi întâmplări, cu toate că ruşii nu aveau nici un motiv să îl denigreze pe domnitorul valah. Dar, mai mult decât atât, de ce nu există şi cronici favorabile, dacă totuşi cineva îl aprecia?… Nu ne-a rămas nimic bun de la nimeni din vremea lui despre el, decât relatări despre bestialitatea faptelor sale. Vlad era iubit de supuşii săi pentru dreptatea pe care o împărţea?… Dacă da, de ce a fost ucis de propriii oameni?… Oare nu pentru că se săturaseră?… Şi de ce doar despre el există poveştile astea?… Toţi ceilalţi domnitori români chiar nu au supărat pe nimeni, chiar nimeni nu s-a gândit să scrie minciuni despre ei, doar Ţepeş a avut ghinion?…

Chiar dacă *toate* sursele contemporane lui Ţepeş mint (ceea ce e destul de puţin probabil, trebuie să o

recunoaştem…), rămân faptele necontestate chiar de către admiratorii lui. Şi chiar şi acestea sunt suficiente pentru a trage concluzia că omul avea probleme.

Repet, cititorul va decide. Dar eu unul cred că putem recunoaşte că printre atâţia eroi în istoria noastră a existat şi un personaj negativ. Francezii nu neagă responsabilitatea lui Carol al IX-lea pentru Noaptea Sfântului Bartholomeu, nici englezii crimele lui Henric al VIII-lea împotriva Bisericii Catolice. Noi de ce nu puteam face ca ei?…

Încă o notă interesantă. Tatăl lui Ţepeş şi fratele acestuia au fost găsiţi cu faţa în jos în coşciug. S-a tras concluzia că fuseseră îngropaţi de vii. Cei însă care propagă mitul lui Ţepeş *Vampirul* au o cu totul altă teorie…

În ceea ce o priveşte pe contesa Elisabetha, este, după cum cititorul şi-a dat deja seama, vorba despre *Elisabetha Bathory*, despre care am vorbit deja prea mult, şi nu vom mai reveni aici asupra ei.

Ne vom opri însă puţin la *Zalmoxis*. Referirea lui Marenne la morţii înviaţi care conduceau poporul dac rezultă din greşita înţelegere a menţiunilor despre legendarul conducător, ulterior zeificat de strămoşii noştri. Conform lui Herodot, Zalmoxis a fost unul din liderii dacilor, în jurul anului 1800 înainte de Christos. Pentru a-i convinge pe aceştia de faptul că sunt nemuritori, el s-a retras timp de trei ani sub pământ, de unde s-a întors palid, cu părul, barba şi unghiile crescute şi înfăţişare scheletică. Astfel, poporul său a crezut că înviase din morţi. În ceea ce îi priveşte pe daci, aceştia erau convinşi de realitatea episodului, văzându-l fie ca pe o călătorie de trei ani a conducătorului lor nemuritor în Lumea de Dincolo, fie ca pe o înviere.

Zburătorul. Cunoscut şi ca *lideric*, *incubus* sau *ignis fatuus*, zburătorul este un demon erotic, majoritatea literaturii actuale confundându-l cu vampirii şi atribuindu-le acestora însuşirile lui (frumuseţe nepământeană, romantism etc.). Fascinaţia exercitată de vampir asupra prăzii constă în amestecul de repulsie, groază şi atracţie

pe care îl exercită şi şarpele asupra victimei, fără nici un fel de sentimente romantice. De altfel, vampirii sunt *urâţi*. Toate cronicile îi atestă fie ca pe nişte carcase putrezite, similare cunoscuţilor *zombie*, fie ca pe fiinţe care, cu efort şi folosind tot felul de tertipuri (vopsirea părului, pudră în obraji, camuflarea trăsăturilor cu mantale şi pălării etc.), reuşesc să adopte o aparenţă umană, până când sunt studiaţi cu atenţie şi li se observă adevărata natură. În schimb, zburătorul *este* tânăr, frumos, efeminat (bisexual în unele relatări), cu un trup rece ca gheaţa şi organ sexual deosebit de mare, fiind capabil de sentimente de dragoste, dar nu şi de controlul acestor sentimente, chiar dacă e conştient că interacţiunea repetată cu victima va duce la epuizarea acesteia, la deteriorarea sănătăţii ei şi, în final, la moarte. În vreme ce vampirul îşi *urăşte* prada, jucându-se cu ea ca pisica cu şoarecele, dimpotrivă, diavolescul zburătorului constă tocmai în faptul că se ia prea mult în serios, ceea ce într-un fel îi creşte gradul de ipocrizie. El pretinde şi faţă de sine că este îndrăgostit, deşi ştie prea bine ce se va întâmpla în continuare cu victima; spre deosebire de vampiri care fac un *joc al foamei*, zburătorul practică un *joc erotic*.

În *De Civitate Dei*, Sfântul Augustin declara că există prea multe atacuri ale zburătorilor, relatate de prea mulţi martori demni de încredere, pentru a se mai putea ignora existenţa acestor demoni. Toma d'Aquino nu se îndoieşte nici o clipă de realitatea lor. Dimitrie Cantemir îi pomeneşte în *Descriptio Moldaviae*. În *Malleus Maleficarum*, Sfânta Inchiziţie menţionează modalităţile în care pot fi combătuţi: exorcismul, rugăciunea, semnul crucii, confesiunea, *mutarea victimei în altă locaţie* şi excomunicarea atacatorului.

Printre cazurile concrete, este celebru cel din 1587, când magistratul Nicholas Remy, cunoscut pentru determinarea cu care vâna fiinţele întunericului de a cărui existenţă era convins, a investigat cazul unei copile pe nume Catherine Latonia, care a fost violată de un demon de două ori în aceeaşi zi, în ciuda rezistenţei ei disperate,

şi care a fost aproape de moarte în zilele următoare pentru că, aşa cum susţine magistratul, datorită vârstei fragede, ea nu era capabilă să suporte un act sexual, cu atât mai mult unul de o asemenea brutalitate. Remy era un om extrem de educat şi credea foarte mult în ceea ce făcea. În 1582, el acuzase şi obţinuse condamnarea unei vrăjitoare pe care o considera responsabilă de moartea fiului său, moment din care a luat într-un mod personal lupta cu slujitorii diavolului. În anii următori, peste 900 de demonolatri au fost arşi pe rug de către Remy, el păstrând o arhivă extinsă asupra acestor cazuri, întocmită foarte meticulos şi plină de probe judiciare conforme cu procedura vremii. Deşi Remy a susţinut mereu că relaţiile sexuale cu demonii sunt extrem de dureroase, mulţi dintre cei interogaţi de el şi care au recunoscut astfel de relaţii le-au declarat a fi, dimpotrivă, mai mult decât satisfăcătoare.

***Nelapsi* şi *nosephoros*. Strigoi, vampirism, revenanţi. Zgomotul masticaţiei şi execuţia morţilor. O cruce ce luminează.** *Nelapsi* este o subspecie a *upirului* slovac, şi i se atribuie caracteristicile prezentate în roman, indestructibilitatea lui fiind explicată prin faptul că are două inimi. De asemenea, în timp ce se hrăneşte, obişnuieşte să îşi sufoce victimele. *Nosephoros*, *cel care aduce ciuma*, devenit ulterior *Nosferatu* prin combinarea cu apelativul transilvănean *Necuratu (The Unclean)*, este de obicei denumirea sub care sunt catalogaţi vampirii originari, semidemoni. *Strigoii* sunt fiinţe din folclorul valah, morţi înviaţi care se hrănesc cu cadavre, un fel de profanatori. În funcţie de cultura şi epoca în care se face referire la una din aceste categorii de creaturi supranaturale, caracteristicile şi obiceiurile le sunt alterate. Toate trei rămân însă variante ale *revenanţilor*, *cei întorşi din mormânt*, şi prezenţa lor de-a lungul istoriei omenirii este constantă, fie că se datorează imaginaţiei sau altor cauze înşelătoare, fie că ceva se află în spatele legendelor cu adevărat. Să aruncăm o privire asupra câtorva relatări ale oficialităţilor din diferite ţări şi epoci.

Nu mai are rost să ne întoarcem la *Contesa Bathory*, ci voi aminti doar că actele de vampirism se presupune că i-ar fi adus tinereţea veşnică, nici la *Contele de Saint-Germain*, în legătură cu care voi mai adăuga doar că era cunoscător a numeroase limbi, vorbite toate cu un accent neidentificabil, nu a fost văzut niciodată bând sau mâncând şi i s-au atribuit vârste matusalemice, deoarece povestea cu lux de amănunte întâmplări din veacuri apuse ca şi cum ar fi fost acolo şi nici nu îmbătrânea vizibil. De asemenea, *Rasputin* a fost suspectat că ar fi fost vampir, dar am vorbit deja despre dubiosul personaj la o altă temă. Aşa că nu îi vom regăsi în lista de mai jos, ci ne vom concentra pe alte cazuri.

În 1090, episcopul englez din Burton relatează întâmplarea a doi ţărani care, imediat după înmormântare, au fost văzuţi întorcându-se în sat cu sicriele în spate, şi încercând să atragă afară locuitorii terifiaţi. Mai mulţi oameni s-au îmbolnăvit şi au murit în zilele următoare, şi pentru a opri epidemia episcopul a permis exhumarea şi retezarea capetelor (urmată de îndepărtarea inimilor) celor vinovaţi.

În secolul al XII-lea, William de Newburgh relatează câteva cazuri, în care cadavre animate de Diavol se întorc din mormânt pentru a-i teroriza pe cei vii, specificând faptul că scrierea sa reprezintă un avertisment pentru posteritate, deoarece cazurile păreau să se înmulţească. Într-unul din incidentele relatate, un sat întreg a fost terorizat de un mort care, părăsindu-şi groapa, bântuia noaptea pe străzi, urmărit de o haită de câini care lătra sălbatic, şi încerca să intre în casele zăvorâte de oamenii îngroziţi. După ce a reuşit să ucidă mai multe persoane, mormântul i-a fost deschis în timpul zilei; cadavrul era gras şi umflat, cu giulgiul în care fusese învelit sfâşiat bucăţele. Când localnicii l-au tăiat pentru a-i scoate inima, şuvoaie groase de sânge proaspăt i-au împroşcat cu putere. Trupul a fost ars de îndată.

Tot în secolul al XII-lea, episcopul Gilbert Foliot a primit o plângere din partea mai multor săteni cu privire la

un *om ticălos*, care ieşind noaptea din mormânt striga pe străzi numele celor care urmau să moară în cel mult trei zile. Foliot, convins de mărturiile primite, a ordonat dezgroparea, tăierea capului individului, stropirea cadavrului cu apă sfinţită şi îngroparea la loc.

În 1345, în Lewin, o femeie decedată se pretinde că s-ar fi întors, atacând locuitorii. Odată mormântul ei deschis, conform declaraţiilor martorilor, s-a descoperit că îşi mestecase şi înghiţise vălul de pe faţă, iar când giulgiul i-a fost ridicat, s-a observat că acesta era îmbibat cu sânge proaspăt. Cei prezenţi susţin că străpunsă cu un ţăruş, femeia l-a smuls din rană folosindu-l ca armă împotriva atacatorilor, până ce în cele din urmă a fost distrusă prin ardere.

Oficialităţile din Blau consemnează în 1706 prezenţa unui vampir, un decedat local pe nume Mylesta, care străpuns de săteni cu un ţăruş pentru că se întorcea din mormânt şi aducea boala şi moartea cu el, le-a râs atacatorilor în nas, batjocorindu-i, ceea ce i-a determinat să îl târască până la casa unui călău profesionist. Acesta a început să străpungă trupul metodic, dar pe măsură ce îl umplea de piroane, în mulţimea prezentă ca şi în inima execuţionerului se instaura panica, deoarece vampirul nu dădea vreun semn că ar fi afectat. Cuprinşi de disperare, boemienii au dat foc trupului, şi urletele îngrozitoare ale mortului s-au auzit la mare distanţă şi de către toată lumea. Astfel povestea a luat sfârşit.

Tot în secolul al XVIII-lea, în Serbia, morarii din Zarozje mureau misterios imediat ce îşi luau slujba în primire. Într-un final, locuitorii din zonă au descoperit ucigaşul, un vampir care sălăşluia în moară. Acesta s-a dovedit a fi un oarecare Sava Savanovic, mort cu mult timp în urmă.

Dar dacă putem considera majoritatea acestor relatări ca nefiind demne de foarte mare încredere, căci „martorii”, deşi numeroşi, erau nişte săteni ignoranţi şi panicaţi, următoarele cazuri sunt ceva mai greu de dat la o parte, de data aceasta având de-a face cu rapoarte oficiale

ale autorităţilor şi cu mărturiile unor oameni de ştiinţă şi medici:

În 1720, contele de Cadreras a fost însărcinat de Împăratul Austriei să înceapă o investigaţie oficială la graniţa cu Ungaria, unde în oraşul Haidam locuitorii erau terorizaţi de revenanţi. Sesizat de un soldat care asistase la atacul unui vampir, Cadreras s-a deplasat la faţa locului în fruntea unui corp de armată. Ordonând exhumarea cadavrelor rudelor celor atacaţi, toate mai vechi de treizeci de ani, acestea nu prezentau nici un fel de semne de descompunere, iar când s-au efectuat asupra lor tăieturi, sânge proaspăt a curs în valuri. Cadreras a ordonat imediat decapitarea şi arderea morţilor, întocmind un raport oficial amănunţit care a fost înaintat Împăratului şi Universităţii din Fribourg.

Petar Blagojevic a murit în Serbia în 1725, şi în următoarele opt zile alte nouă persoane au decedat după o boală bruscă şi stranie, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore fiecare, pe patul de moarte toţi pretinzând că au fost atacaţi şi muşcaţi de gât cu brutalitate de către Blagojevic cu o seară înainte (deci după ce el murise). Sătenii, speriaţi că vor fi exterminaţi de vampir (conform declaraţiilor lor, aşa ceva se mai întâmplase pe vremea ocupaţiei otomane), au cerut imediat autorităţilor să intervină. Agentul imperial Frombald şi preotul local au fost desemnaţi să conducă procedura. Sceptic, Frombald, un om civilizat şi adept al raţionalismului, s-a deplasat la faţa locului, unde a rămas stupefiat să descopere, aşa cum avea să menţioneze ulterior în raportul către Împărat, că Blagojevic prezenta toate semnele asociate condiţiei vampirice. Trupul era proaspăt şi nedescompus, părul şi barba îi crescuseră vizibil, pielea şi unghiile vechi îi căzuseră şi dedesubt apăruseră altele noi, iar gura îi era umplută cu sânge proaspăt. Şocat, Frombald a permis sătenilor să străpungă inima cadavrului cu un ţăruş, ceea ce a cauzat imediat un şuvoi de sânge proaspăt izvorât din urechile şi gura mortului. În finalul raportului, agentul imperial roagă pe superiorii săi ca, în cazul că a greşit, să

se ţină seama de faptul că, în condiţiile date, nici o altă cale nu părea acceptabilă. Acţiunile lui au fost aprobate de forurile imperiale.

Şi mai bine documentat este cazul lui Pavle *Arnăutul*. La sosirea sa în Medvegia, haiducul a povestit că fusese atacat şi rănit de un vampir în Kosovo, dar că se vindecase înghiţind pământ de pe mormântul acestuia şi mânjindu-se cu sângele creaturii. În 1725, el a decedat aparent într-un accident. În mai puţin de două luni, patru persoane s-au plâns că fuseseră atacate de Pavle, şi toate patru au murit de o boală misterioasă la scurt timp după. Comandantul militar al zonei, un austriac care, conform spuselor sale, mai asistase la astfel de evenimente, a decis exhumarea cadavrului. În faţa a numeroşi martori, trupul nedescompus al lui Pavle a fost scos din groapă; gura, nasul şi urechile îi erau mânjite cu sânge proaspăt, la fel hainele, şi întreg sicriul era murdărit de dâre groase de sânge, lichidul băltind în interior. În momentul în care a fost străpuns cu ţăruşul, Pavle a scos mai multe sunete neplăcute, descrise ca nişte horcăituri, şi a sângerat abundent. Aceeaşi procedură li s-a aplicat şi victimelor sale.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Partea cea mai dificil de contestat abia urmează. În 1731, în aceeaşi localitate, o nouă epidemie a izbucnit, şaptesprezece oameni murind suspect în doar câteva zile, unii din ei după ce au fost găsiţi strigând în toiul nopţii că fuseseră atacaţi de cei decedaţi anterior. Cele două femei care au fost considerate ca responsabile pentru declanşarea crizei declaraseră, cu ceva timp înainte că, în vreme ce fuseseră în teritoriile otomane, una din ele se hrănise cu rămăşiţele unor oi ucise de vampiri, iar cealaltă se mânjise cu sânge de vampir pentru a se proteja de atacurile acestora. Aceste incidente avuseseră loc în aceleaşi zone unde fusese atacat Pavle. Sătenii terifiaţi s-au plâns autorităţilor militare austriece. Noul comandant militar al zonei, locotenent-colonelul Schnezzer, a trimis după medicul Glaser, specialist în boli infecţioase. Glaser a examinat sătenii şi

casele acestora, fără să găsească vreun semn de maladie. La cererile insistente ale localnicilor, autorităţile au decis să dezgroape cadavrele. Spre stupefacţia austriecilor, cadavrele celor acuzaţi erau nedescompuse, aveau sânge în gură şi stomacul plin cu acelaşi lichid. Neîndrăznind să ia o decizie de capul lor într-un caz atât de important, Schnezzer şi Glaser au înaintat un raport comandamentului suprem, cerând indicaţii. Vice-comandantul suprem Botta d'Adorno a desemnat o comisie militară, compusă din trei chirurgi şi doi ofiţeri, care să se deplaseze în zonă şi să înceapă o investigaţie, luând măsurile necesare. În faţa a numeroşi martori, membrii comisiei au examinat cadavrele. Sânge proaspăt a fost găsit în stomacul morţilor; organele lor interne erau în stare perfectă, iar trupurile nu prezentau semne de descompunere. Cadavrele erau grase şi umflate („*bine hrănite...*"), cu pielea elastică şi rozalie. Unghiile şi pielea de pe mâini şi picioare erau căzute, dar unghii şi piele nouă crescuseră dedesubt, vii şi proaspete. Câţiva jandarmi au declarat că unii dintre morţii cei graşi fuseseră foarte slabi cât erau în viaţă, căci îi cunoşteau bine, şi doar în mormânt începuseră să capete proporţii. Un raport oficial intitulat *Visum Et Repertum (Văzut Şi Raportat)* a fost întocmit, conform căruia comisia a concluzionat că morţii erau în *condiţie vampirică* şi s-a decis executarea lor prin tăierea capetelor şi arderea acestora ca şi a trupurilor. Raportul a fost semnat de toţi medicii şi ofiţerii implicaţi, înaintat Împăratului şi arhivat conform procedurii. Întregul capitol **În numele Domnului** este inspirat de detaliile acestui raport.

Ca urmare a acestor două incidente, dar şi a altora mai puţin bine documentate, în Europa a început o controversă aprigă pe tema existenţei vampirilor, care avea să dureze câteva zeci de ani. Cunoscutul Voltaire, de exemplu, nu se îndoia de realitatea acestor creaturi, scriind că vampirii reprezintă cadavre care noaptea îşi părăsesc mormintele pentru a suge sângele celor vii, după care se reîntorc în groapă. În vreme ce victimele lor devin

palide şi se sting de o boală misterioasă, revenanţii se îngraşă şi devin roşii în obraji, datorită lăcomiei cu care se hrănesc. Conform lui Voltaire, mai multe epidemii de vampirism au izbucnit în timpul lui în Polonia, Ungaria, Silezia, Moravia, Austria şi chiar Lorena.

În 1746, respectatul învăţat Dom Augustine Calmet a scris nemuritorul lui tratat despre vampirism, adunând o colecţie impresionantă de cazuri considerate serioase şi adăugând o analiză amănunţită a acestora, ceea ce a dus în epocă la o concluzie aproape unanimă: vampirii *există*.

Alte cazuri au fost semnalate ulterior. În 1788, în Carolina de Nord, o familie numită Alford a apărut în zonă, tatăl deschizându-şi un cabinet medical. Numai că primii doi pacienţi care l-au vizitat pentru probleme minore au murit de o boală subită. La scurt timp, soţia preotului a văzut o figură întunecată aplecată asupra pătuţului fetiţei sale; cu un strigăt a alungat-o, dar copilul era deja mort, cu două răni paralele pe gât. Localnicii au organizat patrule din voluntari, singura descoperire a acestora fiind întrezărirea, conform declaraţiilor unora dintre aceştia, a unei fiinţe întunecate pe cerul nopţii, ca un fel de liliac uriaş. Câteva nopţi mai târziu, un băieţel îngrozit a intrat în casa bunicului său în fugă, strigând că acasă la el, *ceva* i-a atacat mama şi tatăl. Bătrânul, în fruntea a mai mulţi oameni, s-a deplasat acolo de îndată, numai pentru a găsi părinţii copilului şi pe ceilalţi doi copii, cu vârste de trei şi nouă ani, morţi în urma unor răni la gât. Panica s-a instaurat imediat, ceea ce a dus la solicitarea intervenţiei armate. Soldaţii au ocupat zona, scotocind meticulos fiecare casă. Nu au găsit nimic, dar evenimentele au încetat. Până într-o seară, când strigăte îngrozitoare s-au auzit dintr-o casă. Cei sosiţi la faţa locului au zărit o siluetă întunecată alergând cu repeziciune şi intrând în reşedinţa familiei Alfort. La câteva minute distanţă, cadavrele unui tânăr cuplu au fost găsite în casa de unde răsunaseră ţipetele, cu răni brutale la beregată. Când doctorul Alfort a fost interpelat cu privire la ucigaş, acesta a refuzat să accepte percheziţionarea casei. Odată şeriful sosit la faţa

locului, Alfort a fost scos din locuinţă cu forţa şi legat de un copac. Percheziţia a relevat că în paturile din reşedinţă nu dormise nimeni de multă vreme. În schimb, în beciuri se găseau trei sicrie; într-unul din ele, se găsea soţia doctorului, îmbrăcată toată în negru, foarte vie, şuierând şi blestemându-i pe cei care au scos-o de acolo. După un consiliu prelungit, şeriful şi preotul au decis că aveau de a face cu vampiri, i-au spânzurat pe Alforţi şi apoi le-au dat foc cadavrelor şi casei. Fiul lor nu a fost găsit niciodată, însă crimele au încetat.

În 1909, copiii locuitorilor dintr-un sat carpatin au început să moară suspect şi repede. Sătenii au început să îl bănuiască pe un conte de curând decedat, care s-ar fi ridicat ca vampir, sălăşluind acum în fosta lui fortăreaţă, dar o investigaţie pornită de un reporter austriac a dus la concluzia că vinovată era de fapt fiica moartă a contelui. Arderea castelului de către sătenii înspăimântaţi a dus la stoparea incidentelor.

În 1922, mai mulţi londonezi îngroziţi au raportat apariţia unui fiinţe masive, negre, asemănătoare cu un liliac de mărimea unui om, care scoţând ţipete teribile, plana în lumina palidă a lunii pline deasupra Bisericii din West Drayton, coborând din când în când pe morminte. Doi poliţişti alertaţi au confirmat declaraţiile. În urma investigaţiilor începute, singura „revelaţie” a fost mărturia suspectă a unui bătrân, care susţinea că mai văzuse creatura în 1890, după ce un vampir ucisese o femeie în Hardmonsworth şi îi băuse sângele. Nimeni nu l-a luat în considerare, dar câteva zile mai târziu, un preot care străbătea zona a fost atacat fulgerător de la spate şi, în timp ce atacatorul nevăzut îl imobiliza, omul a simţit o durere ascuţită în gât şi *ceva* sorbindu-i sângele, după care şi-a pierdut cunoştinţa. Transportat la spitalul Charring Cross şi examinat de medici, s-a conchis că gâtul îi fusese străpuns cu un instrument necunoscut, subţire, tubular şi extrem de ascuţit… ca un dinte. În mai puţin de trei ore, a doua victimă era adusă la acelaşi spital, cu aceeaşi poveste, fiind atacată în acelaşi loc. În seara următoare a

sosit a treia. Zvonurile despre *Vampirul din Londra* s-au răspândit cu repeziciune. Întrebate de reporteri, oficialităţile au declarat că nu pot să confirme astfel de zvonuri… nici să le nege. O istorie dubioasă s-a răspândit apoi printre londonezi, un poliţist declarând că autorităţile au fost abordate de un vânător de vampiri, care a ucis creatura în Coventy Street (locul atacurilor) cu o lovitură de ţăruş şi a îngropat apoi cadavrul într-una din criptele din Cimitirul Highsgate. În ciuda evidentei implauzibilităţi a acestei părţi a poveştii, o jumătate de secol mai târziu Cimitirul Highsgate va deveni centrul unei serii de evenimente suspecte (a se vedea mai jos), care par să confirme incredibila depoziţie.

În 1932, în Stockholm, o prostituată a fost găsită moartă în apartamentul ei, cu capul zdrobit şi golită de sânge. Făptaşul nu a fost găsit niciodată.

New Orleans, 1933: două tinere prostituate sunt găsite de poliţie moarte pe o alee, cu beregata sfâşiată. Deşi decedaseră de doar câteva minute, nu existau urme de sânge la locul crimei. Singurul martor a declarat că o figură înaltă şi întunecată era aplecată asupra uneia din victime, când strigătele oamenilor au făcut-o să se deplaseze către un zid pe care l-a escaladat cu stranie uşurinţă, pătrunzând într-o casă părăsită. Poliţia a cercetat casa fără să găsească nimic. Ucigaşul nu a fost descoperit niciodată. 1984: nouă cadavre cu beregata sfâşiată sunt găsite în Cartierul Francez, sângele lipsind de la locul faptei. Paramedicii sosiţi au declarat că trupurile erau golite de sânge, ca şi cum acesta fusese *supt*. Nici un suspect nu a fost arestat.

Tot în 1933, spaima şi panica lovesc Florida, unde un bărbat numit Turner, sosit în vizită la fratele lui, îl găseşte pe acesta, pe soţia lui şi pe cei trei copii morţi, cu răni supurânde pe gâturile din care în mod evident atacatorul se hrănise. Oglinda din casă fusese spartă cu violenţă, şi câteva cruci şi alte obiecte cu semnificaţie religioasă fuseseră aruncate pe fereastra din spate în curte. Pisica familiei fusese şi ea ucisă cu sălbăticie, trupul ei decapitat

zăcând pe podea (capul animalului nu a fost niciodată găsit). Pereţii casei erau împroşcaţi şi mânjiţi cu sânge. Poliţia nu a reuşit să identifice făptaşul, singura pistă obţinută a fost cea furnizată de un vecin, care cu o zi înainte văzuse un bărbat înalt şi întunecat, îmbrăcat în haine negre, care părăsise casa înaintea zorilor şi, trecând pe lângă martor, scosese un şuierat straniu printre buzele palide şi subţiri.

În fine, nu putem să nu menţionăm *Cazul Vampirului din Cimitirul Highsgate*, dacă nu din alt motiv atunci pentru că este extrem de recent şi susţinut de mărturii solide. Totul a început în 1969, când mai mulţi adoratori ai Diavolului au pătruns într-un mormânt străvechi şi abandonat, unde au efectuat o ceremonie bizară, ce implica fete dezbrăcate şi sânge, cu scopul de a-l trezi din morţi pe ocupantul criptei. Conform propriilor declaraţii, ocultiştii au fost fulgerător atacaţi de o fiinţă învăluită într-o pelerină neagră, care i-a urmărit până la gardul cimitirului. În aceeaşi perioadă, două tinere studente au povestit terifiate că au zărit în partea de nord a cimitirului mai multe morminte deschizându-se şi morţii ridicându-se din ele, iar alţi doi martori au observat o siluetă întunecată plutind printre catacombe şi dispărând într-o criptă, în urma ei rămânând o cărare de stropi sângerii. Pentru a verifica zvonurile tot mai persistente, un oarecare David Farrant, pasionat de paranormal, a decis să petreacă noaptea în cimitir, unde a întrezărit o apariţie cenuşie, pe care a considerat-o a fi de origine supranaturală pentru că se deplasa fără zgomot. Imediat, el a publicat într-un ziar local o întrebare referitoare la evenimente asemănătoare. Treisprezece persoane au răspuns afirmativ, declarând că la trecerea prin cimitir au văzut un bărbat înalt şi palid, o faţă lipită de gratiile porţii uitându-se feroce spre ei, au auzit clopote sau şoapte. Un bărbat care şi-a parcat maşina în apropiere pentru a-şi plimba câinele a găsit la întoarcere, cu groază şi dezgust, un cadavru proaspăt dezgropat înghesuit la el în maşină, deşi aceasta era închisă, exact cum o lăsase. Oficialităţile au declarat că

fusese opera sataniştilor. Imediat, mai multe cadavre de animale, complet golite de sânge, decapitate şi mutilate, au fost găsite pe aleile cimitirului, după care a apărut prima victimă umană, un bărbat cu beregata sfârtecată, zăcând într-o baltă de sânge pe cărările dintre morminte. Poliţia a dat declaraţii evazive cu privire la natura vampirică a crimei. Acesta e momentul în care intră în scenă vânătorul de vampiri Sean Manchester, care menţionează în două ziare locale şi apoi într-un interviu televizat că de doisprezece luni se află pe urmele unui nobil valah pe nume Tamaş Orszag, care practica artele negre, transportat în Londra în secolul al XVII-lea de către adepţii săi, care achiziţionaseră pentru el chiar casa primarului Sir William Ashurst. Manchester susţinea că, urmare a ritualului satanic menţionat anterior, contele se ridicase din mormânt şi că trebuie neapărat străpuns cu ţăruşul. Această activitate fiind ilegală, el cerea permisiunea autorităţilor pentru a aplica procedura. Mai multe publicaţii au început să scrie pe această temă cu titluri de genul *Vampir în Highsgate?.* Ca urmare a ieşirii lui în public, Manchester a fost contactat de una din cele două tinere studente care asistaseră la incidentul din nordul cimitirului, Elizabeth Wojdyla. Aceasta, speriată, i-a solicitat ajutorul, deoarece brusc după evenimente dezvoltase o puternică anemie, pierdea sânge şi avea coşmare cu un om cu trăsături animale care o privea prin fereastră şi apoi încerca să intre. Manchester a folosit usturoi, sare şi un crucifix de argint pentru a crea ceea ce el numea „un scut protector”, fata vindecându-se în scurt timp. În vâlva creată, „vânătorul” a fost abordat de o altă tânără pe nume Anne, care susţinea că sora ei, Luisa, a dezvoltat o stranie atracţie somnambulică pentru cimitirul Highsgate, după ce două răni roşii i-au apărut pe beregată… Rănile au fost fotografiate, ca şi una din transele ei. În câteva zile, vânători de vampiri din toate zonele ţării au sosit la Highsgate şi au înconjurat cimitirul, începând o vânătoare înverşunată în noapte. Printre ei se numărau rivalul lui Manchester, John Pope, un profesor pe

nume Alan Blood, şi un individ numit Anthony Robinson, care a urmărit prin cimitir o figură cenuşie după ce a detectat un zgomot suspect. Poliţia a trebuit să intervină pentru a opri isteria. David Farrant a fost arestat în cimitir, iar asupra lui s-au găsit o cruce şi un ţăruş. Între timp, Sean Manchester, însoţit de câţiva prieteni, a reuşit să treacă de forţele de ordine şi, condus de un medium profesionist la o criptă suspectă, a încercat însă nu a reuşit să o deschidă. Cu ajutorul unei frânghii şi a însoţitorilor săi, bărbatul a pătruns totuşi printr-o spărtură de sus, găsind doar trei sicrie goale. Preventiv, le-a umplut cu usturoi, sare şi apă sfinţită, pentru ca nici un „vampir" să nu le poată utiliza. În zilele următoare, cadavrul străpuns cu un par al unei femei a fost găsit într-una din cripte. Poliţia a oscilat între două teorii, opera sataniştilor sau a vânătorilor de vampiri prea zeloşi. Însă lucrurile nu s-au oprit aici. Trupul mutilat şi decapitat al unei alte femei a fost descoperit în apropiere de cripta cu pricina, poliţia fiind acum convinsă că fusese utilizat într-un ritual grotesc. Câteva zile mai târziu, Manchester şi tovarăşii săi au reuşit să deschidă uşa criptei în timpul zilei, forţând-o, şi au văzut că unul din cele trei coşciuge lipsea. Condus de data aceasta de către Luisa, care părea că simte o atracţie stranie pentru anumite locuri, a descoperit sicriul lipsă în una din criptele învecinate. Conform declaraţiilor lui şi ale însoţitorilor săi, în coşciug era un cadavru cu sânge proaspăt la gură, nedescompus, în ciuda mirosului îngrozitor pe care îl emana. Deşi iniţial Manchester şi ceilalţi intenţionau să străpungă trupul cu ţăruşul adus, frica de repercusiunile legale i-a oprit şi au decis să zidească cripta, după ce au umplut-o cu elemente destinate să oprească „vampirul", cum ar fi sus-menţionatele sare, usturoi, apă sfinţită. Cadavrele de animale sfârtecate şi exsanguinizate au continuat să apară, şi un nebun evadat de la un ospiciu din apropiere a fost reperat bântuind printre morminte, mânjit de sus până jos cu propriul sânge. O tânără a declarat că a fost atacată de un vampir care s-a aruncat asupra ei de pe gardul

cimitirului, trântind-o cu brutalitate la pământ. Cu groază ea a remarcat o figură albă ca varul a unui bărbat înalt, îmbrăcat în negru, aplecat cu ferocitate asupra ei. Din fericire, o maşină a oprit brusc pentru a o ajuta, „vampirul" dispărând fulgerător în lumina farurilor. Şoferul a dus-o imediat la poliţie, în stare de şoc, iar acolo i s-au identificat mai multe vânătăi proaspete pe picioare şi braţe, care confirmau că fusese imobilizată de creatură. Ofiţerii forţelor de ordine au cercetat imediat zona, fără a găsi vreun vinovat, deşi locul în care acesta dispăruse era flancat de ziduri înalte. Curând, Luisa a murit de o boală bruscă şi misterioasă. Decişi acum să înfrunte legea, Manchester şi doi din amicii săi (unul dintre ei, un bărbat numit *Arthur*) au descoperit un corp aflat în *„condiţie vampirică"* într-o casă de pe Avenue Road şi care, după spusele lor, era acelaşi cu cel zidit de ei în criptă cu ceva timp în urmă. În timp ce unul din asistenţii săi trecea prin momente de groază datorate unor fenomene misterioase, printre care distrugerea suspectă a echipamentului, blocarea inexplicabilă în maşină, o permanentă senzaţie că urmează să se întâmple ceva rău şi auzirea unor zgomote stranii, Manchester şi Arthur au străpuns cadavrul cu parul. Ei au reuşit apoi să răstoarne sicriul şi să târască vampirul la lumină, unde acesta a luat foc instantaneu, transformându-se într-o mâzgă dezgustătoare. Pentru a avea o dovadă a evenimentelor, Manchester a făcut o serie de fotografii cadavrului care se descompunea fulgerător la soare. Pe baza acestor fotografii, s-a speculat că vampirul era în fapt nimeni altul decât *Max Sobieski*, sosit la Londra în 1860 din Rusia, unde fusese urmărit pentru o serie de crime ce prezentau caracteristici vampirice. Suspectat în cazul Jack Spintecătorul, ca şi pentru o altă serie de patru crime implicând cadavre golite de sânge, el este menţionat pentru ultima oară în 1906, cu acuzaţii grele planând asupra lui: doctor nebun, ucigaş maniac şi bănuit de cruzime în privinţa femeilor. În 1979, Sean Manchester a reuşit să dea şi de urmele Luisei, care, conform spuselor lui, devenise vampir, şi să o distrugă în acelaşi mod ca pe

cel care o crease. Totuşi fenomene suspecte au continuat să fie raportate în Highsgate până în zilele noastre, ultima dată în 2007, când doi martori separaţi au raportat o siluetă înaltă înveşmântată în negru, cu ochi de foc, care a străbătut zidurile cimitirului. Semnalarea aceleiaşi figuri în Pădurea Highsgate lângă o străveche aşezare romană a dus la o nouă teorie privind identitatea vampirului, *speculându-se că îşi are originile în antichitate*.

Să nu uităm *Cazul Râmaru*. În 1970, o serie de crime hidoase zguduiau Bucureştiul, însoţite de vampirism, canibalism şi necrofilie. Atacurile aveau loc la miezul nopţii, pe ploaie, iar victimele erau de obicei chelneriţe care se întorceau de la lucru. Femeile au încetat să mai iasă din casă după lăsarea întunericului. În 1971, Ion Râmaru a fost arestat, fiind identificat, printre altele, după urmele de dinţi de pe cadavre. Fotografiile dinţilor săi albi, puternici şi ascuţiţi sunt destul de impresionante. Cunoscuţii l-au declarat pe *Vampirul din Bucureşti* o persoană retrasă şi izolată, care se ferea de oameni. În timpul procesului, el s-a aflat tot timpul într-o stare de somnolenţă, interogatoriile ţinându-se în timpul nopţii, deoarece numai în această perioadă acuzatul putea sta treaz. Pe perioada cât soarele se afla pe cer, Râmaru nu era capabil să iasă din starea de letargie. Datorită naturii brutale a crimelor, ca şi a faptului că urma traseul victimelor cu instinct animalic, autorităţile au opinat că acuzatul suferă de *licantropie*. Condamnat la moarte, Râmaru a intrat într-o stare de furie sălbatică, care nu l-a mai părăsit până în momentul morţii. Autorităţile au fost nevoite să îl imobilizeze cu ajutorul mai multor poliţişti, şi apoi să îl lege. Conform ultimelor sale declaraţii, tatăl său ştia de crime, ba chiar îl îndemnase la asta. Aceste acuzaţii nu au putut însă fi dovedite. Însă la scurtă vreme de la execuţie, tatăl lui Râmaru a murit într-un accident suspect, ocazie cu care s-a descoperit că amprentele lui (ca şi alte elemente) se potriveau cu ale unui ucigaş în serie căutat în 1944 pentru crime remarcabil de similare cu cele ale lui Râmaru, inclusiv condiţiile de vreme şi nume

asemănătoare sau chiar identice la unele victime. Se speculează că „accidentul” a fost de fapt opera Securităţii, care a decis să îl elimine în acest fel pe periculosul individ, odată ce pe cale legală nu exista posibilitatea. Temutul organism de represiune pare a-şi fi asumat în această situaţie rolul avut de *Inchiziţie* cu secole în urmă…

Cât despre fenomenul de *masticaţie*, pe lângă menţiunile făcute ceva mai sus în cazul femeii din Lewin, mai amintim cazul unui bărbat din Bar-le-Duc, care, în secolul al XVIII-lea, a fost dezgropat ca urmare a unui zgomot constant care se auzea din mormântul său, dovedindu-se cu această ocazie că îşi mestecase carnea de pe braţe. Mai demult, în secolul al XVI-lea, în Franţa, un bărbat şi o femeie au fost semnalaţi că, după înmormântare, şi-au devorat propriile măruntaie, iar în Moravia, tot în aceeaşi perioadă, un decedat a mestecat hainele unei femei care fusese îngropată alături de el. Toate aceste cazuri sunt consemnate în cronici, relatările fiind confirmate de numeroşi martori oculari. Încurajat de frecvenţa fenomenului, asociat şi cu strigoii, Michael Rauft a scris în 1728 celebra *De Masticatione Mortuorum in Tumulis (Despre Cum Mestecă Morţii în Mormintele Lor)*, o lucrare serioasă bazată pe mai multe mărturii referitoare la fenomen.

În fine, o legendă transilvăneană vorbeşte despre puterea crucii sfinţite (într-o variantă, numai dacă este din aur), care, purtată de un om drept, are capacitatea de a distruge odraslele Răului, prin emanarea unei lumini (sau raze) care le arde. Nu cunosc vreo consemnare concretă a acestui fenomen, motiv pentru care, şi în carte, personajul are dubii asupra luminescenţei crucii, întrebându-se dacă e reală sau există doar în imaginaţia lui.

Ca o încheiere la această temă, revin cu câteva consideraţii medicale, rugând cititorul să recitească cele menţionate mai sus despre *turbare* (adăugând totodată că printre principalele responsabile de răspândirea turbării sunt muşcăturile de *lilieci*) şi despre *porfirie*, deoarece au o legătură directă cu fenomenul descris. Aş mai aminti de

asemenea fenomenul medical numit *autoscopie negativă*, care constă în faptul că subiectul nu îşi poate vedea reflexia în oglindă, precum şi faptul că biologia cunoaşte cel puţin două animale *nemuritoare*, hidra şi meduzele caraibiene (acestea nu îmbătrânesc, moartea lor putând surveni doar ca urmare a unor intervenţii directe asupra fizicului cum ar fi traumele sau bolile, şi nu ca urmare a unui proces firesc; în lipsa respectivelor intervenţii, ele trăiesc *veşnic*)…

Satiri, fauni şi omul-ţap. Pan, Zeul cu Coarne. Satirii şi faunii erau creaturi mitologice considerate a trăi în pădurile din Grecia şi Roma antică, jumătate-oameni, jumătate-ţapi, periculoşi, laşi şi desfrânaţi. Conform lui Plutarch *(De defectu oraculorum)*, Pan, Zeul-Ţap, a murit în timpul domniei împăratului roman Tiberius, în secolul I după Christos. Este singura consemnare a morţii unui zeu în literatura greco-romană. În Evul Mediu, imaginea satirilor se confunda cu a demonilor, iar a lui Pan cu Baphomet, Zeul cu Coarne. În secolul al XVII-lea, descoperirea urangutanului a dus la concluzia că multe din relatările despre satiri se bazau de fapt pe atacuri ale acestei maimuţe asupra femeilor. De altfel, prima denumire ştiinţifică a urangutanului a fost *Simia satyrus*, tocmai datorită similarităţilor în înfăţişare şi comportament cu fiinţa legendară. Începând cu 1957, un „*om-ţap*” a fost raportat în Maryland, ca atacând, înarmat cu un topor, maşinile staţionate şi lăsând cadavre decapitate de câini de-a lungul căii ferate. Ţinta agresiunilor sale erau cu predilecţie cuplurile de îndrăgostiţi. Ideea că ar fi vorba de un satir a fost ulterior vehiculată. În 1969, un alt „*om-ţap*” a început să fie semnalat în Texas. Poliţia a ignorat liniştită rapoartele, până când un bărbat pe nume John Reichart a arătat o zgârietură cumplită pe maşina lui, lăsată în urma atacului creaturii. Din acest moment, autorităţile au început investigaţiile. Creatura nu a fost găsită, dar rapoartele au continuat, într-unul din cazuri fiind văzută de cincizeci de martori, iar un om pe nume Allen Plaster a reuşit chiar să

o fotografieze. Alte semnalări ale unor „satiri” au sosit de la numeroşi martori din Oregon, Oklahoma, Kentucky, California şi chiar Noua Zeelandă. Interesant este un raport din Alabama, în care se vorbeşte despre un demon chel, cu copite şi gheare.

5. Concluzie

În speranţa că nu l-am plictisit prea mult pe cititor cu această (ce-i drept cam lungă) postfaţă, îi mulţumesc pentru răbdare şi înţelegere şi îl asigur că explorarea temelor era cu adevărat necesară, pe de o parte ca argument pentru verosimilitatea povestirii (în spaţiul medieval, desigur), pe de altă parte ca indicator pentru cei cărora am reuşit să le trezesc interesul pentru astfel de subiecte, astfel încât să se poată documenta în continuare cu mai multă uşurinţă, având acum la îndemână, ca punct de pornire, o concisă bază de date cu privire la întâmplări inexplicabile, greu explicabile sau neexplicate care au suscitat controverse de-a lungul istoriei.

Şi cu aceasta, în sfârşit, am încheiat.

Autorul

Anexă

...Şi la sfârşit au mai rămas întrebările

Această istorisire (pe care o putem considera fie un reportaj-rezumat al reprezentărilor despre Bine şi Rău în spaţiul european, fie chiar un coşmar – care la rândul său ne pune faţă în faţă cu reprezentarea) pune problema vulnerabilităţii fiinţei umane înaintea Răului şi înaintea ei înseşi. Contextul socio-cultural în care ne găsim aşează sub semnul întrebării noţiuni abstracte şi categorice precum binele şi răul, le relativizează şi chiar le pune pecetea desuetudinii. Volumul de faţă readuce în discuţie această temă clasică, pornind de la premisa că Binele şi Răul există în egală măsură şi ridicând întrebarea utilităţii(!) lor. Şi tocmai aceasta este miza pe care volumul speră să o câştige în ochii versaţi ai cititorului postmodern:

mai este binele o valoare absolută (deci un scop în sine) sau a devenit o valoare-mijloc? Şi pentru oricare dintre răspunsurile posibile, ce gen de comportament, ce fapte ne pot măcar preveni dezintegrarea, dacă la integritate nu mai putem spera, fie pentru că este peste puterea noastră, fie pentru că am pierdut-o cu desăvârşire?

Deoarece am adus în discuţie problema utilităţii, voi atrage atenţia asupra acestui tip de etică pe întreg parcursul romanului, precum şi asupra polemicii cu etica deontologică. Pentru a da un singur exemplu, în ciuda intenţiilor exclusiv bune ale inchizitorului, acţiunile sale conduc la moartea unei nevinovate – marchiza – ceea ce îi va aduce pierzania. Conform principiului utilitarist al fericirii celei mai mari pentru cât mai mulţi indivizi, s-ar putea spune că inchizitorul alege vătămarea unei singure persoane (marchiza, considerată vinovata şi sursa răului) în scopul salvării tuturor celor care mai puteau fi salvaţi. Însă acest act, de o importanţă vitală, se bazează pe o ipoteză greşită, şi astfel se năruie şi ultimul punct de sprijin. În cele din urmă, faptele sunt cele care produc efecte în Castelul Ultimelor Turnuri, iar faptul uciderii marchizei îi pătează pe toţi cu sângele ei nevinovat (căci toţi participă la această *crimă*, chiar dacă unii doar prin necontestarea ei) şi are urmări catastrofale: acum devin cu adevărat vulnerabili înaintea Răului.

Cât despre greşeli, acestea sunt presărate peste tot încă de la bun început, pornind de la scrisoarea lui Armand care ajunge la Arthur mult prea târziu şi rămâne nedeschisă, devenind din ce în ce mai grave, până la greşelile în identificarea vinovatului, cauzate, la rândul lor de alte greşeli (precum citirea demonolatrului Lorenz de către Abel, omul Bisericii) în urma cărora personajele apucă pe căi facile şi înşelătoare. Ca şi în specia literară tragică, odată ivită eroarea umană, parcursul ei nu mai poate fi controlat, perpetuându-se şi amplificându-se până la consumarea totală a celor care greşesc. În cheia eticii consecvenţialiste mai sus menţionate, greşelile sunt plătite cu vârf şi îndesat, fie ele voluntare sau nu, conştiente sau

nu. Contextul în care sunt comise aceste erori este unul care le nutreşte: slăbirea autorităţii centrale laice, imaginea bisericilor neîngrijite, trimit către ideea unui tărâm uitat de lume şi mai ales de Dumnezeu, un tărâm al nimănui, predispus la nereguli şi vulnerabil, un tărâm în care virtualităţile sunt libere să devină manifeste, indiferent de tabăra din care fac parte.

În consecinţă, primele care se grăbesc să se manifeste sunt forţele Răului, întrupându-se în creaturi vii sau moarte, rapide sau încete, antropomorfe sau zoomorfe sau la graniţa dintre cele două, dotate sau nu cu inteligenţă. Ceea ce le uneşte este, odată cu esenţa malefică din care provin, *absurditatea*, dovedită prin lipsa de personalitate a acestor creaturi (toate fiind doar unelte ale Răului), prin lipsa unei motivaţii reale pentru acţiunile lor (cu excepţia naturii lor propriu-zise, ceea ce aruncă explicaţia în tautologie), şi prin însăşi această abundenţă de forme în care Răul se manifestă, fiecare dintre ele nejustificabilă şi arbitrară. Este drept că există o evoluţie a manifestărilor de la nivel pur uman (Castlenove) către nivelul supranatural, precum şi o scară a complexităţii acestor manifestări (de la *nelapsi* la slujitorii lunii pline la *nosephoros* la Diavol), însă oricare ar fi relaţiile dintre aceste forme ale Răului, oricât de bine ar fi organizate în ierarhii, justificarea lor din interiorul acestui sistem (deci prin ele însele) rămâne tautologică, nereuşind să le explice rostul şi, în final, absurdul existenţei lor iese la suprafaţă.

Fără a detalia aici relaţia dintre Rău şi Diavol, trebuie menţionată prezenţa prin excelenţă fizică a Diavolului ca fiinţă materială cu puteri superioare, spirituală fiind doar influenţa lui asupra personajelor. Chiar dacă Diavolul nu apare niciodată în persoană (deşi Arthur aude zgomot de copite în curte după ce fuseseră omorâţi toţi caii), acest lucru pare oricând posibil, iar primul efect vizibil apare în urma acţiunilor odraslelor sale. Un al doilea exemplu al efectelor produse de Diavol ar fi tratatul lui Lorenz: această carte interzisă, care aduce cunoştinţe nepermise, promite puterea şi conferă iluzia ei, fiind de fapt un mijloc

către pierzanie. Dacă această carte are cu adevărat o putere proprie, aceasta stă în tentaţia pe care o exercită asupra tuturor, făcându-i şi mai vulnerabili decât au fost atunci când au cedat prima oară atracţiei sale. Mai mult, dacă aceste personaje ar fi unele puternice, nu ar mai fi căutat puterea în exteriorul lor, şi este de la sine înţeles că nici nu s-ar fi lăsat ispitite de acest tratat.

Pentru că am ajuns la subiectul personajelor şi al slăbiciunilor lor, trebuie spus că aceste slăbiciuni sunt cele care le aduc în cele din urmă pierzania, pe calea erorilor de raţionament, induse unora din partea celorlalţi şi din toate direcţiile. Mai trebuie spus că toate personajele, cu o unică excepţie asupra căreia voi reveni, au cel puţin câte o slăbiciune, câte o hibă în caracter, iar descoperirea acestora cade în seama cititorului. Voi atrage atenţia doar asupra faptului că aceste imperfecţiuni conturează personaje multifaţetate, unele dintre ele chiar disipate, scindate (Josephine de Lauras, Abel, Arthur), fiecare având o tară majoră (mânia lui Chalais, diletantismul Giuliannei Sellini, lipsa de har a lui Abel) în jurul căreia gravitează altele mai mici.

Excepţia o constituie, desigur, vicontesa Adrianna de Valois – singurul personaj unilateral prin lipsa tarelor morale şi a imperfecţiunilor de caracter. Dacă acceptăm ideea că vicontesa este un personaj-ideal, atunci această perfecţiune (căci da, este perfectă) cuprinde totul de la forţă la gingăşie, de la senzualitate feminină la o inocenţă juvenilă perfect castă. Ea rămâne un personaj unilateral în sensul certitudinii care o defineşte: în ciuda suspiciunilor aruncate asupra ei din exterior, Adrianna de Valois însăşi nu oferă nici măcar un singur motiv de îndoială în ce tabără se află – este exclusiv bună şi întrupează toate trăsăturile care le lipsesc celor din jurul ei. Din acest motiv, este singurul personaj care se salvează, în fapt, iar despre acest lucru voi discuta imediat după problema caracterului erotic-cast al vicontesei. S-ar putea spune că aceasta este singura incertitudine în ceea ce priveşte personajul Adriannei: este ea o femeie sau este un copil?

Aflată mai tot timpul sub ocrotirea tatălui ei, are în acelaşi timp un logodnic misterios. Deşi o priveşte ca pe un copil, Arthur este atras de ea până aproape de leşin. Deşi este cea mai delicată fiinţă din Castelul Ultimelor Turnuri, forţa ei interioară o depăşeşte pe a celor mai bravi cavaleri. (Aici trebuie menţionat că Arthur se află exact la antipod, fiind lipsit de toate calităţile pe care ar fi trebuit să le aibă un purtător al titlului de cavaler – un antierou complet mediocru.) În fapt, vicontesa este atât femeie, cât şi copil şi nu încape îndoială că tocmai datorită castităţii şi neîntinării ei, este indestructibilă, neavând nici o vulnerabilitate pe care Schwartz să i-o poată exploata. Cititorul se poate întreba cum de s-a putut totuşi ca Adrianna să fie transformată într-o odraslă a lui Schwartz, însă ultimul ei act – uciderea acestuia şi apoi sinuciderea – dovedesc tocmai infailibilitatea Binelui care rezida în fiinţa ei: chiar şi atinsă de lichidul Rău, transformarea ei este una de formă, nu de esenţă. Asupra motivelor pentru care Adrianna se sinucide se pot pune o serie de întrebări: fiind o creatură esenţial pură, ar fi putut ea să trăiască în continuare cu sine în urma unei crime (chiar dacă această crimă le salvează vieţile celor dragi ei)? actul acesta o priveşte numai pe ea sau există şi o motivaţie exterioară (precum suferinţele la care ar fi fost supus Arthur ca o consecinţă a transformării ei)? sublimarea, evadarea ei în lumină poate fi asimilată auto-combustiei phoenixului? va renaşte ea din această sublimare? este acest act ceea ce ar fi trebuit să facă toate celelalte personaje şi cum poate fi comparat cu celelalte căi de salvare alese?

O altă întrebare care se ridică este cea privind relaţia dintre erotism şi moarte. Cu excepţia vicontesei, erotismul este sinonim cu damnarea: de la Sellini (cu renumele ei) la Monique după transformare (scena uciderii Giuliannei de către aceasta trimite către lesbianism), la servitoarea care se căţăra pe zidul turnului „*scoţând nişte sunete neplăcute, care aminteau de orgasm. Iar orgasmul amintea de moarte*”. Însuşi focul care mistuie rugul marchizei îi „*linge carnea*”. Dacă trasăm corespondenţa hrănire-

devorare-sexualitate-moarte (în orice ordine le-am înşirui, căci ele decurg unele din celelalte), unde se încadrează vicontesa şi inchizitorul în acest sistem? Şi, mai ales, unde ne încadrăm noi înşine, între aceste limite care, la extremă, se ating? Nu intenţionez să aduc argumente în favoarea unui comportament sau a altuia cu ajutorul acestor personaje, însă problema semnificaţiei tuturor actelor noastre se ridică aproape de la sine.

Invit cititorul să-şi răspundă la aceste întrebări şi la cele anterioare, pentru a discuta în continuare imageria focului, prezentă atât în cazul Adriannei, ilustrat mai sus, cât şi în diferite momente presărate în acţiune. Înainte de a deschide acest demers trebuie amintită valoarea mistică atribuită focului în viaţa spirituală încă de dinaintea descoperirii lui. Dintre numeroasele valenţe care i-au fost atribuite, aici interesează două dintre ele: focul escatologic şi focul purificator. Cel dintâi este focul care aprinde şi apoi mistuie rugurile (şi pe cei cărora le erau destinate, desigur), un foc distrugător, care deşi nu are consecinţe integrale la nivel cosmic, anihilează microuniversuri personale. Mai mult, acest instrument divin prin excelenţă este greşit întrebuinţat şi va conduce la anihilarea cel puţin spirituală a tuturor personajelor, mai puţin a Adriannei de Valois. În ceea ce o priveşte, combustia şi evadarea ei în lumină se realizează prin mijlocirea unui foc purificator – variantă a focului escatologic, dar cu un rol pozitiv, de igienizare spirituală. Putem conchide că focul este un personaj de sine stătător, o fiinţă între materie şi spirit nu numai prin starea de agregare, ci şi prin condiţia de punte între lumi, de trimis al lui Dumnezeu să avertizeze împotriva a ceea ce avea să se întâmple (spre exemplu, focul care arde în camera lui Arthur, dar nu încălzeşte, umbrele înfricoşătoare pe care le aruncă pe perete etc.). Însă, ca şi alte semne, nici acest instrument nu este înţeles aşa cum trebuie şi nu este folosit în scopul căruia îi era destinat.

Despre eroarea umană şi despre absurd am mai vorbit, precum şi despre similitudinile cu tragismul antic,

iar aici voi scoate în evidenţă deosebirea că nu destinul declanşează evenimentele, ca în tragedia antică, ci Maximillien Schwartz însuşi, în dorinţa sa autodistructivă de a găsi noi provocări şi, în cele din urmă, pieirea, iar personajele nu cu destinul implacabil se luptă, ci cu Răul implacabil, ceea ce conferă luptei lor o direcţie şi un sens. Este demn de menţionat că, în ciuda tuturor erorilor comise, nici unul dintre personaje nu are îndoieli în privinţa a ce trebuie făcut şi în privinţa încadrării proprii în morală. Dacă astăzi relaţiile de prietenie sau duşmănie sunt tot mai neclare, nu acesta este şi cazul celor prinşi în Castelul Ultimelor Turnuri: acolo fiecăruia îi era foarte clar ce este bine şi rău, ce trebuie şi ce nu trebuie, înscriindu-se foarte precis între aceste imperative (şi aici există o excepţie, Lacross, care însă înnebuneşte în momentul când îşi vede fiica atinsă de Rău). Tot ce au reuşit însă personajele a fost, în cuvintele autorului, să facă ceea ce trebuie, cui nu trebuia.

În final, problema care se pune este nu dacă aceste reprezentări sunt conforme cu realitatea, ci din ce motive au apărut ele? Căror nevoi ale mentalului uman răspund ele? Din ce motive au supravieţuit aceste reprezentări de-a lungul secolelor? Căci nu putem reduce totul la senzaţional şi divertisment, precum nu putem nici să ne abţinem să le probăm măcar veridicitatea.

Ioana Lăzărescu